

Anh Chàng Bé Con

Contents

Anh Chàng Bé Con	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55
12. Chương 12	61
13. Chương 13: Chương 13	68
14. Chương 14: Chương 14	76
15. Chương 15	84
16. Chương 16: Chương 16	94
17. Chương 17	105
18. Chương 18	111
19. Chương 19	118
20. Chương 20	126
21. Chương 21	134
22. Chương 22	145
23. Chương 23	152
24. Chương 24	163
25. Chương 25	174
26. Chương 26	183
27. Chương 27	195
28. Chương 28	207

Anh Chàng Bé Con

Giới thiệu

Đọc truyện Anh chàng Bé Con hẳn bạn sẽ có những phút giây giải trí thực sự thú vị, có một niềm vui

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-be-con>

1. Chương 1

Đây là một câu chuyện. Chuẩn đấy! Mặc dù nó được tôi viết (chính xác là đánh máy), nhưng nó chỉ là một câu chuyện. Chắc chắn không phải “truyện”, đừng nhầm! Truyện thuộc một phạm trù gì đó dành cho các nhà văn, còn tôi, đơn thuần là một anh chàng đang kể lại mấy việc vừa trải qua. Thế nên, xin nhắc lại lần nữa: đây, là một câu chuyện. Nhưng bắt đầu từ đâu đây? Ngay lúc này, tôi không biết nên bắt đầu từ đâu. Thật tệ, phải không? Nhưng hãy để tôi lục lại trí nhớ, hãy để tôi đào sâu tâm khảm, hãy để tôi tìm lại ký ức thuở nào, hãy để tôi...

Thực ra tôi đang cố tình làm nhầm như một ông nhà văn thực thụ mà thôi. Bạn có thể chuyển ánh mắt xuống đoạn văn tiếp theo và ngừng tự hỏi “thằng này đang làm nhầm gì thế?”. Tuy nhiên, trong câu chuyện của mình, tôi sẽ thỉnh thoảng làm nhầm như thế. Ai đang đọc và sẽ đọc, xin hãy thông cảm và bao dung cho sự hăm hùng bất chợt của tôi.

Đó là một buổi sáng, khi mà tôi còn đang ngáy khò khò thì tiếng chuông báo thức vang âm ĩ khắp phòng:

“Xin thông báo, bây giờ là... 7 giờ 1 phút! Xin thông báo, bây giờ là... 7 giờ 1 phút! Xin thông báo...”.

Tôi choàng tỉnh, lồm cồm bò dậy rồi đi tới bàn học. Trên bàn, chiếc Nokia cổ lỗ sĩ rung bần bật phát giọng nữ: “Xin thông báo, bây giờ là...”. Như một cỗ máy được lập trình, tôi tắt chuông, đặt lại giờ báo thức là 7 rưỡi, sau đó... treo lên giường ngủ tiếp. Bạn có thể nói “sao từ đầu mày không đặt chuông 7 rưỡi?”, nhưng tính tôi là thế. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, tôi luôn thảo một kịch bản rằng mình sẽ dậy lúc 7 giờ 1 phút sáng, vệ sinh cá nhân, ăn sáng ngon lành, ngồi rung đùi uống café rồi thông thả đi làm. Tất nhiên, tôi chẳng bao giờ thực hiện được kế hoạch đó vào sáng hôm sau. Luôn luôn là ngủ thêm ba mươi phút, quảng quảng chạy xuống nhà đánh răng rửa mặt, nuốt vội bát mì tôm sặc mùi chất bảo quản, lăm lăm chẳng cả ăn rồi dắt xe đi làm. Hồi tôi còn đi học và mẹ tôi còn làm hộ công việc của chuông báo thức, chuyện như vậy chẳng bao giờ xảy ra. Hoặc dậy, hoặc phải nghe bà xạc một trận thối lỗ nhĩ nếu thấy tôi chây ì trên giường quá năm phút.

Đúng 7 rưỡi, chiếc Nokia cổ lỗ sĩ reo inh ỏi. Thực tình, tôi chỉ mong chiếc điện thoại ở ngay đầu giường để tắt chuông báo thức để ngủ tiếp. Tôi định làm việc ấy thật, may sao cái lý trí nhắc nhở rằng cái điện thoại sắp hết tiền, xe máy sắp hết xăng, nguy cơ nhịn đói bữa trưa dài hạn, tháng này sắp hết và tôi vẫn chưa kiếm được khách hàng nào. May mắn thay, tôi sống cùng bố mẹ nên bữa tối miễn phí, mặc dù thâm tâm thấy nhục vì chẳng đóng góp được tiền ăn cho gia đình. Tôi mò dậy trong tâm trạng vừa nhục vừa buồn ngủ, tắt chuông rồi xuống phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Trước khi câu chuyện tiếp tục, các bạn cũng nên dành chút thời gian để coi cái thằng đang làm nhầm với các bạn có nhân dạng thế nào. Qua cái gương trong phòng vệ sinh thì ngoại hình của tôi như vậy: tóc cưa, mắt thâm quầng do vừa thiếu ngủ vừa đeo kính thường xuyên (tôi cận thị nặng), mặt hơi gầy, không đẹp không xấu; vóc người bình bình tầm tầm, cao hơn 1m7 tí xíu, vừa đủ điều kiện làm nhân viên ngân hàng.

Nói tóm lại, tôi là một anh chàng bình thường, không nổi trội, không biệt tài, chỉ có mong ước nho nhỏ cuối tháng ví luôn đầy, dù rằng nó sẽ xếp đi nhanh chóng và phải xin thêm tiền trợ cấp từ bố mẹ. Hầy! Hai mươi ba tuổi với tình trạng như vậy, bạn có thể gọi tôi là một thằng ăn hại – nếu bạn thành đạt, bạn cũng có thể tặc lưỡi: chuyện bình thường – nếu bạn thông cảm. Thực ra, thằng con trai hai mươi ba tuổi nào khi ra trường cũng mơ ước thành ông nọ bà kia, chí ít là bản thân phải đàng hoàng. Song bạn tự nhiên sẽ biết rằng cuộc sống chỉ ban phát sự như ý cho bộ phận thiểu số, mà tôi lại thuộc phần đa số.

Đánh răng rửa mặt một tí, than thân trách phận tí, tôi tìm đồ ăn. Nghe có vẻ có rất nhiều lựa chọn, nhưng thực sự chỉ có mì tôm thôi. Khoảng một năm nay, tôi từ bỏ thói quen ăn ngoài. Không phải vì vấn đề vệ sinh thực phẩm đâu! Thật! Sống ở xứ sở này, hai mươi năm ăn toàn thứ độc hại vào người, giờ chuyển sang ăn sạch cũng chẳng làm bạn kéo dài tuổi thọ mấy. Nhưng với tình trạng kinh tế bết bát như hiện nay, rác rưởi cũng có giá trị của nó. Ngày xưa tôi khoái phở lắm, tuần nào cũng xơi một bát; giờ tôi vẫn khoái phở nhưng nửa năm chẳng dám đụng một lần. Không còn cái gọi “phở là món bình dân” như ai từng nói nữa, nó đã trở thành thứ xa xỉ phẩm, ít nhất là với tôi. Ba mươi nghìn, chừng ấy đủ cho tôi làm khối việc thay vì ăn phở.

Đang sì sụp húp bát mì, tôi chợt thấy bố tôi đi xuống. Tôi nhóng mắt nhìn dáng đi hai hàng của ông rồi lại cúi xuống ăn tiếp. Bố bật tivi, lắng nghe đài truyền hình lắm nhảm vấn đề gì đấy về kinh tế rồi nhẹ nhàng hỏi tôi:

-Trưa về ăn cơm chứ?

Tôi trả lời cộc lốc:

-Chắc là không.

-Vậy nhớ ăn cơm đầy đủ. Chọn cái hàng nào sạch sẽ nhé! – Bố tôi tiếp lời.

-Vângggg!

“Vâng” chứ không phải “vâng” và tôi còn cố tình kéo dài lê thê âm cuối. Chữ “vâng” đó xuất phát từ một mớ cảm xúc hỗn độn của đứa con trai với ông bố. Đôi lúc tôi yêu thương ông, có lúc tôi muốn đập ông thật lực, đại loại thế. Nghe có vẻ giống thằng cu con tuổi teen ầm ầm ương ương nhỉ? Nhưng tôi khẳng định mình đã qua tuổi đó lâu rồi. Chỉ là bất cứ thằng con trai nào cũng có vấn đề với ông bố của nó, vấn đề của tôi thuộc loại “trầm trọng”. Tôi luôn tránh nói chuyện với bố, trừ lúc mời cơm hay ra khỏi nhà. Bạn biết đấy, mỗi nhà mỗi cảnh mà! Bởi lẽ ấy, nhiều năm gần đây, một suy nghĩ ám ảnh tôi rằng khi có con, tôi sẽ trở thành bản sao của ông bố mình, còn thằng nhỏ sẽ trở thành bản sao của chính tôi bây giờ. Bi kịch gia đình thường có chu kỳ vòng lặp và tôi sợ điều đó. Nhưng nghĩ vậy thôi chứ ít nhất mười năm tới, tôi không muốn làm bố. Nghĩ cảnh bố mẹ nuôi một thằng như mình từ lúc bé thơ đến khi nó to vậ vậ phá làng phá xóm, tôi sợ lập gia đình.

Ăn xong bát mì, tôi leo lên xe đi làm, không quên chào bố mẹ. Xe chạy ra đường cái, tôi nhìn trời, nhìn mây, nhìn dòng người chen chúc qua lại, miệng lẩm bẩm chữ thề câu quen thuộc mỗi ngày đầu tuần: “Đ.M, hôm nay là thứ hai!”. Phải, tôi vừa chữ thề. Xin lỗi, nếu bạn cảm thấy khó chịu. Tôi sẽ không ngại biện rằng ai cũng nói bậy hay cái gì đại loại thế. Chỉ là chữ thề khiến tôi bớt hằn học với cuộc sống. Theo một nghĩa nào đó, nó giúp bạn sử dụng vũ lực trong tư tưởng thay vì động tay chân. Xã hội bây giờ không phải xã hội của dân tộc Viking bên Bắc Âu, nơi bạn có cơ hội cầm kiếm xia chết một thằng khốn mà bạn ngứa mắt từ lâu. Ôi không, hình như... tôi đang ngại biện. Tại sao lại có chém giết ở đây? Tôi lại lảm nhảm rồi, thật xin lỗi!

Xe chạy mãi rồi cũng đến cơ quan. Ở trên tôi có nói mình cao trên 1m7 và đủ điều kiện làm ở ngân hàng, nhưng thực tế tôi không làm việc ở ngân hàng. Chỉ là mong muốn thôi! Tôi làm ở một công ty tài chính nhỏ, cũng tiền bạc, cũng vay nợ, nhưng trong con mắt đại đa số người, nó kém danh giá hơn nhân viên ngân hàng nhiều. Quy chuẩn xã hội này nó vậy đấy! Không có chuyện nghề nào cũng đáng quý như người ta thường nói. Bạn không tin? Hãy kiếm một cô bạn gái, hỏi cô ấy làm vợ và ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu, lúc ấy bạn sẽ hiểu.

Mọi người thường nghĩ công việc liên quan đến tiền bạc thường tẻ nhạt và nguội ngắt như chính đồng tiền. Nhưng công việc của tôi không đến nỗi thế, nó khá đa dạng và không lặp đi lặp lại. Mỗi ngày, tôi phục trước

máy điện thoại, gọi điện và tư vấn giới thiệu sản phẩm. Phải, tôi là nhân viên tư vấn khách hàng. Hẳn ai công tác trong lĩnh vực này đều biết một nghịch lý hiển nhiên: bạn là người đại diện cơ quan chủ quản cho vay, bạn sẽ ban phát tiền cho những con người cần tiền, nhưng chính bạn đôi lúc phải lạy lục người ta vay. Họ vay, bạn có lương; họ không vay, bạn trừu hòng. Bạn sẽ gặp vô số loại người: người cần tiền tu sửa cái nhà hay mua đồ gia dụng, kẻ thêm tiền như con nghiện thêm thuốc nhưng vẫn làm bộ mặt oai phong “anh vay cho vui thôi chứ anh thiếu gì tiền (!)”, hay những người muốn vay nơi này để trả khoản nợ ở nơi khác (thuật ngữ ngân hàng gọi là đảo nợ). Tôi biết tổng họ vay làm gì, vài người thậm chí không hề giấu giếm mục đích vay của mình, một phần trong số ấy chẳng hề tốt đẹp. Nhưng tôi chẳng quan tâm, miễn sao họ được vay là tôi được tiền, kệ mẹ mấy cái mục đích tốt xấu. Vậy, cái nghề tư vấn khách hàng, bạn nghĩ gì về nó? Marketing? Nhà tâm lý học? Kỹ năng mềm? Không phải thế, người đời hay gọi tôi và những người đồng nghiệp bằng cái tên bình dân hơn: bọn lừa đảo. He he, tôi không bận tâm mấy lời hằn học ấy đâu. Thật! Trong số những người đó, phần đông là đạo đức giả, họ đều mong muốn đứa con trở thành kẻ lừa đảo rồi khoe vung chút cây với họ hàng làng xóm: cháu nó là nhân viên ngân hàng.

Nhưng nếu bạn hỏi rằng tôi có thích công việc hiện tại không thì tôi sẽ khẳng định: không. Tôi luôn hỏi tại sao mình lại học ngành này, chọn nghề này?

Câu hỏi đó quá rối rắm tôi nhiều nhất vào bữa trưa. Đĩa cơm ba mươi ngàn, cơm hôm nóng hôm nguội, đồ ăn lúc ngon lúc dở, mà dở lại nhiều hơn. Thành thử tôi cũng bớt chú mục ăn uống và dành thời gian nghĩ tháng này làm hồ sơ ra sao, tháng sau kiếm khách hàng mới như thế nào. Bốn tháng đầu, tôi nghĩ như vậy thật. Nhưng sang tháng thứ năm, tôi nghĩ chuyện tối nay đi chơi ở đâu, tầm chiều đi café với thằng bạn, cuối tuần túy lúy bữa nhậu với mấy thằng chí cốt. Và sau ba tháng nữa, tôi bắt đầu đặt câu hỏi “tại sao mình chọn nghề này?”.

Tại sao mình đi theo con đường này?

Mấy câu hỏi như vậy thường chẳng tìm được câu trả lời. Nhưng có một điều chắc chắn là sau này, nếu tôi không đi theo nghề này, tôi chỉ là thằng ăn hại. He he, trở trêu vậy đấy. Bạn gắn bó với một nghề nghiệp không phải vì bạn thích nó, mà bởi chỉ có nó mới đem lại miếng ăn cho bạn. Giải pháp? Mơ ước! Tôi ngồi đó, tay chống thái dương, mắt ngó đăm đăm đĩa cơm, lòng cầu mong có thể quay ngược thời gian. Hàng tỷ người trên thế giới đều mơ ước giống tôi, thậm chí các nhà khoa học gia đang tìm cách biến nó thành sự thật. Người ta nói rằng có những lỗ hổng mà chỉ cần máy gia tốc đủ lớn, con người có thể trở về quá khứ hoặc đến tương lai như du hành bằng cỗ máy thời gian của chú mèo Doraemon vậy. Món công nghệ tuyệt vời ấy ra đời lúc nào, không ai biết, nhưng chắc chắn là sau khi tôi nằm hòm. Khẳng định luôn đó!

Nhưng nếu có thể quay ngược thời gian, bạn sẽ làm gì?

Sẽ là một câu chuyện dài dòng và đầy hương vị cổ tích. Nhưng cổ tích không xuất hiện giữa buổi trưa nóng nực, đĩa cơm nguội ngắt và cơn buồn ngủ díp mắt. Tôi nuốt vội một đồng ba mươi ngàn rồi chuẩn về công ty, ngủ gà ngủ gật trên ghế, đợi chờ một buổi chiều dài đằng đẵng phía trước.

Tan sở, tôi dắt xe khỏi bãi với gương mặt nhàu nhĩ ngang cái giẻ lau nhà. Hồ sơ trực trặc, chẳng kiếm được khách hàng mới, bị khiển trách vì chênh mảng công việc, ghen tị khi đồng nghiệp được khen thưởng; từng ấy thứ ập xuống đầu khiến tôi bức bối. Tôi ghét con đường về nhà, ghét dòng phương tiện xả đầy khói, ghét những chiếc xe buýt công kênh lấn đường, ghét những anh chàng áo vàng rình bắt người đi xe không gương. Đỉnh điểm là khi bị một mẹ già đứng tuổi lái con Súp pù Cúp tạt đầu, tôi phát điên và ghét toàn bộ phụ nữ. Hàng mớ luật giao thông đề ra nhưng chẳng cái nào ngăn cản phụ nữ tung hoành ngoài phố. Ăn hại! – Tôi bức dọc.

Tuy nhiên, tôi không đem nỗi bức dọc ở cơ quan về nhà. Tôi cấm mình làm thế, bởi ông bố tôi đã từng làm thế. Bạn nhớ nhân vật Barney của series phim *How I met your mother* nói về hiện tượng “chửi dây chuyền” chưa? Sếp chửi bạn, bạn chửi vợ, vợ chửi con, thằng con chửi con chó, con chó đớp bạn. Đó! Khi bạn trút nỗi phiền muộn vào gia đình, sự phiền muộn sẽ như đòn hồi mã thương đâm thẳng vào chính bạn. Thế nên khi bước chân vào cửa nhà, tôi cố nặn ra một bộ mặt tươi tỉnh, gật gù “văn bình thường” trước câu hỏi “công việc thế nào?” của hai cụ. Vả lại, nếu có chuyện gì thật, chẳng lẽ bạn muốn các cụ lo lắng sao?

Cơm nước tắm rửa xong, tôi dành hết thời gian vào máy tính. Chơi game, nghe nhạc, hẹn mấy thằng bạn đi café, đọc mấy tin tức cướp hiếp giết đầy rẫy trên mạng. Nghe có vẻ nhàn hạ, nhưng kỳ thực nó cũng không

làm đầu óc tôi vui hơn chút nào. Chơi game một mình thì chán, chơi mạng thì toàn gặp lũ trẻ trâu luôn mồm chửi bới; báo chí hơi tí lại trưng bày một cô người mẫu hoặc hotgirl chẳng biết từ cái lỗ nào chui ra. Tôi thậm chí chẳng buồn tán gẫu trên facebook nữa; trước đây vì chúi mũi vào việc nói chuyện trên mạng, kỹ năng giao tiếp ngoài đời của tôi dễ tệ hại, một tháng đi làm đầu tiên không có khách hàng là hậu quả. Ngồi máy tính chán chê, tôi leo lên giường đi ngủ. Tất nhiên, tôi không ngủ ngay mà mở điện thoại đọc tin nhắn khuyến mãi nạp thẻ, lòng cầu mong ngày mai sẽ vớ được một tay khách hàng cần tiền dữ dội, thì thoảng lại lẩm bẩm chửi mụ già Súp pừ Cúp hồi chiều.

Ngày đầu tuần của tôi kết thúc. Và một điều chắc chắn là sáu ngày sau sẽ kết thúc như ngày đầu tuần. Họa chẳng hôm chủ nhật, tôi sẽ lượn đầu đay cùng đám bạn cho đỡ chán. Nói tới đây, chắc bạn cũng hiểu tình trạng của tôi: độc thân. Phải, tôi đây, hai mươi mấy năm lọ mọ ăn khoai sọ trên đời vẫn chưa yêu được cô gái nào. Thậm chí, chẳng cô gái nào gọi điện cho tôi, họa chẳng có mấy “cô gái” sồn sồn tuổi băm hỏi thủ tục vay tiền. Họ hàng mỗi lần lên chơi đều hỏi một câu vừa quen vừa rất ư kỳ cục: “cháu có người yêu chưa?”. Tôi luôn trả lời bằng mấy lý do quen thuộc như công việc chưa ổn định, hoặc là chưa đến tuổi thích hợp. Mấy người họ hàng chỉ cười nhạt, nhìn tôi với ánh mắt của một vị quan tòa thấu triệt lời quanh co chối tội của phạm nhân. Rồi mấy bài ca quen thuộc lại xướng lên: hỏi bằng tuổi cháu, con bác có hàng đồng lứa chạy theo. Mà chưa cần họ hàng, mẹ tôi dạo gần đây liên tục cảm ràm chuyện gái gú. Bà cứ đinh ninh rằng tôi phải lấy một cô vợ kém một tuổi, hai tuổi hoặc bốn tuổi, sau đấy, tôi phải lấy vợ lúc hai mươi bảy tuổi. Thiệt tình! Tôi cứ ừ ừ vâng dạ cho vui lòng bà cụ chứ thâm tâm không muốn mình hoạt động giống một cái máy. Bộ tôi là cái cỗ máy mà đến năm hai mươi bảy tuổi phải sản xuất ra một thằng cu (hoặc một con nhóc)? Giời ơi, tôi không phải cái máy!

Nhưng trớ trêu thay, cái chuyện yêu đương lại trở thành vấn đề chủ yếu trong câu chuyện mà tôi đang kể cho bạn đây. Nói thật, tôi chả biết yêu đương là cái quái gì ngoài mấy lời bàn tán trên mạng. Năm tay con gái còn chưa được, nói gì yêu?

Nhưng một thằng độc thân, không có nghĩa là nó chưa từng yêu bao giờ.

Vào thứ tư, lúc đang buồn chán vì chưa tìm được khách hàng mới, một số điện thoại lạ gọi tới con Nokia ghê lở của tôi. Thật tình cờ phải không? Nhưng đời là vậy, những lúc bạn mong chờ, chẳng cái gì xảy đến; khi bạn thờ ơ, một đồng thứ dội tới như bom trút. Con vẹo nào đây? – Tôi nghĩ. Số lạ hoắc, nghĩ là khách hàng, tôi bèn háng giọng và cất giọng oanh vàng thánh thót:

-Vâng, xin nghe! Ai đang gọi số này đây ạ?

Người ở đầu dây bên kia hơi ngập ngừng rồi trả lời:

-Xin hỏi chị đây có phải là số máy của Tùng không ạ?

“Giọng nữ!” – Tôi tự nhủ, đáp:

-Vâng, em là Tùng ạ!

-Tùng à? Trời đất, sao giọng chưa thế, như con gái ấy! Linh đây, nhớ không?

Tôi thờ mặt. Một hai giây sau, tôi bèn chạy khỏi phòng làm việc, chui vào nhà vệ sinh đoạn trả lời vội:

-Linh hả? Là Hoa Ngọc Linh thật hả?

-Ừ! Còn Linh nào vào đây? Ha ha! – Người bên kia cười – Dạo này chẳng thấy Tùng gọi điện gì cả! Quên mình rồi, đúng không? Có bạn gái rồi hả?

Tôi cười gượng:

-Có đã phước! Chỉ là bạn thay đổi số điện thoại, mình không gọi được.

-Đâu có? À ừ, đúng rồi! Xin lỗi nhé! Ngày mai bạn rồi không, café tí nhé?

Tôi gãi đầu xoành xoạch. Suốt thời học đại học, Linh chưa bao giờ mời tôi café hay đi chơi mà toàn tôi chủ động mời. Trời sắp chắc? Tôi hỏi:

-Có chuyện gì quan trọng lắm à?

-Quan trọng lắm! Nhưng mà đến mai mới nói được, hi hi! Tùng rồi giờ nào?

Tôi cười khanh khách:

-Đang thất nghiệp đây, giờ nào cũng rảnh!

-Toàn đùa cợt thôi! Vậy bốn giờ chiều ở địa chỉ... (cho phép tôi ẩn danh địa chỉ) này nhé!

-Ồ được, mình sẽ đến!

-Vậy nha, nhớ đến đấy! Không được trốn đâu!

Linh cúp máy, còn tôi đứng trân trân một lúc, tâm trí cố giải nghĩa cuộc gọi đường đột này. Tôi không phải dạng ngu lâu mà chẳng hiểu em gọi tôi đi café để làm gì. Phải, ngày ấy sẽ đến, nhưng tôi không nghĩ nó đến sớm vậy. Dù vậy, cuộc hẹn khiến tôi phần chần khá nhiều. Ít nhất là từ lúc này đến bốn giờ chiều ngày mai, tôi luôn ở trạng thái yêu đời dù công việc hay cuộc sống bết bát ra sao chẳng nữa. Thật!

2. Chương 2

“có ở đó không?”

“đây

chuyện gì?”

“cái Linh vừa gọi điện cho tao

chiều mai nó rủ tao café”

“Linh nào nhỉ?”

“Hoa Ngọc Linh ấy!”

“vãi :v

nó gọi thật à?

tao đi cùng nhá?”

“cùng cái đầu mày

hồi chiều đang làm, tự dưng nó gọi đến

bảo là rủ tao café

có chuyện quan trọng

mày biết nó dạo này ra sao không?”

“chịu

sao biết được?

có phải chỗ thân thiết gì đâu?”

“thì mày hay chơi cùng cái lũ con gái cấp 2

nên tao tưởng mày biết?”

“là không ạ

dạo này có liên lạc gì với bọn kia đâu

thì thoảng gặp trên face thì chém thôi

chứ liên quan đếch gì?
mà cái chuyện nó ra sao thì mày phải quan tâm chứ?
tao liên can gì?
hế hề
tự dưng nó bầu mày ra
chắc xin mày làm người yêu nó đó :3”
“người yêu cái kẹc
khéo có khi lại đưa thiệp cưới
bọn đàn bà tự dưng gọi điện
chỉ có là đưa thiệp cưới”
“cưới xin đếch gì cái giờ này :v
mà là thiệp cưới thật
thì chú tính sao? :3”
“thì nhận chứ sao
nó gọi thẳng mặt
chẳng lẽ không nhận?”
“:3
nhưng nếu nó gửi thật
chú có dám đi không?”
“...
chưa biết”
“he he
mới nghe thế đã sợ rồi à?
nói vậy chứ cứ ra xem nào
chắc quái gì đã cưới xin
tao nhớ ngày trước mày bảo cái Linh đâu muốn lấy chồng sớm?
mà tính nó thế
thằng nào lấy được mới lạ =)))))))))”
“nhưng mà
nó cứ thế nào ấy ông ạ
khó chịu bỏ mẹ”
“chắc không cưới xin gì đâu
mày cứ nghe lời lãnh tụ
đảm bảo thắng lợi :3”
“ờ biết thế
mà mày biết quán café ở... không?

nó rủ tao ra đó”

“có

uống ở đây một lần rồi

đắt lời

45k một nâu đá”

“Đ.M

đắt thế? @@

ăn phở tái gầu cho nhanh”

“thế chú thích ăn phở hay uống café với em Linh nào? :3”

“ờ ờ, café”

Trên đây là đoạn chat giữa tôi và thằng bạn chí cốt. Tôi và nó bằng tuổi, hai thằng lớn tướng song hể nói chuyện với nhau là như lũ chọi con. Tôi chia sẻ với nó đại đa số việc, trừ việc quá riêng tư hoặc quá linh tinh. Chuyện Linh gọi điện rủ tôi đi café không hẳn riêng tư mà cũng không hẳn linh tinh, thế nên kể cho thằng bạn và nghe nó quân sự quạt mo là ý kiến hay. Kể ra nó nói đúng, Linh mới hai mươi ba tuổi, hơi đâu chồng con sớm thế? Chứ ít phải hai hoặc ba năm nữa! Dù vậy, tâm trạng của tôi hôm ấy thấp thỏm suốt khi nghĩ đến cái thiệp cưới. Chúng kiến một cô gái mình thích đi lấy chồng thực chẳng mấy dễ chịu. Tôi khẩn cầu Linh là một kẻ vô hình, hoặc con mắt của đám đàn ông trong xã hội đều đui mù và chẳng nhìn thấy em. Nhưng... mơ ước hảo huyền quá!

Tính từ lúc ra trường, đã hơn một năm tôi chưa gặp Linh; ngay cả facebook của em, tôi cũng không vào. Ra trường, thất nghiệp, tìm việc, thất nghiệp tập hai, tìm việc, kiếm tiền, kiếm nhiều tiền hơn, chán kiếm tiền, một năm như thế khiến tôi quên bằng trên đời có người tên là Hoa Ngọc Linh.

Trò chuyện với thằng bạn xong, tôi liền tìm tên em trong danh sách bạn bè facebook. Thật may, em vẫn giữ nguyên tên cũ, chỉ là avatar (hình đại diện) đã thay đổi. Thứ đầu tiên tôi sẫm soi là Rê Lây Sầm Síp (Relationship – tình trạng quan hệ). “Độc thân ?!” – Tôi nheo mắt nghi ngờ rồi lập tức mò vào album ảnh của em. Bạn biết đấy, facebook phản ánh sự phát triển của phụ nữ. Với loại 1 – những cô gái đẹp, hàng giờ hàng phút của họ nằm trên đó. Với loại 2 – những cô nhan sắc bình bình, hàng ngày hàng tháng của họ nằm trên đó. Với loại 3 – những cô kém nhan sắc... ờm, không nói nữa nhé, tôi không muốn bị ăn gạch. Linh thuộc loại 1 phẩy 9, tức là trên mức “bình bình” chút chút. Giống bao cô gái khác, em có niềm đam mê mãnh liệt được chụp ảnh. Xin nhấn mạnh là “được chụp”, không phải chụp ảnh. Nhờ album ảnh cộng thêm cả đồng status, tôi cũng định hình được trong một năm qua, em đã sống thế nào. Thôi thì đủ loại, từ ảnh chụp đi chơi cùng bạn bè, ảnh chụp gia đình đi nghỉ mát, ảnh chụp ngày đầu tiên đi làm ở công ty. Chung quy lại cuộc sống của em na ná biểu đồ giá xăng tăng – đôi lúc giảm nhưng không đáng kể, chủ yếu toàn tăng tiến – tôi nghĩ khôì hài. Mới một năm, em đã tìm được công việc ổn định, chẳng như tôi, vẫn vật vờ như hồn ma bóng quế.

Đang xem, tôi chợt nhận ra vài bức ảnh chụp cả em và một anh chàng khác. Tay này cao ráo, gương mặt già dặn, tuổi cũng gần ba mươi (tôi mò ngay vào facebook của anh chàng). Anh ta đang làm việc trong một công ty nhà nước, tương lai ổn định. Ban đầu tôi hơi ghen tị xen lẫn bực bội. Nhưng những cảm xúc đó trôi qua và nhanh chóng được thay thế bằng nụ cười. Tôi đang cười. Phải, cười chân tình. Vậy là Linh đã tìm được bến đỗ cuộc đời. Tất nhiên trong xã hội bây giờ, anh chàng cao ráo kia có phải là bến đỗ cuối cùng của em hay không, tôi chẳng dám chắc. Song nhìn những bức ảnh, trông em khá hạnh phúc bên người ấy. Biết thế đã!

Dù sao lâu ngày không gặp, tôi không muốn mình xuất hiện trong mắt Linh với bộ dạng hiện tại: tóc lâu ngày chưa cắt, râu ria lởm chởm dưới cằm lẫn mép như bãi cỏ dại. Tóc thì không cắt được rồi, nhưng nhất định phải cạo râu. Giá như tôi cao to đẹp trai, để râu hắn sẽ phong trần lắm. Tiếc thay cái mặt tôi không được thế, hể lún phún chút râu, mẹ lại bảo “trông vừa ngu, vừa dâm, lại vừa đểu”. Đùng đánh giá thấp lời nhận xét của bà mẹ, bởi họ cũng trải qua cái thời ngậm răng này lựa thằng kia. Nếu ngày xưa bà không

chê một ông bác vì ổng bú rù như con gà trống xơ xác lông, khéo tôi đã chẳng hiện diện trên cõi đời. Tôi hôm ấy, tôi dành nhiều thời gian hơn trong nhà tắm. “Minh không phải con gà xơ xác lông!” – Tôi tự nhủ.

Khi bạn chờ đợi một điều gì đấy, thời gian trôi lâu dễ sợ. Nguyên sáng thứ năm, tôi cứ nhấp nh੓m ngó đồng hồ, đầu óc chẳng thể tập trung công việc. Mặc dù kỳ hạn cuối tháng sắp đến, khách hàng vẫn chưa kiểm ra nhưng tôi mặc. Sếp xạc tôi một trận vì tội lơ đễnh, sau úp úp mở mở cái gì đó liên quan tới “nghỉ việc” bằng một thái độ nhẹ nhàng pha lẫn khinh khỉnh. Tôi cả sợ, vội vàng gọi điện tư vấn khách hàng, tâm trí cố gắng nhớ về cái xe sắp hết xăng và điện thoại sắp hết tiền. Thiệt tình, tôi rất muốn cảm ơn sếp. Nhờ sếp, những giờ phút tẻ ngắt ở cơ quan trôi nhanh vù vù, thoáng chốc đã ba rưỡi chiều. Sếp lo lắng cho tôi, tôi biết và cảm thông lắm chứ! Bởi lẽ nếu tôi không kiểm được khách hàng, sếp sẽ hao hụt tiền lương và bị sếp to hơn khiển trách. He he, cuộc sống là thế. Trên đời này, người thật lòng khiển trách bạn chỉ có bố mẹ hoặc bạn bè thân thiết, còn dăm ba cái thứ họ hàng, thầy cô, đồng nghiệp thì quên đi! Vì quyền lợi hết! A, riêng vợ thì tôi không biết vì tôi đã lấy vợ bao giờ đâu! He he, lắm nhảm thôi, đừng để ý nhé!

Rời cơ quan, tôi phóng xe ngay tới điểm hẹn. Và kia, quán café đã ở ngày trước mặt. Bạn dừng hỏi “sao nhanh thế?”. Thực sự, đường hơi xa, nhưng tôi không muốn kể nó hình dáng nhân dạng ra sao. Đường có khói, bụi, mùi xăng, còn gì nữa nào? À, còn hoa sữa. Độ này tiết trời chuyển sang thu, hương hoa sữa ngập lຸt khắp phố. “Ngập lຸt” vì người ta trông nhiều quá, mùi hăng hắc như dùi đục ngoáy lộn hai lỗ mũi. Đôi khi, quá nhiều không hẳn là hay mà chỉ cần một chút cũng khiến người ta rung động. Giống một cô gái vậy, chẳng cần phấn son nhiều, chỉ một lời nói hoặc một hành động cũng có thể thổi tung trái tim của một chàng trai lên bầu trời và khiến anh ta nhọc lòng tìm lại suốt nhiều năm sau đó.

Giống như Linh đã thổi bay trái tim của tôi vậy.

Gửi xe, tôi bước vào quán café. Đưa chân qua cánh cửa kính viền gỗ màu cánh gián, tôi đảo mắt nhìn quanh, cảm giác quán khá sang trọng. Đèn chùm vàng, tường treo nhiều bức tranh nghệ thuật mà tôi không hiểu, ghế đệm êm thêu nhiều màu phù hợp cho đôi lứa thích ngả ng੓n, bàn gỗ lạng cóng chẳng chút bụi bẩn. Ngó mấy người ngồi đây, trông ai cũng như thuộc lớp thượng tầng của xã hội. Kìa đằng xa, một anh chàng đeo kính cận mặc bộ suit bóng lộn, dường như là một người đàn ông thành đạt. Này cách vài bước chân, một cô gái áo quần ngắn đến mức tôi đã làm tôi... nóng nực vài bộ phận, dù máy lạnh đang chạy vù vù. Ngồi trong ánh đèn vàng này, phóng tầm mắt qua cửa kính ngắm phố phường đông người qua lại, cảm giác có gì đấy thanh cảnh giống các cụ uống trà câu cá ngắm hoa ngày xưa lắm! Dù thế, tôi vẫn cảm giác không thoải mái. Tôi là chúa uống café, ngày hai cữ tôi vẫn ngáy khò khò, nhưng tôi lại hay ngồi ở mấy quán cóc vỉa hè, nơi có thể chửi bậy tung trời mà không lo người ta đánh giá nhân cách. “Phù! Không Đ.M hay Đ.M.M gì hết nhé!” – Tôi tự nhủ rồi chọn bàn trong góc. Tôi thích mấy bàn gần cửa sổ hơn nhưng đâu có ai nhường bạn vị trí đẹp thế?

Ba mươi phút trôi qua, cốc nâu đá 45 nghìn tương đương một bát tái gầu của tôi vơi quá nửa song Linh vẫn chưa đến. Tôi bắt đầu sốt ruột, lưng nóng bừng. Em không đến chẳng? Hay có việc đột xuất? – Tôi tự hỏi. Như mất kiên nhẫn, tôi lôi điện thoại ra gọi cho Linh. Đúng lúc ấy, một cánh tay vỗ vai tôi cùng tiếng cười:

-Đợi mình lâu chưa?

Tôi ngược nhìn, miệng nở nụ cười. Linh đây, Hoa Ngọc Linh của tôi đã đến rồi! Em đã hơi đổi khác, mái tóc ngắn màu nâu chứ không phải tóc dài đen nhánh thuở còn đại học, làn da em trắng hơn và gương mặt... như xinh hơn. Không phải cô gái loại 1 hay 1 phẩy 9 nữa. Là loại 1! Họa có thằng ngu hay đui mù mới không ngắm nhìn em. Em mặc bộ đồ công sở, áo khoác đen, váy ngắn tới đầu gối ôm sát đôi chân nẩy nỏ của một cô gái trưởng thành. Cô bé cấp 2 ngày nào giờ đã thế này rồi ư?

Cuộc đời đi nhanh quá.

-Dài cổ rồi đây! – Tôi vừa cười vừa trả lời – Tưởng Linh ỉnh leo cây chứ?

Em cười tươi:

-Sếp gọi ở lại! Xin mãi ổng mới cho đi đó! Đạo này Tùng làm ở đâu rồi?

-Ồ... (cho phép tôi không nói).

-Làm khá không? Lương thế nào?

Tất nhiên là tôi không thể nói rằng mình đang cạn ví, xe sắp hết xăng và điện thoại sắp hết tiền. Không gì khó chịu với thằng đàn ông khi thấy một người phụ nữ thành đạt hơn mình. Ậm ừ mấy câu “ổn”, “cũng đủ sống” rồi nhìn thể nhân viên trên cổ em, tôi nhướn mắt:

-Ai chà! Làm ở ngân hàng... (cho phép tôi không nói) cơ à? Kiểu này phải vay Linh mấy đồng quá!

Linh lắc đầu:

-Cũng mệt lắm. Tháng tới mình đi học cao học.

-Học cao hổng lấy chồng được đâu! – Tôi nghe rằng cười – Thấy mấy bà giáo sư không? Hổng lấy chồng được!

Linh cười:

-Cao học mà! Không phải giáo sư! Thật đấy, năm tới công ty đang cần người tác nghiệp ở bên Úc, mình muốn sang đó. Giờ mình phải học thêm tiếng Anh buổi tối, mệt chết luôn!

Vậy là em đã tính chuyện sang nước ngoài. Cơ hội xuất hiện và em đang cố gắng nắm bắt nó. Với biểu đồ cuộc sống như giá xăng tăng của em, cái ngày em đạt được ước mơ hẳn chẳng còn xa xôi nữa. Em tính chuyện tương lai một cách rõ ràng với kế hoạch đúng đắn. Tương lai ư? Tôi cảm giác nó mờ mịt và đầy màu xám. Tôi không thích trò bói toán không phải vì ghét mê tín dị đoan mà bởi tôi sợ cái tương lai mờ mịt của tôi, xem bói chỉ thêm buồn.

-Tùng đi học cao học không? Học nhanh lên, không sau này ngại đấy! – Em nói – Sau này Tùng có định chuyển công ty khác không? Hay vẫn làm ở đây? Này, Tùng nhìn đi đâu thế? Nghe Linh nói gì không?

Em khua khua tay trước mặt tôi. Tôi không thể nói về tương lai, nhưng kể chuyện quá khứ cũng chẳng tệ. Tôi lìm dim mắt:

-Mình nhớ thời cấp 2. Còn nhớ không?

Linh nheo mắt:

-Nhớ cái gì?

-Linh biết mà! Để mình nói ra nữa à! Đến giờ mình có thể tự hào là người cướp được nụ hôn đầu của Linh! – Tôi cười đắc chí – Vậy thằng nào đoạt huy chương bạc?

Em vừa cười vừa đấm vai tôi thùm thụp. Em đã đi làm, đã trưởng thành, nhưng em vẫn vô tư và hồn nhiên trước mặt tôi như thế. Linh tựa lưng vào ghế rồi nói:

-Mà chúng ta quen nhau thế nào ấy nhỉ? Hồi lớp 6, hình như là cùng bàn, đúng không?

Tôi mỉm cười. Những câu chuyện bắt đầu từ mùa thu năm ấy, khi tôi bắt đầu vào cấp 2 và ngồi cùng bàn với em. Trước mặt tôi, chuyện kể quá khứ hiện ra rõ mồn một.

Tôi vẫn đang đi tìm trái tim của mình. Nó đang lạc lõng đâu đấy giữa bầu trời.

3. Chương 3

Vào những ngày tháng đầu tiên của cấp hai, tôi đã gặp Linh. Cái thời mà lũ trẻ con tự hào là công dân của thế kỷ 20 lần 21, cái thời máy tính còn là khao khát của bao thằng cu ưa táy máy, cái thời mà bọn học sinh còn rong ruổi xe đạp khắp phố phường chỉ để kiếm một quán điện tử còn chỗ trống, cái thời bọn con trai thích đeo kính cận và để tóc bô luổng Đan Trường, cái thời mà khái niệm “online” hẳn còn xa lạ. Thời ấy chỉ như một cái chớp mắt nhưng ngấm lại đã hơn mười năm. Tôi chưa già như các ông lão hàn huyên hồi tưởng chuyện xưa cũ, nhưng quá khứ của tôi cũng đủ nhiều để thi thoảng có thể nhắm mắt và nhớ nhung.

Ngày đó, bọn học sinh cấp một hoàn toàn bỏ ngõ trước việc chuyển cấp. Đợt tập trung các lớp tại trường trung học, mặt đứa nào cũng lấm la lấm lét vì trường mới, thầy cô mới, bạn mới. Sướng nhất là những đứa quen nhau từ cấp một, tụi nó tha hồ tán dóc trò chuyện, không như tôi lủi thủi một góc. Tôi từng học ở một trường tiểu học khác quận bởi cái trường đó danh tiếng và bố mẹ tôi rất ư khoái tỹ (như bao ông bố bà mẹ khác thôi!). Lên cấp hai, người ta quy định phải học đúng tuyến và tôi trở về một ngôi trường trong quận. Hai ngày đầu tiên ở lớp học hè, tôi dành hết sự quan tâm ôn toán và hoạch định mình sẽ trở thành nhà toán học trong tương lai. Nhưng giấc mơ nọ chỉ tồn tại trong hai ngày. Chẳng đứa trẻ con nào có thể ngồi nguyên tại chỗ khi bạn đồng trang lứa vui đùa dưới sân trường. Ngày thứ ba, tôi tham gia trò đuổi bắt với mấy thằng con trai. Bọn này có bốn đứa, hai thằng học cùng tiểu học, một thằng từng học ở trường xa lắc nào đấy ngoài nội thành, thằng còn lại vừa từ nước ngoài về (du học, du học!). Trở thành bạn của chúng nó dễ ợt, chỉ cần tán phét game, linh ta linh tinh chuyện trường cũ rồi đủ thứ trên trời dưới biển là được. Trừ gái. Không giống tụi trẻ bây giờ, hồi ấy, con gái với lũ con trai chúng tôi như bọn ngoài hành tinh vậy.

Nhưng tình bạn giữa năm thằng chỉ kéo dài khoảng một tháng. Sau kỳ học hè, trường tổ chức thi. Một kỳ thi mà mãi lúc thi xong tôi mới biết là tuyển học sinh vào lớp chọn. Vậy đó, trẻ con như một lũ lợn nái được người ta phân thành nhiều chuồng khác nhau: phần lớn vào chuồng dành cho con còi cọc, số tinh hoa vào chuồng dành cho con mấn đẽ. Tôi vào chuồng mấn đẽ cùng với thằng đi du học về, ba thằng còn lại tản ra những lớp khác nhau và tôi cũng nhanh chóng quên mặt chúng nó. Trẻ con mà!

Sĩ số lớp chia ra nam nữ khá đồng đều nên việc sắp xếp chỗ ngồi vẫn như thông lệ: nam nữ hai đứa chung một bàn. Nửa đầu năm lớp 6, tôi ngồi cùng một bạn nữ khác nhưng trong thời gian ấy, tôi đã chú ý đến Linh. Lớp có mấy cô tên Linh nhưng tôi chỉ ấn tượng mỗi em. Thứ nhất, tên họ em lạ quá: Hoa Ngọc Linh; tôi nghĩ cha mẹ đặt tên em theo một loài hoa nào đấy nhưng thật ra chẳng có hoa nào là hoa “ngọc linh” hết. Thứ hai, em cao hơn so với bọn con gái cùng lứa vì chân em dài (mắt thằng con trai để ý chi tiết này nhanh lắm!). Cũng bởi chiều cao nên em ngồi cuối lớp, tránh ảnh hưởng bạn khác. Thứ ba, gương mặt trái xoan cùng mái tóc buộc đuôi ngựa của em khiến tôi ngắm mãi không chán. Nó chỉ đơn thuần là một thằng con trai bắt đầu thay đổi tâm sinh lý, hoàn toàn chưa nghĩ tới yêu đương. Nói mới nhớ hồi cấp một, trả lời bạn gái là một nét văn hóa, nhưng chơi với bạn gái là một thảm họa; bất cứ thằng nào thân với con gái đều bị gọi là pê đê. Nhưng chỉ ngày xưa thôi, bọn trẻ giờ lớn nhanh và hòa nhập thời đại lắm! Nghĩ lại, thấy ngày xưa mình ngu vãi!

Lên trung học cơ sở, những cậu bé trai tiểu học ngây ngô ngày nào bắt đầu biết chửi bậy. Học cái tốt thì lâu chứ mấy thứ xấu như chửi bậy thì tụi con trai tiếp thu thần tốc. Tôi thì học chửi bậy từ thằng bạn đi du học về. Tôi hỏi nó “bộ bên nước ấy, người ta chửi nhiều lắm à?”, nó cười sằng sặc trả lời “Đ.M, chỗ nào chả thế!”. Cả xã hội chửi, tội gì mình không? – Cái đầu non nớt của tôi đã nghĩ như vậy. Thậm chí, nó còn được nâng cấp lên thành việc gọi tên bố mẹ ra mà bêu. Số là mỗi đứa học sinh đều có sổ liên lạc (một thứ quái thai của nền giáo dục), trang đầu tiên ghi số điện thoại gia đình lẫn tên tuổi phụ huynh. Một thằng vớ được sổ của bạn và bắt đầu gọi tên bố mẹ ra làm trò tiêu khiển; thằng ôn bị chửi đáp trả bằng cách chộp lại cái quyển sổ của thằng kia và... chửi lại. Hai thằng, bốn thằng, rồi cứ thế cả lũ cấp 2 ngày ấy cứ lòi tên phụ huynh ra mà chửi nhau. Bọn trẻ con ngày đó chẳng nghĩ nhiều mà chỉ coi nó là trò đùa vô hại, tất nhiên vẫn có vụ sút đầu mẻ trán vì thói trêu đùa này. Giờ đây, mỗi khi nghĩ lại trò này, tôi cùng mấy thằng bạn chỉ biết cười cho sự ngu ngốc thời trẻ con. Bọn con gái hiếm khi bị lòi vào trò gọi tên phụ huynh nhưng đôi lần có đứa phát khóc và mách cô giáo. Kiểm điểm, mời phụ huynh, dĩ nhiên!

Lên trung học cơ sở, tôi bắt đầu nản chuyện học hành. Vì là lớp chọn, mấy môn như toán, văn, tiếng Anh luôn yêu cầu cao hơn so với lớp khác, nhất là toán. Hàng đống công thức trong sách giáo khoa chưa đủ, giáo viên bộ môn còn tằng tằng thêm bài tập từ sách tham khảo nâng cao. Đến giờ tôi vẫn nhớ cái công thức “quy nạp” khi gió loảng ngoảng chữ với số. Tôi chẳng biết tại sao người ta gọi là “quy nạp”, bản chất nó là chi, chỉ biết áp vô bài tập mà lấy điểm. Nói cho cùng, người ta bôi vẽ ra toán cấp hai cho bọn trẻ con có việc mà làm thay vì để chúng nó phá làng phá xóm.

Tuy nhiên, lý do tôi hần học với môn toán không phải nó khó mà vì bà giáo viên bộ môn kiêm chủ nhiệm lớp. Hơn mười năm trôi đi nhưng tôi vẫn nhớ gương mặt bà. Nếu tôi quý bà, tôi có thể tả như sau: bà thấp người, mặt tròn nhân hậu, đôi môi đỏ hay cười thường khuyên bảo học sinh. Nhưng vì tôi căm thù bà nên bà trong mắt tôi thế này: lùn tịt, thấp hơn cả lũ học sinh nên thường xuyên phải độn guốc mười hai phân, mặt tròn phèn phẹt cộng thêm cái mũi tẹt dí trông như bánh bao bèn bẹt bị ai đâm bẹp, đôi môi đỏ chót

bôi son cong lên như má hồng chùa mỗi khi mắng học sinh (cụ thể là tôi đây). Bà thiết kế sổ liên lạc gồm hai hạng mục: ưu điểm và khuyết điểm. Ưu điểm thì chỉ có điểm số và phải 8 điểm trở lên mới được coi là ưu điểm. Khuyết điểm thì bát vạn: 6 điểm trở xuống, mất trật tự, không làm bài tập, làm bài thiếu, không thuộc bài, vân vân. Bà còn tự tay nặn ra hai đứa hung thần: lớp phó học tập và lớp phó kỷ luật. Mỗi sáng, con bé lớp phó học tập kiểm tra bài vở từng đứa. Một bài toán khó không tìm ra cách giải: khuyết điểm, soạn văn thiếu một trang: khuyết điểm (thằng nào cũng a cay vụ này). Còn thằng lớp phó được giao nhiệm vụ hể đứa nào mở mồm thì ghi nói chuyện, nó làm hăng say đến độ quên luôn cả ghi chép bài. Tôi từng nổi điên với thằng lớp phó khi nó soi tôi nói chuyện tám lăm trong giờ học. Quyển sổ liên lạc của tôi chỉ chít “mất trật tự”, “nói chuyện riêng” và “thiếu bài tập”. Phần lớn bọn con trai chúng tôi ghét bà và vẫn luôn chửi bà mỗi khi đầu lảo với nhau.

Một giáo viên nữa tôi ghét không kém là bà giáo dạy tiếng Anh. Không sở hữu ngoại hình khó ưa như bà chủ nhiệm, song bà luôn gây ra sự khó chịu bằng sự phân biệt giai cấp. Bà quan tâm những đứa học giỏi và bồi dưỡng cho chúng nó đi thi đoạt giải, như cái thằng đi du học chẳng hạn. Còn những đứa học kém – như tôi chẳng hạn – trong mắt bà chẳng khác gì rác thải. Những đề thi dành cho bọn học sinh giỏi, bà đem ra cho bọn học kém và trung bình làm. Bà công khai chửi học sinh trước mặt bạn học. Chửi nhé! Hồng phải khuyên răn hay mấy động từ sắc mùi đạo đức đâu, đại loại “học ngu như bò”, “thất bại của xã hội”, “chết đi cho xong”. Tôi còn nhớ như in ở lớp học thêm (giáo viên bộ môn hay tổ chức học thêm ngoài giờ), bà cầm cây bút phang thẳng đầu thằng bạn, bút gãy đôi, còn nó đỏ mặt chực sắp khóc. Giá như có điện thoại di động, bọn tôi sẽ đưa bà ngay lên Youtube. Nhưng bọn học sinh chúng tôi hồi ấy lấy đâu ra di động? Bọn học kém chỉ biết cung cúc nghe chửi và chịu đựng trong bốn năm cấp hai. Tôi cũng bị ăn chửi vô số lần. Thậm chí sau này, đứa em thằng bạn chí cốt của tôi vào trường này, học lại chính bà, nó nói rằng tôi và mấy đứa học kém khác lại bị lôi ra làm hình tượng về “sự dốt nát ngoại ngữ trầm trọng”. Nhưng lũ học sinh chúng tôi khi xưa tuyệt nhiên không bao giờ nghĩ chuyện tự tử. Thật! Đọc báo chí thấy mấy em học sinh trầm cảm rồi tự tử vì bị cô giáo đánh vào tay hay sao đó, tự dưng thấy mình ngày xưa ngoan cường ra trò. Thực sự thì suốt thời gian đi học, vẫn có những giáo viên khiến tôi kính trọng, nhưng bà chủ nhiệm và bà giáo viên tiếng Anh không nằm trong số đó.

Nửa học kỳ đầu tiên năm lớp 6 của tôi kết thúc bằng ba cái tát của ông bố. Hai cái tát đầu tiên là một ngày trước hôm họp phụ huynh. Tôi bảo bố chủ nhật họp phụ huynh, ông nghe lẫn lộn thế nào thành thứ bảy và tôi cũng chẳng để ý. Sáng thứ bảy, ông dắt xe đi rồi dắt xe về, xồng xộc vào nhà gọi thằng con xuống và tặng nó một cái tát vêu mồm. “Người ta bảo chủ nhật họp, sao mà bảo thứ bảy?” – Ông bố tôi giận dữ. “Con bảo là chủ nhật mà! Thứ bảy đâu” – Tôi cãi. Bốp! Cái tát thứ hai thẳng ngay mặt tôi. Đối với bố, nhảm nhọt ngày tháng chừng như bom nguyên tử đập vỡ cái sĩ diện của ông vậy. Kể từ ấy, ông không bao giờ đi họp phụ huynh nữa. Vĩnh viễn và mãi mãi! Quay trở lại cái thứ ba, ấy là ngày hôm sau, khi mẹ tôi đi họp về với bằng học sinh tiên tiến. Cái này thì đúng tôi có tội, suốt năm năm tiểu học toàn xuất hết sắc, giờ học sinh tiên tiến, còn gì đáng hổ thẹn hơn thế? Máu sôi đốn não, bố tát tôi lần ba trước mặt một người họ hàng qua chơi. Tôi chẳng biết làm sao, ngoài việc bỏ lên phòng rồi lăm bắm chửi “Đ.M học với hành!”. Học sinh tiên tiến, một sự sỉ nhục thậm tệ!

Nhưng tại sao tôi lại lảm nhảm chuyện mấy bà giáo quái thai hay học hành? Ấy là bởi sau học kỳ một, tôi chuyển xuống cuối lớp, ngồi cạnh Hoa Ngọc Linh. Em học tốt (nhất là tiếng Anh nhé!), tôi học kém, em ngoan, tôi quậy. Nhưng không phải kèm cặp gì nhé, mà bởi bà chủ nhiệm nói cái mặt tôi chinh ỉnh hàng đầu làm xấu bộ mặt của lớp. Tôi vẫn nhớ ngày đầu tiên nói chuyện với em, tôi nói như vậy:

-Làm bài chưa mà? Cho tao chép cái!

-Sao tao phải ày chép chứ? – Em trả lời.

Vậy đó, ngày đầu tiên gặp nhau, tôi và em xưng mày tao chí tở. Trẻ con mà, biết đéch gì đâu!

*

* *

Linh cười rũ rượi khi tôi kể chuyện cũ, tôi cũng cười. Hai chúng tôi không thể tin được ngày ấy lại xưng mày tao với nhau. Em nhấp ngụm café lấy hơi rồi nói, đôi mắt khê lay động:

-Tùng vẫn ghét cô... (xin phép giấu tên) vậy cơ à? Cô đăng nào cũng chủ nhiệm mình bốn năm cấp hai mà. Cho qua đi!

-Giờ gặp lại bà, khéo mình chửi bà mất!

Linh cười mỉm:

-Thực sự mình cũng chẳng thích bà... đâu! Bà nói học sinh như thế, thật chẳng ra sao cả.

-Nhưng mà Linh là học sinh ưa thích của bà, đúng không? Học giỏi tiếng Anh thế kia mà!

-Bà chỉ toàn luyện đề đi thi lấy giải thôi. Không được giải, mặt bà khó coi lắm!

Tôi cười rồi nhấp ngụm café. Hai đứa chúng tôi im lặng đôi chút, không ai nhìn mắt ai, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm dòng người qua lại như dòng sông bất tận. Mãi lúc sau, em mới nói:

-Mà cái chuyện đó... sao Tùng làm thế? Mình không hiểu!?

Em vừa nói vừa chỉ tay lên má. Tôi gật gật đầu ngượng ngùng:

-Thì tất nhiên là có! Ai bảo hồi lớp 6, Linh tặng mình quà sinh nhật làm gì?

-À... à, nhớ rồi! – Em nở nụ cười – Đĩa nhạc, đúng không?

Tôi gật gù:

-Ừ. Hai mươi một cái đĩa tất cả, toàn nhạc rock.

Linh che miệng cười:

-Tùng nhớ được như vậy à?

Tôi mỉm cười, không đáp. Em là người con gái đầu tiên tặng quà sinh nhật cho tôi, lẽ nào tôi quên?

Những kỷ niệm đầu tiên, vốn dĩ sẽ theo người ta đến cuối cuộc đời.

4. Chương 4

Linh là cô gái đầu tiên tặng quà sinh nhật cho tôi. Đó là câu chuyện của cuối năm lớp 6, nhưng để một cô gái tặng quà thì trước hết phải là bạn của cô đã. Nửa cuối học kỳ, tôi trở thành bạn của Linh sau một chặng đường chông gai và gian khổ. Thực ra ngồi chung bàn với một đứa con gái thì thằng nào cũng trải qua từ thời mẫu giáo. Nhưng làm bạn với đứa con gái ấy thì không phải thằng nào cũng làm được. Tôi tự hào mình đứng trong hàng ngũ những thằng làm nên kỷ tích trên, dù mối quan hệ bạn bè giữa tôi và em tồn tại không được lâu.

Sự thật là gần phân nửa thời học sinh của bạn có sự xuất hiện của đứa ngồi cùng bàn, dù bạn muốn hay không. Ngồi cùng bàn với thằng con trai thì dễ rồi, nói chuyện riêng tùm lum từ lúc trưa lựa cả ngày, hợ tác quay bài, làm bạn thân chẳng khó. Nhưng con gái không như vậy. Những ngày đầu chung bàn với Linh, mọi thứ đối với tôi tẻ nhạt vô cùng. Giờ học nào em cũng tập trung nghe giảng, còn tôi chỉ khoái vẽ bậy vào sách giáo khoa. Đôi lúc tôi định mở mồm nói chuyện với em nhưng lại thôi. Cái món tôi thạo nhất là game, nhưng con gái mấy đứa thèm để ý? Và lại thời ấy chẳng có nhiều game mà nói. Chuyện cuộc sống? Dĩ nhiên chuyện nhà tôi đủ sức viết thành tiểu thuyết, song chẳng đứa trẻ con nào thích nghe cái đó. Thế là còn mỗi chuyện bài vở để tôi có cớ nói chuyện với em. Nhưng tôi học tập làm văn dốt như bò, thành thử mào đầu câu chuyện cũng ngu chẳng kém. Đại loại thế này:

-Ê mày, làm bài chưa? Cho bố chép!

-Mày nói gì đấy? – Em trừng mắt

-Chị cho em chép bài, hí hí hí! – Tôi cười nham nhở.

Kiểu ăn nói gọi đòn của tôi khiến Linh bực bội khoảng nửa tháng. Sau nghe riết thành quen, em chỉ lườm nguýt rồi quăng vở bài tập vào mặt tôi. Khốn nỗi mỗi lần như thế, trông em đáng yêu chết đi được! Đôi mắt em hơi xéch một chút về đuôi nên khi lườm, ánh mắt như lưỡi dao mỏng tang cứa vào trái tim tôi một ít. Thế là tôi nghĩ ra đủ mọi trò để trêu chọc Linh. Hết ăn nói gọi đòn lại kéo áo, giật tóc, vỗ đầu (nhẹ nhàng tình cảm thôi, chứ em mà khóc thì có trời mới đỡ nổi), vỗ bậy vào sách giáo khoa của em; tới khi nào em nổi đóa, tôi mới thôi. Nghe có vẻ bệnh bệnh, nhỉ? Nhưng bọn con trai lớp tôi ngày xưa đều thế, ngày nào cũng phải trêu chọc bọn con gái dăm lần mới chịu ngồi yên.

Ví dụ như thằng Choác, bạn chí cốt của tôi, chính là cái thằng “mày cứ nghe lời lãnh tụ”. “Choác” là biệt danh của nó, không phải tên thật. Thằng họ này có một sở thích quái đản: khoái trêu người đưa con gái hung dữ nhất lớp. Con bé này tính tình đánh đá sẵn, lại nuôi một bộ móng tay sắc như dao, hễ cào hoặc cứa là có án mạng. Nhưng thằng Choác suốt ngày chọc điên con nhỏ, bị đuổi thì nó chạy như chạy giặc. Lắm hôm xui xẻo bị con bé tóm được, nó trở thành chuột bạch thử nghiệm độ sắc của móng tay. Hai tay thằng Choác ngày ấy đầy sẹo, lắm vết sâu tới độ sau chục năm vẫn nhìn thấy rãnh rãnh. Tôi hỏi có làm sao mà mày điên dữ vậy thì nó cười hềnh hếch:

-Giống như huấn luyện sư tử thôi! Mày đếch hiểu cảm giác sống chết thế nào đâu! Rồi mày xem, tao sẽ thuần hóa con này!

Thằng Choác chẳng bao giờ thực hiện được ý định thuần hóa nó. Nhưng lạ là con bé kia sau một thời gian lại trở thành bạn của nó, dù hai đứa vẫn cào cấu nhau suốt ngày. Phải chăng danh ngôn “yêu nhau lắm, cắn nhau đau” có thật? Tôi liền áp dụng thực tiễn ngay. Thế rồi một ngày nọ, lúc nghỉ giữa giờ, tôi túm vai Linh, mặt chéch ngược và thốt ra lời lẽ đậm chất nam tính:

-Ê mày, đánh nhau không?

Em tròn mắt nhìn tôi. Khoảng không gian giữa hai đứa ngày càng phình to và đẩy Linh ra xa khỏi tôi. Cuối cùng em quay đi, thở một câu ngao ngán:

-Thằng điên...

Chiến dịch thất bại hoàn toàn. Thằng cu con tôi rút quân, lòng vừa đau vừa nhục. Tổ sư thằng Choác, mày chết với ông, dù mày không có lỗi!

Sang tháng thứ hai, mọi chuyện giữa tôi và Linh chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu. Em vẫn ngoan, tôi vẫn nghịch. Hai đứa chẳng nói chuyện với nhau mấy. Đến tầm giữa tháng, tất cả các môn chuẩn bị có bài kiểm tra một tiết. Đứa nào cũng quần đít lên học, kể cả thằng lười như tôi. Thôi thì nhồi nhét đủ loại kiến thức, cày ngày cày đêm, điểm số của tôi cũng không tệ. Nhưng vấn đề xảy ra khi tôi không thể nhét nổi một chữ tiếng Anh nào vào đầu. Mỗi dòng, mỗi câu chữ đều ẩn hiện bản mặt đáng ghét của bà giáo viên bộ môn khiến tôi nuốt không trôi. He he, hẳn bạn đã biết tôi định làm gì. Phải, có đứa con gái học giỏi tiếng Anh ngồi kế bên, không nhờ nó thì nhờ ai? Trước hôm kiểm tra một ngày, trong giờ toán, tôi viết lên một mảnh giấy nhỏ rồi chuyển qua cho Linh. Tiết của giáo viên chủ nhiệm nên tôi không mở mồm nói được nên phải viết, sau này những mảnh giấy trở thành phương tiện liên lạc chính giữa hai đứa. Mảnh giấy ghi thế này:

“Mai kiểm tra tiếng anh cho tao quay nhá!”.

Em nhú mắt nhìn tờ giấy rồi đáp lại:

“Không, tự học đi.”.

Đ.M! – tôi lăm bầm chữi thâm rồi viết:

“Cho tao xem tí thôi! Điểm kém lắm rồi, bài này dưới 5 thì tao chết mất! Đi mà!”.

Linh chẳng thèm quan tâm tôi sống hay chết. Em điềm nhiên trả lời:

“Kệ mày. Tao không biết.”.

Tôi không nản chí, vẫn quyết tâm nài nỉ em cho bằng được:

“Đi mà! Mày giúp tao tiếng anh, rồi tao giúp mày toán!”.

Em đọc mảnh giấy, đôi môi hồng thoảng nụ cười nhạt, sau trả lời:

“Tao mà phải nhờ mày giúp á?”.

Mặc cho tôi nài nỉ mời chào, em vẫn giữ nguyên quan điểm tự túc là hạnh phúc. Khốn khổ thân tôi! Tôi hôm ấy, dù cố nhồi nhét nào chia động từ, nào thì quá khứ hiện tại lung tung phèng phèng nhưng đầu tôi vẫn rỗng tuếch. Không biết bây giờ thế nào, chứ hồi ấy tiếng Anh phải làm tự luận. Sợ nhất là phần viết đối câu chủ động sang bị động, tôi bị bà giáo bộ môn ghét sẵn nên hề sai chính tả một chữ là bị trừ hết điểm câu đó. Khó khăn địch họa bốn bề, họa có phép lạ mới cứu nổi thằng mù ngoại ngữ như tôi. Sáng hôm sau, tôi đến lớp trong tâm trạng lo âu thấp thỏm. Thậm chí lúc kiểm tra toán, đầu tôi vẫn ong ong hàng đồng cấu trúc ngữ pháp tiếng Anh. Lo lắng mãi mà chẳng làm được bài, tôi buông xuôi. Kệ mẹ! Muốn ra sao thì ra! – Tôi lẩm bẩm.

Tôi làm được hết bài kiểm tra toán, kể cả câu cuối cùng vốn chỉ dành cho những đứa học giỏi. Tôi ghét bà chủ nhiệm nhưng lại tìm thấy chút niềm vui trong những con số nên học môn toán cũng khá. Làm xong, tôi ngó sang bài của Linh, thấy em đang lúng túng với bài hình học, giấy nháp chỉ chít chữ. Rốt cục Linh không giải đến mức thứ gì cũng nắm bắt được, tiếng Anh em giỏi thật, nhưng toán lại là lĩnh vực khác. Em bí, miệng cắn bút, gương mặt đỏ au. Tôi liền lấy bút chì viết lên mặt bàn:

“Khó à? Tao xem cho!”.

Tất nhiên phía sau lời đề nghị tốt bụng ấy là âm mưu đen tối của tôi. Linh biết rõ điều đó và nhất quyết không để tôi toại nguyện. Em cầm cúi làm bài, hì hục viết viết rồi lại suy nghĩ. Người ta bảo khi phụ nữ quyết tâm, họ sẽ làm được nhiều điều phi thường. Nhưng Linh vẫn chưa thành phụ nữ, em mới chỉ là cô gái chập chững tuổi dậy thì mà thôi. Trông em khổ sở đến tội, tôi bèn nổi máu anh hùng (nói toẹt ra là đại gái), ngó sang đề của em rồi giải. Đề bài hai đứa khác nhau kiểu chần lè nên tôi không đưa bài cho em xem được. Hí hoáy một lúc, tôi đẩy tờ giấy nháp cùng bài giải về phía Linh. Ban đầu em không để tâm, nhưng rồi cũng liếc qua. Tự dưng được một thằng giải bài hộ, lẽ nào em vẫn muốn kiên cường bám trụ? Lát sau, em giải được bài, mặt tươi rói, trái ngược hẳn sắc diện đỏ hồng như vừa nãy. Nhưng quả thực, tôi khoái gương mặt lúc bối rối của em hơn. Nghe bệnh bệnh, nhỉ?

TỰ CHUNG SỐ PHẬN NHỮNG THẲNG ĐẠI GÁI LÀ GÁI KHÔNG BAO GIỜ CẢM ƠN NHỮNG VIỆC MÀ THẲNG ĐÓ LÀM CHO CỎ. Linh không cảm ơn tôi, cũng chẳng nói với tôi chút gì về bài kiểm tra toán dù tôi cố gọi chuyện. Em cứ lạnh lùng như thế cho tới khi giờ kiểm tra tiếng Anh bắt đầu. Vẫn kiểu đề chần lè, tôi chẳng thể nhìn bài em dù chỉ một chút. Hơn nữa bà giáo tiếng Anh rất hay lảng vảng khu vực cuối lớp. Đợi bà quay đi, tôi lại huých tay Linh kêu giúp đỡ nhưng em vẫn im lặng. Bực tức, tôi liền ghi vào tờ giấy nháp rồi đẩy ra trước mặt em:

“Bác Hồ bảo có tài mà không có đức là người vô dụng đấy! Giúp tao đi!”.

Có lẽ tôi viết quá hài hước nên Linh thoáng cười. Song em lại cầm cúi làm bài, bỏ mặc tôi ngụp lặn trong nỗi đau khổ mang tên ngoại ngữ. Khốn nạn đời thằng đại gái! – Tôi cắn bút than thở. Trong mắt tôi, những ấn tượng ban đầu về Linh bay biến hết, thay vào đó là một đứa con gái cơ hội và thủ đoạn. Thù này không trả được chỉ có nước sang Thái Lan cho bớt nhục! – Tôi nghiêng răng ngẫm nghĩ.

Còn mười phút nữa sẽ hết giờ, tôi mới chỉ làm được một nửa, mà nửa này chắc chắn sai tùm lum, ăn trứng ngỗng là chuyện không quá xa vời. Bất chợt Linh đẩy tờ giấy nháp về phía tôi, mặt giấy kín chữ. Tôi nhận ra ngay đó là bài giải cho đề của mình. Thì ra trong lúc tôi đang nghĩ kế hoạch trả thù Linh thì em đã làm hộ. Tôi mừng hùm, vội vàng chép lấy chép để. Vậy ra đại gái cũng được đền đáp dù rằng có hơi đau tim.

Bạn biết đấy, cái tuổi trẻ con hơi khó để thốt ra lời cảm ơn với bọn bằng vai phải lứa. Tôi rất muốn cảm ơn Linh, nhưng vì sự ngượng ngùng lại phát ngôn với em một cách rất chối tỉ:

-Mày làm đúng không đấy? Sao tao cứ thấy thế nào ấy nhỉ?

Linh tức giận:

-Không tin thì thôi! Lần sau đừng nhờ nữa!

Mấy tiết học tiếp theo, em chẳng thèm nói chuyện với tôi nữa. Chỉ là đùa cợt, việc gì phải bực dọc vậy chứ? Con gái thật khó hiểu! – Tôi than thở.

Khoảng một tuần sau, điểm số hai bài kiểm tra về cùng ngày. Nhờ Linh, bài tiếng Anh của tôi được điểm 6, còn em điểm 10 (dĩ nhiên, em giỏi mà!). Nhờ vậy, điểm trung bình môn của tôi vẫn ở mức an toàn. Tôi rất

muốn ôm em mà cảm ơn. Thật! Không phải lợi dụng thể xác gì đâu, tôi chỉ muốn cảm ơn thật lòng. Song ý định ấy tiêu biến khi tôi nhận bài kiểm tra toán. Lắm nhầm chút nhé, nếu bạn giúp đưa ngôi bên, bạn muốn nó điểm cao hơn hay thấp hơn mình? Tất nhiên thấp hơn, bởi giúp đỡ tương đương với ban ơn, mà kẻ ban ơn phải ở vị trí cao hơn. Và đây, tôi – người ban ơn chỉ được điểm 7; còn Linh – người được ban ơn nhận điểm 10, số 10 tròn trĩnh và lấp lánh như đôi mắt em vậy. Trong cái điểm 10 ấy, tôi biếu em 5 điểm. Vì giúp em, tôi đã không soát bài mình kỹ càng và sai lầm ở câu đại số cơ bản. Nhìn bài tôi, Linh mỉm cười. Ý gì đây? – Tôi hần học trong bụng.

-Giúp tao mấy bài hình học nhé? Tao kém phần đó lắm!

Tôi nở nụ cười méo xệch, lòng phân vân em đùa cợt hay nhờ vả thật. Con gái thường hàm ý, có lẽ em đang chế giễu tôi không chừng.

Thực tình là Linh chẳng chế giễu người khác bao giờ. Em hỏi bài tôi với sự nghiêm túc và lòng mong muốn học hỏi. Có ý nghĩa lắm chứ! Trong mắt bà giáo chủ nhiệm, tôi chỉ là đứa học hành kém cỏi. “Anh chỉ là đồ bỏ đi, học hành dốt nát, phí tiền bố mẹ!” – Bà thường nói tôi như vậy trước mặt cả lớp. Đôi lúc tôi nghĩ mình xứng đáng hai chữ “bỏ đi” thật. Nhưng Linh thì khác, em cho tôi cảm giác được tôn trọng – điều mà mọi thằng chọi con khao khát. Hơn nữa, sự tôn trọng đến từ con gái, thằng nào chả sướng? Đang viết những dòng hồi ức này mà tôi còn toét mồm cười nữa là... He he!

Sau đợt kiểm tra, hai đứa nói chuyện với nhau nhiều hơn. Mỗi lần trao đổi bài, tôi luôn kiếm cớ lái sang chuyện ngoài lề. Ban đầu Linh không thích lắm, nhưng rồi nghe tôi lải nhải mãi, em cũng vui vẻ đáp lại. Dần dà, tôi cũng biết sơ qua sở thích của em. Này nhé, em thích xem bóng đá. Thật! Với điều kiện là có đội tuyển Ý thi đấu. Con gái thời ấy khoái mấy anh vùng Địa Trung Hải lắm, nhất là anh Del Piero thì ẻm hăm mộ thôi rồi. Khi nào rảnh rảnh, em lại tìm mua poster mấy anh chàng Italy này. Con gái thời nào cũng giống nhau, chỉ khác ngày xưa không có kiểu hò hét náo loạn khi thấy trai đẹp như bây giờ. Hay hơn nữa là em cũng thích phim “Chúa tể chiếc nhẫn” giống tôi. Hai đứa đều công nhận phim hay, nhưng cách mỗi đứa đến với phim lại khác nhau hoàn toàn. Tôi coi phim vì đánh nhau hoành tráng, em coi vì có anh chàng diễn viên điển trai Orlando Bloom. Nhưng chẳng sao cả, mặc kệ mấy chàng đẹp mã, ít nhất hai đứa đã có chuyện để tán gẫu.

Chỉ từ vấn đề anh chàng Del Piero tới Chúa tể chiếc nhẫn, về sau chúng tôi lan man đủ chuyện. Nào học hành vất vả, nào những đứa bạn ưa mách lẻo, rồi con bé lớp phó học tập đáng ghét hay bà chủ nhiệm đổi màu áo ông ẹo, hai đứa kể cho nhau suốt. Nói chuyện lúc ra chơi chưa đủ, chúng tôi chơi trò bút đàm trong tiết môn phụ, nội dung tập pí lù, lắm khi trời ơi đất hỡi kiểu như vậy:

“Hôm qua bà già tao nấu giả cây.”.

“Thì sao?”.

“Thì nó ngon chứ làm sao!”.

“Điên quá, liên quan gì tới tao?”.

“Ờ thì mày là con gái, biết nấu cái đó không!”.

“Có thì sao, không thì sao?”.

“Tao thề là sau này lớn lên phải cưới được một con biết nấu giả cây.”.

“Thế thì chắc chắn là tao không biết nấu ^^.”.

“Học nấu đi!”.

“Để làm gì?”.

“Sau tao cưới mày! ^^”.

“Lần sau đừng mượn vở chép bài nữa nhé!”.

“Cái %^#&@”. (Chỗ này ngôn ngữ bậy bạ, tôi không viết ra).

“A, lại chửi bậy nữa! Mai kiểm tra tiếng Anh 15 phút, mặc xác mày!”.

“Úi, chị ơi, em xin lỗi!”

Đó! Toàn chuyện dở dở ương ương như thế kéo dài suốt học kỳ II. Cũng chẳng biết từ lúc nào, tôi trở thành bạn của em. Tất nhiên quan hệ ấy chỉ ở mức ngồi cùng bàn chạm mặt nhau thôi, chứ tôi chẳng thể so sánh với đám con gái bạn thân của em được. Và em cũng không thể hiểu tôi bằng thằng Choác “lãnh tụ” kia. Chúng tôi không bao giờ kể cho nhau nghe về chuyện gia đình. Có hôm em đến lớp với cặp mắt đỏ hoe, tôi hỏi thăm:

“Sao thế mày?”.

“Mẹ mắng.”.

“Vì sao?”.

“Không có gì.”.

Rõ ràng em không thích bày tỏ chuyện riêng tư cho thằng bạn cùng bàn. Dù sao giữa chúng tôi vẫn tồn tại khoảng cách, bảo gần cũng chẳng gần, bảo xa cũng chưa chắc xa.

Nhưng có một chủ đề mà hai đứa không bao giờ chán là âm nhạc. Hồi ấy cáp truyền hình bắt đầu phổ biến và đầu kỹ thuật số đầy rẫy, bọn trẻ con tha hồ coi kênh hoạt hình (Cartoon Network) với kênh ca nhạc (MTV). Hồi ấy tôi chẳng biết nhiều về âm nhạc lắm, chỉ thấy cái gì hợp tai thì nghe. Mà Linh lại chẳng nghe những thứ tôi biết, em toàn đề cập tới những thứ lạ hoắc, tỉ dụ như:

-Mày nghe rock bao giờ chưa? – Em hỏi.

-Mấy thằng cha tóc dài gào thét ầm ĩ trên sân khấu hả? – Tôi trả lời.

-Không hẳn thế. Mày nghe Bon Jovi bao giờ chưa?

Tôi cười:

-Không biết. Chắc lại mấy thằng đẹp trai hả?

-Bình thường, nghe thử không? Hay lắm!

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Một thằng trẻ con lớp 6 cố nhiên không thích thứ nhạc nhẽo ầm ĩ này. Linh hỏi tiếp:

-Mày sinh nhật tháng mấy?

-Tháng... mày hỏi làm gì? – Tôi ngạc nhiên.

-Không có gì. – Em cười – Mày có tổ chức sinh nhật chứ?

-Không. Tao chẳng bao giờ tổ chức, cũng chưa bao giờ được tặng quà. Hay mày tặng tao cái gì đi?

-Với một điều kiện! – Em giơ ngón tay.

-Là gì?

-Phải ngoan và nghe lời chị, rõ chưa? – Em cười lớn.

-Con ranh này thích chết à?

Tôi chẳng ngoan hay nghe lời Linh chút nào. Dù em đã cố gắng chỉ tôi cách học tiếng Anh, nhưng tựu chung vẫn thất bại. Sau cùng em phải thừa nhận chừng nào bà giáo bộ môn còn ở đây, tôi còn ngu ngạo ngừ dài dài.

Mùa xuân qua đi, mùa hè ập đến với cái nắng gay gắt cùng những bài kiểm tra cuối kỳ. Tôi và Linh ngừng việc bút đàm trong giờ, thay vào đó là tập trung thi cử. Dù đã rất cố gắng để lấy cái bằng khen học sinh giỏi nhưng vì điểm trung bình tiếng Anh quá tệ lậu, tôi chỉ lóp ngóp ở vị trí học sinh tiên tiến. Khốn nạn thay, ngày họp phụ huynh cũng trùng với ngày sinh nhật của tôi. Suốt thời cấp hai, tôi không bao giờ được hưởng một bữa sinh nhật vui vẻ. Lần này không có cái tát nào, nhưng hàng mớ thứ dài ngoai ngán từ bố mẹ là bánh sinh nhật, những lời mắng mỏ là thêm vài cây nến. Để tăng thêm phần bi kịch, hai cụ sắp xếp tôi

vào lớp học hè. Không chơi bởi gì hết, học và học. Sinh nhật hoàn hảo! – Tôi vỗ tay. Còn Linh, dĩ nhiên, em vẫn là học sinh giỏi. Nhưng em chẳng coi mấy cái bằng khen là chuyện gì lớn lắm.

“Được học sinh giỏi, sướng ghê!”

“Quan trọng gì chứ? Ngày trước tao học sinh trung bình, bố mẹ có nói gì đâu!”

“Thật á? Mà học sinh trung bình á?”

“Cần tao cho xem học bạ hồi cấp 1 không? ^^”

Tối ngày bế giảng, cái mặt tôi dài thườn thượt khi nghĩ đến mùa hè đau khổ phía trước. Kể cả thằng Choác bày trò ra sao chẳng nữa, cái mặt tôi cũng chẳng vui lên nổi. Sau lễ bế giảng, tôi uể oải trở về nhà. Đúng lúc ấy, Linh xuất hiện trước mặt tôi rồi chìa ra một cái hộp nhỏ. Tôi hỏi:

-Gì thế?

-Chúc mừng sinh nhật! – Em cười tươi.

-Hả? Cái đếch gì thế?

-Thì mở ra đi!

Tôi làm theo lời em. Trong hộp là hai mươi chiếc đĩa, toàn nhạc rock! Và không thể thiếu cái tên Bon Jovi mà em từng giới thiệu. Lần đầu tiên trong cuộc đời, có người tặng tôi quà, mà lại là con gái! Chuyện này đáng ghi vào lịch sử nước nhà lắm!

-Nghe hết đi nhé! Quý lắm mới tặng đấy! – Linh cười.

Em rời đi, đôi chân lướt nhanh trên sân trường đầy nắng và xao xác hoa phượng đỏ. Tôi dờ dẩn một lúc, mãi mới gọi với theo:

-Khoan đã! Sinh nhật mày là bao nhiêu?

-Để sau hè đi! – Em cười.

Vậy là thằng chọi con đã được một cô gái tặng quà. Ban đầu, tôi thấy nó chẳng có gì thú vị. Nhưng dần dà, món quà của Linh dần ngấm vào người tôi, để rồi dẫn đến sự tình đáng nhớ năm lớp bảy. Nhưng mà để sau hăng kể, he he!

5. Chương 5

Nghe tôi kể lại chuyện cũ, Linh cười mãi không thôi. Kỷ niệm thời học sinh luôn đem lại nụ cười dù đó là chuyện vui hay buồn. Linh nhấp ngụm café rồi hỏi:

-Hai mươi đĩa cơ à? Lâu thế mà Tùng vẫn nhớ à? Chắc giờ hỏng hết rồi nhỉ?

-Vẫn khoảng mười cái! – Tôi cười – Mấy đĩa khác xước hết rồi, không nghe được nữa.

-Để mình tính xem có những đĩa nào nhé? Bon Jovi này, Oasis này, Coldplay... đúng không nhỉ? Ừ, Red Hot nữa, hai đĩa lận! Papa Roach, Foo Fighters, Linkin Park ba đĩa, nhiều quá, mình không nhớ hết. Có cả Metallica, đúng không?

-Không, hồi đầu mình không nghe Metallica. Sau này mới nghe.

Linh gật gật:

-Ừ, đúng rồi! Sau đấy Tùng chuyển sang nghe metal, đúng không? Bây giờ vẫn nghe à?

Tôi gật đầu cười. Em tiếp lời:

-Tùng chẳng thay đổi gì mấy nhỉ? Cấp hai, cấp ba, đại học, đến khi đi làm, Tùng vẫn vậy.

Tôi nhú mày:

-Nói kháy mình hả?

-Không. Mình thích những người như vậy. Giờ đi làm, mình cảm giác mọi người không “thật” chút nào. Cái này chắc Tùng hiểu... Mình cảm giác nói chuyện với người khác gượng gạo sao sao đó!

Tôi mỉm cười song không đáp. Hầu hết sinh viên mới ra trường đều ngỡ trước cuộc sống lẫn lộn sắc màu, trừ mấy thằng từng hoạt động đoàn thể. Nhưng tôi tin Linh sẽ vượt qua bởi em biết thay đổi, em biết “thỏa thuận” với cuộc sống. Như con tắc kè hoa, em có thể thay đổi trước mọi hoàn cảnh.

Và điều chắc chắn là một cô gái sẽ từ bỏ một gã trai nếu anh ta không chịu thay đổi.

Tôi là gã trai kiểu đó. Một kẻ không biết thay đổi.

*

* *

Kỳ nghỉ hè năm lớp 6 của tôi khá tẻ. Sau mỗi buổi học hè, tôi chỉ biết ru rú ở nhà. Tuy là bạn thằng Choác nhưng hồi ấy, hai đứa chưa thực sự thân thiết nên tôi không qua gọi nó đi chơi. Lũ trẻ cùng con ngõ năm xưa thì tản mác khắp nơi, chẳng đứa nào giữ liên lạc nữa. May là nhờ món quà sinh nhật của Linh, tôi vẫn sống sót qua mùa hè mà không phát điên vì chán. Hết kỳ nghỉ hè, tôi mới nghe được một nửa trong số hai mươi đĩa nhạc. “Mỗi việc nghe nhạc mà nghe không hết!” – Bạn đang nghĩ vậy, phải không? Nhưng nhạc rock là thế, bạn không thể nghe nó như đánh chén mì ăn liền. Mỗi ngày bạn chỉ có thể nghe khoảng hai bài, nghe đi nghe lại chúng mấy ngày sau rồi mới chuyển sang bài khác. Có những bài mà khi mới nghe, bạn tắt ngay lập tức, nhưng vài hôm sau, bạn mở lại và thấy nó hay lạ thường. Lặp đi lặp lại như thế suốt ba tháng, tôi dần gần bó với dòng nhạc âm ỉ này (tất nhiên chưa âm ỉ bằng metal). Như một hệ quả, trong tôi bắt đầu chộn rộn những cảm giác khó tả, lòng thầm mong năm học mới đến nhanh hơn.

Và năm học lớp 7 bắt đầu bằng việc chuyển chỗ ngồi. May mắn thay, cặp mắt cú vọ của bà chủ nhiệm không vướn tới bàn của tôi. Tôi và Linh vẫn ngồi cùng nhau. Ngày đầu tiên, hai đứa lại bút đàm trong giờ học. Linh hỏi tôi:

“Mày nghe hết chưa?”.

“Mới được một nửa. Cái Foo Fighters khó nghe quá!”.

“Ừ. Nghe từ từ thôi.”.

“Mà ba tháng không gặp, có nhớ tao không? ^^”.

“Tao xin cô chuyển chỗ nhé?”.

“Ấy đừng!”.

“Ồ, ngồi gần tao làm gì? ^^”.

“Không ngồi gần mày thì ai cho tao chép tiếng Anh đây? TT”.

“Thế hóa ra ngồi gần tao để chép bài à?”.

Linh hỏi một câu khá khoai sẵn. Ngồi cạnh em chỉ để coi chép tiếng Anh thôi ư? Tôi không nghĩ thế. Nhưng thay vì soạn một câu có cánh, tôi lại trả lời em kiểu gợn đòn:

“Không. Vì tao khoái coi mày nổi điên. He he!”.

“Đi chết đi!”.

Cuộc sống năm lớp 7 khởi đầu một cách yên bình như thế. Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn năm lớp 6.

Lên lớp, lên một tuổi, tôi cũng khác nhiều. Thứ đầu tiên thay đổi trong suy nghĩ thằng ôn mới lớn: bớt hứng thú học hành. Tất nhiên không phải kiểu buông xuôi muốn ra sao thì ra nhưng đại khái là tôi đã đánh mất sự thích thú khi học tập. Mỗi lần xong xuôi bài tập về nhà, tôi đều vui mừng. Vui vì xong đồng công thức toán của nợ, vui vì sổ liên lạc sẽ không có “thiếu bài tập”. Chúng tôi – những con lợn mẩn dề của lớp

chọn học để lấy điểm, học để không trở thành đứa con hư, học vì nỗi sợ “không công ăn việc làm” như lời bố mẹ nói. Còn niềm vui học hỏi kiến thức ư? Không, hoàn toàn không, một chút cũng không. Giáo dục là thế, nó đưa ra sản phẩm và bắt những đứa trẻ phải ăn, không được phản nản vì sao phải ăn hay ăn để làm gì? Chẳng ai giải thích cho chúng tôi cả. Khi đã mất hứng thú học hành, lũ con trai chỉ còn cách giải tỏa duy nhất: game – thú tiêu khiển số một của bọn trẻ sống ở thành thị. Cái này cũng là cả một câu chuyện dài, vừa hài vừa nhăng.

Nói đến game là nói đến quán net. Cuối những năm 90, máy cơ sở kiểu này bắt đầu xuất hiện giữa những quán điện tử cầm tay. Tôi đã nghe loáng thoáng bọn trẻ con rủ nhau đi chơi “háp lai” (Half-Life) từ hồi cấp một. Nhưng phải tới năm lớp 7, tôi mới chính thức chơi trò đó, cũng là thời kỳ quán net bước bắt đầu nở rộ. Cứ sau mỗi buổi học thêm, bọn con trai rùng rần chực thẳng kéo nhau ra quán nét, trong đó có tôi và thằng Choác. Mà có sung sướng gì đâu! Trong một không gian bé tí khoảng mười mét vuông, hai mươi case máy nóng hầm hập, thằng ngồi chửi loạn ngẫu, thằng đứng hét hò ầm ĩ, đứa nào đứa nấy vã mồ hôi. Khổ sở là thế nhưng chẳng đứa nào chịu về, chúng quyết tâm đợi có máy chơi hoặc đi tìm quán net khác. Mùa đông còn đỡ, chứ mùa hè, các quán net như lò bát quái. Mà máy tính thời ấy mới cỡ làm sao: RAM 128 MB, case bám bụi đóng tầng đóng tầng, màn hình lồi như đít ốc nhồi thì thoảng phập phù mấy vạch nhiễu, hoàn toàn chưa có khái niệm “card đồ họa”, “tần nhiệt” hay “internet”. Ấy thế mà bọn trẻ con say mê máy tính điên cuồng. Đứa nào cũng muốn chạm vào bàn phím rơi vãi đầy tàn thuốc lá, chạm vào con chuột gợn những gờ ghét được tích tụ từ mồ hôi của hàng trăm bàn tay khác nhau. Bắn, nhưng thú vị! Sau giờ học, chiếm được một chỗ trong quán net là cả sự cố gắng lẫn may mắn. Tiền chơi ngày ấy rẻ thôi, chỉ 2.000 đồng/ tiếng, nhin ăn sáng là đủ tiền ngay. Đôi lúc thiếu tiền, tôi và thằng Choác chung nhau 2.000, thằng này chơi khoảng mười lăm phút lại đổi cho thằng kia. “Bùng” học chơi game không phải chuyện hiếm. Tôi thì không bỏ học chính, nhưng trốn học thêm thì đầy rẫy. Lạ đời thay, một thằng trốn học sướng một, hai thằng trốn học sướng gấp đôi, cả lũ trốn học sướng hết đường sướng! Có lúc cả tám thằng con trai cùng bỏ lớp học thêm của bà giáo chủ nhiệm đi chơi điện tử. Học sinh nó vậy đấy, he he!

Nói cho cùng, quán net là nơi bộc lộ bản chất của một thằng học sinh. Cam chịu thua cuộc hay háo thắng muốn lật ngược thế cờ, mọi thứ đều phô bày qua trò chơi. Tôi cũng thế, nhờ trò chơi, tôi chợt nhận ra mình là đứa cực kỳ háo thắng ẩn dưới bộ dạng lù khù đeo kính cận dày cộp. Cũng ở quán net, mọi stress dồn ứ trong đầu bọn nhỏ phát tiết ra ngoài qua những lời chửi thề. Thắng: chửi kiểu bác học, thua: chửi kiểu cay cú, thua nhiều: chửi kiểu hàng tôm hàng cá. Mà nhất phải lúc nào đang quyết đấu ăn tiền thì cả lũ chửi muốn tốc mái quán. Ban đầu người lớn phản nản và ra lệnh cấm nói tục chửi thề, sau trăm thằng trẻ con riết cả trăm chửi bậy, người lớn chỉ biết lắc đầu ột thế hệ hư hỏng. Bọn tôi – những đứa trẻ chỉ coi đó là niềm vui thường nhật, chẳng quan tâm đạo đức hay hư hỏng gì sất. Và tất nhiên, ở cái thời Internet còn mông muội đó, bọn trẻ con bắt đầu tiếp xúc web đen – hay nói trắng ra là các trang khiêu dâm. Ở cấp hai, môn Sinh học có phần dạy giới tính nhưng giáo viên bộ môn luôn bỏ qua, thế nên bọn trẻ con tò mò tự khám phá cũng... hết sức bình thường. Đừng nói thế hệ bọn tôi hư hỏng và đồi trụy nhé! Nếu cái xứ này thuần phong mỹ tục thật thì đã chẳng có chuyện ngâm rượu để bồi bổ chuyện chăn gối. He he, quan điểm cá nhân thôi, đừng gạch!

Nhưng kỷ niệm đáng nhớ nhất ở quán net không phải là vui thế nào, chửi bậy ra sao mà là bị phụ huynh bắt. Đang chơi vui và cười nói hết cỡ, bỗng bạn nhận ra bố (hoặc mẹ) đang lù lù trước cửa hàng, ánh mắt hình viên đạn chiếu thẳng mặt bạn, cảm giác thế nào? Chỉ một câu: thốn tận rốn. Bài của các cụ thường là gọi tên thằng con, bực thẳng mặt rồi chửi té tát. Cụ nào hiền hơn thì hành xử rất văn minh: gọi con về nhà, đóng cửa và bắt đầu tấn. Thằng Choác hay bị phụ huynh xử theo cách thứ nhất. Nhà nó gần mấy quán net, thi thoảng bố mẹ nó lại đảo ra thì bắt gặp ngay thằng cu con đang ngoác mồm chửi bới. Ôi thôi, chiến sĩ Choác hy sinh oanh liệt! Còn tôi bị xử theo cách thứ hai. Một ngày nọ, tôi trốn lớp học thêm của bà chủ nhiệm, bả gọi điện về nhà thông báo, mẹ tôi tức tốc chạy ra và lôi cổ thằng con về, còn ông bố đã chuẩn bị sẵn bó roi. Gọi là “bó” vì nó gồm ba cuộn dây điện chuyên cắm loa. Thế loại roi này không bao giờ gãy hoặc đứt, có thể in thành vết lõm sâu xuống mông như thể da thịt bị theo bớt. Các ông bố không đánh thì thôi, đã đánh thì thằng con nhớ suốt đời không quên. Chục năm sau, thi thoảng tôi vẫn rờ mông để chắc chắn những vết sẹo đã lành hẳn.

Về sau, tôi có kể chuyện này cho Linh. Nghe đoạn bị đánh, em cười ngặt nghèo không thôi. Tôi hầm hừ:

-Sao? Cười gì?

-Mày bị đánh thì tao cười chứ sao! – Em ôm bụng vừa trả lời, vừa ngăn mình cười tiếp.

-Đan Mạch, mày cười trên nỗi khổ của người khác à? – Tôi cười đau khổ.

Em còn chế giễu tôi thêm một hồi nữa rồi nói:

-Học đi! Nghe nói cuối năm, đứa nào đội sổ sẽ phải chuyển đi và nhường cho bọn lớp khác đấy!

-Thật á? Sao mày biết?

-Hôm 20/11, bố mẹ tao tới nhà bả thì bả bảo vậy. Bố mẹ tao bảo bả kêu ca mày nhiều lắm! Dự là cuối năm sẽ đuổi mày ra khỏi lớp.

Cái mặt tôi thộn dần. Đuổi tôi? Đòi tôi sẽ về đâu? Tôi mới làm bạn với thằng Choác được một năm! Còn Linh nữa! Tôi không cho phép bất cứ thằng vẹo nào ngồi cạnh em, tôi sẽ đánh nó, kể cả đó là thằng Choác!

-Bố mẹ tao bảo tránh xa mày ra! – Linh cười.

-Thế mày muốn tránh tao thật à?

Em chống cằm, mắt ngước lên cao, đầu ngúng nguẩy:

-Không biết! Nhưng tóm lại là học đi!

Tôi ậm ừ, trong lòng lộn cộn những lời nói của bà chủ nhiệm. Bả không những “đấu tố” tôi trước mặt bố mẹ, mà còn tố tôi trước mặt phụ huynh của Linh. Mất mặt trước người con gái mình thích, còn gì khó chịu hơn? Từ đó, sự căm ghét của tôi với bà chủ nhiệm vĩnh viễn không thuyên giảm.

Mà tôi vừa nói gì ấy nhỉ?

À!

“Cô gái mình thích”!

Sau món quà sinh nhật, tôi để ý Linh nhiều hơn. Dần dà, sự để ý đó biến thành một thứ tình cảm khó hiểu mà đến chính tôi cũng không hiểu. Phải, lớp 7, một tuổi mới, lũ choai choai bắt đầu chú ý bọn con gái – sinh vật ngoài hành tinh nổi tiếng thời cấp một. Những con bé xinh xắn luôn là đối tượng lọt vào tầm ngắm của bọn chọi con. Ngoài game, bọn con trai thường bàn một chủ đề mà đi đâu cũng gặp, đại loại như vậy:

-Ê, mày biết con bé kia không?

-À, con Hằng ở lớp B. Sao?

-Mày biết nó không?

-Không, nghe mấy thằng kể thôi. Sao?

-Tao sẽ cưa nó

-Hố hố hố! – Tôi cười

Hoặc như chuyện giữa tôi với thằng Choác. Hai thằng vốn chỉ kể chuyện game, nhưng rồi một ngày kia, giữa giờ ra chơi. Thằng Choác lôi tôi ra một chỗ, và bằng một giọng nói thần bí, nó phát ngôn thế này:

-Mày thấy con Miu (biệt danh) xinh không?

Tôi chau mày nhìn nó. Bạn tôi đây sao? Thằng Choác nhẩn nhẩn nhở nhở đây sao? Tôi chớp chớp mắt, nói:

-Mày là thằng nào? Sao đội lốt bạn tao?

-Đan Mạch! Tao đang hỏi tử tế! – Thằng Choác làm vẻ mặt nghiêm trọng – Mày thấy sao?

Tôi ngẩn cổ ngó con Miu qua vai thằng Choác. Con bé này tuy thấp người nhưng được cái mặt mũi xinh xắn. Tôi gật gù:

-Ồ! Cũng được! Rồi sao? Mày thích nó à?

-Không! Hối vậy thôi!

-Ồ... Đan Mạch! thế tự nhiên mày hối nó xinh hay xấu làm gì?

Thằng Choác không trả lời. Nó luôn kín miệng chuyện tình cảm của mình. Chục năm sau, tôi có hỏi lại nhưng nó không bao giờ đưa ra câu trả lời nghiêm chỉnh. Thôi thì chuyện riêng của mỗi người! Tuy nhiên, tôi khẳng định ngày đó thằng họ này bắt đầu phát triển như một người đàn ông. Trai ngấm gái, thường thôi! Trái ngấm trai mới nguy hiểm!

Con trai phát triển, con gái cũng rứa. Nhưng con gái phát triển theo chiều hướng khác biệt hơn. Như một lũ sư tử cái bị thu hút bởi những con sư tử đực có hormone nam tính cao, bọn con gái luôn để ý những thằng cao ráo đẹp mã hoặc cá tính (tôi không ở trong đó, dĩ nhiên!). Khó tìm được thằng cao ráo đẹp mã vì cái tội sinh năm 90 thoát khỏi thời bao cấp chưa lâu, bố mẹ chăm bẵm là tốt rồi, lấy đâu ra thể loại sữa DHA với ti ti ti ti dưỡng chất thông minh như tụi trẻ bây giờ? Vậy là chỉ còn cách thể hiện chất nam tính. Mà chẳng cách thể hiện nào tốt hơn... đánh nhau. Mười năm cuối cùng của thế kỷ 20, gần như mọi thằng con trai đều coi mấy phim cường Tầu, hoặc phim “Người trong ao hồ” (Người trong giang hồ). Vậy là tụi trẻ cấp hai (cả cấp ba sau này) thành lập băng nhóm và... đánh nhau. Đánh nhau không vì lý do gì cả. Ở mấy thằng gấu bể kiểu này, có cái gì đó khiến bọn con gái quần quai lắm. Các cô thiếu nữ luôn khoai loài sói – những thằng bất cần đời và đầy kiêu ngạo. Sau này, tôi mới nhận ra rằng, những thằng gấu bể ấy biết giữ lời hứa và biết thay đổi, còn những thằng đầu to mắt cận ốm yếu như tôi thì không. Nhưng đây là chuyện sau này.

Trong số mấy đứa con gái quần quai vì loài sói kể trên có Linh. Mấy dạo cuối học kỳ I, em thường nói chuyện với thằng Gà (biệt danh). Mặt mũi thằng này khôi ngô hơn bọn con trai đồng lứa, trong lớp nói chuyện nhiều hơn học, ngoài trường thì đánh nhau suốt. Nó là một con sói không theo chuẩn mực thông thường. Và với các em gái sống theo lề lối thông thường, thằng Gà là một thứ kỳ lạ đáng để tìm hiểu. Một ngày nọ, nhìn thấy Linh cười nói với thằng Gà, tôi liền nhào tới đấm thằng ôn. Nó khỏe hơn nên vật ngã tôi ra và giáng những cú đấm như quả tạ thẳng mặt tôi. Cả lớp lúc ấy bu vào kéo hai đứa ra còn Linh khóc nức nở. Thằng Gà vừa đánh vừa chửi, tôi vừa chửi vừa đánh. Lúc ấy tôi không biết mình làm gì nữa, chỉ biết thâm tâm tôi nảy sinh một sự ích kỷ ghê gớm. Tôi không muốn thằng vẹo nào nói chuyện hay cười đùa với em.

Nhưng cái màn đánh nhau trên chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của tôi thôi, he he! Tôi gầy gò ốm yếu, thằng Gà đấm một phát là tôi dính tường in chữ tượng hình Ai Cập luôn. Kể từ ngày ấy, tôi cố gắng tìm mọi cách để níu giữ trái tim em luôn trong tầm tay của mình.

Ví dụ như chuyện học hành, tôi muốn ngồi cạnh em cả giờ học chính lẫn học thêm. Học chính thì không nói chứ học thêm ngồi tự do, muốn chen chân ngồi cạnh em không dễ. Con gái chẳng muốn ngồi cạnh thằng con trai, mà chẳng thằng con trai nào tự đứng đến ngồi cạnh đứa con gái, kể cả là đứa nó thích. Vậy là muốn ngồi cạnh em, tôi phải áp dụng triệt để chiến lược “thiên thời, địa lợi, nhân hòa”. “Thiên thời” là Linh thường đến lớp học thêm sau khi cả lớp ổn định chỗ ngồi, vậy nên em sẽ ngồi hàng cuối. Tốt! Tôi ngồi hàng cuối. “Địa lợi” là các lớp học thêm đều tổ chức ở khu nhà cũ của trường, ở đấy vẫn còn bàn ghế dành cho bốn đứa học sinh. Tôi có thể ngồi cạnh em cộng thêm đứa bạn của em mà chẳng sợ ai dị nghị. Nhưng còn “nhân hòa” là tâm sinh lý của Linh, tôi không thể kiểm soát. Có hôm em lên thẳng bàn trên ngồi, chẳng thèm để ý thằng vẹo này đang há mồm ngồi cuối lớp. Nhưng những hôm ngồi cùng em, tâm trạng tôi lằng lằng khó tả, nhất là quãng thời gian trời chuyển sang mùa đông. Có những lúc, tôi sấn lại gần Linh, hai cánh tay chạm nhau, đuôi tóc của em phát phơ ở bờ vai tôi; em liền thì thào:

-Ngồi dịch ra mày, chặt!

-Đang lạnh mà mày, ầm! – Tôi đáp.

Và em cũng chẳng chịu dịch ra, chỉ chống cằm rồi khẽ cười. Chúng tôi cứ ngồi thế tới hết buổi. Sau này, hễ ngồi cạnh nhau, tôi lại xấn vào một tí và Linh cũng chẳng nói gì (trừ học chính). Dần dà, tôi quen thuộc mùi hương trên tóc em lúc nào chẳng hay. Tôi nhớ rất rõ cái mùi ấy. Nó hoàn toàn không phải dầu gội mà là một cái gì đó thoang thoảng, gợn lên từng chút rung động trong trái tim thằng con trai.

Sau này, khi biết em sinh nhật vào tháng 1, tôi dự định tặng em món quà nho nhỏ nào đó. Đã qua rồi cái thời tặng quyển vở hay cái bút như các anh chị thế hệ 8x, nên tôi chẳng biết tặng gì cho em. Tiền thì không

có (đàn ông khổ nhất khi không có tiền), xin phụ huynh thì không dám (mẹ mà biết tôi mua quà tặng bạn gái, bả cười tóc mái nhà). Tôi bèn hỏi thằng Choác:

-Này, con gái thích được tặng quà gì?

-Quà mịa gì! – Nó cười phớ lớ – Rủ nó đi ăn là xong! Hôm sinh nhật con Miu, tao bao nó ăn nộm với cá chỉ vàng ngoài cổng trường chứ đâu!

-Đã tặng quà rồi cơ à? Nhanh nhĩ? Ồ... Đan Mạch! Sao mày không rủ tao?

Nghe lời thằng Choác, tôi rủ Linh đi ăn. Khổ nỗi em lại từ chối vì bận đi chơi với con bạn thân (đúng ngày thế!). Tôi nghĩ nát óc chẳng biết tặng quà gì, bèn đợi giờ ra chơi thì chạy ra cổng trường. Trước cổng trường ngày ấy có bà già bán kẹo kéo; bả bán rẻ không, có 500 đồng một chiếc. Tôi mua hẳn 5 nghìn! 5 nghìn đủ cho cả tôi và thằng Choác say sưa trong quán net đã đời. Nhưng không, tôi quyết định dành nó cho việc tặng quà. Và thế là ngăn bàn của Linh chất đống túi kẹo kéo. Em ngỡ ngàng hỏi:

-Cái gì vậy mày?

Tôi lúng búng trả lời:

-Ồ... ờ thì... quà sinh nhật. Hôm nay sinh nhật mày, đúng không?

-Nhưng mà tao đâu thích kẹo kéo? Ai bảo mày mua?

Tôi cứng họng, đỏ mặt tía tai, miệng nở nụ cười chữa ngứa. Tặng một quà mà người ta không thích, còn gì xấu hổ hơn thế? Suốt buổi sáng hôm ấy, tôi thần thờ như thằng mất hồn. Công cuộc chinh phục trái tim “cô gái mình thích” đổ bể hoàn toàn. Tôi nghĩ tôi hiểu Linh song rốt cục tôi chẳng hiểu gì cả. Điều duy nhất an ủi tôi là em mang đồng kẹo kéo về. Em sẽ không ăn mà đưa cho đứa bạn thân ham mê kẹo kéo. Chắc thế!

Buổi chiều, dù cho Linh đã ngồi bên cạnh trong lớp học thêm toán, cái mặt tôi cũng chẳng vui hơn tẹo nào. Tôi bắt đầu phân vân thằng Gà đã tặng em cái gì. Nghĩ về mặt sung sướng của em khi thằng Gà tặng quà, tôi lại thêm đau đớn. Bầu trời ngoài kia rít lên từng đợt gió buốt như muốn xé tanh tanh tâm trí rồi bởi của tôi. Tổ sư thằng Choác! – Tôi muốn gào lên như thế, dù nó chẳng có lỗi gì.

Đang buồn chán, bỗng tôi thấy Linh đẩy tờ giấy về phía mình, mặt giấy ghi dòng chữ nhỏ:

“Mày mua nhiều quá, trưa hết ăn cơm luôn!”.

Tôi ngỡ ngàng, bản mặt bừng sáng hơn cả mặt trời. Tôi hí hoáy viết:

“Ăn thật à? Tao tưởng mày bỏ đi chứ?”.

“Ăn thật chứ sao không. Nhưng mày mua nhiều quá! TT”.

“Mày không thích ăn kẹo kéo à?”.

“Ừ. Tao không thích ngọt quá. Mà sao mày lại tặng tao?”.

“Thì lần trước mày tặng quà cho tao rồi thì giờ tặng lại chứ sao?”.

“Nhưng giá trị cái đồng đĩa ấy nhiều hơn kẹo kéo á! ^^ Tao lặn lội tận Hàng Bông mới mua được đấy!”.

“Ồ thì cứ nhận đi. Sau này tao mua thứ khác. Mà Đ.M, hôm nay hết tiền đi chơi điện tử rồi! TT”.

“Học đi! Nhưng mà cảm ơn mày nhé!”.

Bạn nghĩ bản mặt tôi lúc ấy toe toét cỡ nào phỏng? Nhưng không, cái mặt tôi đang dần ra. Bởi lẽ Linh đang nhìn tôi. Em nhìn tôi cùng một nụ cười mỉm, đôi môi em vẽ một đường cong phạt ngang trái tim tôi thành hai nửa. Gió khe len qua ô cửa kéo vài sợi tóc của em phất phơ ngang mặt tôi.

Lúc ấy, tôi bị đánh gục.

Gục hẳn luôn, như bị một đòn nốc ao trên sàn đấu boxing!

Chẳng cần vũ lực, chẳng cần ai quát nạt, một cái gì đó tôi tự động khuyu chân xuống. Tôi chắc chắn rằng đến tận bây giờ, “một cái gì đó” nọ vẫn chưa thể đứng dậy nổi. Bằng sự điên rồ, ngu ngốc, bốc đồng và liều lĩnh của tuổi trẻ, đợi em cúi xuống chép bài, chẳng nghĩ chẳng rằng, tôi bèn nhoài tới hôn thẳng lên má em.

Khoảnh khắc ấy diễn ra cực kỳ nhanh. Nhưng nó đủ lâu để tôi biết má em thế nào, nó giống một cục bông mềm, mịn, đượm chút hương vị đặc trưng tuổi thiếu nữ. Và nó đủ lâu để Linh nhận ra tôi vừa làm cái trò gì. Tôi nhìn em bằng nụ cười nhe răng, em nhìn tôi với ánh mắt không thể tin nổi.

Rất nhanh sau đó, đôi mắt em đỏ hoe và ngấn nước. Tôi vội vàng cúi xuống ghi chép như thể chăm chỉ học tập lắm. Lớp học vẫn yên lặng như chẳng có gì xảy ra, bà chủ nhiệm vẫn cặm cụi với đồng bài vở. Thậm chí cả đứa bạn thân của Linh cũng không biết. Chẳng ai thấy điều tôi vừa làm với em. Rồi Linh cúi xuống chép bài, nước mắt rơi ướt đầm trang giấy khiến những con chữ loang màu. Đứa bạn thân liền hỏi em:

-Sao thế mày?

Linh lắc đầu:

-Bụi bay vào mắt, đau quá!

Và em ngồi ra xa, chừng như muốn tránh cái thằng ghê tởm tôi đây. Suốt buổi học, tôi không dám nhìn em thêm lần nào nữa. Thậm chí lúc đi về, tôi đợi em ra khỏi lớp trước rồi mới dám rời chỗ. Cả đoạn từ trường về nhà, tôi nghệt mặt như thằng mất hồn. Thằng Choác hỏi:

-Sao vậy mày? Mất tiền à?

Tôi lắc đầu, chân lững thững bước, ánh mắt vu vơ giữa mùa đông xám xịt. Tôi nhớ lại cái điều mình đã làm, nửa thấy vui, nửa hối hận. Giá như Linh chỉ nói lời “cảm ơn” và đừng cười, tôi sẽ kiềm chế được mình. Nhưng biết sao được? Em cười, thế nên trái tim tôi đã đập chết bộ não tôi rồi. Có lẽ từ ngày mai, tôi sẽ học hết lớp 7 với sự ghê tởm của Linh. Khốn nạn thật! Mày làm cái gì thế hả trời hỡi? – Tôi vỗ vỗ đầu. Có lẽ bạn đang đoán số phận tôi sẽ ra sao, nhưng mà từ từ, cho tôi nghĩ đã, đôi quá!

6. Chương 6

Con gái khi đã giận thì giận quá trời lâu. Gần một tuần sau buổi học thêm ấy, em không nói chuyện với tôi, bút đàm cũng không. Trong mắt em, tôi là thằng biến thái, thằng dê cụ. Biết mình có lỗi, tôi im thin thít và ngoan như cún cưng chầu chực chờ em sai bảo. Không khí giữa hai đứa nặng nề vô cùng. Mà thực chất là nặng nề với em chứ tôi thì không. Suốt tuần, hồn vía tôi cứ lảng lảng ở chín tầng mây khi nghĩ về nụ hôn vụng trộm ấy. Bờ má của em... tôi không biết nên tả nó ra sao nữa! Tôi vẫn dốt như bò, chẳng biết so sánh! Nhưng nếu bạn thúc ép, tôi có thể nói bờ má của Linh giống bề mặt bánh caramen vậy: mềm, mịn láng, đôi chút trơn do em bôi kem chống nắng. Đại loại thế! Mà rõ ràng, caramen là một thứ dễ ngửi, nhắm nháp và... ăn?! Không, tôi đang lảm nhảm đấy, bạn chớ bận tâm!

Tôi không kể chuyện này cho bất cứ ai, kể cả thằng Choác (nhiều năm sau tôi mới kể cho nó nghe). Tôi đã dự liệu chuyện em ngoảnh mặt với tôi cho tới hết cấp hai. Nhưng tôi không hối tiếc. Thật! Nụ cười của em, sợi tóc của em phất phơ theo gió mùa đông, còn khoảnh khắc nào tuyệt vời hơn thế? Khoảnh khắc chỉ có một và tôi không bỏ lỡ cơ hội. Thà tôi để một dấu ấn khiến em nhớ (có thể ấn tượng xấu!) còn hơn trở thành một bóng ma vật vờ theo đuổi em suốt đời. Nếu thời gian có thể quay ngược thì nhân danh thế hệ trẻ trâu vừa gấu vừa liều, tôi vẫn hôn em, thậm chí lâu hơn nữa.

Nhưng giận mấy cũng phải xuôi. Linh mới chạm tuổi thiếu nữ, chưa hề có khái niệm thù hằn dai dẳng. Sang tuần kế tiếp, em chủ động bút đàm cho tôi:

“Tại sao mày làm thế?”.

Tôi thừa hiểu em nói cái gì nhưng vẫn giả bộ ngây ngô:

“Làm thế gì cơ?”.

Em nổi quạu, dòng chữ nghiêng mạnh lên mặt giấy:

“Đừng có đùa! Tại sao mày làm thế?”.

Đừng chọc điên đàn bà khi họ đang nghiêm túc! – Tôi tự nhủ rồi trả lời:

“Ồ thì... tại tao thích mày! :P”.

Linh ngẩn người. Những thằng thích Linh nhiều vô số kể nhưng tôi là thằng đầu tiên dám nói thẳng thắn trước mặt em. Phải khoảng năm phút sau, em mới trả lời:

“Tại sao?”.

“Tại sao cái gì?”.

“Tại sao thích?”.

Đ.M, hỏi khó vãi! – Tôi lằm bằm, sau đáp:

“Thích là thích thôi. Có lý do đâu!”.

“Phải có lý do ! NÓI! >< ”.=“”>

Đàn bà rất khoái hỏi đàn ông vì sao thích mình. Thành thật mà nói, câu hỏi này luôn gây khó ọi gã đàn ông. Tôi bèn viết tháu dòng chữ xấu như bà bối bên dưới dòng chữ đẹp và tròn trịa của Linh:

“Vì mày học giỏi, vì mày nhà giàu, vì mày xinh. Được chưa?”.

Thực chất là tôi đang bịa. Thứ nhất: đàn ông vốn dĩ tự cao, thích một cô gái học vấn cao hơn mình là chuyện nhảm nhí nhất đời. Thứ hai: đại đa số trẻ con ngày đó chơi với nhau vì hợp tính chứ không phải gia cảnh. Thứ ba: xét toàn diện, em là cô gái bình thường, không phải tiểu thư lung linh lấp lóa nào sất. Tôi thích chỉ vì... thích. Chỉ một khoảnh khắc, Linh thối bay trái tim tôi lên bầu trời, thế là thích, vậy thôi. Nữ giới yêu bằng tai, mà lại hỏi quá khó, thành thử bọn đàn ông chút tôi phải phỉnh nịnh các bạn như gian thần bộ môn hoàng đế. Sâu xa hơn, chính nữ giới góp phần tạo ra những thằng tên Khanh họ Sở. Chớ ngụy biện! He he!

Trở lại vấn đề chính. Sau khi đọc câu trả lời của tôi, gương mặt Linh thay đổi, hai má ửng hồng như hai mặt trời tỏa sáng giữa thời tiết lạnh giá. Em viết lại thế này:

“Mày điên à? ><>

“Thích thì thích thật chứ điên cái gì? Có mày điên á! ^^”.

“Lần sau đừng mượn bài tao chép nữa! Đi chết đi! ><>

Linh ngừng ngay việc bút đàm rồi tập trung học. Dù vậy, cả ngày hôm ấy, hai má Linh nhuộm màu đỏ và mãi không phai. Đến nỗi khi đứa bạn thân hỏi có làm sao thì em trả lời “lạnh quá, bị nể!”.

Sáng hôm sau, tôi xin chép bài, em vẫn đưa vở bài tập như thể đã quên bếng lời giận dữ hôm qua. Hoặc có thể em cố tình quên. Ai biết? Mấy ngày tiếp theo ở lớp học thêm, em luôn ngồi cạnh tôi, như thể em muốn thế chứ không phải mấy cái thiên thời địa lợi do tôi nghĩ ra. Hai đứa ngồi gần tới mức như sắp dính lấy nhau vậy. Có khi tôi phải ngồi dãn ra để tránh những ánh mắt nghi ngờ từ đám bạn ngồi bàn trên. Những lúc ấy, ánh mắt của chúng tôi thì thoảng lại chạm nhau một cách có chủ đích, rồi hai đứa cùng cười, như thể cả hai đều biết một câu chuyện cười nào đó. Thỉnh thoảng, bản mặt đương tùm tùm của tôi bị bà chủ nhiệm bắt gặp. Bà gọi lên và xạc một thôi một hồi. Kệ! Tôi đếch quan tâm! Tôi chỉ biết Linh cười với tôi, và mùa đông năm ấy bớt lạnh hơn hẳn.

Trong học tập, Linh cố gắng giúp tôi môn tiếng Anh. Em không muốn tôi chép bài nữa mà phải học. Học thật! Điểm thật! Nói mới nhớ học kỳ trước, nhờ Linh, điểm tổng kết tiếng Anh của tôi trên 7.0. Hạng khá hẳn hoi! Em nhận ra bà giáo bộ môn bắt đầu để ý điểm số của tôi, chúng hoàn toàn không giống với cái mác “thằng ngu ngoại ngữ” mà bà gán cho tôi hồi lớp 6. Vậy là em vạch ra một chiến lược học tập và bắt tôi làm theo (nghe to tát nhỉ? He he!). Ban đầu, tôi nghĩ Linh chỉ đùa, ai dè em làm thật. Em đánh dấu chỉ chút những mục cần lưu ý trong sách giáo khoa rồi nói với tôi:

-Về học từ mới, viết ra mới nhớ được! Rồi áp dụng từ vào cấu trúc này này...ơ... này! Đây! Thằng kia, mày nghe không đấy?

Tôi ậm ừ cho qua:

-Ồ, ờ! Tao học đi học lại cũng thế thôi. Cả đời này tao mù tiếng Anh rồi!

-Sao lại nói thế? Học đi chứ, tiếng Anh quan trọng lắm!

Tôi cười:

-Mày học giỏi tiếng Anh thì mày nói thế thôi! Sau này dùng tiếng Anh làm vẹo gì chứ? Nó có đẻ ra tiền đâu?

Em vỗ đầu tôi:

-Dốt! Bây giờ gặp khách du lịch nước ngoài hỏi đường, chẳng lẽ mày chỉ chỉ trỏ trỏ? Với cả sau này đi làm, không có tiếng Anh thì ai nhận mày chứ?

Tôi ngạc nhiên:

-Thật á?

-Thật chứ sao không? – Em cười – Bỏ tao bảo vài năm nữa, các công ty nước ngoài vào nước mình nhiều lắm! Đứa nào biết tiếng Anh có nhiều lợi thế lắm!

Tôi ngẩn người lắng nghe. Hiếm đứa trẻ nào ở độ tuổi ấy có suy nghĩ giống Linh. Cũng do tiếp xúc Internet từ rất sớm, nhà lại có điều kiện nên nhận thức của em vượt trội bọn đồng trang lứa. Thấy em hiểu biết hơn mình, tôi bỗng nổi tính tự ái. Nói cho cùng, tiếng Anh cũng chỉ là những con chữ, có gì mình không học được? Nghe lời em, bỏ qua bản mặt đáng ghét của bà giáo bộ môn, tôi lao đầu học ngoại ngữ. Tôi không học vì tương lai nghề nghiệp, cũng chẳng phải vì điểm số, mà bởi tôi chẳng muốn thua kém Linh. Vậy đấy! Khi bạn thích một cô gái, bạn muốn trở thành chỗ dựa cho cô chứ không có điều ngược lại. Em muốn tôi thay đổi. Được thôi! Tôi sẽ thay đổi cho em thấy! Vì cô gái mình thích, go go go, ale ale ale! He he!

Cả tháng sau đó, tôi học theo sự chỉ dẫn của Linh. Trước ngày kiểm tra tiếng Anh một tiết, tôi nói với Linh rằng sẽ tự làm và không nhờ em nữa. Gương mặt Linh rạng rỡ, như thể người mẹ vui mừng vì đứa con đã trưởng thành (nghe nhục vài!). Em cười:

-Mày tự làm á? Thật không?

-Thật! – Tôi quả quyết – Để tao xem mình được mấy điểm!

Linh tìm tòi:

-Chắc chắn không nhòem bài tao chứ?

-Đan Mạch, mày nghĩ tao ngu ngoại ngữ thế à? – Tôi thở dài.

Em chống cằm cười khúc khích. Thực ra cũng vì mấy lần trước, tôi hứa lên hứa xuống không cần Linh giúp đỡ mà cuối cùng vẫn phải huých tay nhờ em gỡ bí. Nhưng lần này, tôi tự nhủ sẽ không hỏi. Tuyệt đối không! Vạn lần không! Thề! Trông bản mặt phì phò “thề” với “hứa” của tôi, Linh bật cười rồi nói:

-Ừ! Cứ làm đi. Tao nghĩ không khó lắm đâu, mày làm được mà!

Em cười, nụ cười giữa mùa đông lạnh giá. Tôi ngây mặt một lúc, sau buột miệng:

-Đan Mạch... mày đừng cười nữa được không?

Em ngạc nhiên:

-Hả? Tại sao?

Tôi ấp úng, lưng nóng bừng:

-Mày cứ cười thế... tao lại thích mày nhiều hơn...

Linh bụm miệng, mặt nhăn nhó, tay đâm vào vai tôi:

-Thằng điên! Mày không nói được câu nào tử tế à?

Tôi nhe răng cười. Linh chỉ lắc đầu cho sự điên khùng của tôi. Nhưng tôi nhận ra trong cái lắc đầu ấy, ánh mắt em long lanh kỳ lạ, như sương buổi sớm vậy.

Rồi bài kiểm tra cũng tới. Đúng như Linh tiên liệu, bà giáo bộ môn liên tục lảng vảng khu vực cuối lớp và thường xuyên soi bàn của tôi. Bả như con kền kền đợi xác thối, chỉ đợi tôi cự quạ chút đỉnh là thộp liền. Thực ra, dù bị kèm cặp chặt tới đâu, bọn học sinh vẫn có cách quay bài. Nhưng giữ đúng lời hứa với Linh, tôi không hỏi hay cầu xin em trợ giúp.

Kết quả bài kiểm tra có ngay vào tuần kế tiếp. Tôi sung sướng phát điên khi thấy bài mình được điểm 6. Trông nó như điểm 9 vậy! Tôi càng sướng hơn khi trông bản mặt hầm hầm của bà giáo bộ môn. Chắc hẳn bả nghĩ mình đã lơ là và để tôi có cơ hội quay bài. Bả hần học:

-Học hành giỏi giang nhỉ?

-Dạ, dạ. Em cố gắng lắm mà cô! – Tôi cười.

-Lần sau tới giờ kiểm tra, anh ngồi chỗ khác! Không được ngồi gần cái Linh nữa! Học thì ngu, chi giỏi nhìn bài thôi!

Bả nó vậy trước mặt cả lớp. Không tin tưởng sự nỗ lực của học sinh và thường ưa những đứa phỉnh nịnh, đó là giáo viên. Tôi nhún vai chấp nhận thực tế và không tốn nước bọt để giải thích. Điều quan trọng là tôi có thể tự làm, tự thay đổi chính mình, và Linh thấy rõ sự tiến bộ của tôi. Chỉ như vậy thôi đã vui lắm rồi. Linh cũng vui, em động viên tôi:

-Kệ bả đi! Đừng nghe bả nói! Thế là tốt rồi!

-He he! Tao thông minh mà – Tôi trả lời.

-Ừ, nhưng vẫn ngu trong một số lĩnh vực! – Em vừa cười vừa đáp.

Để mừng cho điểm 6 không cần sự trợ giúp của tôi, Linh mua một bịch hướng dương vào giờ ra chơi. Rồi tôi và em vừa bút đàm vừa nhai hướng dương suốt hai tiết môn phụ sau đó. Cái thứ quà vặt này ăn cho đỡ buồn mồm, nhưng lúc ấy tôi cảm giác nó ngon ngọt khôn tả.

Đợt kiểm tra kết thúc cũng là lúc kỳ nghỉ Tết nguyên đán sắp tới gần. Dù cuộc sống thay đổi ra sao chẳng nữa, nhưng ngày xưa, ngày nay, thậm chí cả tương lai, lũ trẻ con vẫn sẽ háo hức ngày Tết. Không phải mấy giá trị truyền thống hay cái gì cao siêu, chỉ đơn giản là bọn trẻ được nghỉ, khỏi phải đi học. Năm ngày trước kỳ nghỉ, đứa nào cũng cuồng tay chân, bài vở gần như buông xuôi hết. Thỉnh thoảng tiếng pháo nổ lại vang vọng trên các hành lang, còn thấy giám thị lung sục khắp nơi hòng tìm kiếm thằng tích trữ pháo. Hầu hết bọn trẻ vui tươi, riêng tôi chẳng vui tí nào, bởi lẽ một tuần nữa, cuộc đời tôi sẽ vắng bóng hình dáng và tiếng cười của em. Rất khó chịu! Và thế là tôi hỏi em số điện thoại nhà. Ngày trước, học sinh không có di động nên chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại bàn. Con trai hỏi nhau thì dễ, con trai hỏi con gái mới khó. Chưa kể các vị phụ huynh sẽ tra hỏi thằng đó tên gì, con cái nhà ai, học hành ra sao, đủ thứ linh ta linh tinh khác. Linh cũng không muốn tôi gọi, em lắc đầu:

-Thôi, để sau Tết đi! Mày tự đừng gọi đến nhà tao à? Kỳ cục lắm!

Tôi cũng không hỏi thêm nữa. Bố mẹ em vốn đã có ấn tượng xấu về tôi, giờ gọi tới chỉ gây khó cho Linh mà thôi.

Tết thì Tết nhưng vào tiết của bà chủ nhiệm, không khí học tập vẫn như mọi ngày, chẳng thằng ông nào dám ho he hoặc tỏ ra trễ nải. Tôi cũng học hành chăm chỉ lắm, nhưng bề ngoài thôi, chứ tâm hồn tôi đang lang thang đâu đó ngoài lớp. Linh biết tôi đang mất tập trung, em liền viết lên mảnh giấy rồi đẩy ra trước mặt tôi:

“Học đi, bả đang nhìn mày kia!”.

“Ồ ờ, chán quá!”.

Tôi chống cằm lắng nghe mớ lý thuyết... à nhầm, lý thuyết đại số. Nhưng càng nghe, tôi càng mất tập trung. Một nỗi chán chường vô cơ cứ len lỏi trong tâm trí thằng chọi con tôi đây. Tôi bèn bút đàm cho Linh:

“Tết này có về quê không?”.

“Chắc là có! Năm về không?”.

“Không, chán lắm! Ở quê có gì chứ? Trên này có điện tử, vui hơn! He he!”.

“Năm lúc nào cũng điện tử!”.

“Thật ra là tao không thích họ hàng. Mấy ông bà cô dì chú bác toàn phiền phức thôi!”.

“Tao cũng chán lắm! Nhưng bố mẹ bảo về thì phải về, biết sao được? TT”.

Tôi mỉm cười. Rốt cục, tôi cũng tìm được điểm chung giữa mình và Linh: không ưa họ hàng. Tôi viết tiếp:

“Năm không cho tao số điện thoại à?”.

“Thôi mà, phiền lắm! ><>

“Ồ, không sao. Nhưng mà làm hộ tao cái này được không?”.

“Cái gì?”.

Tôi thả tay trái đặt xuống mặt ghế chen giữa hai đùi rồi xòe lòng bàn tay ra. Linh nhìn theo, đôi mắt mở to rồi viết vào tờ giấy:

“Là sao?”.

“Năm lấy, được không?”.

“Năm điên à? Hết chuyện để làm à? ><>

“Nhưng trời lạnh quá, tao cóng hết người rồi! ^^”.

Linh không trả lời nữa mà cầm cúi ghi chép bài. Tôi cũng chỉ đùa cợt chứ không mong đợi em nắm tay mình. Nhưng một lát sau, em bắt đầu để ý xuống khoảng trống giữa hai đùi. Nghĩ sao đó, em liền vươn tay trái của mình ra. Loay hoay mãi, em viết:

“Trái tay lắm!”.

“Trái tay gì cơ?”.

“Ngồi khó quá! Tao không nắm tay năm được! ><>

Đan... Mọc! – Tôi lẩm bẩm. Ban nãy vừa chửi mình là điên, sao giờ đã đòi nắm với bắt? Tôi nghĩ em đang đùa nên được thể đùa theo:

“Thì năm dùng tay phải, cầm bút tay trái! Giả bộ nghe bài đi! ^^”.

“Nhưng tao không chép bài được! ><>

“Tao chép. Tí ra mượn vở của tao. He he!”.

Linh nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng, em chuyển bút sang tay trái còn tay phải thận trọng hạ xuống. Cho tới khi lòng bàn tay em áp lên lòng bàn tay tôi, một cảm giác tê dại chạy suốt cánh tay rồi lan tận óc.

Cái gì đây?

Đan Mạch? Tôi được gái nắm tay?

Ồi giờ ơi!

Tôi hơi run, lưng chảy đầy mồ hôi, tâm trí không kịp xử lý cảm xúc của trái tim. Làm gì tiếp theo đây? Tôi không biết. Tôi quay sang nhìn Linh, em đang chống cằm, ánh mắt chăm chú dõi theo lời vàng ý ngọc của bà chủ nhiệm. Nhưng tôi dám chắc em chẳng nghe được từ nào, vì hai má em đỏ ửng như màu quả dâu tây, vành tai ửng hồng như đang tỏa nhiệt. Cứ để mãi thế này thì không ổn, tôi bèn từ từ nắm tay lại, từng ngón luồn qua kẽ tay của em. Linh hơi run người một chút. Tôi bèn viết lên tờ giấy:

“Năm nắm thật à?”.

Linh đáp lời, do viết bằng tay trái nên chữ em nguệch ngoạc ra những dòng dễ thương như vậy:

“Nắm chứ sao không? Tao sợ chắc! ><>

Và rồi em cũng nắm tay lại, từng ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng ôm lấy mu bàn tay của tôi.

Lớp học vẫn yên ắng, chẳng có âm thanh nào ngoài lời giảng của bà chủ nhiệm. Ngoài trời, mùa đông vẫn quất những cơn gió lạnh lên ô cửa kính. Chẳng ai, chẳng thứ gì để ý cái nắm tay vụng trộm phía cuối lớp. Nắm tay con gái lần đầu chẳng phải thứ cảm xúc rồ dại như trong tiểu thuyết hay truyện tranh vẽ ra. Nó nhẹ nhàng, thoang thoảng, như cơn gió xuân xua tan cái lạnh mùa đông và khắc một dấu ấn đáng nhớ lên cuộc đời gã đàn ông, mà đàn ông vốn dĩ có trí nhớ khá tồi.

Và kỷ ức tuyệt đẹp ấy giờ chỉ còn là kỷ niệm. Thời gian là một gã con buôn đáng ghét. Gã bày kỷ niệm ra nhưng không bao giờ bán, trừ phi bạn trả cho hắn cái giá đắt nhất – mạng sống của bạn.

*

* *

Nghe tôi nhắc lại vụ nắm tay vụng trộm ấy, Linh không nói câu nào, chỉ cười. Hai tay em ôm lấy khuôn mặt cùng gò má đỏ bừng. Sắc đỏ ấy qua bao năm vẫn không phai, tựa như đóa hồng chẳng bao giờ tàn vậy. Tôi cũng im lặng, chỉ nhâm nhi cốc café đã gần cạn. Mỗi đứa có cách nhìn khác nhau về kỷ niệm đó.

Được một lúc, Linh lên tiếng:

-Tại sao hồi đó Tùng không nói “chuyện ấy” ra?

Tôi biết “chuyện ấy” mà em nói tới là chuyện gì (hoàn toàn nghiêm túc nha, độc giả nào có tư tưởng đen tối mời về con đường chính đạo giùm). Tôi trả lời:

-Còn trẻ con mà, sao mà nói hay tâm sự chứ?

-Nếu Tùng nói sớm...

Em hơi ngáp ngừng. Tôi tiếp lời:

-Nói sớm thì có thay đổi được gì không?

Em lắc lắc đầu, cười mỉm. Có lẽ với em, đó chỉ là chuyện vớ vẩn thời trẻ con. Nhưng với tôi, nó là sự nuối tiếc. Chỉ vì “chuyện ấy”, tôi đã không thay đổi.

Một cô gái không bao giờ yêu một anh chàng không biết thay đổi.

7. Chương 7

Lắm nhảm chút nhé?

Điều gì là quan trọng nhất với một thằng đàn ông?

Người ta nói một thằng đàn ông có bốn điều cần lưu ý: sức khỏe, gia đình, sự nghiệp và bạn bè.

Sức khỏe có nhiều cảnh trái ngược: có thằng mang họ hàng với bọn trâu cày, có thằng yếu nhót, có thằng không thích tập thể thao nên yếu nhót, cũng có thằng thuốc lá bia rượu quá nhiều mà chẳng thọ được lâu. Gia đình cũng năm bảy loại: có nhà hạnh phúc, có nhà không; có gã kiếm được người vợ tử tế, có gã xui xẻo vợ phải cô nàng sinh ra không phải để làm vợ, có thằng độc thân (é!); có thằng hòa thuận với gia đình, có thằng tứ cố vô thân. Sự nghiệp cũng vô vàn bát vạn: người công thành danh toại, kẻ chẳng chút nghề nghiệp; có người an nhàn đến cuối đời, có kẻ lên voi xuống chó. Nếu ném cả ba điều trên vào một phương trình mà kết quả là “cuộc sống” thì chúng đều là biến số, bởi lẽ cuộc sống cũng là biến số. Hiếm thằng đàn ông nào chịu đựng được biến số cả đời, trừ những thằng cha nằm trong bốn lĩnh vực sau: chính trị, lừa đảo, trộm cắp và những thằng đàn bà.

Và bởi không thể chịu được ba biến số trên, những thằng đàn ông tìm đến thứ cuối cùng và hy vọng nó là một hằng số: bạn. Xin phép cho tôi bỏ từ “bè”, bởi “bè” dùng để chỉ những thằng ngồi trên bàn nhậu hoặc hùa theo, đám này không có giá trị. Bạn ở đây là một thằng (hoặc một đứa con gái) xứng đáng với hai chữ “tri kỷ”. Người có một, người có hai, có người suốt đời chẳng tìm nổi một đứa bạn thân. Tôi sống chưa đủ lâu để nhìn thấy tri kỷ, nhưng tôi biết tìm nó khó vô cùng.

Hồi đầu cấp hai, ngoài thằng Choác, tôi còn chơi với một thằng nữa, biệt danh là Cháy. Thằng này học cùng thằng Choác hồi tiểu học, lại cùng trực đường từ trường về nhà với tôi. Chỉ với hai lý do đơn giản trên, tôi làm bạn với nó. Và cũng từ đó, tôi nhận ra một chân lý hiển nhiên: những thằng bạn không hề giống nhau. Bạn chỉ nhận ra chân lý ấy khi bạn chớm khôn – tức là bước vào tuổi dậy thì.

Không giống với thằng Choác ngày nào cũng oang oang như thùng thuốc pháo, thằng Cháy lại im im như quả lựu đạn chưa rút chốt. Gọi là quả lựu đạn chưa rút chốt vì hễ nó mở mồm câu nào là y như rằng đối tượng được nói tới bị thốn. Hồi lớp 6, lần đầu tiên thằng Choác rủ đi chơi điện tử, nó đang mô tả cái môn Háp Lai (Half – Life) hay cỡ nào, khẩu súng 31 khác khẩu 43 thế nào. Tôi đang nhìn thằng Choác với ánh mắt ngưỡng mộ thì thằng Cháy nhảy vào chen họng:

-Mịa, ông mới chơi hôm trước mà “nổ” kinh vãi!

Thằng Choác cứng họng. Tính ra nó cũng chỉ là dân a ma tơ trong bộ môn Háp Lai như tôi mà thôi. Bị thằng bạn bóc mẽ, thằng Choác không nói được gì, như một thùng thuốc pháo ngập nước mưa vậy. Thằng Cháy cũng từng chen họng tôi khi tôi khoe chiến tích điểm 6 tiếng Anh một tiết. Nó không tin điểm 6 đó đến từ thực lực của chính tôi, nó nói thế này:

-Chắc mày nhìn bài còn Linh chứ gì? Tao mà ngồi gần nó cũng phải được 8 điểm là ít!

-Có cái con củ ọc! – Tôi ngoác mồm kiểu trẻ trâu – Con mẹ... lớn vồn gần đấy, tao nhìn được chắc?

Thằng Cháy không nói thêm nữa, chỉ cười. Nói thêm là điệu cười của nó không sảng sặc dài dằng dặc như tôi, cũng chẳng hả hê kiểu thằng Choác mà ngắn ngủn, đại khái chỉ nhếch mép lên rồi phát tiếng “hí hí” như dế kêu. Cái điệu cười này cực kỳ ăn rơ với thói quen đùa dai của nó. Phải nói thằng Cháy đùa dai khủng khiếp. Nửa đầu năm lớp 6, khi tôi ngồi cùng bàn với bạn nữ khác, thằng Cháy cứ gán ghép tôi với con nhỏ đó. Thậm chí nó còn chế cả bài ca về tôi và con bé dựa trên nền bài “Tóc em đuôi gà” của ca sĩ Quang Linh. Ban đầu, thằng Choác còn hùa vào trêu đùa tôi, tôi thì cứ chửi bậy lung tung. Sau thằng Cháy cứ cù nhảy trò này cả tháng trời, tôi và thằng Choác chẳng phản ứng gì nữa, mặc kệ nó thích hát thì hát. Tất nhiên, tôi không vì chuyện này mà ghét thằng Cháy. Bạn bè trêu chọc chửi bới nhau âu cũng bình thường.

Rồi thì cả ba thằng đều trải qua những ngày trốn học đi chơi điện tử. Tôi và thằng Choác phải công nhận thằng Cháy chơi Háp Lai hay thật. Cái tay của nó đã điều khiển con chuột tới cảnh giới mà bao thằng mơ ước: vẩy 46. Hồi đám 8x, 9x về bất đẳng thức, chưa chắc họ đã nhớ, nhưng hỏi “vẩy 46 trong Háp Lai nghĩa là gì?”, thằng nào thằng nấy kể vanh vách, thậm chí còn tự nhận mình là thần vẩy 46! Mỗi lần thắng, thằng Cháy lại xướng điệu cười “hí hí” như dế kêu với bọn tôi. Thằng Cháy chơi hay thật, nhưng nó không tạo cảm giác ngưỡng mộ mà chỉ khiến bọn tôi mong muốn hạ gục nó hơn. Mỗi lần thắng, tôi và thằng Choác cố tình ngoác mồm cười rõ to, cốt để thằng Cháy nổi điên. Dù sao trò chơi vẫn chỉ là trò chơi, cay cú ăn thua chẳng thể khiến tình bạn giữa ba đứa chúng tôi sứt mẻ.

Học sinh ngày ấy chẳng có nhiều tiền, bao nhau chơi điện tử với tinh thần lá rách đùm lá nát là chuyện cơm bữa. Có lúc thằng này trả giùm thằng kia, đôi khi một thằng trả hộ cả hai thằng. Tôi hay thằng Choác chẳng nhớ đã bỏ ra bao nhiêu tiền để “bao thầu”, nhưng thằng Cháy lại nhớ rất rõ. Nó nhớ hôm thứ tư đã bỏ ra hai nghìn để bao tôi, hôm thứ sáu bỏ ra một nghìn hộ thằng Choác, nhớ luôn cả thứ ba của tuần đầu tiên tháng 12 bỏ ra năm nghìn gánh cho cả tôi lẫn thằng Choác. Nó không nhớ suông, nó nhớ để đến ngày thứ bảy tuần cuối cùng của tháng 12, tôi và thằng Choác phải bao nó tổng cộng tám nghìn, một nửa chơi điện tử, một nửa khao nộm và cá chỉ vàng nướng. Thằng Cháy rất tử tế khi thông báo trước vài ngày cho bọn tôi chuẩn bị tiền. Cảm ơn Cháy! – Tôi muốn thốt lên như thế. Nhờ nó, tôi được học rằng cuộc sống không gì miễn phí, kể cả là giữa bạn bè.

Về sau, tôi và thằng Choác cũng chơi bài này. Thằng Cháy rất vui vẻ và luôn đưa ra một lời hứa hẹn ở thì tương lai. Cái thì tương lai của nó thường rơi vào thời điểm cách thì hiện tại bảy ngày, mà bảy ngày đủ xóa sổ trí nhớ của bọn trẻ con. Thành thử suốt hồi lớp 6, tôi lẫn thằng Choác chưa bao giờ bắt được thằng

Cháy khao bữa nộm hay cá nướng. Nhưng kệ! – Tôi tặc lưỡi, dù gì còn làm bạn với nhau dài, thế nào chẳng bắt được nó khao một bữa. He he!

Tuy vậy, dù chơi với nhau suốt cả năm lớp 6 lẫn lớp 7, tôi chưa hề đến nhà thằng Cháy lần nào. Bọn trẻ con hồi đó rất khoái rủ bạn bè về nhà mình chơi. Nhưng bởi thằng Cháy không rủ mà tôi cũng chẳng hỏi, do đó hai đứa chưa bao giờ qua nhà nhau. Trong suy nghĩ của tôi, nhà thằng này hẳn phải giàu lắm nên mới sở hữu một chiếc lò sưởi. Tại sao là lò sưởi? Số là thế này: thằng Cháy có mượn cái thằng đi du học (thằng bạn đầu tiên mà tôi gặp, nếu không nhớ, bạn có thể lật sang chương 3) một cuốn sách. Khoảng nửa tháng sau, thằng du học kia đòi quyển sách thì thằng Cháy bảo sách rơi vào lò lửa mất rồi. Sau đấy, thằng Cháy lại mượn sách của đứa khác và khổ chủ cũng không thể lấy lại, nguyên nhân y như cũ: lò lửa. Tôi dợm nghĩ lò lửa chính là lò sưởi, nếu đúng vậy thì nhà thằng Cháy giàu vãi! Nhưng khi tôi kể chuyện này, thằng Choác khẳng định rằng chẳng có cái lò sưởi nào sất:

-Tao đến nhà nó rồi! Làm đếch có lò sưởi!

-Nhưng nó bảo là đánh rơi sách vào lò lửa mà?! – Tôi cãi.

-Bớ tay ông! Lửa với sưởi khác nhau!

-Hay là nhà cô dì chú bác nó có lò sưởi?

-Chịu, biết thế đếch nào được!

Tôi không quan tâm tình hình kinh tế gia đình thằng Cháy hay nhà nó có lò sưởi hay không. Vấn đề là có một dạo thằng Cháy nghỉ ốm, khoảng gần ba ngày. Khỏe khoắn trở lại, nó liền mượn vở tôi chép bài. Thực tình lúc ấy tôi sợ vãi linh hồn. Bài vở toàn mấy môn quan trọng như toán hay tiếng Anh, lỡ mà rơi vào lò lửa là hết đường về quê mẹ. Nhưng bạn bè chẳng lẽ tiếc nhau cái quyển vở? Đắn đo mãi, tôi đưa vở cho thằng Cháy và không quên nhắc nhở nó tránh xa lửa. Tối khi nó gửi trả lại, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Dù vậy, lò lửa không làm ảnh hưởng tình bạn giữa tôi và nó.

Nhưng cuộc sống có những giới hạn mà chỉ cần bạn chạm nhẹ vào nó, mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ.

Vào một buổi chiều, sau khi tan lớp học thêm, như thường lệ, ba thằng lại cùng nhau về nhà, vừa đi vừa tán phét về game. Tới lúc qua cổng trường, trông thấy hàng bán quà ăn vặt, thằng Cháy nói:

-Ăn ô mai không bọn bay?

Tôi và thằng Choác lắc đầu. Thằng Cháy nói tiếp:

-Đ.M, thèm ô mai quá! Mà hôm qua tao bao chúng mày điện tử đúng không? Thế thì mua ô mai cho tao đi!

Đan Mạch! – Tôi và thằng Choác lăm bắm. Mua cho bạn gói ô mai chẳng có gì to tát, to tát ở chỗ hai thằng đều nhả túi. Thằng Choác nói:

-Hôm khác đi mày! Bọn tao hết tiền rồi!

-Không! – Thằng Cháy lắc đầu – Hôm nay tao thích ăn!

Một trăm mét tiếp theo, nó cứ lèm bèm về gói ô mai. Đ.M! – Tôi và thằng Choác lăm bắm lần hai. Bạn bè ai tiếc nó mấy nghìn? Vấn đề là cái thói lèm bèm của thằng Cháy. Nghe mãi điếc tai, tôi nhả mặt:

-Đã bảo bọn tao chưa có tiền! Để mai tao mua, được chưa? Lắm mồm vãi!

Thằng Cháy bĩu môi vẻ như không tin. Một lúc sau, nó “à” lên một tiếng rồi đề nghị:

-Hay mày “chôm” cái gói ô mai đi? Coi như không phải bao tao nữa!

Tôi không phải đứa học sinh ngoan, nhưng cũng nhận thức được ăn cắp là điều xấu. Tôi chỉ cười nhạt rồi bỏ ngoài tai lời đề nghị của thằng Cháy. Nó nói tiếp:

-“Chôm” đi! Rồi mai tao bao mày chơi điện tử!

Chơi điện tử? Nghe cũng thú vị. Bọn trẻ con ngày ấy đều chung giấc mơ ăn ngủ tại hàng net. Nhưng bỏ ra vài nghìn mà bảo tôi chôm chia một túi ô mai be bé? Chẳng đáng! Tôi lại tiếp tục bỏ qua lời câu dẫn của thằng Cháy nhưng nó vẫn cù nhây:

-Không có gan chôm thì nói thẳng ra chứ cần gì im lặng thế? Hèn vãi!

Tổ bà mày thẳng Cháy, chọc đúng chỗ lắm! Một thằng học sinh lớp 7 thừa hiểu trộm cắp là xấu, nhưng nó lại có thể làm bất cứ thứ gì trước lời thách thức của thằng bạn. Mày có thể chửi tao nghèo, chửi tao ngu, nhưng tao cấm mày chửi tao “hèn” hoặc “không có gan”! – Đây, bản chất trẻ trâu thời đó là vậy. Máu nóng dồn lên não, tôi chỉ mặt thẳng Cháy:

-Đan Mạch, tao mà lấy được gói ô mai, mày mất gì?

Thằng Cháy cười hềnh hếch, kiểu như không tin tôi dám làm:

-Bao chơi điện tử! Được chưa?

-Mày nhớ hôm đấy!

Và thế là tôi triển khai kế hoạch chôm chìa của mình. Hồi ấy gần cổng trường có một vách tường đổ nằm trên vỉa hè, hàng quà vật ngay cạnh vách tường. Tường không cao nhưng vừa đủ ột thằng quỷ con như tôi nấp. Trên tường lại có vài lỗ thủng, tôi có thể nhòm qua lỗ xem bà chủ quán đang làm gì. Trong lúc đó, hai thằng bạn thì đứng từ xa theo dõi, hoàn toàn không có động tĩnh gì. Trông thấy bà chủ quán ngoảnh mặt đi chỗ khác, tôi bèn lẩn theo bờ tường, tay thò ra chộp lấy gói ô mai trên cái kệ rồi a lê hấp, chuẩn! Tôi chạy bán sống bán chết cùng hai thằng bạn, chạy hơn một trăm mét mà vẫn chẳng nghe thấy tiếng kêu la của bà chủ quán. Có lẽ hôm ấy, bà bị chồng bỏ hoặc gặp chuyện không vui trong gia đình, tôi không biết và sẽ không bao giờ biết.

Cả ba đứa chạy vào con hẻm gần đó, thằng nào thằng nấy thở hồng hộc vì sợ. Mất năm phút hoàn hồn, tôi làm vế dương dương tự đắc rồi ném gói ô mai cho thằng Cháy:

-Đó! Ngày mai mày trả tiền cho tao!

Thằng Cháy gật gù kiểu như đã nghe thấy. Nó bỏ tọt những miếng ô mai vào miệng và không buông lời cảm ơn. Tôi không cần nó cảm ơn vì chẳng thằng nào cảm ơn món đồ ăn cắp cả. Thằng Choác chẳng bình luận gì về hành động của tôi. Tôi cũng không cần lời bình luận nào cho hành động thiếu suy nghĩ ấy. Tôi chỉ cần biết mình không loại cỏ để như lời thằng Cháy.

Tuy nhiên, khi về nhà, cảm giác tội lỗi lan tràn khắp người tôi. Trộm cắp là một hành động đáng bị lên án. Tôi lo sợ bà chủ hàng quà vật sẽ vào tận trường và chỉ mặt thằng ăn trộm học lớp 7. Vụ này mà vỡ lở, cuộc đời tôi coi như chấm hết. Ngày hôm sau, tôi đến lớp với tâm trạng thấp thỏm, đứng ngồi không yên. Thấy tôi mặt mũi tái xanh tái đỏ, Linh hỏi:

-Mày sao thế? Ốm à? Cần xuống phòng y tế không?

Tôi lắc đầu và toét mồm cười. Tôi không thể nói cho Linh biết hành động đáng xấu hổ hôm qua. Em sẽ khinh bỉ và xa lánh tôi cả đời mất!

Bẵng đi vài ngày, câu chuyện chôm chìa trong lòng tôi lắng xuống. Bà chủ hàng quà vật chắc chắn biết mình bị mất cắp, nhưng có lẽ bà không biết kẻ trộm là thằng nào, hoặc giả như biết mà cho qua. Nghĩ đã thoát, tôi thở phào nhẹ nhõm, lòng tự nhủ từ nay không dám chôm chìa nữa. Đừng trộm cắp, nếu bạn không muốn chết vì bệnh tim!

Mọi chuyện vẫn yên ổn cho tới giờ sinh hoạt cuối tuần. Tôi nhớ hôm đó trời mưa rả rích suốt buổi sáng, gió lạnh rìn rít bên ngoài cửa sổ. Tôi nhớ tuần ấy, mình không hề phạm khuyết điểm nào. Nói chuyện không, điểm kém không, tôi sẽ có ngày chủ nhật thanh thoi. Như thông lệ, bà chủ nhiệm giở sổ đầu bài, cặp mắt cú vọ lòi ra chục hoạch học những đứa có tội. Bà nhìn tôi lâu hơn một tí rồi lại nhìn sổ đầu bài. Hơn hai tháng nay, tôi chưa phải viết bản kiểm điểm nào và bà cảm thấy khó chịu vì điều đó. Rõ ràng kế hoạch đuổi tôi ra khỏi lớp của bà chủ nhiệm đã đổ bể. Cứ học như hiện tại, tôi vẫn giữ vững vị trí học sinh tiên tiến, thậm chí học sinh giỏi nếu cố gắng cật lực. Nhưng sẽ không có học sinh giỏi hay học sinh tiên tiến, bởi ngày hôm đó, thằng Cháy – cái thằng mà tôi gọi là bạn đứng lên nói thế này:

-Con thưa cô! (Ngày ấy học sinh phải xưng “con” với giáo viên) Hôm thứ ba, bạn Tùng và bạn... (tên thằng Choác) ăn cắp ô mai ngoài cổng trường ạ!

Như vớ bở, bà chủ nhiệm lập tức gọi tôi và thằng Choác đứng dậy, sau đó hỏi thằng Cháy tường tận sự việc. Thằng Cháy liền kể vanh vách, nó kể tôi chôm chĩa ra sao, thằng Choác giúp đỡ thế nào (khổ thằng Choác không liên can nhưng bị lôi vào), nhưng nó tuyệt nhiên không nói rằng chính nó xúi tôi ăn trộm. Đợi nó nói xong, không cần bằng chứng, không cần sự thật, bà chủ nhiệm tươi cười phán quyết:

-Anh Tùng và anh... (tên thằng Choác) về viết bản kiểm điểm, xin chữ ký phụ huynh. Tuần sau tôi sẽ gặp bố mẹ hai anh nói chuyện riêng.

Tôi gân cổ cãi:

-Nhưng thưa cô, bạn... (tên thằng Cháy) xúi em đấy chứ! Nó...

-Không giải thích! – Bà chủ nhiệm nạt nộ – Anh muốn lên phòng giáo viên ngồi không? Mang sổ liên lạc lên đây!

Tôi im lặng. Thằng Choác im lặng. Cả hai đứa ngồi xuống, tay nắm chặt như muốn thoi chết thằng Cháy ngay tại lớp. Linh quay sang tôi định nói điều gì đấy nhưng trông bản mặt đỏ phừng phừng của tôi, em lại thôi. Đứng động vào thằng chơi con khi nó nổi cáu! – Em biết rõ điều ấy.

Rốt cục thì bọn tôi cũng chẳng làm gì thằng Cháy. Nhưng kể từ đấy, nhóm ba đứa tách ra, tôi cùng thằng Choác chơi với nhau, còn thằng Cháy tìm bạn khác chơi (hoặc lợi dụng) cho hợp bản tính bản chất của nó. Ngoài mặt, bọn tôi vẫn chào hỏi nói chuyện với thằng Cháy, còn sau lưng, chúng tôi gọi nó là “3C”. 3C có nhiều nghĩa, như Cháy Chết Chó, Chó Chết Cháy, Chết Cháy Chó, Chết Chó Cháy hoặc đơn giản hơn: Cháy Chó Chết. Ba đứa cũng không đi học về cùng nhau nữa, và cái ước vọng tìm bạn tri kỷ của tôi đổ bể hoàn toàn. Nó thậm chí còn đau đớn hơn cả lời chửi rửa của bố mẹ sau khi gặp bà chủ nhiệm. Khỏi phải nói các cụ chửi tôi thậm tệ thế nào. Thôi thì đủ mọi lời lẽ cay nghiệt nhất. Nhưng cay nghiệt đến mấy vẫn không bằng sự thật mà một thằng chơi con mới lớn đã vấp phải. Cú ngã quá đau, quá khốc liệt ở cái tuổi ấy.

Bạn bè với nhau mà đối xử như vậy sao?

Tội của tôi xứng đáng bị đuổi khỏi trường chứ đừng nói đuổi khỏi lớp. Nhưng vì một lý do nào đấy, tôi vẫn được giữ lại. Nhiều năm sau, khi hỏi lại chuyện cũ, mẹ tôi nói rằng phải dùng phong bì biểu xén bà chủ nhiệm. Tôi không biện minh hành động của mình, nhưng tôi không thể hiểu tại sao thằng Cháy làm thế? Tôi không dám nói mình bao nó chơi điện tử nhiều hơn, nhưng tôi dám nói mình đã trả đủ tiền mà nó đòi. Tôi đã cho nó mượn vở chép bài, trong khi lũ bạn học sợ cái lò lửa nhà nó. Vậy thì tại sao nó đầu tở bọn tôi? Mà tại sao nó đầu tở luôn cả thằng Choác, vốn không liên quan?

Tôi không thể tìm được câu trả lời. Chỉ những thằng bản chất mới hiểu chính chúng nó. Ba tháng sau, tôi nghe đi nghe lại album đầu tiên của Linkin Park (album Hybrid Theory – năm 1999), mồm cứ lẩm nhẩm những tiếng ca gào thét. Suốt quãng thời gian đó, tâm tình tôi hỗn loạn như chính album nhạc. Tôi lao đầu vào chơi điện tử, bỏ bê học hành. Một tuần, tôi phải trốn ít nhất hai buổi học thêm. Kết quả học tập của tôi vì thế lao đầu như máy bay rơi. Ngay cả toán, tôi lãnh ít nhất ba con ngỗng, một cây gậy chỉ trong một tuần.

Thấy tôi học hành xuống dốc, Linh liên tục nhắc nhở nhưng tôi chỉ ừ hử cho qua. Ban đầu em nhẹ nhàng hỏi lý do nhưng tôi không nói, dù rằng tôi có quá nhiều tâm sự. Tôi không muốn lộ ra mình là một thằng đa cảm trước mặt em. Sau cùng, do không thể chịu nổi, một ngày nọ, Linh nặng lời:

-Mày làm sao thế? Sao mày không chịu học? Mày nói mày thông minh lắm cơ mà?

-Ờ thì tao không thích, thế thôi! – Tôi trả lời băng quơ.

-Cái gì mà thích hay không thích? Mày không nhớ tao nói gì à? Bà... muốn đuổi mày ra khỏi lớp! Mày học đi chứ? Muốn ra khỏi lớp à?

Một thằng chơi con không thể chịu đựng trước lời khuyên bảo. Nó, hay chính tôi đây, nổi khùng như một đứa trẻ đương giận dỗi:

-Này! Mày là mẹ tao hay sao mà nói nhiều thế? Nói vừa thôi! Đi mà lo cái thân mày ấy! Tao sống thế nào kệ tao!

Linh đỏ mặt tía tai, em lấm bầm điều chi đó rồi nói:

-Ừ, tao lo thân tao! Mày lo thân mày!

Từ đó, tôi không bút đàm với Linh nữa. Hai đứa sống đúng kiểu thân ai người nấy lo. Quan hệ bạn bè mà tôi dày công vun đắp đã bị chính tôi đập đổ. Không bút đàm, không nói chuyện, tôi và Linh trở thành hai đứa xa lạ bị bắt buộc ngồi chung một bàn.

Kết thúc năm học, tôi đứng áp chót lớp với tấm bằng học sinh trung bình. Học lực: trung bình, hạnh kiểm: trung bình. Thầy Choác cũng chịu chung số phận như tôi, nhưng ít nhất học lực của nó còn thuộc loại khá. Đ.M, học với chả hành! – Tôi lấm bầm chữ. Còn thằng Cháy? Tôi không quan tâm. Điều tôi để ý duy nhất về thằng Cháy là đợi chờ một ngày nào đó, xe tải sẽ tông chết nó. Thật! – Trẻ con ngày ấy suy nghĩ đơn giản vậy thôi.

Rồi nắng vàng gay gắt bao trùm, hoa phượng nở nộ phơi đỏ sân trường. Lễ bế giảng năm lớp 7 là ngày buồn nhất cuộc đời tôi. Bởi đúng hôm bế giảng, Linh lại tặng tôi quà sinh nhật. Một món quà vuông vắn bọc trong giấy màu. Tôi không nghĩ em vẫn còn nhớ chuyện này. Tôi hỏi:

-Giấy đây?

-Quà sinh nhật, tặng mày đây!

Tôi nhếch mép cười:

-Tưởng mày ghét tao lắm cơ mà! Sao còn tặng?

Em cau mày:

-Tao không ghét. Chỉ là...

-Rồi rồi, biết rồi! – Tôi cướp lời em – Cảm ơn nhé!

Nói rồi tôi quẳng món quà vào cặp sách, như thể không quan tâm đến nó. Tôi thấy mắt em long lanh, giọt lệ nhỏ lăn qua bờ mi phải, rơi xuống rồi chạy quanh gò má. Nhưng em khóc, kẹ em, tôi đếch quan tâm! Về nhà, tôi mở quà ra và thấy một hộp đĩa của ban nhạc Bon Jovi, album Bounce ra hồi năm ngoái (album Bounce của Bon Jovi ra năm 2002). Đĩa nhạc nằm trong hộp nhựa, cover (bìa album) còn thơm vô cùng, mặt sau hộp ghi rõ từng track nhạc lẫn thời lượng. Nó không hề giống những chiếc đĩa đựng trong túi nylon được bày bán tràn lan ở Hàng Bông. Có lẽ để kiếm được chiếc đĩa, Linh đã khổ công tìm kiếm. Nhưng, lại nhưng, thằng con tôi chẳng quan tâm. “Lại Bon Jovi, không có cái gì mới hơn à?” – Tôi cười khẩy. Suốt ba tháng hè, tôi không thèm rớ tới chiếc đĩa, dù chỉ một lần.

Năm học mới tới, lớp lại chuyển chỗ ngồi. Lần này, tôi không ngồi cùng Linh nữa mà chuyển sang dãy bàn gần cửa sổ. Cuộc sống thiếu Linh không làm tôi mất tinh thần. Đàn ông tôi vậy đấy! Khi đã được một thứ gì đó, gã đàn ông lại chẳng coi trọng sự hiện diện của nó nữa. Tôi vẫn trốn học, chơi điện tử đều đều, và chẳng để ý đến Linh dù có đôi lần em hỏi han.

Giữa học kỳ I, có một sự kiện trọng đại với bọn học sinh: tham quan. Thuở ấy, bọn học sinh ngóng tham quan như ngóng Tết. Tôi và thằng Choác lập hội cùng vài thằng khác (tất nhiên không có thằng bắn chót 3C), đứa mua đồ ăn, đứa mua bộ bài, đứa nạp đầy pin ắc quy MP3. Vui như trẻ con! Trước đêm tham quan, tôi vác đồ sang nhà thằng Choác ngủ. Cả đêm hai thằng nghe nhạc đánh bài, gần như không ngủ. Thành thử khi lên ô tô lúc năm giờ sáng, hai đứa gật gà gật gù như sắp gà rù sắp chết.

Tuy nhiên, có một thứ khiến tôi tỉnh ngủ ngay lập tức. Khi quần quai cố gắng ngủ, ánh mắt tôi trông xuống cuối xe. Ở hàng ghế cuối cùng, tôi thấy Linh ngồi cạnh thằng Gà.

Đan Mạch, cái đếch gì thế?

Tôi dụi mắt cố gắng nhìn rõ cái gì đang xảy ra. Thật, nó là thật! Linh đang ngồi cạnh thằng Gà, đầu em hơi ngả vào vai nó, còn thằng Gà giương bộ mặt đắc thắng. Sự tột tệ vẫn chưa hết: Linh nắm tay thằng Gà bằng tay phải, chính là bàn tay mà tôi đã nắm. Một con quái vật vô hình cào xé lồng ngực tôi, nó thôi thúc tôi phải làm gì đó, đâm vỡ mặt thằng Gà chẳng hạn. Nhưng tôi chẳng có lý do nào để làm điều ấy.

Bởi lẽ chính tôi quay lưng với Linh trước.

Chuyến thăm quan đi tới đâu, tôi không nhớ. Chỉ biết đó là một vùng núi, có suối, có hồ, tóm lại là có nước cho lũ trẻ tha hồ vùng vẫy. Suốt chuyến thăm quan đó, tôi chỉ ngắm nhìn Linh. Nhìn em vui đùa bên thangka Gà dưới con suối, nhìn em cười vô tư và hạnh phúc, tôi càng bực tức. Và để cho thỏa nỗi bực, tôi ngoác mồm nói:

-Đan Mạch cả nhà chúng mày, om ba cây búng tai dê!

Và cái tụ điểm om ba cây của bọn tôi trở thành trung tâm náo nhiệt của cả lớp. Tôi nói nhiều nhất, cười nhiều nhất, chửi nhiều nhất và làm nhiều trò khỉ nhất. Chính tôi là thằng mở màn phong trào nhảy xuống hồ, lũ trẻ sau đó cũng thi nhau nhảy bắt chước ướm hết quần áo. Song... mọi thứ tôi làm chỉ để gây chú ý với Linh chứ chẳng phải thỏa mãn tính nghịch ngợm. Khốn nạn thay, Linh chẳng để tâm, em gần như dành hết thời gian bên cạnh thangka Gà. Bởi lẽ bên cạnh nó, em vui hơn.

Tôi nhận ra mình đã đánh mất điều gì đấy.

Chuyến tham quan kết thúc, tôi trở về với bộ dạng ướt sũng, áo quần hôi rình. Cả ngày chơi bết nhè, đáng lẽ tôi nên ngủ. Nhưng không, tôi bắt đầu nghe nhạc. Lần này là album Bounce của Bon Jovi – quà tặng sinh nhật của Linh – chiếc đĩa tôi vứt xó suốt ba tháng hè. Những giai điệu ồn ã cất lên, và tôi bắt đầu nghĩ về ngày hè năm lớp 7.

Nếu như tôi chịu mở miệng tâm sự với Linh thì sao?

Nếu như tôi chịu nói rằng mình đã hoang mang thế nào khi thằng bạn chơi đùa mình?

Nếu như tôi chịu nói rằng nửa cuối năm lớp 7, ngày nào tôi cũng phát điên vì câu hỏi “bạn bè là gì”, liệu em hiểu cho tôi không?

Nếu như...

Đĩa nhạc vẫn chạy, cho tới khi chuyển sang track thứ năm tên là “Misunderstood”, tôi bắt đầu cảm thấy có cái gì đấy cay cay ở mắt.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ không chồm chĩa.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ học tiếng Anh tốt hơn.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ tâm sự với Linh, tôi sẽ nói cho em mọi thứ.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ không hét vào mặt em như thế, sẽ không hành xử như một đứa trẻ con nữa.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ lau đi nước mắt trên gương mặt em.

Nhưng ai có thể quay ngược thời gian chứ? Và cuộc sống không có chữ “nếu như”.

Tôi ôm mặt, cố nén những dòng trào úc từ cổ họng nhưng không thể. Tôi khóc, vừa khóc vừa tự chửi mình. “Mày ngu vãi, Tùng ă! Ngu vãi luôn!”.

Tôi đã mất Linh. Mất thật rồi!

Là tôi sai. Là tại tôi. Tại tôi không thay đổi.

Nhưng mà Cái Đập Con Muỗi, chỉ là “hiểu lầm” thôi. Chỉ là hiểu lầm thôi mà! – Tôi nói trong nước mắt. Nhưng Linh chẳng nghe thấy tôi, thời gian cũng chẳng quay lại để tôi sửa sai nữa. Chỉ đến khi mất em rồi, tôi mới hiểu em quan trọng thế nào. Tôi nắm tay em vì một sự hiểu lầm và mất em cũng bởi một sự hiểu lầm. Và Misunderstood của Bon Jovi từ hồi ấy vẫn ca hát trong đời tôi cho tới tận bây giờ.

Nhưng trước khi tiếp tục câu chuyện sến súa này, cho phép tôi nghỉ ăn mì tôm nhé, đói quá! He he he!

8. Chương 8

Thực ra trường cấp hai của tôi đã tổ chức cho học sinh đi tham quan ngay từ lớp 6. Nhưng chuyến tham quan hồi lớp 8 chứa đựng nhiều kỷ niệm nhất. Với tôi, nó là kỷ niệm buồn. Còn với Linh, nó lại rất vui và đáng nhớ. Chuyến tham quan đã trôi qua hơn mười năm, nhưng Linh vẫn nhớ những chi tiết quan trọng nhất, em nói:

-Tùng nhớ lúc xe đi về Hà Nội không? Xe bị thủng lốp, gần chín giờ tối mới về đến nơi!

-Có! – Tôi gật đầu – Về muộn quá! Linh nhớ thằng Ú (biệt danh) không? Thằng béo béo cắt đầu cua ấy? Cái thằng có điệu cười dã man tàn bạo ấy? Ồ, xe hỏng mất đèn, nó liền kể chuyện ma Nguyễn Ngọc Ngạn. Đêm ấy mình sợ vào nhà vệ sinh lắm!

-Nhớ, nhớ! – Linh cười ngất – Ú kể hay thật! Cả điệu cười dã man nữa, hợp chuyện kinh! Gà hôm ấy về không ngủ được luôn! À mà Tùng có biết bây giờ Ú ra sao không?

Tôi lắc đầu:

-Không! Học cấp hai xong, nó mất tích luôn! Không để lại yahoo hay địa chỉ e-mail nữa! Nó không thân thiết với ai nữa. À... có thằng Linh (biệt danh) hay chơi với nó. Nhưng mình hỏi thằng Linh thì nó cũng không biết. Chụ thôi!

Linh cười, miệng nhấp ngụm café. Ly café sữa của em chưa với mấy, trong khi ly của tôi đã cạn. Tôi gọi người phục vụ mang thêm một ly nữa, trong lòng không quan tâm chuyện tiền nong nữa. Chín mươi nghìn! Hai bát tái gầu! Đắt! Nhưng chẳng sao! Đồng hồ mới chỉ 4 giờ 15 phút, nắng còn gay gắt, thời gian hăng còn dài để tôi kể chuyện cũ cho Linh và em cũng rất hào hứng. Khoảng thời gian hòa nhập cuộc sống công nghiệp đã khiến chúng tôi quên đi nhiều thứ. Và giờ đây, khi nhắc lại quá khứ, chúng tôi có thể nhìn lại và cười, như tận hưởng một thú vui nho nhỏ vậy.

-Tùng uống nhiều thế, không sợ mất ngủ à? – Linh hỏi.

-Không, quen rồi! – Tôi lắc đầu – Ồ, nhưng mà mình hỏi nhé? Linh gọi mình ra đây để làm gì vậy? Không phải là dụ khị mình bán hàng đa cấp chứ?

Linh nhồm người vỗ đầu tôi. Em cười:

-Như trẻ con ấy! Sao Tùng thích nói mấy câu làm người khác phật ý thế nhỉ?

-Chỉ với Linh thôi! – Tôi nhăn răng cười.

Em vuốt lại chỗ tóc bị xờ lên của tôi rồi nói:

-Tùng có biết hồi lớp 8, mình ghét Tùng cỡ nào không?

-Rồi, rồi. Nghe rồi! – Tôi gật gù – Vô duyên, cục súc, quái gở... bọn con gái nói mình như vậy phải không? Mình biết chứ!

Linh trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

-Dạo trước, mình thấy trên facebook có một cái ảnh. Nó nói rằng có những người thích quậy phá trêu chọc người khác là bởi họ có chuyện không vui. Có phải vì chuyện hồi lớp 7 nên Tùng mới như vậy?

Tôi mỉm cười. Có thể là chuyện bạn bè, có thể vì tôi quậy phá thật. Nhưng bản thân tôi biết rằng còn một lý do khác.

Đã bao giờ bạn trở nên ngu ngốc khi đối diện cô gái mình thích chưa?

*

* *

Chuyện đáng buồn năm lớp 7 rồi cũng qua đi. Những nỗi đau rồi cũng chấm dứt. Nhưng chẳng có đau thương nào không để lại di chứng. Như một nạn nhân trở nên ngờ ngẩn sau khi chứng kiến vụ án kinh hoàng, tôi dần biến thành một thằng tưng tưng, hoặc “hâm dở”, tùy cách mọi người nhìn nhận.

Vào năm lớp 8, học sinh tiếp nhận thêm hai môn mới: hóa học và vật lý. Tôi học vật lý không tệ, nhưng hóa thì không thể tiếp thu. Lần đầu tiên tôi tiếp xúc một mớ công thức gồm những số to số nhỏ, chữ đi trước số, số đi trước chữ, tôi thực sự choáng! Bài kiểm tra mười lăm phút đầu tiên của môn hóa, tôi ăn nguyên con ngỗng to đùng. Không nản chí, tôi bỏ ra hai tháng ôn luyện. Sau hai tháng chuyên cần chăm chỉ, trình độ học hóa của tôi chuyển đổi từ mức dốt lên hạng cao cấp của... ngu. Ngoài $H_2 + O_2 = 2H_2O$, tôi chẳng biết tí gì về hóa học nữa. Điều này chỉ khiến thành tích học tập của tôi thêm tệ hại. Chưa hết, tôi lại học kém cả môn văn, thành thử tôi là thằng vô “văn hóa”. Kết thúc học kỳ I, tôi vẫn bết bát cuối lớp với học lực trung bình.

Sang lớp 8, thêm một tuổi, tôi càng bất trị và quậy phá. Ở nhà, tôi lảm lì, bướng bỉnh, không chịu nghe lời bố mẹ. Tới lớp, tôi liên tục nói chuyện riêng, tham gia vô số trò nghịch ngợm. Ở cái tuổi ấy, mọi lời nói của người lớn với tôi chỉ như muối vo ve. Lời khuyên của họ bao năm vẫn cũ rích: “Nếu không học, mày sẽ đi quét rác!”. Thế hệ trước nói với chúng tôi như thế, họ tiêm nhiễm vào đầu chúng tôi những ý niệm không hay về nghề quét rác, họ khiến bọn trẻ khinh thường những con người lao động chân tay. Và tôi học hành trong sự hoài nghi, chán nản và đối phó. Thế nên chỉ còn cách quậy phá thật nhiều ở lớp mới giúp tôi khuây khỏa. Tôi biết rằng mình sướng hơn những học sinh ở nông thôn hay miền núi, tôi sống như một thằng thừa thãi. Tôi biết rõ, rất rõ là đẳng khác! Nhưng ở tuổi ấy, trong cuộc sống đầy hoài nghi ấy, tôi chẳng thể biến mình tốt đẹp hơn.

Thực ra thì ở thời của tôi, quậy phá của lũ học sinh tương đương với “nghịch ngợm” chứ không hẳn là phá trường phá lớp. Bất cứ trò gì có hơi hướm nhộn nhộn là được đem ra thử ngay. Hai trò nghịch ngợm nổi tiếng nhất thời đó là bắn giấy và bóng nước. Giấy được vo viên thành những cuộn hình chữ V rồi bắn bằng dây chun. Giấy cuộn càng nhiều, đạn bắn càng đau. Thằng Choác là chúa bắn giấy, nó thường cuộn ba mảnh giấy lại nên phát đạn bắn ra mạnh như bi sắt. Bắn nhau trong lớp chưa đủ, lũ trẻ kéo cả lớp ra chiến đấu, đạn giấy rơi vãi trắng hành lang nhà trường. Còn trò bóng nước thì khỏi nói về độ bắn lẫn độ nảy. Kinh hoàng nhất là vào mùa đông, đang co ro trong cái rét, bỗng đâu một quả bóng nước đập trúng đầu. Hoặc đứa nào xấu số thì bị ném bóng nước khi đang đi vệ sinh, cứ phải gọi là nhớ đời. Nhưng tởm nhất phải kể đến những thằng súc vật thay nước bằng mực bút máy, áo trắng ngày ấy loang lổ như áo rằn ri. Hai trò kể trên, tôi tham gia đủ, may sao chưa bao giờ bị bêu trước toàn trường.

Dù vậy, sau nhiều năm sống dưới mái trường, tôi đúc kết một chân lý: nghịch ngợm đều xuất phát từ hai nguyên nhân chính, do ngu thật và do sĩ gái. Những màn nghịch ngợm của tôi xuất phát từ lý do thứ hai. Nói toẹt ra là vì Linh, Hoa Ngọc Linh.

Phải nói rằng suốt năm lớp 8, quan hệ giữa tôi và Linh xấu đi rất nhiều. Em dành kha khá thời gian với thằng Gà, và tôi không thể chen ngang. Nhưng khi rảnh, em cũng không muốn nói chuyện với tôi, như thể tôi là cái gì đó đáng ghét lắm.

-Ê mày, làm bài chưa? Cho tao chép! – Tôi hỏi.

-Chưa làm đâu! – Em trả lời.

-Hả? Tiếng Anh mà mày chưa làm? Thôi mà, cho tao mượn vở!

-Đã bảo là chưa làm! – Em nổi nóng.

Giọng nói của em đầy gắt gỏng, nhưng không nồng ấm như một năm trước mà lạnh ngắt tựa cốc nước đá giữa mùa đông. Đau! Thực sự đau! – Tôi thở dài. Không gì đau đớn hơn cảm giác một người thân quen tự dưng vứt bỏ hoặc không quan tâm đến mình. Nhưng biết nói sao? Lỗi tại tôi, không phải tại em. Vậy nên em có quyền. He! Sau này, tôi nghĩ thằng đàn ông đời này nên dính mấy phát như vậy mới biết trân trọng những thứ mình có.

Khi đã không thể nói chuyện, tôi tìm đủ mọi cách khiến Linh chú ý. Mỗi khi em ở gần, tôi cố gắng cười nói thật to, hoặc làm đủ trò hề trước mặt lũ bạn. Nhưng trái tim em khi ấy sắt đá còn hơn cả sắt đá, mọi việc tôi làm, em không quan tâm. Họạ chẳng chỉ còn nước vỗ đầu hay giật tóc mới làm em lưu tâm. Nhưng tôi không thể làm trò đó được. Khi bạn yêu thích thứ gì đó, bạn sẽ không để nó tổn hại dù chỉ một chút, huống hồ đây lại là con người. Hết cách, tôi bèn chuyển sang phương án cuối cùng hồng mong em hồi tâm chuyển ý, ấy chính là nghịch ngợm.

Hồi đó, lớp tôi hay tổ chức trò đuổi bắt, cả con trai lẫn con gái chơi chung với nhau. Cái trò này có thể coi là phiên bản mở rộng của trò đuổi bắt thông thường. Đại khái có khoảng ba mươi đứa thi oẳn tù tì, những đứa thua làm “thợ săn”, số còn lại làm “mồi”. Lấy cột ống nước chạy dọc dãy nhà cũ làm “chuồng”, bọn “thợ săn” sẽ lùng bắt “mồi” về chuồng. Bọn bị tóm sẽ nắm tay nhau thành một hàng dọc chờ đứa khác đến cứu, với điều kiện thằng đứng cuối phải chạm tay vào ống nước. Màn căng thẳng nhất là khi bên “mồi” còn đứng một đứa và thằng đó phải cứu hàng chục chiến hữu trong “chuồng”. Ngày trước, khi trường cấp hai chưa xây dựng thêm nhà thể chất thì sân trường rất rộng, tha hồ cho lũ trẻ chạy nhảy. Lớp tôi hay chơi trò này trước hoặc sau giờ học thêm, hoặc khi có tiết được nghỉ. Nó đơn giản nhưng lại thu hút hơn cả mấy trò điện tử. Thật!

Và cái trò đuổi bắt này là nơi phô diễn những trò nghịch ngu của tôi trước mặt Linh. Chẳng biết có gã nào giống tôi không, nhưng quả thực khi đứng trước người con gái mình thích, tôi không thể lớn, cũng không thể khôn hơn được.

Đó là một buổi chiều tháng hai. Trời còn lạnh, nắng còn hiu hắt, dư âm ngày Tết vẫn nhảy múa trong tâm trí bọn trẻ con. Hôm ấy, bà giáo môn văn nghỉ dạy học thêm, thế là bọn lớp tôi tổ chức trò đuổi bắt thay vì về nhà hoặc tạt vào quán điện tử. Phe “mồi” tính ra được hai mươi nhân mạng, phe “thợ săn” khoảng mười đứa. Tôi và Linh ở chung nhóm con mồi, còn bên kia có thằng Choác. Thằng Choác hồi trước nằm trong top 5 thằng chạy nhanh nhất (do được luyện tập với con bé hung dữ nhất lớp), thoảng cái nó đã vơ vét được nửa con mồi, trong đó có Linh. Khoảng mười phút sau, hai mươi đứa bị tóm hết, ngoại trừ tôi. Bọn “thợ săn” cắt cử một nửa ở lại trông chuồng, nửa còn lại lùng bắt tôi. Thằng Choác nhanh chóng phát hiện tôi đang ẩn nấp ở khu hành lang tầng một, nó lừa tôi lên tầng hai. Tôi chạy chí chết còn nó cười hô hô:

-Mày chết rồi koan (con) ơi!

-Chết cái Đan Mạch á! – Tôi ngoác mồm đắp lại.

Thằng vẹo đồn tôi vào lớp học bỏ hoang. Tôi chạy qua hàng bàn ghế cũ, còn thằng Choác trèo hẳn lên bàn truy đuổi tôi. Tôi gào thét “Đan Mạch, Đan Mạch” còn nó cười sằng sặc như thú dữ sắp tóm được mồi. Khi thằng Choác chạy đến cái bàn cuối cùng, chân bàn chắc do quá cũ nên bỗng đổ sập xuống, thằng cu con té đập mông. Tôi cười ha hả rồi nhanh chóng chuồn mất, thằng Choác la thất thanh như mụ hàng cá mất tiền:

-Bắt thằng Tóp (Tóp là biệt danh của tôi, đầy đủ là Teo Tóp)! Bắt nó!

Thằng Choác ngoài chạy nhanh thì cũng to mồm thuộc loại bậc nhất. Nghe thấy tiếng nó, hội “thợ săn” chồm ngay đến đầu cầu thang khu nhà cũ. Tôi thì ở ngay phía trên, không thể nào vượt qua năm bảy đứa được. Nhưng ngay lúc đó, tôi chợt thấy cánh tay của Linh đang hướng về phía mình. Từ cầu thang đến “chuồng” khoảng mười mét, chỉ cần tôi nắm được tay em, toàn bộ chiến hữu sẽ chạy thoát. Em như nàng công chúa trong game Mario đang cầu cứu, và tôi là gã sửa ống nước cứu em. Tôi sẽ trở thành người hùng!

Rất nhanh, chẳng nghĩ chẳng rằng, từ bậc cầu thang cao nhất, tôi nhảy xuống. Bọn trẻ con không cao lắm, tôi thấp bé nhẹ cân và cầu thang cũng dốc nên tôi lao vọt qua đầu bọn kia. Như bay vậy! Tuyệt vời! Nhưng hơi ôi, phía cuối cầu thang là cửa sắt, bảo vệ sẽ đóng cửa vào mỗi tối. Ác ở chỗ, bao quanh cửa còn có một khung sắt, phần trên của khung lại thò xuống, chặn ngay phần trán của tôi đang lao xuống. Bốp! Tôi chẳng nhớ gì ngoài việc lưng mình động xuống sàn, trời đất quay mòng mòng như sắp tận thế. Chừng một phút sau, khi đầu óc trở lại bình thường, tôi thấy đám bạn vây quanh mình. To chình ình trước màn hình là thằng Choác, nó vỗ mặt tôi, hỏi:

-Ê, không sao chứ mày?

Dù đầu đau như búa bổ nhưng tôi vẫn ra hiệu mình ổn, như thể pha đập đầu vừa rồi chỉ là thương tích vớ vẩn. Thấy tôi còn nhăn nhó, cả lũ bạn bắt đầu cười âm ỉ; chúng nó không thể tin tôi nào ngán đến thế. Thằng Choác thậm chí còn diễn lại pha đập đầu thần thánh nhằm chọc quê tôi. Nhưng Linh không coi đó là trò vui. Em nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng khó chịu. Thấy tôi nhìn lại, em lạnh lùng quay đi chẳng thèm để ý. Có lẽ tôi lại diễn trò ngu ngốc rồi!

Nhưng Estein đã từng nói: có hai thứ vô hạn là vũ trụ và sự ngu dốt của con người. Sau màn “cứu công chúa” bất thành ấy, tôi lại diễn màn khác ngu hơn nữa.

Ấy là vào buổi chiều tháng ba, nắng đã gay gắt, áo khoác mùa đông cất trong ngăn tủ và mồ hôi bắt đầu chảy nhễ nhại khắp gương mặt của lũ trẻ ưa chạy nhảy. Vẫn là một tiết học thêm được nghỉ, lớp tôi lại tổ chức trò đuổi bắt. Lần này tôi lại ở bên “mồi” cùng Linh. Khổ thay, bên “thợ săn” lại có thằng Choác (sao mày oản tù tì kém thế hả Choác?). Nhờ chiến thuật anh hùng núp, tôi lại trở thành đứa cuối cùng sống sót. Thằng Choác lại lãnh trách nhiệm bắt tôi. Nó nhanh chóng lừa tôi lên tầng hai khu nhà cũ và dồn tôi tới phía cuối hành lang. Thằng Choác nhe răng cười đắc thắng:

-Nào, mày muốn bay cầu thang như lần trước hay để tao bắt mày đây?

Tôi vừa cười vừa lẩn sau chiếc bàn gãy chần ngang hành lang:

-Đan Mạch mày nhá! Mày mà bắt bố là mai bố không bao mày chơi điện tử!

-Bố đếch cần biết! – Thằng Choác ngoác mồm – Đứng yên đó!

Hai đứa cứ luẩn quẩn quanh cái bàn cũ như trò mèo và chuột. Bỗng nghe thấy tiếng hò hét của lũ bạn, tôi nhận ra ngay dưới tầng một là đám chiến hữu đang xếp thành hàng dọc quanh ống nước. Trông về mặt chúng nó, chẳng đứa nào nghĩ tôi có thể thoát khỏi tay thằng Choác. Mà nếu có thoát thật thì bọn “thợ săn” khác đã đón lõng tôi dưới cầu thang rồi. Tôi cũng định bỏ cuộc thật nhưng, lại nhưng, phía dưới kia, Linh đang nhìn tôi. Xong! Cảnh quay đầy đủ! Người đẹp có, nhân vật phản diện có, tình huống éo le có, còn thiếu mỗi người hùng! Và tôi, chính tôi, xả thân vào vai người hùng. Chẳng nghĩ chẳng rằng, tôi trèo qua lan can nhảy từ tầng hai xuống. Thằng Choác cùng bọn “thợ săn” há hốc mồm nhìn tôi. Một giây sau, tôi tiếp đất an toàn rồi chạy tới giải thoát toàn bộ chiến hữu. Tôi bị bắt ngay sau đó nhưng chẳng sao, bởi vì Linh đã mục kích toàn bộ sự việc, và tôi trở thành người hùng trong mắt em (tôi hoang tưởng thế).

Song vấn đề xảy ra khi tôi được cứu. Chạy được vài bước, cái chân tôi đột nhiên đau nhói. Cho tới khi không chịu nổi nữa, tôi bèn ngồi xuống và cởi giày ra. Mẹ ơi, cổ chân tôi sưng vù, phồng lên hết quả bóng bay! Như thường lệ, lũ bạn lại chạy ra xem xét, sau cùng thằng Choác phán:

-Mày ngu thật Tóp ạ!

Tôi nhe răng cười trước lời “khen tặng” của thằng bạn. Trong cơn đau đớn, ánh mắt tôi tự động tìm đến Linh. Em đứng kia, gương mặt vẫn lạnh ngắt như nước đá. Trông thấy tôi nhăn nhó với vết thương, em cũng chẳng có biểu hiện gì đáng kể. Sau đó, tôi về nhà và vào bệnh viện. Kết quả chẩn đoán: trật khớp. Dĩ nhiên là tiếc mục đại gái này của tôi được khuyến mãi thêm màn chửi như tát nước của mẹ.

Nhưng màn trật khớp vẫn chưa thấm gì so với sự vụ xảy ra một tháng sau đó. Vào ngày chủ nhật khoảng trung tuần tháng tư, cả lớp bị gọi đến trường tập dượt cho tiết mục văn nghệ. Nhân dịp gì thì tôi không nhớ, nhưng đại khái là sự kiện quan trọng. Bọn trẻ gào thét ồ ồ khoảng hai tiếng rồi ra về. Nhưng lúc ấy trời còn nắng chang chang, mà trường lại chẳng có ai. Vậy là... bạn biết rồi đấy, cái trò đuổi bắt lại tái diễn. May cho tôi, thằng Choác không còn ở bên thợ săn nữa (lạy trời, lần đầu tiên nó thắng oản tù tì!). Hơn bốn mươi đứa chơi nên sân đấu là toàn bộ sân trường gồm cả sân trước khu nhà cũ và sân trước khu nhà mới. Đứa trốn khu nhà cũ, đứa trốn ở bãi để xe, có thằng chui cả vào nhà vệ sinh trốn. Tôi thì lẩn sang khu nhà mới. Vì chân mới khỏi chưa lâu nên tôi ngồi yên một chỗ và ngắm nhìn chúng nó đuổi bắt qua khe lan can. Tôi bật mồm cười khi thằng Choác bị ba bốn đứa con gái đuổi như fan cuồng vây bắt anh chàng diễn viên điển trai. Nó chạy thoát tốt, nhưng chẳng hiểu sao lại bị bắt một cách rất lãng nhách. Nhìn qua ngó lại, tôi thấy trong đám con gái có con Miu (con bé mà thằng Choác từng hỏi là xinh hay xấu). Thế mà chửi tao đại gái, mày cũng bỉ ổi lắm khoan! – Tôi lẩm bẩm chửi.

Đang cười vì thằng Choác, tôi chợt nghe thấy tiếng bước chân vọng lại. Tưởng là bọn “thợ săn”, tôi rúm người chờ chết. Nhưng không, đó là Linh. Trông ánh mắt dáo dác của Linh, đoán chừng em đang tìm chỗ trốn, tôi bèn vẫy tay:

-Ở đây nè!

Ban đầu, Linh hơi ngập ngừng, nhưng rồi em cũng tiến đến chỗ tôi rồi ngồi xuống. Linh im lặng, còn tôi lại muốn em lên tiếng. Suy nghĩ chán chê, tôi nói băng quơ:

-Hôm nay nóng nhể?

Linh không trả lời. Tôi nói tiếp:

-Mày nghe album mới của Simple Plan chưa? Hay lắm! Hôm trước tao vừa mua đấy! (Album Still Not Getting Any của Simple Plan ra đời năm 2004)

Linh vẫn im lặng. Cái chủ đề rốc rít vẫn không thể lay chuyển em. Tôi bèn lái sang vấn đề khác:

-Xin lỗi nhá, năm nay tao chưa tặng mày cái gì cả. Muốn tao tặng gì không?

Nếu gọi đây là tán gái thì tôi tán gái thuộc dạng ngu nhất quả đất. Quả thật, gương mặt Linh lúc ấy đỏ bừng nhưng không phải ngượng mà vì tức. Tức vì ngồi cùng thằng hay lảm nhảm như tôi, tức vì tôi không tặng quà, tức vì... tức. Em lẩm bẩm:

-Thằng điên...

Tôi nhăn nhá cười:

-Ế? Sao chửi tao?

-Mày im đi cho tao nhờ! – Linh phát cáu.

-Tao đâu có làm gì đâu?

Hai đứa đang mải cãi lộn, đột nhiên một thằng “thợ săn” xuất hiện. Là thằng Ú! Nó to gấp đôi tôi, hai cánh tay của nó to bằng đùi tôi luôn. Thấy hai con mồi ngon lành, nó hùng hục chạy đến như con trâu nước. Game nhập vai đây rồi! – Tôi nghĩ. Kia là con quái vật, tôi là đấu sĩ còn Linh là công chúa. Đấu sĩ thì phải bảo vệ công chúa. Và thế là tôi nhào ra cản thằng Ú. Nhưng thằng Ú khỏe kinh hồn, nó như con trâu còn tôi như con muỗi đậu trên con trâu. Tôi hét lên với Linh:

-Đứng đó làm gì? Chạy đi mày!

Linh ngơ ngác nhìn tôi, mãi lát sau em mới lách qua khe hẹp rồi chạy. Thằng Ú liền hẩy tôi ra một bên và đuổi theo. Chân tôi loạng choạng nhào về phía trước; theo thói quen, tôi bèn giơ tay ra, chẳng may vô vào cửa kính lớp học. Choang! Một âm thanh vang dội khắp hành lang, lớp kính tan nát còn tay tôi chảy đầy máu. Tôi và thằng Ú tái mét mặt, còn Linh hét bằng tất cả những gì mà cổ họng em có thể phát ra được.

Không đầy năm phút sau, cả lớp đã xuất hiện tại khu nhà mới, đứa nào đứa nấy xanh mặt khi thấy cánh tay be bét máu của tôi. Chúng nó không dám chửi tôi ngu nữa vì tôi đã vượt qua giới hạn của ngu rồi. Cũng không đầy mười phút sau, bố đến trường và đưa tôi về. Tôi phải nghỉ hẳn một ngày để khâu hai mươi mũi trên cẳng tay. Mẹ tôi ban đầu nước mắt ngấn dài khi thấy thằng con rách tay, rồi đợi lúc nó vẫn còn sống nhăn, bà bắt đầu bài chửi quen thuộc. Bà nói nuôi con bò còn tốt hơn nuôi thằng con sứt sẹo như tôi. Chục năm sau, khi nhắc lại vụ này, mẹ vẫn chửi tôi ngu, còn tôi không bao giờ nói lý do thực sự.

Cánh tay toét máu của tôi chẳng ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới. Kính mới được thay, trò chơi đuổi bắt vẫn diễn ra cho tới hết cấp hai, vài ngày phải nhờ thằng Choác mang cặp hộ, thằng Ú vẫn bình thường vì tôi không muốn đổ tội cho nó (mà thực tình là tại tôi ngu chứ không phải tại nó). Thứ năm tuần kế tiếp, thằng Ú có mời tôi nộm với cá chỉ vàng, gọi là đền bù chuyện hôm trước. Trông nó to con ghê gớm vậy chứ thực ra khá hài hước và khoái đùa lê đùa chuột. Mọi thứ đều ổn, tuy nhiên, tôi khá phiền lòng về Linh. Em không hỏi thăm tôi một tiếng, cũng chẳng quan tâm tôi ra sao. Đàn bà sắt đá thật! – Tôi tự nhủ. Không có chuyện người đẹp dễ dàng về tay anh hùng như trong game hay phim ảnh đâu nhé! Khăng định luôn đấy!

Nhưng ngày trước, tôi đã đánh giá sai về Linh, bây giờ vẫn thế. Vào thứ bảy, khi tiết cuối cùng kết thúc, lúc đang chuẩn bị ra về cùng thằng Choác thì tôi thấy Linh ra dấu hiệu, chừng như muốn tôi ở lại. Tôi bèn viện cớ mượn vở bài tập của em và đẩy thằng Choác ra ngoài (kinh nghiệm đời tôi là khi nói chuyện với gái, không được để ấy thằng bạn nhảy vào). Đợi thằng Choác đi rồi, Linh mới đến trước mặt tôi, hỏi:

-Sao rồi?

Em chỉ chỉ vào cánh tay, tôi cười phớt lờ:

-Khỏe re! Tao khỏe lắm!

Em ngó ngó cánh tay buộc băng trắng của tôi. Tôi bèn giơ tay ra trước mặt em rồi nói:

-Muốn coi vết khâu không?

Em không trả lời song đôi mắt đỏ hoe chực khóc, môi run run mấp máy điều gì đó. Tôi sợ điếng người, vội nói:

-Ê ê ê! Tao có làm gì mày đâu? Sao thế?

Linh nói, nói tới đâu, dòng nước mắt của em lăn dài tới đó:

-Ai bảo mày nhảy cầu thang... ai bảo mày nhảy từ tầng hai xuống?

Tôi cứ nghĩ Linh không hề quan tâm những màn biểu diễn của mình. Tôi lắp bắp:

-Ồ... ơ...

Em lại nói tiếp, tay quệt nước mắt, giọng đứt quãng:

-Ngu gì... mà ngu thế? Ngu vừa vừa thôi chứ! Ngu... ngu hết cả phần người khác! Ngu... ngu lắm!

Nói rồi em bỏ chạy khỏi lớp, để lại thằng cu con tôi đây chết đứng như Từ Hải. Cái Đập Con Muối! Chuyện gì thế? – Tôi há mồm tự hỏi. Thằng Choác ngó vào lớp, hỏi:

-Mày lại “quấy rối” con Linh à?

-Quấy cái đầu mày ấy! – Tôi ngoác mồm.

Tôi trở về nhà trong tâm trạng khó hiểu. Linh đang hỏi thăm tôi hay đang chửi tôi đây? Có cần thiết phải lặp từ “ngu” nhiều thế không? Không lẽ tôi ngu thật? Tôi không rõ, nhưng tôi cảm nhận được những lời mắng mỏ của em đã không còn sự băng giá nữa. Mùa đông giữa hai đứa chúng tôi đã biến mất, chỉ còn lại khoảng cách.

Và tôi còn một năm học cuối cùng của cấp hai để khóa lấp khoảng cách ấy.

9. Chương 9

Tôi kết thúc năm lớp 8 với tấm bằng học sinh tiên tiến. Nhưng không phải vì cố gắng học hành mà là vì cố gắng quay cốp cộng thêm chút may mắn. Bố mẹ cũng chẳng tự hào gì với thành tích vượt bậc của tôi so với hồi lớp 7. Trong mắt các cụ, tôi vẫn là thằng con lười biếng với tương lai mờ mịt.

Ngày ấy, học sinh cấp hai phải thi tốt nghiệp – một kỳ thi cực kỳ quan trọng mà điểm số của nó sẽ quyết định đầu vào trường cấp ba. Ba môn toán, văn, tiếng Anh chắc chắn sẽ thi; môn còn lại có thể là hóa, lý hoặc những môn giời ơi như lịch sử hoặc địa lý. Toán văn hệ số nhân hai, tiếng anh và môn thứ tư hệ số nhân một, cứ thế mà xét tuyển đầu vào. Đầu trường nào sẽ tùy theo nơi sống của từng đứa. Việc chọn trường cũng là một vấn đề. Đại khái tôi sống ở quận XYZ (xin phép không nêu tên), có bốn trường là A, B, C và D. Trong đó, trường A và B có điểm xét tuyển cao nhất; trường C thì làng nhàng; còn trường D tự hợp nhiều thằng đầu bò đầu bấu thích đánh nhau hơn học. Tất nhiên môi trường học không ảnh hưởng tới kết quả thi đại học, càng không ảnh hưởng tương lai nghề nghiệp, nhưng học sinh lớp 9 đâu nghĩ được xa thế? Chúng nó (trong đó có tôi) chỉ biết rằng trường nào cao điểm hơn là có giá hơn. Không muốn rề cuộc đời vào một nơi làng nhàng hoặc đầy thằng đầu gấu, tôi đã nhắm đến trường B. Nhưng bố mẹ tôi không nghĩ tôi đủ sức vào đấy, ông cụ bảo:

-Nhắm trường nào vừa sức thôi con. Bố thấy trường D hợp sức học mày nhất đấy. Học trường nào cũng được, miễn là được đi học!

Còn bà cụ thì phán:

-Nếu mà không được trường D thì bố mẹ sẽ lo ày vào trường E. Hôm nào mày thử tới trường E, mẹ thấy cũng được đấy!

Cái Cử Đậu, trường E là trường nào? – Tôi lẩm bẩm. Với suy nghĩ của trẻ con, cái trường mà mình chưa nghe tên bao giờ chắc là... trường kém chất lượng. Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

-Không, không, không! Con sẽ thi vào trường B!

Ông cụ miễn bình luận còn bà cụ cười nắc nẻ:

-Ồi giờ ơi, mà mà vào được trường B hả con?

Các cụ khinh thường thằng con quá! – Tôi nghĩ thầm. Cơ mà bố mẹ lo lắng cũng có cơ sở, bởi điểm số của tôi vốn chẳng tốt đẹp gì cho cam. Nhưng kệ mẹ! Không C, D hay E gì sất, nhất định phải là B!

Tiền nói luôn là vấn đề chọn trường của tôi không liên quan gì tới Hoa Ngọc Linh. Hẳn bạn nghĩ một thằng lười như tôi cố sức thi thố là vì gái phổng? Thực tình, tôi cũng muốn học chung với Linh lắm, nhưng hoàn cảnh không cho phép. Linh sống ở quận khác, vì vậy điểm tốt nghiệp của tôi đâu có bằng hoặc hơn em đi chẳng nữa, hai đứa cũng không thể học chung trường. Tất nhiên không phải là hết cách. Ở thành phố có trường S và trường SS, hai trường này không xét điểm tốt nghiệp mà xét tuyển qua kỳ thi riêng của mỗi trường. Tuy nhiên, trong một lần hỏi bài, tôi thử dò xét ý tứ của Linh về trường S và SS thì em lắc đầu cười:

-Chắc không đâu! Tao chẳng muốn thi vào đấy! Trường chuyên lớp chọn gì ệt đầu! Học lớp chọn mãi, tao chán lắm rồi!

Tôi gật gù. Vậy là dù muốn hay không, sau cấp hai, tôi và em sẽ chia tay nhau. Tôi không thể thay đổi sự thật ấy.

Nhưng trước khi chia tay, tôi muốn nói lại quan hệ với em. Tôi muốn khóa lấp cái khoảng cách đã ngăn trở tôi và em suốt năm lớp 8.

Do có kỳ thi tốt nghiệp nên chuyện học hành năm lớp 9 khá nặng nề. Vì chăm lo, hay nói đúng hơn là vì thành tích, các thầy cô liên tục đốc thúc bọn học sinh. Trước lúc vào học chính, nhà trường dành mười lăm phút kiểm tra kiến thức. Mỗi tuần, ba mươi đứa từ các lớp khác nhau bị xướng tên qua loa phát thanh, rồi lần lượt vào phòng làm bài kiểm tra giấy. Điểm cao bao nhiêu cũng không được tính, nhưng điểm thấp là bị gọi điện thẳng cho phụ huynh. Tôi bị gọi vài lần, nhưng không lần nào dính điểm kém. Tập trung học phải khác chứ!

Ban đầu, môn thi thứ tư chưa được công bố. Trái ngược lũ bạn cầu trời khẩn phạt để tránh môn lịch sử, tôi lại đặc biệt ủng hộ bộ giáo dục cho thi lịch sử, bởi lẽ tôi... ngu hóa học. Thà học vẹt mấy cái chiến dịch với quân ta tiêu diệt bao nhiêu địch, thu lượm bao nhiêu vũ khí, còn hơn là một mớ chữ đi kèm con số bé tí ti với kết tủa, bay hơi, cháy xèo xèo hoặc nổ đi đoàn vỡ nhà chi đó. Nếu thực sự là hóa học, đời tôi coi như bế mạc. May sao năm ấy, người ta quyết định môn thi cuối cùng là sinh học. Có lẽ nỗi khổ của tôi đã lay động trời xanh! Ôn giờ ơn phạt! Con cảm ơn!

Áp lực kỳ thi cộng thêm quyết tâm nhắm vào trường B, tôi cố gắng trong mọi môn học và gần như không bỏ lớp học thêm nào. Bởi vì nghe đâu trường tuyển chọn còn xem xét cả học lực (sau này tôi mới biết người ta xét điểm thi, không xét thứ hạng). Tôi lấy lại sự tự tin trong môn toán, điểm lúc nào cũng từ số 8 trở lên. Tiếng Anh và Hóa nhờ năng nổ sáng tạo trong học tập cùng với... quay cóp nên tôi giữ điểm trung bình hai môn ở hạng khá. Nói chung, việc học tập của tôi khá tiến bộ. Nhưng cơn ác mộng của năm lớp 9 lại là môn văn. Phải, văn học! Với đại đa số bọn học sinh ngày ấy, môn đó quá đáng sợ. Đáng sợ không phải vì nó là “văn học”, tôi tin rằng ai cũng có nhu cầu đọc các tác phẩm văn học. Đáng sợ ở chỗ mọi suy nghĩ về tác phẩm của chúng tôi bị bẻ cong theo những lý luận của các ông soạn sách bình luận văn học – mấy thứ sách tham khảo chẳng có giá trị gì ngoài việc cho lũ trẻ con chép vào bài kiểm tra hoặc chuẩn bị bài đối phó kiểm tra miệng.

Quyển vở học văn ngày đó dày ít nhất ba trăm trang, chia thành hai nửa: ngữ pháp và tập làm văn. Ba trăm trang dày đặc chữ nghĩa, bọn trẻ phải nhồi nhét chúng cho tới những ngày cuối cùng của cấp hai. Học thuộc nhé, chứ không phải cảm thụ con khỉ mốc gì đâu! Phần tập làm văn cực kỳ nặng, bao gồm những tác phẩm trọng tâm trong chương trình văn lớp 9. Có thể kể ra những cái tên khủng bố như: Lặng lẽ Sa Pa, Chiếc lược ngà, Chuyện người con gái Nam Xương, Truyện Kiều hay cơn ác mộng dày vò bao đứa học sinh mang tên “Người lái đò sông Đà”. Chỉ là ông lái đò, cái thuyền, con sông mà sao chia thành ba mảng phân

tích khác nhau, thế rồi chốt lại vẫn là “ánh sáng cách mạng”. Tại sao? Vì giáo viên và sách tham khảo bảo thế! Thành thử văn học trở thành môn học thuộc lòng và máy móc. Đến nỗi có chuyện khôi hài là văn gì thì văn, bắt buộc phải nhét bằng được mấy chữ “chế độ thực dân thối nát” với “ánh sáng cách mạng chói lòa”. Ý nghĩ khác ư? Gạch! Không đúng với barem ư? Gạch nốt! Khi ấy, lũ trẻ con đều mong đợi một vị anh hùng xuất hiện và chôn sống mấy thằng cha bình luận văn học kể trên. Thật!

Dù học hành lu bù, chơi điện tử vẫn là một thú vui không dễ bỏ. Năm lớp 9 – năm học căng thẳng nhất – đồng thời cũng là năm game online nở rộ khắp các hàng net. Thực sự nó xuất hiện từ giữa năm lớp 8, ban đầu là trò PTV (Priston Tale) rồi Lineage, sau cùng là sự tung hoành của cơn bão MU, trẻ con quen mồm gọi là Mờ U. Mấy cái thuật ngữ như “ép vé đi Bờ Lút (Blood)”, “đập búa chaos (chaos)”, “đi Đê Vin (Devil)”, “rì sét (Reset)” hay “rửa tội” thân thiết với lũ trẻ con chẳng kém gì “vẩy 46”. Game online ra đời, một cơ sở không nhỏ bọn học sinh bắt đầu cắm dùi dựng trại tại hàng net. Rồi khi Mờ U loãng dần, lũ học sinh lại lao đầu vào Gunbound – một game sử dụng hình ảnh ngộ nghĩnh dễ thương, nó thu hút luôn cả lũ con gái. Hàng net giờ không phải của riêng cho bọn đực rựa nữa, chị em hết giờ học là ra vào quán nườm nượp. He he, các cô gái dính vào game cũng nghiện chẳng kém gì lũ con trai thôi.

Tôi mất thời gian vào game online khoảng hai tháng, cũng “búa chaos”, cũng “ép vé đi Bờ Lút” như ai. Nhưng sau đó tôi bỏ dần, bởi khoảng giữa học kỳ I, một chuyện bất ngờ đã xảy đến: thằng bạn du học của tôi sang nước ngoài sinh sống. Tôi và nó tuy không thực sự thân như kiểu tôi và thằng Choác, nhưng nó là thằng bạn đầu tiên tôi gặp, thằng bạn đầu tiên khiến tôi chửi bậy. Ngày nó rời trường, tôi khóc nức nở như đứa trẻ con, còn nó thì cười toe toét:

-Cái con củ kẹc, khóc với lóc! Rồi bố sẽ gặp lại mày!

Tôi chẳng bao giờ nghĩ một ngày kia, bạn mình sẽ rời khỏi nơi đây và đi tới chân trời mới. Sau sự ra đi của thằng bạn du học, tôi bỗng nhận ra những ngày tháng cấp hai sắp kết thúc. Sẽ không còn trò đuổi bắt, sẽ không còn bà chủ nhiệm môi cong, sẽ không còn bà giáo bộ môn tiếng Anh hay chửi bới học sinh nữa (bả tiếc hùi hùi thằng du học vì chẳng đứa nào mang thành tích học sinh giỏi tiếng Anh về cho bả nữa). Rồi Hoa Ngọc Linh sẽ ra đi, thằng Choác sẽ ra đi, những đứa khác cũng vậy. Hồi cấp một, tôi từng nghĩ “ước gì được học cấp một mãi mãi”. Giờ đây, dù không còn suy nghĩ ngây ngô ấy nữa, nhưng tôi muốn lưu giữ lại mọi thứ về thời cấp hai để sau này có cái mà nhớ. Tôi bớt thời gian điện tử hơn, tham gia mọi trò chơi của lũ trẻ từ đá bóng, đá cầu, đuổi bắt cho tới trêu chọc bọn con gái. Hồi lớp 8, bọn con gái ghét tôi ghê gớm, nhưng sau chúng nó cũng quen dần với sự vô duyên cục súc của tôi nên chẳng đứa nào phàn nàn khi tôi giở trò nữa.

Học hành tẩn tợ, bạn bè cũng tạm (trừ thằng Cháy bỏ mẹ ra), chỉ duy một điều làm tôi lẩn cẩn: Linh. Đã không còn mùa đông giữa tôi và em, đã không còn trận cãi nhau vớ vẩn hồi lớp 7, nhưng khoảng cách vẫn còn đó. Xóa bỏ được khoảng cách ấy hay không phụ thuộc vào tôi.

Thực tình tôi không biết tình cảm giữa Linh và thằng Gà đi xa đến đâu. Tôi thích em thật, nhưng không thích cái kiểu sàm soi em đi với ai hay làm gì. Trái tim em đậu ở cạnh nào, tôi không có quyền rung cạnh ấy, chỉ có thể đợi trái tim em bay đi rồi đuổi theo. Hơn nữa, do thuộc dạng tán gái siêu ngu nên tôi chẳng đi xa hơn, chỉ giữ quan hệ với Linh ở mức hai – đứa – đã – ngồi – cùng – bàn. Thật may, cái chủ đề âm nhạc róc rít vẫn cung cấp cho tôi “cái để mà nói”.

-Linkin Park bao giờ ra đĩa mày nhỉ? – Tôi hỏi.

-Chịu! – Linh nhún vai – Thấy bảo chúng nó nghỉ một thời gian, không biết bao giờ mới ra đĩa mới (ban nhạc Linkin Park nghỉ một thời gian khá dài sau khi ra album thứ 3 “Meteora”)!

-Còn band gì đáng nghe nữa không?

-Đầy! Thiếu gì chứ? – Linh hào hứng – Mai tao mang đĩa của Limp Bizkit cho! Nu metal đặc sệt! Nghe không?

-Hôm trước thằng Linh có giới thiệu nhưng đếch để ý lắm! – Tôi đáp – Hay lắm à?

-Rất hợp với cái đầu cục súc của mày! – Linh cười ngất – Đùa thôi! Hay thiệt đó! Tao còn giữ mấy đĩa của Korn, mượn luôn nhé? À quên, còn một đĩa của Metallica nữa, đem về nghe thử coi!

Limp Bizkit hay Korn, tôi đều biết vì hai band đều từng sở trong giới Nu metal. Nhưng cái tên Metallica thì lạ hoắc, tôi chưa nghe bao giờ, bèn hỏi:

-Metallica là bọn vẹo nào?

-Nổi tiếng lắm! – Linh nói – Họ chơi metal hạng nặng (ngày ấy chưa để ra lắm thuật ngữ như bây giờ, cứ Metallica trở lên là hạng nặng). Nghe cũng hay lắm, mà nghe thử xem? À, còn đĩa của Foo Fighters, mà nghe hết chưa?

Đĩa của Foo Fighters nằm trong hộp quà mà Linh tặng tôi hồi lớp 6. Tôi lắc đầu:

-Cố gắng rồi! Nhưng mà nghe cứ làm sao ấy!

-Thì nghe lại đi! – Em cười tươi.

Hôm sau, Linh mang cho tôi cả tập đĩa như đã hứa. Đúng như em nói, cái thứ nhạc của Limp Bizkit hợp với tôi kinh! Tôi vẫn nhớ như in bìa đĩa nham nhở hình thù quái dị trong album năm 2000 của họ cùng bài Hot Dog đặc ngệt từ “fuck” (album Chocolate Starfish and the Hog Dog Flavored Water). Nguyên ngày cuối tuần, tôi nằm nhà nghe album, mồm lẩm bẩm “fuck, fuck” liên hồi. Tôi cũng nghe trọn bộ đĩa của Korn, nhưng với Metallica lại tắt ngay khi nghe track đầu tiên. Nhìn bìa album của Metallica mới đơn điệu làm sao: đen sì, dưới góc vẽ con rắn mờ mờ, nhạc thì ầm ầm chẳng đâu vào đâu. Linh nghe loại nhạc này sao? Tại sao em lại bảo nó hay? Rồi còn cả band Foo Fighters nữa, sao em cứ nói rằng âm nhạc của họ thú vị? Nghĩ đi nghĩ lại mới thấy kỳ quặc, ai mà nghĩ cô bé Hoa Ngọc Linh thích nghe mấy thứ nhạc ầm ĩ này chứ?

Tuy không nghe được Metallica, nhưng tôi cũng cố nghe cho hết Foo Fighters để có chuyện mà nói với Linh. Em rất hào hứng khi nghe tôi mô tả cảm nhận của mình về album thứ tư của họ (album One by One, ra đời năm 2002). Em nói:

-Tao thích album ấy lắm! Nhớ bài “Time like these” không? Tao thích bài đó nhất đấy!

-Bài thứ tư hả? Nhưng bài hát đó nói về cái gì vậy?

Linh nắm tay, đôi mắt ngược lên trần nhà, đầu đung đưa như đang nhớ giai điệu sôi nổi của bài hát. Ngẫm nghĩ một lúc, em trả lời:

-Đại khái... ờm, nó nói về một người phân vân giữa việc ở lại với quá khứ hay rũ bỏ tất cả để đi theo con đường mới. Tao nghĩ thế! Nghe lời bài hát thì tao hiểu vậy!

Tôi thờ mặt:

-Giỏi thế? Nghe lời đã hiểu à?

-Không! – Linh lắc đầu – Phải đọc lyrics mới hiểu được! Tao đâu giỏi thế? Có lyrics đấy, xem thử không?

Tôi mượn tờ giấy in lời bài “Time like these” của Linh. Vì nhà lắp Internet nên em thường dành thời gian tìm kiếm lời bài hát yêu thích. Tôi nhìn tờ giấy, lời bài hát là tiếng Anh, nhưng không hề giống những mẫu câu tiếng Anh mà tôi học trên lớp. Tôi nhìn hồi lâu, tâm trí cố nhớ giai điệu ồn ã đầy tiếng guitar và miêng bắt đầu lẩm nhẩm:

It's time like these you learn to live again

It's time like these you give and give again

It's time like these you learn to love again

It's time like these time and time again

Thu qua, đông tới, cái lạnh tràn về cùng những bài kiểm tra dồn dập như nhịp trống đôi của một bài hát nhạc rock. Hết công thức toán nhì nhằng số má lại tới quyền vở chép văn dày ba trăm trang; chia động từ chưa xong, vẽ hình tim cá tim ech đã tới. Quay cuồng trong cơn bão thi cử một tháng, tôi trở ra với tấm bằng khen học sinh tiên tiến. Tuy không khác mấy so với hồi lớp 8, nhưng tôi có đủ tự tin để bước vào kỳ thi tốt nghiệp và nhắm vào trường B. Ngoại trừ môn hóa học quá ngu không thể cứu vãn, hầu hết điểm trung bình các môn của tôi đều từ 7,0 trở lên, nhất là bốn môn thi tốt nghiệp. Xem điểm số, bố mẹ cũng

an tâm phần nào về lựa chọn của tôi. Đó là lần đầu tiên trong thời cấp hai, hai cụ tin tưởng tôi đến vậy. Vui hơn nữa là Linh thấy rõ sự thay đổi của tôi, em cười:

-Đấy, học hành như thế có phải tốt hơn không? Tao bảo rồi, mày chỉ ngu trong một số lĩnh vực thôi!

Tôi mím môi vừa tức vừa buồn cười trước lời đùa giỡn của em:

-Con ranh này, mày thích chết à?

Trong mắt Linh, tôi đã chứng tỏ rằng mình là đứa biết thay đổi. Mọi việc còn thuận lợi hơn nữa khi em và thằng Gà sinh xích mích. Bạn biết đấy, tình cảm tuổi học trò phức tạp đến nỗi những đứa trong cuộc còn chẳng hiểu nữa là người ngoài. Hôm sinh nhật Linh, tôi chạy ra ngoài mua một mớ kẹo kéo cộng thêm túi Coca gọi là quà tặng em. Lúc về tới lớp, tôi chợt thấy em gục đầu xuống bàn, vai rúm rút như đang khóc, bên cạnh có con bạn lựa lời an ủi. Còn phía xa, thằng Gà mặt mũi hầm hầm như sắp đánh nhau đến nơi, cả lũ con trai dạt đường cho nó bước. Tôi vội đến cạnh thằng Choác rồi hỏi:

-Hai đứa nó sao vậy mày?

-Chịu! – Thằng Choác nhún vai – Cãi nhau cái gì đấy về điện thoại thì phải?!

-Cụ thể là thế nào ấy chứ?

-Đ.M mày hỏi khó! Tao là lãnh tụ quan tâm việc dân việc nước, hơi đâu quan tâm mấy chuyện tầm thường ấy? Nhưng sao mày hỏi nhiều thế?

Tôi lắc đầu không trả lời. Nhân giờ ra chơi, tôi lặng lẽ nhét bịch Coca lẫn đồng kẹo kéo vào ngăn bàn của Linh rồi ngồi im một chỗ chờ đợi. lát sau, Linh về chỗ ngồi và phát hiện trong gầm bàn có thứ gì là lạ. Như một phản xạ tự nhiên, em ngẩng đầu nhìn tôi, tôi bèn nhe răng cười lại. Linh ngẩn mặt một lúc, môi hồng bỗng thoáng nụ cười với tôi dù đôi mắt vẫn đỏ hoe. Tôi mừng rỡ khôn tả. Có vẻ tôi đã thay đổi đúng như ý em mong muốn. Tôi vẫn còn cơ hội sửa sai, vẫn còn cơ hội để xóa nhòa mọi khoảng cách.

Vẫn còn cơ hội...

Kỳ nghỉ Tết qua đi, bọn học sinh trở lại trường học với tâm trạng háo hức về một chuyến tham quan cuối cùng của cấp hai. Nhưng nhà trường bàn tới bàn lui, cuối cùng quyết định hủy bỏ vì lo ngại dịch cúm gà H5N1. Đứa nào đứa nấy than vãn thối trời thối đất. Gà kệ mẹ gà, sao lại hủy tham quan? – Bọn học sinh gào thét.

Chẳng còn tham quan, lũ học sinh đành ôm hận đâm mắt vào học hành. Tôi thì không tiếc lắm vụ tham quan, bởi lẽ quan hệ giữa Linh và thằng Gà đang... có diễn biến xấu. He he, tôi không ghét thằng Gà, nó cũng là thằng chơi được dù rằng hơi gấu bẻ, nhưng tôi cũng nhắm tới Linh nên... xin lỗi vì trù ẻo mày nhé, Gà!

Đông qua, xuân tới, nắng vàng bắt đầu phủ lên mái trường. Mỗi ngày đi học với tôi là niềm vui. Điểm số tốt đẹp, khuyết điểm thưa dần, quan hệ bạn bè không tệ lắm và đặc biệt là Linh. Phải, tôi và em nói chuyện khá nhiều, chủ đề tứ tung cùng trời cuối đất. Hôm nay chuyện nhạc rock, ngày mai là chuyện bà giáo tiếng Anh bị phi bóng nước trúng đầu, hôm kia lại chuyện album nhạc rock mới, không thiếu chủ đề mà nói! Nhưng tôi không bao giờ hỏi chuyện tình cảm của em. Có thể, tôi là thằng không thích soi mói chuyện riêng tư, hoặc cũng có thể, tôi sợ em sẽ trả lời một câu mà tôi không muốn nghe. Tôi vừa mong mọi việc diễn ra thật tự nhiên, lại vừa muốn nó đi theo ý muốn của mình. Đại khái thế!

Và có vẻ mọi thứ diễn ra theo ý tôi thật.

Xuân đi, hè đến. Sức nóng từ mặt trời và sức nóng từ kỳ thi khiến lũ học sinh nản muốn chết. Ngay từ đầu tháng ba, tất cả bắt đầu học thuộc lòng vở ngữ văn ba trăm trang, mỗi ngày nhồi một ít và bà giáo bộ môn sẽ kiểm tra hàng tuần. Hàng chục đề toán, tiếng Anh lẫn sinh học tựa pháo dàn tấn công tụi nhỏ tới tấp. Bảo vệ thường xuyên rào qua hàng net gần trường học hồng tìm kiếm những thằng chơi con trốn học chơi điện tử. Bọn học sinh, nhất là lũ con trai gần như phát điên vì thú vui điện tử bị ngăn cấm. May sao, cả lũ tìm ra một chỗ vui chơi mới: lăng Bác.

Thực ra nơi tôi đang nói là Quảng trường Ba Đình, nhưng vì nó tọa lạc ngay trước lăng chủ tịch Hồ Chí Minh nên lũ nhỏ quen mồm gọi toàn bộ khu vực đó là “lăng Bác”. Không biết bây giờ thế nào, chứ ngày

đó, khoảng tầm từ hai giờ tới bốn rưỡi chiều, bảo vệ mở cửa cho người đi xe đạp vào quảng trường. Vậy là sau mỗi giờ học thêm, bọn con trai rồng rắn chục thằng kéo nhau vào sân lằng đũa xe đạp và tập bốc đầu. Mười thằng con trai dàn hàng trên những chiếc mini Nhật hay cào cào Đài Loan phóng vun vút, đám còn lại cổ vũ tung trời. Tôi đạp con mini Nhật đã cũ nên chưa bao giờ về nhất trò này. Đứa hay giành chiến thắng nhất là thằng cu sở hữu con cào cào có ba số, mở lên số một là nó phóng như tên lửa, không thằng hợ nào đuổi kịp. Bảo vệ ngày ấy khá hiền, chỉ khi nào lũ nhỏ ngoác mồm chửi bậy nhiều quá, mấy ông mới quát nạt, còn không cứ mặc bọn tôi chơi đùa thoải mái.

Nhưng lằng Bác không chỉ hay mỗi vụ đua xe. Ngày hè oi ả, mỗi buổi chiều, hệ thống phun nước tưới cỏ sẽ hoạt động. Với bọn trẻ con thành phố không biết sông suối, chứng kiến nước bay tít mù khắp hai trăm bốn mươi (240) ô cỏ, đứa nào cũng khoái. Hết hệ thống phun nước hoạt động, thằng nào cũng vút xe lại rồi chạy vào màn nước (may sao ngày ấy không thằng nào mất xe đạp). Hết rửa chân, cả bọn lại quay ra té nước vào mặt nhau. Cái trò này vui đến nỗi chỉ sau một tuần, lũ con gái cũng nhập hội. Lớp gần bốn mươi đứa rồng rắn kéo nhau ra quây tưng cả quảng trường. Nhưng còn một điều hay ho khác: bọn con gái mặc áo trắng, thế nên nước vào là... abcxzyz lộ hết! Ban đầu chẳng thằng nào để ý, nhưng khi thằng Choác ngẩn mặt ngẩn ngía, tôi bèn hỏi:

-Mày nhìn cái gì thế?

Thằng Choác chớp chớp mắt và chỉ tay về một đứa con gái:

-Mày có nhìn thấy cái tao đang thấy không?

Và rồi tôi cũng ngẩn mặt ngẩn ngía theo. Cái Đập Con Muối, trước tôi cứ tưởng lũ con gái chỉ xài đồ màu trắng, ai dè xanh đỏ tím vàng thập cẩm có hết! Lát sau, hai ba thằng rồi cả đám con trai tụ họp thành bầy đàn và bắt đầu quan sát. Ngẩn ngơ mãi, một thằng đề nghị:

-Đan Mạch, ngày mai tao nghe dự báo thời tiết có mưa! Bảo chúng nó ra tắm mưa đi!

Cả lũ gật gù khen thằng này IQ cao. Nhưng kế hoạch phá sản khi tụi con gái thấy rõ bản mặt dê tiện của chúng tôi. Tiếp theo là màn giày dép bay vờ mặt từ lũ con gái; tôi ăn nguyên cả lót dép trên đầu, thằng Choác còn bị bắt sống và cấu véo gần chết.

Những buổi đi chơi ở lằng Bác là dịp để tôi kiểm nghiệm quan hệ giữa Linh và thằng Gà. Khi đã chắc chắn thằng Gà không còn quan hệ gì với Linh nữa, tôi chủ động bắt chuyện với em.

Một ngày nọ, tôi và Linh, hai đứa chân đất đi giữa hàng cột nước đượm nắng vàng tháng tư, gương mặt ướt đầm vì cuộc vui cách đó vài phút. Chúng tôi không nói gì, chỉ đi cùng nhau, như thể vô tình chung một con đường. Nhưng sự khao khát trong trái tim thằng con trai không thể chịu đựng sự im lặng lâu hơn nữa, nó khiến thằng con trai phải mở miệng trước:

-Ờ... ờ... năm nay mày định tặng tao quà sinh nhật không?

-Ôi trời! – Linh cười ngất – Sinh nhật mày một tháng nữa cơ mà, sao hỏi sớm thế?

Tôi cười gượng. Thực tình tôi có quan tâm mình sinh tháng mấy hay Linh tặng quà ỉn hay không. Chỉ là tôi không biết nên bắt đầu từ đâu và bắt đầu như thế nào. Kỹ năng tán gái ngu khổ thế đấy! Tôi lúng búng tiếp lời:

-Hỏi vậy thôi! À... ờm... dạo này mày không chơi với thằng Gà nữa à?

Linh lắc đầu:

-Không hợp thì thôi chứ sao?

Và em im lặng lâu thiệt lâu, chừng như không muốn nói thêm vấn đề ấy. Tôi gãi gãi vành tai nóng bừng, lưng chảy đầy mồ hôi. Con đường dưới chân tôi có dấu hiệu nhão ra như bùn. Tôi lấy bình tĩnh rồi lên tiếng:

-Mày nhớ chuyện hồi lớp 7 không?

-Chuyện gì? – Linh hỏi.

Tôi chỉ tay lên má:

-Đó!

Linh thúc khuỷu tay vào sườn tôi, miệng cười:

-Có!

Em vẫn nhớ! – Tôi tự nhủ. Hít một hơi thu hết can đảm, tôi hỏi:

-Vậy... tao làm lại như vậy một lần nữa thì có được không?

-Hả?

Linh dừng bước, tôi dừng bước theo, hai đôi mắt nhìn nhau hồi lâu. Đường như sự đối mặt ấy sẽ chẳng bao giờ kết thúc nếu không có một quả bóng nước bay trúng đầu tôi. Tôi quay ra ngoác miệng cười:

-Đan Mạch chẳng lẽ nào ném tao đấy?

-Là bố ném đấy! – Một thằng cười phớ lớ – Lại đây coi!

Dù đang đợi câu trả lời của Linh, nhưng tôi không thể nhìn được bản mặt nhơn nhơn của thằng kia. Sau cùng, cả em lẫn tôi tham gia cuộc vui, như thể đã quên bém khoảng khắc ban nãy. Cuối buổi vui chơi, Linh nhờ tôi đèo về nhà. Hai đứa vẫn im lặng, tựa thi gan đánh đố nhau xem đứa nào phải mở miệng trước.

Nhà Linh không xa trường cấp hai lắm, cứ theo trục đường chính là tới nơi. Đầu con đường ấy có một cây phượng lớn, cứ tới mùa hè là nở rộ đỏ rực cả góc trời. Lần đầu tiên nhìn thấy cây phượng đó, tôi ngửa cổ phóng tầm mắt lên tán cây cao nhất. Bất chợt có bông hoa phượng rụng rơi giữa trán tôi, Linh nhanh tay bắt lấy bông hoa trước khi nó rơi xuống đất. Em cười:

-Nhìn đường đi! Đám xe bây giờ!

Tôi nhe răng cười rồi đánh mắt sang cây phượng:

-Phượng đểch gì mà to thế này?

-Không biết! Bố tao bảo nó có ở đây từ lâu lắm rồi!

Đi thêm khoảng tám trăm mét nữa, Linh bảo tôi dừng xe. Nhà em ở ngay mặt đường, sau này muốn tìm cũng dễ. Em bước xuống, đi thẳng vào nhà và không quên nói lời tạm biệt:

-Về nhé!

Tôi gọi với lại:

-Ê, khoan đã! Cái chuyện lúc nãy tao nói... có được không này?

Em chợt dừng bước như ngẫm nghĩ điều gì đó. Đột nhiên em quay lại, tay nhét cánh hoa phượng ban nãy lên tóc tôi rồi cười ngất:

-Trông xinh lắm đấy!

Nói xong, em chạy thẳng vào nhà, chẳng cho tôi kịp ú ớ thêm câu nào. Cái thái độ như vậy là sao? Hoa hoét gì ở đây? Thế rốt cục là không hay có đây? – Tôi dần mất với hàng trăm câu hỏi. Tôi không bao giờ và mãi mãi không bao giờ hiểu hành động của em. Từ hôm ấy, tôi cũng không đề cập chuyện này thêm lần nào nữa. Riêng cánh hoa phượng, tôi đã giữ nó cẩn thận suốt một thời gian rất, rất dài.

Rốt cục thì thời gian chẳng chờ đợi ai. Đợt thi học kỳ kết thúc chóng vánh như muốn đá đít lũ học sinh khỏi trường cấp hai càng nhanh càng tốt. Nhờ may mắn ôn đúng tủ, bài thi môn hóa học của tôi đạt điểm cao ngất. Cuối năm, tôi nhận bằng khen học sinh giỏi trong sự ngỡ ngàng của vài đứa vốn ghét mình. Chúng nó thủ thỉ tôi gian lận thi cử nên mới được kết quả ấy. Cuộc sống không hoàn toàn như ý và bạn phải chấp nhận nó. Ban đầu tôi tức lắm, nhưng sau cho qua. Chỉ còn mấy ngày đi học, không nên tốn calo cho chửi nhau và bất hòa. Giống các bậc đàn anh, trong hai tuần đi học cuối cùng, tôi hì hụi khắc dấu ấn bản thân lên mặt bàn, lên cửa sổ bằng chiếc pa. Đại khái như “Teo Tóp đã ở đây” hoặc “Teo Tóp was here”. Những chiếc bàn đẹp để thuở nào giờ chỉ chút hình trái tim, “Hằng ơi, I love you”, “Anh đã ở đây”, “Cô giáo Thảo”

và vô số hình vẽ tục tĩu bằng pa hoặc bút xóa. Có thằng còn cẩn thận khắc bài thơ “Chân đi chữ bát...” nhằm truyền bá cho thế hệ sau. Lũ con gái thì nhau viết lưu bút, còn tụi con trai cố gắng đi chơi điện tử được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Chúng tôi cố gắng bớt xích mích, bởi lẽ chẳng đứa nào muốn kết thúc cuộc đời cấp hai trong sự nóng giận hoặc cãi nhau. Tôi cũng dành nhiều thời gian nói chuyện với Linh hơn. Giữa chúng tôi không bao giờ hết chuyện, song cả tôi lẫn em đều lảng tránh câu chuyện ở lǎng Bǎc.

Rồi ngày bế giảng diễn ra. Bọn lớp 6, 7 và 8 vui như hội; còn lũ cuối cấp hơi buồn. Chia tay bạn bè ở tuổi mười lăm không phải chuyện dễ chịu. Sau đó, nhà trường quyết định dành riêng một ngày vui chơi cho khối 9, nhưng là sau kỳ thi tốt nghiệp.

Hai tuần sau lễ bế giảng, kỳ thi tốt nghiệp diễn ra khắp thành phố. Tôi phải thi ở một ngôi trường cách đó bốn cây số, Linh thì thi ở quận khác, còn thằng Choác chẳng đi đâu xa mà thi ngay tại trường cấp hai. Lần ấy mẹ đèo tôi đi thi vì không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra trên đường. Nói chung thi tốt nghiệp cấp nào cũng thiếu nghiêm túc như nhau, quay bài hỏi bài đủ cả, thành thử tôi thấy công sức ngón ba trăm trang môn ngữ văn chẳng xứng đáng. Dù vậy, tôi cũng không hỏi bài hoặc quay cốp. Chẳng phải tôi đạo đức hoặc ngoan ngoãn gì, mà vì bài thi khá dễ so với những bài kiểm tra khó kinh hoàng ở lớp chọn, không làm được họa là thằng ngu.

Sau ngày thi cuối cùng, toàn bộ học sinh khối 9 đến trường và cùng ăn chung với nhau một bữa. Chúng tôi vừa ăn, vừa nói chuyện, vừa chửi bới nhau tung trời. Ăn xong, cả lũ thi nhau ném bóng nước và bắn giấy trên sân trường rải đầy hoa phượng đỏ, riêng lớp tôi lại chơi trò đuổi bắt thần thánh. Khắp các lớp học, những chiếc đài đua nhau mở nhạc Linkin Park. Ngày ấy, đa phần tụi nhỏ đều mê ban nhạc này. Kỷ nguyên của Nu metal, kỷ nguyên của những thằng trẻ trâu thế hệ 90 đã sống những ngày cuối cùng như thế.

Cuộc vui của lớp tôi vẫn chưa kết thúc. Tối chiều, cả lũ lại rủ nhau ra lǎng Bǎc, gần như không thiếu sót đứa nào. Những chiếc xe đạp rong ruổi theo từng con phố, đứa nào đứa nấy đầu lảo đảo và chẳng quan tâm tới người đi đường xung quanh. Tôi đèo Linh, em ngồi phía sau mở đĩa của Foo Fighters (ngày ấy máy nghe nhạc CD còn rất phổ biến), em đeo phone bên phải, tôi đeo phone bên trái. Giai điệu ồn ả của những bản nhạc rock làm tôi đạp nhanh hơn. Khi chạy đến lǎng Bǎc, track thứ tư “Time like these” cất lên, và... lạ quá, Linh đang hát! Dù đang đeo phone, nhưng tôi có thể nghe rõ tiếng em chen lẫn vào giọng hát của tay vocal:

I...

I’m an one way motorway

I’m the one that drives away

Follows you back home...

Tôi ngỡ ngàng. Em hát hay quá! Bài này rất khó hát vì là giọng nam, lại còn là nhạc rock, tôi từng thử hát song luôn trật nhịp lệch điệu. Nhưng em hát rất chuẩn, phát âm tiếng Anh cũng chuẩn. Tôi buột mồm:

-Hát hay ghê mày?

Em cười:

-Ừ! Ngày bé tao muốn làm ca sĩ lắm, nhưng mẹ bảo ca hát chẳng có tương lai gì cả!

-Nhưng mày hát hay thật mà! – Tôi nói – Sao không thử xem?

Em lắc đầu:

-Người lớn chẳng ai hiểu đâu!

Tôi gật gù cảm thông cho nỗi khổ của em. Em lại tiếp tục ngân nga giai điệu, từng nốt nhạc lẫn theo bánh xe đạp:

I...

I’m a little divided

Do I stay or run away

Leave it all behind?

-Linh này... sao mà lại thích nhạc rock? – Tôi hỏi.

-Sao? Con gái thích nhạc rock lạ lắm à? – Linh nói.

-Ồ, hơi lạ!

-Ờm... nói sao nhỉ? Vì tao thấy nó thật tự do, không bị ràng buộc bởi thứ gì cả!

Tôi đập chậm chậm và tụt dần so với lũ bạn. Ngay lúc này, “Time like these” hay hơn bao giờ hết. Phải chăng em đã có dụng ý từ trước khi bảo tôi nghe ban nhạc này? Hay tất cả chỉ là vô tình?

Em đã có câu trả lời rồi.

Em muốn sự tự do và không ràng buộc.

Tôi ngửa mặt nhìn bầu trời trong vạt không gợn mây. Trái tim tôi hình như đau đấy mãi tí trên kia và tôi không thể tìm thấy nó. Nếu em trả lời khác, tôi đã có thể tìm thấy. Nhưng không, em đã vô tình giấu đi trái tim của tôi và bắt tôi phải đi tìm. Linh không thấy gương mặt trống trải của tôi và em vẫn vô tư hát:

It's time like these you learn to live again

It's time like these you give and give again

It's time like these you learn to love again

It's time like these time and time again

Tôi phải chấp nhận sự thật rằng mình sẽ học cấp ba mà không có Linh. Tôi sẽ học lại cách hòa nhập trường mới, tìm bạn mới, học lại cách yêu một cô gái. Mọi thứ đều quay trở lại điểm xuất phát. Linh chấp nhận sự reset ấy và em vui vẻ bước tới tương lai. Con gái biết chấp nhận hoàn cảnh, không như lũ đàn ông ngoài mặt tỉnh bơ mà bên trong vẫn nín kéo hoài niệm như tôi đây.

-Ê, mà nói tiếng Anh đa nghĩa đúng không? – Tôi hỏi Linh.

-Ồ, một câu có rất nhiều nghĩa! Nhưng sao mà hỏi thế?

Tôi mỉm cười. Tôi nghĩ mình đã thay đổi, nhưng rốt cục tôi vẫn chỉ thằng trẻ trâu năm lớp 7, không hơn không kém. Nhưng đó là điều thú vị nhất mà tôi từng trải qua. Thật!

Nếu được, tôi muốn sống như vậy lần nữa.

Nếu được, tôi muốn hết mình như vậy lần nữa.

Nếu được, tôi muốn yêu như vậy lần nữa.

Nếu được, tôi muốn thời gian này là mãi mãi.

Và tôi đạp xe nhanh hơn, vừa đi vừa hát đoạn điệp khúc cuối bài cùng em. Cái giọng vẹt đực của tôi khiến em cười rũ rượi. Nhưng rồi em cũng hát cùng tôi, hai đứa cùng gào lên, hát như chưa bao giờ được hát, đến nỗi lũ bạn phải quay lại ngó xem đứa nào đang chửi nhau. Nu metal, chửi bậy, chơi điện tử, hôn trộm, cái nắm tay giữa mùa đông, bản kiểm điểm, thằng bạn đều, những trò nghịch ngợm; tất cả kết thúc trong không gian rộng lớn của quảng trường, giữa bầu trời trong vạt không gợn mây ngày hè tháng năm. Một cuộc sống mới đang chờ đợi tôi ở phía trước, nhưng chắc chắn tôi sẽ không quên cuộc sống quá khứ này.

Bởi vì có một thứ mà người ta gọi là “kỷ niệm”.

It's time like these you learn to live again

It's time like these you give and give again

It's time like these you learn to love again

It's time like these time and time again...

10. Chương 10

Linh nhớ như in chuyện va cửa kính năm lớp 8. Em nói:

-Cái tay đâu? Đưa xem nào!

Tôi giơ cẳng tay trái với lốt sẹo dài ngoằn ngoèo trước mặt Linh. Vết tích của một thời vừa trẻ trâu vừa ngu vẩn còn đó, như thể chuyện mới xảy ra hôm qua vậy. Nhìn vết sẹo, Linh nhú mày nhăn mặt, em lắc lắc đầu:

-Bố tay Tùng luôn đấy! Trông thằng Ú như thế mà đòi thi khỏe với nó!

Tôi bật cười:

-Thì một đứa chạy được vẫn hơn cả hai bị bắt lại mà! He he!

Linh cười theo. Tôi cười vì coi đó là trò vui, em cười vì nghĩ nó là sự ngốc nghếch. Cười được một lúc, cả hai chúng tôi chìm vào khoảng lặng. Kỷ niệm thật lạ, lúc thì khiến người ta hào hứng, lúc thì đưa người ta về những không gian mênh mông không tiếng động. Có thể Linh đang nghĩ về chuyến tham quan, những buổi ăn quà vỉa hè cùng đứa bạn thân, hoặc cũng có thể là thằng Gà. Chịu! Suy nghĩ của phụ nữ có thể chạy khắp thiên hà! Còn tôi? Tôi nhớ về một cô gái tóc đen đuôi ngựa và giấu kín giọng hát tuyệt vời của mình suốt thời cấp hai.

Nhưng quá nhiều khoảng lặng sẽ nhạt, như một cốc café quá nhiều đá. Tôi bèn lên tiếng:

-Rồi... ờm, vậy Linh gọi mình ra đây có việc gì thế? Kể lại chuyện ngày xưa chắc? Hay là... sắp cưới?

Linh lắc đầu:

-Nhớ mình nói gì chứ? Năm sau, mình muốn sang Úc làm việc. Sao mà cưới xin được?

Con gái tuổi này lấy chồng sinh con là chuyện thường ở huyện, thậm chí có cô cẩn thận vạch kế hoạch tóm được một thằng là cưới và sinh con để cái luôn. Nhưng thằng Choác nói không sai, Linh rất khác so với tụi con gái đồng trang lứa. Em không khác mấy cô bé Hoa Ngọc Linh cấp hai năm xưa: thích tự do và không ràng buộc. Hoặc cũng có thể... em muốn kiếm chồng Tây? He he, ai mà biết được phụ nữ thích gì?

-Thế tóm lại là gọi mình có chuyện gì nào? – Tôi nhe nhớn.

Linh nhồm người đắm vào vai tôi:

-Lâu ngày không gặp, giờ muốn gặp, bộ không được à?

Em đắm rõ đau. Tôi xoa xoa vai rồi cười làm hòa và không gặng hỏi nữa. Lâu không gặp nên muốn gặp? – Tôi tự hỏi. Có thể em nhớ tôi thật, hoặc cũng có thể em đang giấu kín mục đích thật sự nào đấy. Nhưng là gì đi chẳng nữa, gặp em là chuyện vui, tôi cũng không phàn nàn gì cả.

-Tùng không kiếm bạn gái à? – Linh chợt hỏi.

Tôi cúi đầu cười khùng khục, sau ưỡn tấm thân gầy gò ra và nói:

-Nhìn lại thân thể “hoàn hảo” này coi! Con nào mê được thì hơi bị lạ! Hồi cấp ba, thằng Choác phàn người yêu mình sẽ béo tròn quay. Giống kiểu Nobita và Chaikô ấy!

-Rồi sao nữa? – Linh cười.

-Rồi lên đại học, nó lại phàn người yêu mình sẽ gầy gò y hệt mình!

Linh tủm tỉm:

-Vậy thì chắc chắn còn lần phàn thứ ba nữa?!

-Ờ. Rồi ra trường, nó nói: “Tao đêch thể hình dung ra con người yêu mày sẽ như thế nào nữa?”.

Linh cười ngất, tay vén mái tóc, đôi mắt vui đùa với nắng ngày hè. Có cái gì đó trong trái tim tôi chợt xao xuyến, nhưng tuổi tác đã ngăn nổi xao xuyến biến thành hành động. “Già” rồi chẳng? – Tôi cười thầm.

-Nhưng chẳng lẽ suốt từ cấp ba đến giờ, Tùng không yêu ai à?

Tôi nhe răng cười:

-Bảo rồi, không con nào thêm rước mà!

-Thế không đi tìm à? Hay kén cá chọn canh quá?

-Văn dốt võ dốt, kỹ năng yếu kém, hoàn toàn thất bại! – Tôi cười.

-Thế không yêu ai cả sao?

Tôi mỉm cười, che đi cái thờ dãi trong lòng. Tôi đã thử, nhiều lắm chứ! Đôi mắt thằng đàn ông không bao giờ dừng lại ở một đối tượng...

...nhưng trái tim của nó, như đoàn tàu hỏa, cuối cùng vẫn phải trở về nhà ga đầu tiên.

Cuộc tình dù đúng dù sai, cuối cùng thì thằng con trai vẫn là đứa thất bại.

*

* *

Năm 2005, một năm bình bình song cũng có vài chuyện đáng nhớ: thời đại của nhạc Nu metal kết thúc, kỳ thi tốt nghiệp cấp hai được bãi bỏ, thí điểm phân ban tại các trường cấp ba, bộ giáo dục phát động nói không với tiêu cực với cải cách gì gì đấy, mấy ông cầu thủ bóng đá bán độ, ti vi rầm rộ đưa tin xây dựng nhà máy lọc dầu Dung Quất (thực chất là tiếp tục làm trên cái đồng beбет từ mấy năm trước), nhà nhà không dám mua vịt gà ngan vì cúm gia cầm, bão Katrina bên nước Mỹ, game online Võ Lâm Truyền Kỳ về Việt Nam, dư luận phát sốt với nhật ký Đặng Thùy Trâm, báo Hoa Học Trò du nạp đám hoàng tử công chúa bên Hàn Quốc xa xôi và ngày càng nhảm nhí. Đấy, đại khái thế! Cùng năm ấy, tôi nhập học trường cấp ba.

Sau một tuần, điểm thi tốt nghiệp được công bố. Tôi mừng rỡ phát điên vì đủ điểm đậu trường B. Bốn năm cấp hai không đến nỗi ăn hại lắm! Vui hơn nữa là thằng Choác cũng đậu vào đây theo nguyện vọng 2, nó thi trường A bị thiếu mất 1 điểm (trường A tập trung gái xinh đông nhất nhì thành phố nên thằng nào cũng muốn nhập học). Bị các cụ nhức móc suốt nhưng thằng Choác không để tâm, nó cười phớ lớ:

-Cuộc đời lãnh tụ phải gian truân! Cái này là thử thách người lãnh đạo, mày hiểu chưa?

Ngoài thằng Choác, có hai ba đứa cùng lớp cũng vào đây. Nhưng chúng nó không thân thiết với bọn tôi nên mỗi lần gặp chỉ chào trả cho có.

Về phần Linh, em đậu đúng trường như mong muốn. Trước ngày chia tay, em tặng tôi đĩa nhạc của Gun N' Rose, album Use your Illusion I. Em không cho tôi số điện thoại nhà nhưng để lại địa chỉ Yahoo! và mail. Một cuộc sống cấp ba không có Linh, nhưng tôi hy vọng quan hệ giữa hai đứa vẫn sẽ như xưa.

Đầu tháng tám, tôi chính thức nhập học trường B. Giống ngày đầu cấp hai, tôi lại vào một lớp toàn những đứa lạ hoắc. Nhưng tôi chẳng phiền lòng khi thấy bọn nó cười đùa vui vẻ, bởi rất nhanh thôi, cái lớp này sẽ tan biến và chẳng thằng nào nhớ nhau nữa. Sáng cấp cấp đi, trưa cấp cấp về, đứa nào hỏi thì trả lời, đứa nào cười thì cười, đứa nào khóc thì... kệ mẹ nó – tôi sống như vậy suốt ba tuần. Thằng Choác thì học ở tầng trên, hết giờ là hai đứa cùng nhau đạp xe về nhà hoặc chơi điện tử. Ký ức cấp hai vẫn còn đó và chúng tôi thấy chưa cần thiết phải thêm bạn bè.

Đúng như tôi dự tính, sang tuần thứ tư, trường mở cuộc kiểm tra chất lượng, hay đúng hơn là tuyển học sinh lớp chọn. Lại lộn mẩn đẽ với lộn còi cộc! – Tôi thờ dãi. Chán ngán với sự phân loại trên, tôi buông xuôi bài kiểm tra, câu nào dễ thì làm, khó thì nghĩ không cần nghĩ. Sau kỳ thi, tôi vào lớp B4, còn thằng Choác vào lớp B3 – một trong ba lớp chọn B1, B2, B3. Tôi mừng cho nó, nói:

-He he, lại vào lớp chọn, sướng nhé!

Thoảng Choác cười tươi. Ít nhất thì việc học lớp chọn sẽ làm các cụ nhà nó bớt phàn nàn chuyện điểm số tốt nghiệp.

Sau đợt phân loại học sinh là lễ khai giảng. Khai giảng thì năm nào cũng rứa rứa nhau: hiệu trưởng lên bục rồi “kính thưa” các kiểu con đà điểu, sau đến văn nghệ văn gừng. Tôi đặc biệt chú ý các tiết mục văn nghệ của khối trên vì có rất nhiều chị xinh gái. Ngon, quá ngon! – Tôi cười thầm, trí tưởng tượng ở tận trên mây. Sang tuổi mười sáu, cách nhìn nhận các cô gái của tôi chỉ còn là “ngon” hay “không ngon”. Xinh, đáng yêu, có duyên, duyên ngầm, duyên nổi? Phức tạp quá, chuyển sang là “ngon” hết!

Nhưng khi tôi quay ra nhìn lớp mình, trí tưởng tượng ấy ngay lập tức rớt oạch xuống đất. Lớp này trai đã nhiều hơn gái thì chớ mà không bói nổi cô nào xinh xắn chút. Hồi đó đại dịch lừa tình chưa bùng nổ, thành thử mặt trên chứng minh thư thế nào, mặt các cô gái y như vậy, xinh xấu ra sao phơi ra hết. Mà chẳng riêng gì tôi bí xị, những thằng con trai cùng lớp cũng rứa. Một thực tế là lớp nào có dăm ba cô xinh xắn, lớp đó sẽ vui hơn nhiều so với cái lớp chẳng có cô nào cả. Dù vậy, sự tình chưa tới mức quá bi đát. Tôi để ý ở hàng cuối cùng có một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc đen đuôi ngựa. Em thấp người, má lúm đồng tiền và rất dễ chuyển sang màu đỏ nếu cười nhiều. Hồi ra mới biết em tên Châu. Dù chẳng giống nhau ở điểm gì, nhưng mái tóc đen đuôi ngựa của em khiến tôi phần nào liên tưởng tới Linh.

Lẳng nhằng mãi rồi cũng đến buổi học đầu tiên, tôi được xếp ngồi cùng bàn với con bé lớp trưởng. Trong mọi câu chuyện học đường, tình yêu sẽ nảy sinh với con bé lớp trưởng, bạn nghĩ thế phỏng? Không, con bé đó không thuộc tuýp người tôi ưa thích nên chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ là chung bàn, hết! Suốt năm lớp 10, ngoài mượn đồ dùng học tập hoặc chép bài, tôi chẳng nói chuyện với nó mấy.

Lên cấp ba, kết bạn kết bè là một chuyện vừa dễ vừa khó. Dễ vì nói chuyện với ai cũng được, khó vì không phải ai cũng kết thân được, giống như tuổi mười sáu: đầy vô tư nhưng nhiều nghi ngờ. Gần chỗ tôi ngồi có hai thằng, thằng thứ nhất thì hỏi gì cũng không biết: game không, phim sex không (điều toa vãi, thằng đực mười sáu tuổi chưa xem sex!). Thằng thứ hai lại biết tuốt, trên thông thiên văn dưới tường thông cống; nó còn kể nhà nó có cả máy tính, PS2, X-box (món này ngày xưa là của hiếm), game gì cũng từng thử qua. Hai thằng, mỗi thằng một kiểu khác nhau và tôi không thể biết thằng nào nói thật. Vậy nên tôi từ bỏ ý định làm bạn thân với chúng nó.

Tất nhiên tôi không từ bỏ công cuộc kết giao bạn bè. Tính cách của tôi không cho phép mình tồn tại như một cái bóng trong lớp. Mọi trò nghịch ngợm của bọn con trai, tôi đều tham gia. Không khó để chúng nó nhớ mặt tôi và tôi nhớ mặt chúng nó. Nhưng một tháng, hai tháng rồi suốt học kỳ I, tôi chẳng thân thiết với thằng nào. Tôi nhận ra ở tuổi này, chung đường về, chung trò chơi hay chung cách nói chuyện chưa hẳn đã thành bạn bè. Nó dường như là một cái gì đấy phức tạp hơn mà tôi chưa thể hiểu.

Học hành tẻ nhạt, bạn bè chưa đâu vào đâu, tôi bèn dành thời gian vẽ. Suốt thời cấp ba và cả đại học, tôi thân thiết với cây bút chì hơn chiếc bút bi. Bạn có thể gọi đó là đam mê.

Thực ra tôi đã vẽ từ năm lớp 7. Vốn hay vẽ bậy vào sách giáo khoa, lại đọc truyện tranh nhiều, tôi dần ham mê vẽ vời. Lúc đầu, tôi bắt chước cách vẽ của các tác giả Nhật và sao chép một cách hoàn hảo. Sau một thời gian bắt chước nét vẽ của truyện tranh Nhật, tôi chuyển sang vẽ các nhân vật game. Tôi thực sự ấn tượng bởi những bức vẽ tay của các họa sĩ tạo hình cho game và cái cách họ sáng tạo nhân vật. Hầu hết những gì tôi vẽ đều là tưởng tượng (fantasy), từ con người, con rồng, quái thú, phong cảnh hay một thành phố. Tôi mong muốn một ngày nào đó, chúng sẽ được hiện thực hóa. Đã có lần, tôi lì hụi năm tiếng đồng hồ để vẽ một thành phố viễn tưởng trên giấy A3. Và đã có lần, mẹ đẹp toàn bộ mớ bút chì và giấy vẽ của tôi chỉ vì tôi tốn quá nhiều thời gian vào vẽ. “Không có tương lai đâu, con ạ! Học đi!” – Bà cụ nói trong bực tức. Dù vậy, niềm đam mê vẽ đó chưa bao giờ thuyên giảm. Tôi vẽ không ngừng nghỉ, những bản vẽ nhiều đến độ phải nhét xuống gầm tủ hoặc dưới gầm giường, tránh để mẹ phát hiện, cứ hai tháng phải sơ tán chúng một lần. Hẳn bạn sẽ nói sao tôi không nghĩ việc làm kiến trúc sư? Tôi đã thử, nhưng phát hiện ra mình không hợp. Môn vẽ có nhiều lĩnh vực và tôi sinh ra không phải để vẽ truyền thần, ký họa, biếm họa, vẽ những bức tranh kiểu Picasso hay thiết kế một ngôi nhà để ở. Tôi yêu thích sự tưởng tượng, thích vẽ chúng và hợp với chúng. Ngày ấy, tôi không biết vẽ chủ đề đó sẽ đem lại tiền bạc hay không, tôi chỉ biết rằng còn được vẽ, cuộc sống của tôi còn thú vị.

Hồi cấp hai, tôi từng đưa mấy bản vẽ cho vài đứa bạn coi. Hầu hết chẳng quan tâm, chỉ có thằng Choác gật gù “cũng tạm” vì nó là bạn thân của tôi. Vả lại, do từng bị bắt trong giờ vì tội vẽ bậy (thực ra là vẽ

nhân vật manga) và từng bị cả lớp cười cợt, vậy nên tôi giữ niềm đam mê cho riêng mình. Lên cấp ba, tôi vẫn giấu kín niềm đam mê ấy, dù rằng tuổi mười sáu là tuổi “sống để chia sẻ”. Tôi sợ rằng nếu nó lộ ra, lũ bạn sẽ coi mình là kẻ lập dị.

Ngoài việc giấu kín chuyện vẽ vời, tôi cũng không để lộ ra mình nghe nhạc metal. Sang cấp ba, tôi không còn hứng thú với rock hay Nu metal nữa, tôi cần những âm thanh khốc liệt hơn. Cái đĩa Metallica trở thành của báu, tôi nhai đi nhai lại cả tháng. Một đĩa chưa đủ, tôi đạp xe lên tận Hàng Bông, lùng tìm cái tên Metallica và những ban nhạc nặng đô hơn. Nhưng ngày ấy ở lớp B4, ngoài tôi ra, chẳng đứa nào nghe metal hết. Tôi hỏi cái thằng “đếch biết gì” lẫn thằng “biết tuốt” thì thằng nào cũng long lanh đôi mắt to tròn: “Linkin Park là con khỉ mẹ chi?”. Chán hẳn! – Tôi tự nhủ sẽ không truyền bá rốc rít nữa, kéo bốn chục đứa bạn học nhìn mình bằng đôi mắt to tròn long lanh thì bỏ mẹ. Tôi cố sống như một thằng học sinh bình thường, nhưng vẫn chưa có đứa bạn thân nào trong lớp. Lúc đi học về, tôi đi cùng thằng Choác, nhưng những hôm nó đi chơi cùng lũ bạn, tôi lại ra về một mình với nỗi buồn vắng.

Việc gặp gỡ Linh cũng khá khó khăn. Vì nhà chưa có máy tính lẫn mạng nên tôi chỉ có thể online Yahoo! ở hàng net. Linh lại chẳng ra hàng net bao giờ nên tôi không gặp em suốt một thời gian dài. Sốt ruột vì không gặp được em, tôi để lại tin nhắn, đại khái thế này:

“Dạo mày thế nào? Ổn chứ?

Trường mới của tao chán quá :((

Chẳng có thằng bạn nào hợp tính cả

Tao nghe metal rồi, mày có nghe metal không?

Thế năm nay mày có định tặng tao quà sinh nhật không?

Trả lời nhanh nhé! :D”.

Hai ngày sau, tôi mở Yahoo! và thấy em trả lời:

“Mày học với Choác đúng không? Hình như mấy đứa nữa cũng vào trường B hả? Tao chẳng có ai học cùng :((

Nhưng trường tao cũng được, không đến nỗi chán lắm :)

Tao không nghe được metal, ầm quá

Cùng lắm được vài bài của Metallica thôi :)

Vẫn thích rock hơn :D

Mà nghe cái đĩa Gun N’ Rose chưa? Hay không?

Quà sinh nhật á? Chẳng lẽ lại tặng đĩa rock à? Mày nghe metal còn gì?

Từ từ để tao nghĩ

Ngoan thì tao tặng cho :))”.

Thường thường sau một ngày, Linh trả lời tin nhắn. Nhưng cũng có khi khoảng ba bốn ngày em mới đáp lại. Mỗi lần ra hàng net và ngóng đợi em trả lời, tôi vừa hồi hộp, vừa suy nghĩ xem em sẽ nói những gì, lại hơi bồn chồn vì lo em không để ý tin nhắn. Nhờ em, tôi tạm quên đi quãng thời gian buồn tẻ ở cấp ba.

Cuộc sống năm lớp 10 của tôi tẻ nhạt trong bốn tháng. Sang tháng thứ năm bỗng có biến chuyển. Vốn to mồm (học từ thằng Choác), lại hay phun nhiều câu hài hước (có rặn ra) nên thằng nào trong lớp cũng quen mặt tôi. Chúng nó đều muốn biết cái thằng Tùng “Teo Tóp” là thằng như thế nào. Bữa nọ, trong giờ thể dục, có hai thằng nói chuyện với tôi về game và tôi cũng vui vẻ trả lời. Câu chuyện đi xa tới mức tôi tiện mồm ba hoa lịch sử game Warcraft III, một thằng thì tròn mắt coi tôi như người hành tinh, riêng thằng còn lại khá hào hứng và nói:

-Tôi tưởng bọn này không bao giờ liên minh với bọn kia chứ? Chúng nó là tử thù của nhau mà?

Đứng đứng nọ, tôi bắt đầu huyền thuyên đủ mọi thứ về cốt truyện trò chơi. Thằng kia chăm chú lắng nghe và thi thoảng “à” lên như vừa phát hiện điều gì mới mẻ. Kể từ đó, tôi có đứa để nói chuyện và chia sẻ con người thật của mình, thay vì phải giả tạo như trước kia.

Thằng bạn mới có biệt danh là Cuốc, bạn bè gọi nó thế bởi hàm răng cửa khá to và lộ. Nó thường mang một cái bàn chải trong túi áo (hợp lý vãi!), bạn bè thường giật cái bàn chải để trêu chọc nó, sau tôi hỏi mới biết đấy là vật cầu may. Thằng Cuốc bảo nhờ cái bàn chải, nó sẽ may mắn hơn. Thằng cu đi một cái xe đạp cà tàng đúng nghĩa “cà tàng”: sẫm hay xẹt lốp, mưa xuống là bánh xe đong đầy nước luôn, cái đùi xe bên phải tháo ra lắp vào được (nhỡ bị đâm thì văng cả đùi nhưng lắp lại vẫn đi ngon lành), hai tay phanh gần như không hoạt động, chủ yếu giảm tốc nhờ “căng hải”. Mỗi khi xe đổ dốc, thằng Cuốc lại thò hai chân xuống hãm tốc độ, mặt dép kéo lê xoèn xoẹt điếc tai, đi đường ai cũng ngoái lại nhìn. Tôi từng hỏi nó sao không thay xe mới thì nó bảo... thích thế, dù rằng nhà nó là nhà có điều kiện. Rất nhiều đứa tìm cách kết bạn với thằng Cuốc vì nhà nó vừa có máy tính vừa có mạng, game gì cũng chiến. Nhưng cũng như tôi, nó chẳng thân thiết với ai, quan hệ bạn bè chỉ dừng ở mức xã giao, không hơn.

Thằng Cuốc ham mê điện tử, nhất là những game có đồ họa đẹp và thiên hướng cá nhân. Nó không bao giờ khoái mấy game online kiểu như Võ Lâm Truyền Kỳ. Cũng là điều hay, bởi những cái game của nó đem lại nhiều ý tưởng để tôi vẽ. Nó chia sẻ thú vui của mình, và tôi cũng bắt đầu chia sẻ đam mê của mình cho nó. Thằng Cuốc xem nhiều bức tranh và đặc biệt thích bức tranh màu vẽ chiến binh cười rồng. Nó nói:

-Đẹp đấy chứ! Ông vẽ lâu chưa?

-Khoảng hai năm gì đó. He he! Ông muốn vẽ không?

-Chịu! Tôi không thích vẽ. Mà ông thích trở thành họa sĩ à?

-Không! – Tôi lắc đầu – Tôi muốn tạo hình nhân vật hoặc phong cảnh game, tôi muốn làm cho công ty game nào đấy, Blizzard hay Square Soft chẳng hạn!

Thằng Cuốc gật gù, ánh mắt hơi nghi ngờ về mấy lời “chém gió” của tôi. Tuy nhiên, nó hiểu những điều tôi nói và luôn vui vẻ mỗi khi tôi chia sẻ tác phẩm mới. Nó không mất tròn mắt dẹt khi tôi muốn vẽ một gã chiến binh cầm kiếm cười xe máy hay một hòn đảo bay lơ lửng trên trời. Nó thậm chí còn góp ý nên đưa thêm vài chi tiết cho bức tranh thêm sinh động. Có đứa bạn chấp nhận đam mê của mình, tôi cảm thấy vui. Thằng chọi con mười sáu tuổi chẳng cần gì ngoài việc người khác tôn trọng hoặc hiểu mình, thế thôi.

Một ngày nọ, thằng Cuốc rủ tôi về nhà nó chơi game (tiện thể nó khoe luôn cái máy tính xịn). Sau hai tiếng chơi game đã đời, tôi dắt xe đi về, trong lòng mừng tượng ra bức tranh mới. Sẽ không còn phong cảnh yên bình hay chiến binh tạo dáng nữa, tôi sẽ vẽ quang cảnh chiến trường thật máu lửa và khốc liệt. Đang say sưa với những ý tưởng, tôi chợt nhận ra một điều lạ.

Phía trước khoảng chục mét có một cây phượng lớn. Mới tháng mười một, cây chưa nở hoa nhưng tôi mang máng mình đã gặp nó ở đâu đấy. Bần thần một lúc, tôi mới nhớ hồi lớp 9 đã đào Linh qua con đường này. Như có luồng điện chạy qua não, tôi bèn quay xe và đạp thêm khoảng tám trăm mét nữa thì tới nơi. Nhà của Linh ở đây. Té ra nhà em và nhà thằng Cuốc đều cùng một trục đường. Tôi ngó đồng hồ đeo tay rồi ... chờ đợi. Tôi nghĩ tầm giờ này, Linh sẽ đi học về, hoặc nếu học buổi chiều thì em sẽ từ trong nhà bước ra. Nhưng đợi nửa tiếng rồi quá trưa, vẫn chẳng thấy bóng dáng em đâu, tôi đành đạp xe về.

Tối hôm ấy, tôi chống cằm nhìn bông hoa mà Linh từng cài lên mái tóc của tôi. Hoa ép khô, sắc đỏ vẫn rực rỡ như hồi hè tháng năm. Và tôi bắt đầu vẽ, nhưng không phải chiến trường này nọ như tưởng tượng hồi sáng. Tôi vẽ một cây phượng lớn, một ngôi nhà dưới bóng cây phượng và một cô bé gái đang khoác cặp đi học về. Nhà và cây phượng, tôi vẽ được, cơ mà con gái vẽ hơi khó nên tôi hì hục cả buổi tối vẫn chưa xong. Kiểu này phải mua sách về tham khảo mới được! – Tôi tự nhủ.

Dù vậy, tôi vẫn hoàn thành bức tranh chiến trường khốc liệt kia và đổ màu một cách hoàn hảo. Thằng Cuốc trố mắt và khen tôi vẽ đẹp như mấy bức concept art của nước ngoài (thực ra vẫn còn kém xa lắm). Nhưng còn bức tranh kia, tôi chưa vẽ xong. Tôi không biết nên vẽ cô gái thế nào và càng không biết nên đổ màu thế nào cho đẹp. Và để tìm kiếm ý tưởng, mỗi ngày, tôi lại đạp xe qua con đường ấy, đến nỗi thằng Cuốc phải hỏi:

-Đi đường này à? Tôi tưởng ông đi đường kia thì về nhà nhanh hơn chứ?

-Ồ thì về cùng ông cho vui, không thích à? Có thằng bạn quan tâm mà khinh hả?

-Khinh kẹc! – Thằng Cuốc nói – Hồi trước ông bảo đi về đường này mỗi chân mà?

-Bây giờ tôi thích đi cùng ông! Ý kiến gì?

Sau khi tạm biệt thằng Cuốc, tôi đạp xe nhanh hơn và lúc gần tới nhà Linh, tôi lại đạp chậm hơn một chút. Tới nơi, tôi dừng xe ở một chỗ kín đáo và đợi chờ Linh xuất hiện. Chỉ cần thấy em, bức tranh của tôi sẽ hoàn thành. Song lần nào cũng thế, tôi phải ra về với một chút thất vọng. Nhưng chẳng sao, tôi sẽ vẽ bằng trí tưởng tượng của mình. Tôi sẽ tặng em bức tranh ấy nhân ngày sinh nhật.

Đó sẽ là một bức tranh ngày hè, một cô bé khoác cặp đi học về, còn bên kia đường có một anh chàng đang chống cằm trên ghi đông xe đạp và chờ đợi cô bé dưới cây phượng đỏ rực.

Nhưng tôi thực sự không biết em có nhận được nó hay không. Bởi sau này em chẳng bao giờ nhắc về món quà đó. Và nó là cả một câu chuyện dài. Nhưng trước hết, tôi xin phép rúc đầu lên giường, buồn ngủ quá rồi!

11. Chương 11

Cuộc sống năm lớp 10 của tôi cứ bình lặng như mặt hồ yên ả ngày thu. Tôi không định và cũng không muốn tạo một dấu ấn nào đó cho thời trung học phổ thông. Thằng chơi con Tùng “Teo Tóp” cấp hai đã ở lại với quá khứ, nó không muốn đồng hành cùng tôi nữa. Mất thằng chơi con đó, tôi bớt nghịch ngợm trên lớp và dần thu mình lại. Nếu phải sống như một cái bóng trong lớp cho đến hết thời cấp ba, tôi cũng không phiền. Được cầm bút vẽ, được mỗi ngày chờ đợi trước cổng nhà Linh, với tôi đã là quá đủ.

Nhưng cuộc sống còn nhiều điều thú vị hơn thế. Thu mình trong vỏ ốc chẳng khiến bạn hiểu mình hơn mà ngược lại. Rất may là những điều thú vị và cả phiền toái, chúng đều tự tìm đến tôi.

Nhờ cái máy tính xịn cộng thêm Internet, thằng Cuốc được bạn bè nhờ vả liên tục (chủ yếu là bè, bạn chẳng được mấy). Khi thì đĩa game, khi thì hình ảnh tư liệu làm bài tập, khi thì download nhạc; ngày ấy đường truyền mạng chưa nhanh, download nhạc khá khó khăn, do vậy thằng Cuốc trở thành hotboy trong mấy cái vụ này. Trong số đám bạn bè nhờ vả đó có một thằng biệt danh là Sĩ, lắm khi bị gọi trại đi là Đĩ. Cái biệt danh ấy có một lịch sử dài dòng và chính nó ảnh hưởng tới quan hệ bạn bè của chúng tôi về sau này.

Không rõ thằng heo nào gọi nó là Sĩ và vì sao gọi thế, nhưng đại thể trong mọi vấn đề, thằng Sĩ luôn tỏ ra mình giỏi giang hơn người khác. Chơi game thua nó, nó bảo nó giỏi hơn; chơi game thắng nó, nó bảo do may rủi hoặc hôm ấy... nó bị nhức đầu. Học hành cũng vậy, nó luôn tâm niệm “điểm thấp là do thiên tai, điểm cao là tại thiên tài Sĩ ta”. Thằng Sĩ không khinh thường người học kém hơn, cũng chẳng tị nạnh đố kỵ học giỏi hơn, nhưng đừng bao giờ khoe điểm cao trước mặt nó, bởi lẽ nó sẽ ngay lập tức ca bài này:

-Này, chẳng qua tao không thèm học thôi nhé! Mà điểm cao thì làm sao? Mà có chắc đỗ đại học không? Mà có chắc sau khi ra trường giàu hơn tao không? Đợi lúc ấy hẵng nói nhé!

Nó nói không sai, từng lời từng chữ ịn vô mọi trường hợp đều ra nghiệm đúng. Nhưng bởi cách nói trịch thượng, cộng thêm bản tính mỗi khi cãi nhau là không chịu thua ai, thành ra nó bị lắm thằng ghét. Biệt danh “Sĩ” từ đó mà ra – tôi đoán thế. Nhưng thằng Cuốc khẳng định thằng Sĩ bị ghét vì... đẹp trai và nó bị gọi là “Đĩ”, không phải Sĩ.

“cause every girl is crazy ‘bout a sharp dressed man – bởi vì mọi cô gái đều phát cuồng vì những anh chàng bánh bao!” – ZZ Top - Sharp Dressed Man.

Ban nhạc ZZ Top đã hát như thế vào những năm 80. Và hơn hai mươi năm sau, thậm chí mãi về sau, ZZ Top vẫn đúng. Thằng Sĩ bánh nhất lớp, lại khá chăm chút quần áo đầu tóc nên đứa con gái nào cũng khoái tấp vô nó. Con gái cấp ba chẳng thích những thằng hay bày trò hay nghịch ngợm nữa, muốn thu hút chúng nó, “bánh” là yếu tố tiên quyết. Biết mình là tâm điểm thu hút lũ sư tử cái, thằng Sĩ đam “chảnh”. Chảnh từ kiểu đi đứng với bản mặt chếch lên trời một góc 45 độ, chảnh từ cách nói năng trịch thượng, chảnh trong

việc lựa chọn dầu gội sữa tắm sao ằm tóc bóng da; nó chẳng trong mọi hoàn cảnh! “Bảnh” là một cái tội, “chảnh” là trọng tội, thu hút lũ con gái lại càng bất dung thứ, vì thế đa số lũ con trai ghét thằng Sĩ.

Nhưng vì khoái điện tử, thằng Sĩ kết thân với thằng Cuốc và bằng một cách nào đó, nó kết bạn luôn với tôi. Cơ mà tìm một cái lý do khiến tôi thân quen thằng Sĩ cũng thật khó. Tôi không bảnh như nó, không có mấy tính xịn như thằng Cuốc, vậy tại sao tôi quen nó? Chắc là nói chuyện hợp nhau! – Tôi đoán thế. Tin tôi đi, bạn không thể nhớ mình và thằng bạn bắt đầu quan hệ hay nảy sinh tình cảm từ khi nào đâu! He he, chớ nghĩ bậy, chớ nghĩ bậy!

Tôi không phàn nàn nhiều lắm sự “bảnh” và “chảnh” của thằng Sĩ. Đẹp trai xinh gái tùy thuộc khâu sản xuất và chế biến, chảnh hay không là bản tính mỗi người. Những thứ mà thằng Sĩ khiến đứa khác ghét, tôi lại cảm thấy thú vị. Và bởi chấp nhận tính cách khó chiều của nó, tôi đã gặp nhiều chuyện đáng nhớ trong một thời kỳ mà cứ ngỡ là tẻ nhạt vô cùng.

Ở tuổi mười sáu ăm ương thích chơi trội ưa cãi bướng, duy trì quan hệ bạn bè dễ vô cùng mà cũng khó vô tận. Cũng giống cấp hai, ba thằng chúng tôi đi chơi điện tử cùng nhau, trốn học thêm cùng nhau và ăn vặt cùng nhau. Và như mọi lần, thằng nào thiếu tiền hoặc không có tiền sẽ được giúp đỡ hoặc bao thầu. Tuy nhiên, rắc rối lại nảy sinh từ đó.

Thời ấy, thị trường game bước vào giai đoạn cực thịnh, hàng net mọc lên như nấm. Nội mấy con phố loanh quanh trường đã có hàng chục tiệm net với tấm biển quảng cáo “ADSL tốc độ cao”. Bất kể sáng, trưa, chiều hay giờ cao điểm, các quán net đều có khách. Bọn nhãi cấp hai, lũ chọi cấp ba, đám sinh viên đầu tóc rối bù, dân công sở đứng đắn, tất cả đều có mặt ở hàng net. Tất cả đều điên cuồng trong cơn bão game online, mà đỉnh cao là bộ môn Võ Lâm Truyền Kỳ. Đâu đâu cũng nghe thấy tiếng bàn tán môn phái nào trong game hay nhất, mấy vật phẩm ảo xanh đỏ tím vàng kinh khủng ra sao, mấy giờ ghi danh đi chiến trường Tống – Kim. Nhà nhà Võ Lâm, người người Võ Lâm nên ba thằng chúng tôi cũng đắm đầu vào Võ Lâm. Tiền chơi net thuở đó đã lên bốn “cảnh” một tiếng (4.000đ/h), vậy là ba thằng chúng tôi nhịn ăn sáng đồng thời xin xỏ bố mẹ, nài đóng tiền vệ sinh, nài mua quà sinh nhật (đến nỗi các cụ hỏi sinh nhật gì lắm thế). Kiếm được lý do nào nghe xuôi tai, chúng tôi bịa tất.

Và khi đã cuốn mình vào game, thật khó để kìm hãm nó lại. Ba thằng chúng tôi luôn trong tình trạng đói game, bao nhiêu thời gian cũng không thỏa mãn cơn đói và hễ lúc nào gần về, một trong ba thằng sẽ hát bài ca “Năm phút”. “Năm phút nữa! Năm phút nữa thôi!” – Nghe quen chứ? Năm phút lần một, rồi năm phút lần hai, cuối cùng là năm phút lần thứ mười hai, bao giờ cũng một kịch bản như thế! Tỉ dụ như một lần nọ, chúng tôi ngồi ở quán net đến bảy giờ tối mới nhắc mông về. Lúc ra tính tiền, ba thằng mặt nghệt ra vì tiền chơi vượt xa dự toán. Mần cắt chỗ nọ vớ chỗ kia bắt đầu:

-Đập Muối, cho tao một nghìn đi mày! – Thằng Sĩ nói.

-Đóng Muối, tao cũng thiếu một nghìn! – Thằng Cuốc nhăn mặt, tay lần hết túi quần dài lẫn quần đùi. Tôi thấy thế bèn nói:

-Đây, tao trả cho bọn bay!

Và tôi rút hai nghìn trả giùm bọn nó. Bữa sáng hôm sau của tôi thay vì gói xôi xéo no nê là cái bánh mì kẹp tí chả “bầm bầm” dưới căng tin. Gọi “bầm bầm” không phải do miếng chả mất vệ sinh, mà bà già chủ căng tin thái chả mỏng bay, lá lúa phải gọi bằng bố. Bánh mì bé tí, nhét được hai miếng “bầm bầm” bán với cái giá bốn cảnh! Nếu muốn cải thiện bữa ăn, bỏ thêm hai nghìn nữa để mua cái nem chua rán kẹp giữa nhé! Thằng Cuốc và thằng Sĩ thảm hơn khi không có cái nhét vào mồm. Tuổi mười sáu mà sáng ra chẳng có gì nhét vào mồm thì ngang thảm họa. Thấy bạn mình vêu mồm, tôi định chia ba cái bánh. Nhưng hai thằng biết ý, chỉ cần một miếng cho dính ruột rồi uống nước lọc lấp bụng. Thằng Cuốc thở than:

-Đập Con Muối, tôi thề là đếch chơi đến bảy giờ nữa ông ạ, thọt tiền quá!

-Đánh Con Mèo là chuẩn ông ạ! – Thằng Sĩ nói với tôi rồi lại quay sang thằng Cuốc – Nhớ nhé, tao với mày không chơi quá bảy giờ nữa! (Hai thằng xưng “ông, tôi” với tôi, còn chúng nó “mày, tao” với nhau)

Tôi gật gù tán thành:

-Ồ, ờ, thống nhất là vậy! Hôm qua về muộn, bà già tể tao ằm nhà, điếc cả tai!

Ba thằng mặt mũi phờ phờ hai chữ “quyết tâm”, chẳng kém cạnh bộ mặt của hảo hớn Lương Sơn Bạc khi cắt máu ăn thề. Nhưng ngay hôm sau, dớp cũ lại tái diễn, chỉ khác là lần này đổi vai: thằng Sĩ trả giùm bọn tôi và nó phải xơi món bánh mì “bẩm bẩm” vào sáng hôm sau. Nó rất hào phóng khi bẻ cái bánh làm ba (dĩ nhiên phần của nó to hơn xiu), chia cho tôi và thằng Cuốc, sau nói một cách rất chảnh:

-Ăn đi bọn bay! Anh em là phải giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn!

Tôi và thằng Cuốc phì cười. Song không thể phủ nhận rằng nhờ những lần giật gấu vá vai này, quan hệ giữa ba thằng dần khăng khít hơn. Chân lý thứ nhất: tình bạn thể hiện lúc đói khổ, không phải lúc no.

Chúng tôi không bao giờ đòi thằng này trả thằng kia hoặc phải bao theo nghĩa vụ. Nhưng hễ cãi nhau là vấn đề tiền nong lại nảy sinh, thường thường do thằng Sĩ và thằng Cuốc khơi mào. Hai thằng họ này rất hay đấu khẩu nhau. Chơi game thua: cãi nhau, điểm cao điểm thấp: cãi nhau, không vấn đề gì để cãi nhau: cãi nhau tiếp. Đường như chúng nó sinh ra là để tham dự môn mồm to mồm khỏe, còn tôi sinh ra để làm trọng tài cho chúng nó. Quái gở ở chỗ mỗi khi cãi nhau, một trong hai thằng luôn tổ lái về vấn đề tiền bạc. Tỉ dụ thế này:

-Tao đã bảo là mày cứ ném giấy qua là được. Con mụ... (tên giáo viên) lúc ấy đang quay đi, sao mày không ném? – Thằng Cuốc gân cổ cò.

-Ném cái búa! Mụ... (tên giáo viên) đứng ngay gần đấy, ném bài ày để chết tao à? – Thằng Sĩ co cổ ngổng.

-Mày bị ngu à? Bà ấy mãi tít cửa sổ, còn đang mải nghe điện thoại, thế mà gọi là gần à?

-Có mày ngu ấy! Ai mà biết bà ấy có quay lại hay không?

-Thế tao mới bảo là ném xuống dưới chân! Ai bắt mày quăng lên không trung đâu? Mày cứ vờ như là rơi bút rồi ném cho tao!

-Tao đếch biết! Mà sao mày không học đi? Cái bài đó dễ chứ có gì đâu?

-Tao đã nói tao ngu phần đó! Sao mày không hiểu nhĩ? Nhờ một chút cũng không được! – Thằng Cuốc thở phì phì về khó chịu.

-Mày phàn nàn đếch gì? Mà cái gì nhờ không được cơ? Lần trước mày thiếu tiền chơi điện tử, tao ày vay một nghìn còn gì nữa?

-Này! Tao “xin” mày chứ “vay” mày hồi nào? Mày bảo mày à!

-Tao bảo cho bao giờ? – Thằng Sĩ nói.

-Rõ ràng mày bảo là “cho”! Này, lúc ấy chính mồm mày nói là “cho” mày”! Ê, Tóp, ông coi tôi nói đúng không?

Thằng Cuốc liền quay sang tôi tìm kiếm đồng minh. Lập tức thằng Sĩ cũng nhào vào tôi và liến thoắng:

-Ông nói xem, ông đứng gần tôi mà! Rõ ràng tôi bảo cho nó vay, đúng không?

Thực sự thì hôm đó, tôi mới “thừa” được món đồ hoàng kim trong Võ Lâm nên sướng rơn, chẳng biết hai thằng bạn học hặc chi nữa. Một tuần rồi một tháng, hễ cãi nhau, hai thằng chúng nó lại so đo tiền nong và tôi trở thành trọng tài bất đắc dĩ. Sau cùng, bị hai cái mồm tấn qua đá lại mãi, tôi gào lên:

-Con bà chúng mày! Lần sau chơi, thằng nào thằng đấy tự trả!

Từ đấy về sau, ba thằng đi chơi hay đi ăn đều tự trả tiền phần của mình. Thằng Cuốc và thằng Sĩ đến hết thời cấp ba vẫn chẳng nhường nhịn nhau và hễ cãi vã, câu chuyện một nghìn thuở nào lại được khai ra. Tôi học được chân lý thứ hai: đừng để tiền xen quá nhiều vào tình bạn.

Ngoại trừ chuyện cãi vã, quan hệ giữa ba thằng khá tốt. Chúng tôi cùng chơi, cùng ăn quà vặt, cùng trốn học, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Tôi cũng cho thằng Sĩ biết đam mê vẽ vời của mình. Nó xem khá nhiều bức tranh và gật gù “cũng được” như một lời khen (vì chảnh nên hẳn không bao giờ xuýt xoa kiểu như “đẹp thế”, “đẹp vãi”, “đẹp vãi cả...”). Một ngày nọ, thằng Sĩ gọi tôi lại và bắt đầu thủ thỉ như gái mới lớn kể chuyện thầm kín:

-Này... tôi nhờ ông cái này được không...

-Làm đếch gì mà ghê thế? – Tôi cười – Sao, chú muốn gì ở anh?

-Đập Muỗi, nghiêm túc coi! Ông biết vẽ chân dung không?

-Cũng tạm, rồi sao?

-Ông vẽ chân dung con Châu hộ tôi được không?

Tôi liền ngoái đầu nhìn cô bé tên Châu đang đùa nghịch với bạn bè ở cuối lớp. Tôi hỏi:

-Là “Trâu Điền” hả?

-Trâu Điền cái đầu ông! Tóm lại là ông vẽ được không?

-Ồ cũng được. Cho tao hai ngày!

Chuyện nhờ vả này của thằng Sĩ khá kỳ lạ, bởi nó quan niệm chỉ có con gái quan tâm nó chứ đừng hòng nó quan tâm con nào. Nhưng Châu là một trường hợp đặc biệt. Cô bé ấy mặt mũi bình thường, vóc dáng lại nhỏ con như học sinh lớp 6, chỉ duy một điểm nổi bật là hai má hay ửng đỏ. Bất kể vui buồn hay tức giận, mặt Châu lại đỏ như gấc. Cũng bởi cái tật ấy, em trở nên nổi bật so với lũ con gái. Đám con trai rất khoái trêu chọc Châu, thường đọc trại tên của em thành “Trâu” rồi đặt biệt danh “trâu điền”. Trong số mấy thằng con trai đó có Sĩ. Bằng cái miệng dẻo quẹo và mã ngoài bảnh bao, nó tiếp cận Châu khá dễ dàng. Tuy nhiên, cô bé má đỏ nọ chỉ coi thằng Sĩ là bạn bè, không hơn.

-Định cưa nó hả? – Tôi hỏi.

Thằng Sĩ trả lời kiểu rất chảnh:

-Tặng quà sinh nhật thôi, cưa đếch gì? Tôi không quan tâm!

Tôi nhận lời thằng bạn. Hôm đó, trong giờ học, tôi thi thoảng quay xuống nhìn Châu, tay cầm bút phác thảo gương mặt. Tôi vẽ, tôi bắt đầu đắp thêm chi tiết, nhưng vấn đề nảy sinh khi tôi không thể vẽ được đôi mắt. Trong vẽ chân dung, đôi mắt mà vô hồn thì toàn bộ bức tranh coi như vứt đi. Thực tình tôi chưa bao giờ nói chuyện với Châu nên chẳng thể nắm bắt được cái “thần” của đôi mắt.

Độ hai ngày sau, đến lượt thằng Cuốc nhờ vả tôi. Nhưng nó không nhờ tôi vẽ mà hỏi mượn tiền:

-Ông có hai mươi nghìn không? Tôi mượn! Cuối tuần tôi trả!

Tôi trở mắt. Hai mươi nghìn ngày xưa to vãi đạn, đủ ăn một bát phở với quẩy cộng thêm ly trà đá, khuyến mãi thêm kẹo Cool Air cho thơm mềm. Tôi hỏi:

-Để làm gì mà?

-Tôi muốn mua mấy đồ, mà kẹt tiền quá! Cho tôi vay!

-Tao sống cả tuần nhờ hai chục đấy! Giờ đi chơi điện tử với ăn sáng sao?

Thằng Cuốc gắt:

-Tôi bao! Bánh mì của tôi chia nửa, được chưa? Cho tôi vay, một lần thôi, cuối tuần trả!

Vì bạn bè, tôi cho nó vay tiền. Và đúng là cuối tuần, nó trả thật. Thằng Cuốc chưa bao giờ bày hầy chuyện tiền nong. Tôi cảm giác hai thằng bạn mình đang âm mưu kế hoạch gì đấy. Tuy nhiên, tôi chẳng thừa thời gian tìm hiểu cho tới khi chính mồm chúng nó tự phun ra.

Một buổi sáng nọ, tôi dắt xe vào bãi thì thấy thằng Sĩ và thằng Cuốc cứ đùn đẩy nhau, không đứa nào chịu xe vào trước. Số là bãi để xe của trường phân thành từng lô, xe chỉ có thể để ngang rồi dựa vào nhau thành hàng, sau đó bảo vệ sẽ lấy dây thép luồn qua từng bánh xe rồi khóa lại. Xe nào càng ở ngoài thì càng được lấy sớm. Thế nên thằng Sĩ và thằng Cuốc... cãi nhau. Thằng Cuốc chành chọc:

-Mày đến trước thì mày cho vào trước đi!

-Tao không thích quay xe (xe phải dựng so le nhau)! Mày cho vào trước đi!

-Tao đến sau, sao tao phải cho vào trước!

-Vì tao không thích quay xe!

-Tao cũng không thích quay xe! Sao mày lăm mồm thế nhỉ?

-Mày lăm mồm thì có! Mày định ra sớm để đón con Châu chứ gì?

-Thế mày thì không chắc? Mày cũng muốn đón con Châu chứ ai vào đây? – Thằng Cuốc gào lên.

-Tao chẳng quan tâm! – Thằng Sĩ đáp lời kiêu chảnh – Tao cần gì phải đón nó?

-Thế tại sao mày không cho xe vào trước?

Tôi vừa buồn cười vừa không hiểu hai thằng cãi nhau cái gì. Tôi hỏi mấy đứa con gái hay chơi với Châu mới biết nhà cô bé đi học bằng xe buýt, từ trường ra bến xe hơi xa nên Châu thường nhờ bạn đèo. Hai thằng bạn tọc mạch của tôi biết điều đó, chúng nó thường canh me sát giờ vào lớp mới dắt xe vào trường. Mỗi khi tan học, hai thằng lại hùng hục dắt xe chạy ra đón lống Châu. Mở đầu là thằng Cuốc, nó đổ xích xe trước mặt cô bé, miệng nở nụ cười toe toét (hai răng cửa to tổ bố lộ lộ):

-Đi nhờ không Châu ơi?

Cô bé chưa kịp trả lời, thằng Sĩ đã từ đâu phóng ra, thúc luôn vào đít xe thằng Cuốc như thể muốn tông thằng này ra chỗ khác. Thằng Sĩ liền thoắt:

-Xe thằng này hay xịt lốp lắm! Để tớ đèo về!

Nhưng Châu từ chối vì em đã nhờ bạn đèo. Nhưng liên tục mấy ngày sau, hai thằng hợm này không chịu bỏ cuộc và tìm mọi cách để Châu lên yên sau của mình. Ngoài mặt, chúng nó vẫn vui vẻ cùng chơi điện tử, cùng chia sẻ cái bánh mì “bẩm bẩm”, nhưng sau lưng lại âm thầm chiến tranh hồng thuẫn phục cô bé “Trâu Diên”. Bức tranh mà thằng Sĩ nhờ tôi vẽ, hai chục nghìn mà thằng Cuốc vay; tất cả đều là quà sinh nhật mà chúng nó dành tặng Châu. Thực tình tôi không hiểu cô bé này có thứ gì mà khiến một thằng mê game, một thằng chảnh chó phải phát cuồng lên? Tôi dợm hỏi chúng nó về Châu thì hai thằng đều tỏ thái độ thờ ơ vẻ như không quan tâm. Thằng Sĩ – như thường lệ – nói một cách rất chảnh:

-Ôi dào, Châu chẳng có gì đâu! Ông quan tâm làm gì?

Thằng Cuốc thì phẩy phẩy tay:

-Hồi trước tôi mượn nó mấy quyển truyện nên phải tặng quà. Coi như có qua có lại, chẳng có gì đâu, ông để ý làm gì?

Rõ ràng câu trả lời và hành động của chúng nó chẳng đồng điệu nhau tí nào. Con bà chúng mày, sao lại vứt tao ra ngoài? – Tôi tự nhủ.

Rồi ngày sinh nhật của Châu cũng tới. Đúng như dự đoán, khá nhiều thằng tặng quà cho em, đồng thời rủ em đi ăn. Riêng hai thằng bạn của tôi án binh bất động. Đợi lúc không có ai trong lớp, thằng Sĩ tặng cô bé bức tranh được bọc trong khung gỗ (nó sợ tặng quà trước mặt người khác sẽ mất giá “chảnh”). Thằng Cuốc thì lén lút đặt hộp quà vào ngăn bàn của Châu, sau này hỏi ra mới biết là một con gấu bông. Cái tranh do tôi vẽ, con gấu kia có “cổ phần” hai chục của tôi, tính ra cũng là tặng quà rồi! – Tôi tự cười.

Ngày hôm ấy cứ diễn ra một cách yên bình như cái lạnh lãng đăng đầu đông. Tan trường, tôi ra nhà để xe, bỗng phát hiện xe mình không bị xâu dây thép. Trái gió trở trời, mấy ông bảo vệ già khú bông mắt lệch và quên mất xe tôi. Tôi liền dắt con xe ra trước sự ghen tức của lũ bạn. Ngày đó, thằng nào cũng mong xe mình không bị xâu dây để ra hàng điện tử sớm.

Đạp xe ra khỏi trường, tôi nhìn thấy Châu đang dáo dác nhìn trước nhìn sau. Ba lô của em chất đầy quà, hai tay khệ nệ một túm quà khác, trông như dân du lịch mới đi nghỉ mát về. Tôi bật cười, bèn dừng xe và... đợi. Tôi dừng xe đợi hai thằng bạn chứ không có ý định giúp em. Nhưng run rẩy, à nhầm, run rẩy thế nào, đôi mắt của Châu dừng lại ở cái mặt tôi. Em bèn vẫy vẫy tay:

-Tùng ơi! Cho tớ đi nhờ với!

Thấy em gọi mình, tôi đành đạp xe tới. Chưa đợi tôi lên tiếng, em đã nói, nói nhanh như súng liên thanh bắn:

-Cái Hà hôm nay không đi xe, bố nó đèo! Cái đồng này nặng quá, tớ đi ra bến xe chắc gãy tay mất! Cho đi nhờ với nhé, được không? Mà ba lô của tớ nặng lắm, đèo được không?

Tôi thộn mặt nghe em “bắn”. Trông bản mặt dần ra của tôi, em ngừng nói, miệng nở nụ cười ngược, màu đỏ từ bờ má lan ra khắp khuôn mặt. Em lại nói, lại bắn nhanh như súng liên thanh:

-Tớ nói sai gì à? Sao lại nhìn như thế?

Tôi gật gật:

-Không, không có gì.

-Thế thì là đồng ý rồi! – Châu nói – Chờ tớ nhé, cảm ơn!

Em nhảy tót lên yên xe, chẳng cần hỏi xem tôi đồng ý cho đi hay không. Tự nhiên vãi! – Tôi tự nhủ, nhưng thực sự là tôi rất... khoái.

Châu không nặng lắm, nhưng cái ba lô chất đầy sách vở lẫn quà muốn ép bẹp lớp xe. Tôi ề cổ đèo Châu cùng đồng quà ra bến xe. Em ghé cổ lên hỏi tôi:

-Nặng không?

-Nặng chết bà! – Tôi nói – Cô sướng nhé, bao nhiêu đứa tặng quà!

-Sướng gì chứ? Mà nhà Tùng ở đâu? Có gần đây không?

-Ở chỗ... cơ. Không gần lắm! Mà nhà cô ở đâu?

-Ở đằng... trên kia, đi qua cái sân vận động là tới. Mà Tùng chơi với... (tên thằng Cuốc) và... (tên thằng Sĩ) à?

-Ồ. Nhưng sao?

-Hai bạn ấy tặng quà cho tớ mà Tùng không tặng cái gì à?

Tôi ém miệng cười rồi nói:

-Liên quan vãi cô ơi! Sao tôi phải tặng chứ?

-Vì Tùng là bạn của... (tên thằng Cuốc) với... (tên thằng Sĩ). Cho nên Tùng phải tặng!

Tôi cười sặc, lí luận kiểu này chắc chỉ riêng Châu mới nghĩ ra. Nghe thấy tiếng cười của tôi, cô bé nói nhanh như súng bắn:

-Ề, tớ đùa thôi! Đừng kể cho ai nhé! Đừng kể đấy! Mấy đứa khác nghe được lại nói này nói nọ, phiền lắm! Đừng có kể, nghe chưa? Ề, có nghe tớ nói gì không đấy?

-Rồi rồi! – Tôi đáp.

Tới bến, Châu xuống xe, tay khệ nệ xách đồng quà. Em cười tươi:

-Cảm ơn nhé! À, ăn kẹo không?

Vì em nói nhanh quá nên tôi không nghe được em nói gì, bèn hỏi lại:

-Hả?

-Ăn kẹo không?

-Hả? Cái gì cơ? Nói chậm chậm lại cô ơi!

-Ăn – kẹo – không? Trời ơi, điếc à?

-Sao lại kẹo?

-Thì coi như trả tiền công đi nhờ xe ấy mà! – Châu cười.

Và chẳng đợi tôi thích hay không thích ăn kẹo, Châu đã dúi cây kẹo mút vào túi áo ngực của tôi. Vừa lúc ấy, xe buýt đến, cô bé vẫy tay chào tôi rồi nhảy lên xe, không quên gửi lại một tràng súng liên thanh:

-Về nhé! Lần sau sinh nhật tớ nhớ tặng quà đấy! Nhớ đấy, nghe chưa?

Xe buýt chuyển bánh, tôi thấy Châu ngồi hàng cuối xe. Em ngoái lại nhìn, sau vẫy tay chào tôi lần nữa, hai má hây hây đỏ giữa tiết trời lạnh. Tôi chẳng biết làm gì, chỉ biết nhìn theo chiếc xe buýt cho đến khi nó lặn vào dòng xe cộ ở ngã tư. Bỗng đi một lúc, tôi lòi ra cây kẹo mút, mở giấy bọc rồi bỏ tọt vào miệng. Ngọt thế! – Tôi nhăn mặt. Vừa mút cây kẹo, tôi vừa nghĩ đến Châu. Một cô bé hồn nhiên, rõ ràng chẳng phù hợp lắm với tuổi mười sáu. Thời đại nào rồi còn những cô nữ sinh vô tư như vậy chứ? Chắc lại giả nai thôi! – Tôi lắc đầu.

Đang định quay xe về trường thì thằng Cuốc và thằng Sĩ đã xuất hiện. Trông mặt chúng nó hầm hầm như sắp nuốt sống tôi đến nơi. Thằng Sĩ nói:

-Ông vừa đèo cái Châu hả?

-Ồ. Nhưng mà sao?

-Ông cố tình ra sớm để đèo Châu về, đúng không? – Thằng Cuốc hỏi.

-Đâu có, nó gọi tao đấy chứ? Tao chẳng làm gì, thề! Tao...

Không để tôi nói hết, hai thằng họ liền xông vào bóp cổ đấm lưng tôi túi bụi. Thằng Sĩ gào lên:

-Đập Muỗi! Tại sao không phải tôi đèo Châu mà là ông đèo? Grào!

-Đóng Muối! Ông đâm sau lưng chiến sĩ phải không? Gréc!

Và tôi học được chân lý thứ ba: những thằng bạn không nên cùng thích một đứa con gái.

Tối hôm đó, tôi cố gắng hoàn thành nốt bức vẽ để tặng Hoa Ngọc Linh nhưng vẫn chưa thể nghĩ cách đổ màu. Chán nản, tôi tiện tay vẽ một bức chân dung. Tôi định vẽ một cô gái đáng yêu; nét đáng yêu ấy phải hiện lên từ vóc dáng, gương mặt, đôi mắt; một cô gái mà mọi thằng con trai nhìn vào đều cảm thấy cuộc đời vui hẳn lên. Lạ thay, khi hoàn thành bức vẽ, tôi nhận ra cô gái trong tranh chẳng khác gì cô bé “Trâu Diên” cả. Tôi chợt nhớ hương vị chiếc kẹo mút hồi trưa. Nó có vị dâu, rất ngọt!

Và cô bé hay đỏ mặt, nói nhanh như súng bắn ấy đã chen ngang cuộc đời tôi một cách ngọt ngào như thế.

12. Chương 12

Nhớ lại thời cấp hai, hình ảnh Hoa Ngọc Linh cứ dần dần xâm chiếm tâm trí tôi và rồi tôi thích em từ lúc nào chẳng hay. Nhưng chỉ một chuyến đi nhờ xe, một cái kẹo mút, cô bé Châu đã chễm chệ ở một góc lớn trong trái tim tôi. Tin tôi đi, cô bé ấy là kiểu con gái mà ngày nay, bạn chỉ có thể bắt gặp ở... trường mẫu giáo. Tôi nhớ mọi thứ về Châu: tên đầy đủ là Phạm Bảo Châu nhưng toàn bị gọi là “Trâu”, vóc dáng nhỏ nhắn, tóc đen mượt thì thoảng bị rối, đôi môi tươi tắn có thể nhả chữ với tốc độ súng bắn, đôi má lúm đồng tiền sẽ đỏ bừng vì bất cứ lý do gì và cuối cùng, em sở hữu một đôi mắt biết cười. Nhìn Châu, bất cứ thằng chán đời nào cũng phải tươi tỉnh, không ít thì nhiều. Sau này, tôi cố gắng tìm một cô gái giống em nhưng vô ích. Thật!

Sự ấn tượng ấy đã thúc đẩy tôi tiến đến làm quen với Châu. Song hay ho ở chỗ chính cô bé là người lên tiếng trước chứ không phải tôi. Sau hôm đi nhờ xe, vào buổi sáng, trong lúc hì hụi chép bài tập, bỗng một cánh tay vỗ xuống bàn khiến tôi giật mình. Tôi ngó lên và nhận ra Châu ở ngay trước mặt; em ngậm cây kẹo mút, nở nụ cười tươi rói:

-“Trào”!

Tôi gật gật:

-Ồ... ờ! Chào cô! Mới sáng ra sao đã ăn kẹo rồi?

-Kệ tớ chứ? Ai nói sáng ra không được ăn kẹo?

-Ăn nhiều sún răng đó! – Tôi nói.

-Kệ tớ! Ngày đánh răng hai lần, không sợ! Mà sao lại chép bài thế? Tự làm đi chứ?

Châu giật phắt tập vở mà tôi đang chép, mắc công tôi phải đuổi theo. Em chạy nhanh khiếp, tôi chạy bỏ hơi tai mới bắt kịp em. Trong khi ai cũng ngáp ngắn ngáp dài, Châu lại bắt đầu ngày mới một cách đầy năng lượng như thế. Vô tư hay giả nai đây? – Tôi tự hỏi.

Người vô tư thường hay lo chuyện bao đồng, Châu là dạng người như thế. Thí dụ như một lần nọ, thằng Sĩ đến lớp với bộ mặt hầm hầm, khắp người tỏa ra luồng khí mang tên “cắm lại gần tao”. Tôi và thằng Cuốc nhảy tới hỏi thăm thì con họ này xù lông cánh:

-Chuyện riêng của tao, chúng mày biết làm đếch gì? Biến!

Tôi và thằng Cuốc chẳng hiểu mô tê, đành lẩn bắm “kệ mẹ nó” và lỉnh ra chỗ khác. Suốt ngày hôm ấy, không đứa con gái nào dám bén mảng gần thằng Sĩ quá hai mét, kể cả lũ gà mái hằng ngày xun xoe quanh nó. Thề, những thằng bánh và chảnh một khi bực bội là như con mèo cái đang đau đẻ. Sự việc càng tồi tệ hơn khi có vài thằng trêu chọc thằng Sĩ. Trong giờ ra chơi, bọn kia luôn mồm gọi:

-Đi làm sao thế Đĩ ơi? Cười lên cho bớt dĩ hờn nào!

Thằng Sĩ ban đầu không để ý, nhưng bị chọc mãi cũng phát điên. Nó quay lại chửi đồng:

-Đi cái Đun Củi Lửa nhà chúng mày! Bỏ lại chửi vả vỡ mồm từng thằng bây giờ!

Hai bên lời qua tiếng lại, cuối cùng là cả lũ khoảng bốn năm đứa định xông vào hội đồng thằng Sĩ. Ông thần bảnh và chảnh này cũng chẳng vừa, tay chân vung loạn xạ (nó đâm đau kinh khủng), mồm gào to chẳng kém:

-Con mẹ giỏi thì lần lượt vào đây! Bỏ đập vỡ loa từng đứa! Vào đây coi!

Trông đám đánh nhau, tụi con gái chẳng đứa nào dám ngăn lại. Tôi và thằng Cuốc định chạy ra can, nhưng chưa cần hai đứa bọn tôi thì Châu đã đứng ở giữa đám. Em đẩy thằng Sĩ ra rồi quay ra nói với lũ kia:

-Mọi người bình tĩnh đi! Mà mấy người đánh một người không thấy hèn à?

Nghe Châu nói thế, mấy thằng nọ tự động rút lui. Thằng Sĩ cũng biến về chỗ, mặt hầm hầm, toàn thân bốc ra luồng khí mang tên “cắm đụng chạp”. Nhưng dường như chẳng hề cảm thấy luồng khí đáng sợ từ người thằng Sĩ, em vẫn đến bên nó và hỏi han:

-Hôm nay Sĩ làm sao thế, ốm à? (Châu không bao giờ gọi biệt danh, nhưng tôi để thế này cho tiện)

-Không. – Thằng Sĩ đáp cụt lủn.

Cái mặt thằng này sàu sậu như muốn bụp thằng nào đấy cho đỡ tức. Tâm lý tình cảm của thằng con trai tuổi mới lớn phức tạp hơn đàn bà khi yêu nhiều lắm. Nhưng Châu không có ý định khuyên nhủ hay tỏ ra đồng cảm với thằng Sĩ, cô bé chỉ chìa ra cây kẹo mút và nói:

-Kẹo không? Ăn kẹo rất tốt cho sức khỏe! Tớ đọc báo thấy người ta bảo ăn ba mươi cái kẹo trong một ngày sẽ không bị stress! Người ta bảo ăn kẹo sẽ yêu đời hơn thông minh hơn thoải mái hơn!

Em nói nhanh như đạn bắn, không cả ngắt nghỉ. Và khi thấy thằng Sĩ nhìn mình hồi lâu, cô bé đỏ bừng mặt:

-Tớ nói sai à?

Thằng Sĩ cười ngặt nghèo rồi nhận lấy cây kẹo mút của Châu. Chẳng rõ công dụng của kẹo đúng như Châu nói hay không, nhưng kể từ đó, mặt thằng Sĩ dịu đi hẳn. Giờ ra chơi, cháu nó mới gọi hai thằng bạn đến... tâm sự. Mà nào phải chuyện gì to tát? Hôm chủ nhật, nó xin mẹ đi bơi nhưng bà cụ không à bắt ở nhà học. Bị ngăn cấm, nó cãi nhau với mẹ và dĩ nhiên, chẳng đứa con nào thắng được mẹ mình trừ phi bà mẹ coi nó là con vàng con bạc. Chuyện đơn giản là thế song thằng Sĩ hậm hực cả ngày. Nó bức xúc:

-Học hành cả tuần mệt mỏi rồi, giờ tao xin đi bơi cũng không được? Chúng mày thấy thế nào? Bố mẹ toàn tự ình là đúng, chẳng hiểu con cái gì hết!

Thực tình, thời gian nó đi chơi điện tử cũng bù đắp cái gọi là “học hành mệt mỏi”. Dù vậy, thằng Sĩ có lý lẽ riêng và tôi không bình luận nó đúng hay mẹ nó sai.

-Tại sao Châu lại hỏi thăm tao nhỉ? Hay... nó thích tao? – Thằng Sĩ chống cằm mơ màng.

Tôi không phản đối ý nghĩ này của thằng Sĩ. Nó bảnh, tụi con gái thích nó ầu cũng thường tình. Nhưng thằng Cuốc phản đối ngay:

-Thích cái búa! Cái Châu lúc nào chả thế! Tưởng bỏ vừa thôi ông ạ!

-Đập Muối, có gì sai chớ? Mà sao mày phải sồn sồn lên?

-Đóng Muối, mày nói sai thì tao sửa, sao phải gân cổ lên?

Hai thằng tiếp tục màn cãi vã bất tận của chúng nó. Tuy nhiên, tôi nghĩ thằng Cuốc nói đúng. Khi đối xử với bất cứ ai, Châu đều vô tư như thế.

Và bởi vì vô tư nên có lúc Châu lại vô ý. Một lần nọ, thằng Sĩ rủ được Châu đi ăn ốc luộc. Ngày ấy, ngoài cổng trường cấp ba không thiếu của ngon vật lạ, đi một tí là có ngay đồ ăn. Ngồi ăn gì không biết chứ ngồi ăn ốc luộc là cô bé “Trâu điên” cứ xả chuyện như súng xả đạn. Em nói nhanh, chuyển chủ đề cũng nhanh, như chong chóng xoay vòng vòng, thằng Sĩ và tôi còn bắt kịp chứ thằng Cuốc toàn lệch sóng. Sau một hồi lòng vòng, câu chuyện chuyển về chiếc xe đạp của thằng Cuốc và nó đã bắt được tín hiệu. Sau khi nghe cả bọn mô tả cả đồng chuyện về cái xe hải hước đó, Châu bèn nói:

-Sao Cuốc không bảo mẹ mua xe mới?

-Bà cụ ki bo lắm! – Thằng Cuốc cười – Mọi bà già đều ki bo!

Tôi và thằng Sĩ cùng giơ ngón cái khen thằng này phán chuẩn. Châu liền “bắn” ngay:

-Thì xin bố! Mẹ không cho thì bố sẽ cho! Tớ toàn thế thôi, xin mẹ không được liền chạy sang xin bố, kiểu gì bố cũng cho!

Đang hào hứng, khoe miệng thằng Cuốc chợt chùng xuống rồi cố nhếch lên một nụ cười gượng gạo. Tôi và thằng Sĩ biết ngay có chuyện không ổn – dù chưa biết nó là cái gì. Nhưng Châu không hề nhận ra mà vẫn thao thao bất tuyệt – em cũng như bao cô gái khác, hề dính vào ốc luộc là chẳng biết trời đất chi nữa:

-Về xin bố đi! Rình đầu tháng ấy, hôm ấy cơ quan mới phát lương! Nhá? Mua được rồi thì nhớ rửa xe, mời tớ ốc luộc!

Tôi rướn chân khê đá vào chân của Châu. Em ngạc nhiên, nhưng rồi cũng nhận ra sự tình. Thằng Sĩ nhanh nhồm đổi chủ đề khác:

-Tuần sau ai đi bơi không?

Chúng tôi vẫn nói chuyện, vẫn bàn bạc thi cử và cả kế hoạch bơi của thằng Sĩ (con bà nó giữa tháng 2 đòi đi bơi!), nhưng không khí kém vui hẳn vì Châu không nói gì nữa. Em im lặng, nghe bọn tôi đầu lảo về chế độ chơi mới trong Võ Lâm Truyền Kỳ, thi thoảng nở nụ cười vì thằng Sĩ làm trò khỉ. Tới lúc nhờ đèo ra bến xe, em vẫn không nói thêm câu nào, đôi mắt cứ dán lên lưng thằng Sĩ. Trước lúc lên xe buýt, em vẫy tay chào tạm biệt ba thằng cùng một câu “về nhé” rất khê trong miệng. Đùa chứ mới có vài phút mà sao cô bé thay đổi nhanh thế?

Châu về rồi, tôi và thằng Sĩ mới hỏi chuyện thằng Cuốc; cả hai đều té ngựa khi thằng Cuốc nói bố nó đã mất từ lâu. Châu quá vô tư, thành ra em vô ý đụng chạm nỗi đau của thằng Cuốc, nhưng chính sự vô ý đó lại vạch mặt tôi và Sĩ là hai thằng vô tâm. Chơi với thằng Cuốc bốn tháng, đến nhà nó tam tứ thứ lần mà bọn tôi chỉ biết cắm mặt vào chơi điện tử, chẳng thêm hỏi han gia đình nó tròn méo ra sao.

-Không vấn đề gì đâu! – Thằng Cuốc cười với tôi – Ông cụ mất khi tôi còn bé quá, khoảng ba bốn tuổi, nên tôi chẳng ấn tượng về bố nhiều lắm.

Lời thằng Cuốc khiến hai đứa bọn tôi bớt tội lỗi phần nào. Dù vậy, đây là bài học cho tôi tự xem lại cách đối xử bạn bè của mình.

Nhưng Châu thì không như vậy. Chẳng biết em moi móc thông tin thế nào mà ngay ngày hôm sau đã rõ tình cảnh gia đình thằng Cuốc. Cuối giờ học, đợi cả lớp ra về hết, em gọi thằng Cuốc ở lại rồi đưa cho nó một lô một lốc kẹo mút:

-Cho tớ xin lỗi nhé! Tại tớ không biết! Hôm qua tớ lỡ miệng! Cuốc cho tớ xin lỗi nhé! Cuối tuần này tớ sẽ mời Cuốc ăn ốc luộc! Cho tớ xin lỗi!

Em vừa xin lỗi, vừa quẹt nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt, trong khi tay kia vẫn chìa đồng kẹo mút về phía thằng Cuốc. Trông cảnh ấy, thằng Cuốc cảm như hén, không thốt được từ nào. Tới khi tôi sút vào chân, nó mới lắp bắp được vài từ:

-Ờ ờ! Không có gì đâu mà! Tớ... tớ... ờ, thôi được rồi! Tớ nhận! Được rồi, thì ốc luộc!

Châu nhovn miệng cười với khuôn mặt đỏ lựng cùng những giọt nước mắt rớt trên gò má, hệt như một đứa trẻ khi được tha lỗi. Trên đường về nhà, tôi cứ suy nghĩ mãi về biểu hiện của Châu. Em không giống những đứa con gái khác. Bọn con gái lớp tôi đại đa số không buồn đưa lê cũng bán đưa chuột, hai đứa chơi với nhau những sẵn sàng nói xấu nhau khi có người thứ ba, chành chọe nhau chỉ vì cái quần cái áo. Châu vô tư quá, thành ra... tôi nghi ngờ. Tôi nghĩ em giả nai để lôi kéo càng nhiều vệ tinh càng tốt (bọn con gái, nhất con gái đẹp rất thích trò bần bựa này). Tôi nói với hai thằng bạn:

-Này, chúng mày có nghĩ cái Châu giả nai không? Ý tao là cố tình tỏ ra trẻ con ấy?

Tôi vừa dứt lời, thằng Sĩ nói ngay:

-Không đâu! Thề, tôi suốt ngày nói chuyện với lũ con gái, đứa nào thật đứa nào giả tôi biết ngay! Cái Châu thật lòng đấy!

-“Chuận” luôn! – Thằng Cuốc hưởng ứng – Châu không giống mấy đứa khác đâu!

Hai thằng thường ngày cãi nhau như chó với mèo, giờ chung một chiến tuyến nhất quyết bảo vệ cô bé “Trâu điên”. Tôi ngạc nhiên:

-Ồ hay, chúng mày ăn nhiều kẹo mút quá nên lú hết à?

Thằng Sĩ ngoác mồm:

-Đập Muỗi, sao ông cứ phải nhìn đời với con mắt tiêu cực thế nhỉ? Thằng điên, thằng đàn, thằng... Grào!

-Đóng Muối, cái Châu nó khóc như thế mà ông bảo giả nai à? Ông nhìn người kém lắm, còn phải học tập nhiều... Gréc!

Bị hai cái mồm công kích, tôi đành phải chịu thua. Dù vậy, tôi vẫn giữ nguyên suy nghĩ rằng Châu đang bày trò “giả nai” trước mặt lũ con trai. Tôi là kẻ hơi bảo thủ và thích áp đặt định kiến lên người khác. Nhưng thực sự, tôi đã suy nghĩ quá tiêu cực. Cuộc đời lắm sự lạ và Châu là một trong những “sự lạ” như thế.

Có một dạo, cô bạn của Châu bị hỏng xe và em thường nhờ một trong ba đứa bọn tôi chở giùm ra bến. Thằng Sĩ nhanh miệng khéo lười nên thường được em lựa chọn. Ông bạn Cuốc ít cơ hội hơn vì xe hăn hay bị xì lốp, mồm mép cũng kém khéo bằng. Tôi còn ít hơn cả thằng Cuốc do không mở miệng sẵn đón Châu (nói toẹt ra là nhất gái), số lần đèo em tính trên đầu ngón tay. Nhưng một ngày cuối tuần nọ, thằng Sĩ lần thằng Cuốc phải ở lại lớp viết bản kiểm điểm do bị ghi sổ đầu bài, Châu liền nhờ tôi đèo ra bến xe. Trên đường đi, em hỏi:

-Tùng biết vẽ phải không?

Tôi khá ngạc nhiên. Ngoài hai thằng bạn lần thằng Choác, tôi chưa từng kể bí mật này cho ai. Tôi hỏi:

-Sao cô biết?

-Hôm trước Cuốc kể cho tớ nghe. Cuốc bảo Tùng vẽ đẹp lắm!

Tôi chột dạ, trong lòng chửi thầm thằng Cuốc đại gái thích ba hoa. Và nỗi lo của tôi trở thành sự thật khi Châu nói:

-Bức tranh mà Sĩ tặng tớ là Tùng vẽ phải không?

-Ờm... ờ. – Tôi ậm ừ.

Châu cười, cô bé bấn tía lia:

-Tranh đẹp lắm! Tớ treo hẳn lên tường đấy! Mấy đứa bạn đến hỏi “Ồi tranh đẹp thế, ai vẽ đấy?” thì tớ bảo “do một anh đẹp trai tặng”. Hì hì! Nhưng đừng lo, tớ không nói với Sĩ đâu, coi như đây là bí mật nhé! Mà sao tớ chưa bao giờ thấy Tùng vẽ ở lớp nhỉ?

Tôi lắc đầu:

-Chẳng ai thích đâu!

Châu giãy nảy khiến xe đạp chao đảo, cái miệng xả chữ như bắn súng:

-Tại sao lại không? Ai chẳng thích con trai vẽ đẹp? Tại sao phải giấu chứ? Này, tớ cũng vẽ đấy nhé!

Tôi cố giữ thăng bằng tay lái trước sự “nhiều loạn” của cô bé. Tôi nói:

-Ngồi yên đi cô ời! Người đi đường người ta nhìn kìa!

-Kệ người ta chứ! – Châu hồn nhiên trả lời – Mà tại sao Tùng lại giấu?

Lý do tôi giấu kín đam mê của mình, hẳn ai theo dõi câu chuyện này đã biết cả. Nhưng tâm sự nó trước mặt một cô gái không hề dễ dàng. Sự thực thì con gái khoái những cái gì có khả năng thể hiện ngay lập tức, ví dụ như hát. “Hát hay và các cô gái sẽ chạy đến với bạn!” – Eddie Murphy đã nói thế và anh ta đúng “chăm phần chăm”. Ở trường tôi có một gã học khóa trên khá nổi tiếng, hẳn nổi tiếng vì xấu giai, xấu kinh dị luôn! Bù lại, trời ban cho hắn một giọng hát khá ngọt, mà hề cất lên bài “Miền cát trắng” của Quang Vinh hay “Căn gác trống” của Ung Hoàng Phúc là ối em gục. Nếu sở hữu biệt tài giống thằng cha ấy, tôi sẽ phô trương ngay. Song vẽ khác hát nhiều lắm! Dồn sức vẽ một bức tranh, đổ màu các kiểu con đà điểu, cuối cùng chỉ nhận được cái gật gù từ bạn bè “ờ, cũng được!” và chúng nó sẽ quên ngay vào sáng hôm sau. Bạn mình còn thế, huống hồ bọn con gái?

Với suy nghĩ đó, tôi đáp lại Châu:

-Vẽ chơi chơi vậy thôi.

-Tùng muốn làm họa sĩ à? – Cô bé hỏi tiếp.

Họa sĩ là chức danh mà bất cứ thằng ham vẽ nào cũng muốn đạt tới. Tôi từng nghĩ mình sẽ trở thành Picasso hoặc Van Gogh – một ý nghĩ bình thường của thằng chọi con nhiều ước mơ hoài bão. Nhưng một lần nữa, tôi lại giấu kín tâm sự:

-Không! Đã bảo vẽ chơi thôi! Làm họa sĩ để đối mồm mồm à?

Châu im lặng hồi lâu. Lát sau, em tiếp lời:

-Tớ thích vẽ lắm! Tớ muốn làm họa sĩ truyện tranh, họa sĩ vẽ manga ấy!

-Vậy hả?

-Ừ! Tớ muốn vẽ truyện gì đấy giống “Con nhà giàu” hoặc “Nữ hoàng Ai Cập” chẳng hạn!

Tôi phì cười. Đầu óc con gái quanh năm suốt tháng chỉ loanh quanh tình yêu và giai đẹp, tại sao không phải là “Bảy viên ngọc rồng”, “Phong Vân” hay cái gì đại loại thế? Tôi chép chép miệng:

-Tại sao mấy cô cứ phải quẩn quại những chủ đề ấy nhỉ?

-Hay mờ! – Châu dài giọng – Tớ muốn sáng tác một truyện giống thế! Nhưng mới chỉ dừng ở vẽ phác thảo thôi, hôm nào Tùng xem hộ tớ được không? Hì!

Tìm được người chung sở thích khó vô cùng nên nghe em nói vậy, tôi nhận lời ngay. Sáng hôm sau, em đưa tôi khá nhiều bức vẽ nhân vật truyện tranh hoặc hoạt hình. Một số bức tranh vẽ lại còn đại đa số do em tự nghĩ ra. Vẽ lại nhân vật thì đơn giản, vẽ nhân vật trong tư thế hay hành động theo trí tưởng tượng của mình mới khó. Tôi phải công nhận Châu vẽ rất đẹp và có trí tưởng tượng phong phú. Thậm chí có vài góc vẽ mà tôi vẽ rất dở như góc nhìn từ đỉnh đầu nhân vật trở xuống. Xem xong mấy bức tranh, tôi gật gù cười đều:

-Tốt, vẽ đẹp thế này... cho làm họa sĩ vẽ hentai được!

Châu cúi vào tay tôi một phát rõ đau. Em nhăn mặt:

-Đừng tưởng tớ không biết hentai là cái gì nhé! Đồ xấu xa!

-Rồi rồi, xin lỗi! Nhưng cô muốn làm họa sĩ truyện tranh thật hả?

Châu gật gật:

-Ừ! Tớ muốn thi vào trường Mỹ Thuật. Ở đó, tớ sẽ học được nhiều thứ hơn rồi làm họa sĩ vẽ truyện tranh. Tập truyện của tớ sẽ được bày bán khắp nơi, rồi tớ ngồi một chỗ ký tặng cho fan hâm mộ! Nghe hay không?

Tôi bật cười. Cười vì suy nghĩ của Châu quá đỗi vô tư. Em nhăn mũi:

-Cười gì? Này, tớ nói thật lòng đấy nhé! Còn hơn Tùng muốn trở thành họa sĩ mà không dám nói thật!

-Sao cô chắc chắn thế?

Em cầm tay phải của tôi rồi chỉ vào ngón giữa. Do cầm bút vẽ lâu và một ngày vẽ rất nhiều nên đốt ngón giữa của tôi lõm rất sâu và có chai. Châu cười:

-Vẽ chơi chơi mà thế này à? Đừng có dối nữa đi! Sao cứ phải giấu? Có gì sai khi mơ ước trở thành họa sĩ chứ?

Tôi lại cười, cười vì... mình không bằng em. Tôi cũng có hoài bão, có ước mơ nhưng lại không dám chia sẻ. Sự thất bại của kẻ lảm ước mơ là không thể chia sẻ những ước mơ đó cho bất cứ ai. Nhưng với bản chất của một thằng cứng đầu, tôi vẫn nói:

-Vẽ chơi thôi! Tôi không định làm họa sĩ! Họa sĩ nghèo...

Châu gạt phăng lời tôi và chìa ra đồng kẹo mút:

-Không nói nữa, ăn kẹo không?

Tôi lắc đầu. Em ngậm kẹo mút, gương mặt hơi hậm hực, sau lẩm bẩm rõ to:

-Đứa nào không ăn kẹo là đứa ấy ngu!

-Hả?

Đó, Châu cứ sống vô tư như thế. Tất nhiên, tôi không thay đổi một sớm một chiều nhưng nhờ sự vô tư của em, tôi cởi mở lòng mình hơn. Mỗi ngày, tôi lại cho Châu xem một bức tranh cùng những ý tưởng và câu chuyện đằng sau nó. Em lắng nghe chăm chú, lúc thì khen nét vẽ đẹp, lúc thì góp ý những chỗ chưa ổn. Những lời nói của em đều xuất phát từ sự chân thành, không giống kiểu lên tiếng cho có của một cô gái phát nản khi nghe thằng con trai chém gió. Tôi cảm thấy vui, bởi lẽ tác phẩm của mình được khen ngợi hay góp ý. Ngay cả hồi cấp hai, Hoa Ngọc Linh cũng chưa từng đánh giá ấy hình vẽ bậy bạ trong sách giáo khoa của tôi (thực chất là hình manga).

Sự xuất hiện của Châu đã khiến tôi xao nhãng dần cái tên Hoa Ngọc Linh. Mỗi lần ra hàng điện tử, tôi không còn đợi chờ tin nhắn Yahoo! của em nữa. Tôi cũng bỏ bằng luôn bức tranh đang dở, thành ra quên luôn tặng quà sinh nhật cho em. Có lần, Linh nhắn tin cho tôi thế này:

“Mày khỏe chứ?

Dạo này học hành thế nào? Ăn Tết vui không

Mà mày chưa tặng quà sinh nhật cho tao đấy nhé! ^^

Muốn tao tặng quà gì không?

Tao không nghe được metal đâu, nặng đầu lắm! :P

Nhưng nếu mày thích, tao sẽ tặng một đĩa metal thật nặng, thổi bay đầu luôn! ^^

Trả lời tao sớm nhé!”.

Như thường lệ, tôi vẫn trả lời tin nhắn của Linh. Nhưng lần này không lê thê như mấy lần trước nữa:

“Tao quên mất đấy

Tao sẽ tặng ày sau

Khi nào gặp nhau thì mày tặng tao cái đĩa cũng được

Thế nhé

À quên, dạo này mày khỏe chứ?”.

Chữ ít, đồng nghĩa với việc tình cảm tôi dành cho Linh cũng vơi bớt. Thậm chí, có khi Linh nhắn tin giữa lúc tôi đang chơi điện tử nhưng tôi cũng bỏ qua. Đôi lúc nghĩ đến em, lòng tôi hơi lộn cộn, song mỗi ngày đến lớp, sự lộn cộn đều tan biến trước nụ cười của Châu. Phải chăng đàn ông là sinh vật dễ thay đổi? Có lẽ đúng thế thật!

Cuộc sống năm lớp 10 cứ bình lặng trôi qua. Bỗng một ngày nắng tháng tư, thằng Cuốc bảo tôi:

-Dạo này ông không hay qua nhà tôi nhỉ? Mãi về à? Này, qua nhà tôi rồi chơi thử Call of Duty xem, hay cực!

Tôi nhận lời và về nhà nó. Trò chơi hay tới nỗi gần một giờ chiều tôi mới chịu nhấc mông đi về. Lúc dắt xe ra cửa, tôi định đi ngược đường để về nhà nhanh hơn. Nhưng cái nắng oi bức khiến tôi nhớ lại những ngày hè năm lớp 9. Như một phản xạ tự nhiên, tôi bèn quay xe và đạp xuôi theo con đường. Lúc đi qua ngôi nhà của Hoa Ngọc Linh, tôi lại đạp chậm chậm. Mới vài tháng trước, tôi còn chầu chực ở đây, ngay trước cổng ngôi nhà này. Nhưng thời gian thay đổi, con người cũng phải thay đổi. Tôi tự nhủ rằng câu chuyện thời cấp hai giữa tôi và em chỉ là một kỷ niệm đẹp. Kỷ niệm rồi sẽ qua đi và chẳng bao giờ quay lại nữa. Rồi tôi và em sẽ bớt nói chuyện trên Yahoo!, mỗi đứa sẽ bước theo những con đường riêng.

Tôi cứ nghĩ như thế cho tới khi đạp xe đến đầu phố. Phố xá vẫn thế nhưng có cái gì đấy thiếu thốn. Nhìn ngược nhìn xuôi, tôi chợt nhận ra cây phượng năm nào đã bốc hơi, chỉ còn lại một cái gốc nằm trơ trọi bên vệ đường. Tôi vội vòng xe sang vệ đường để nhìn cho rõ, như chưa tin chuyện trước mắt, tôi bèn hỏi một người đi đường:

-Bác ơi, cho cháu hỏi, cái cây phượng ở đây đi đâu rồi?

-Người ta cưa rồi cu ạ! – Người nọ cười – Hình như họ định xây nhà ở đây nên phải cưa bớt cây đi!

Tôi chùng xuống và hụt hẫng. Một phần tâm hồn tôi đã ở đây cùng cây phượng, nhưng người ta đã chặt đi mất. Tồn tại không ai quan tâm, mất rồi mới thấy giá trị - cây phượng đã sống trong lòng tôi như thế.

Bản thân hồi lâu, tôi vội vã đạp xe về nhà và lôi ra bức tranh đang dở thuở trước. Nguyên cả ngày hôm ấy, tôi hết vẽ lại đổ màu, bỏ luôn cả bữa tối lẫn lời ca thán của mẹ. Rồi ngày hôm sau, tôi nhờ thằng Sĩ bọc bức tranh khung gỗ và giấy gói quà. Nó bảo tặng ai thì tôi chỉ ậm ừ “tặng bạn”. Ngoài bức tranh ra, tôi còn để lại một thiệp chúc mừng cùng lời nhắn:

“Chúc mừng sinh nhật nhé! Hy vọng là mày thích! Xin lỗi vì thời gian qua không trả lời tin nhắn của mày! He he, tao thích vẽ lắm, khi nào vẽ xong một bức, tao sẽ ày xem, coi như là xin lỗi đi! Vay nhé!”.

Tan học, tôi chạy qua nhà Linh và chờ đợi. Song một giờ rồi hai giờ chiều vẫn chẳng thấy bóng dáng em đâu, tôi bèn lượn bức tranh qua khe cửa sắt với hy vọng em sẽ thấy nó khi đi học về. Tôi muốn níu kéo kỷ niệm, muốn chúng sống lâu hơn nữa.

Nhưng như tôi đã nói, đến tận bây giờ, tôi chẳng biết Linh có nhận được món quà ấy hay không nữa...

13. Chương 13: Chương 13

Tôi của thời cấp ba khác nhiều so với thời cấp hai, bởi lẽ một phần tâm hồn tôi đã ở lại với quá khứ. “Nó” – thứ tâm hồn ấy vẫn quần quanh trong những trò nghịch ngu, cái nắm tay vụng trộm giữa mùa đông và con đường trải nắng có cây phượng xòe bóng. Tôi và “nó” sẽ cùng nhau lớn, hoặc là tôi đã từng nghĩ thế.

Nhưng tôi càng lớn bao nhiêu, “nó” càng thụt lùi bấy nhiêu. Không còn những trò nghịch ngu nữa, không còn thể hiện cái tôi trẻ trâu trước mặt người khác nữa, “nó” đang dần xa rời tôi mà chính tôi chẳng hay biết. Chỉ đến khi cây phượng năm nào bị người ta chặt mất, tôi mới giật mình. “Nó” đang biến mất. Chỉ còn cái nắm tay ấm áp thuở xưa vẫn tồn tại trong trí nhớ của tôi. Nhưng đó là tôi...

...Linh thì sao? Liệu em còn nhớ không?

Và để níu giữ “nó” – thứ tâm hồn đầy kỷ niệm ấy, tôi đã vẽ. Trong thiệp chúc mừng sinh nhật, tôi đã nói mỗi khi hoàn thành một bức tranh, tôi sẽ cho Linh xem. Và để thực hiện lời hứa, suốt ba tháng hè sau, tôi vẽ liên tục. Tôi vẽ trong âm thanh của rock và metal, bao nhiêu bài hát là từng ấy lần tâm trạng tôi biến đổi, chủ đề tranh vì thế khá đa dạng. Khi thì tôi vẽ tranh fantasy – thể loại sở trường, khi thì tranh tĩnh vật, cũng có lúc tôi biến tờ giấy A4 thành những trang truyện tranh hài hước. Mỗi khi hoàn thành một bức, tôi lại đạp xe sang nhà thằng Choác hoặc thằng Cuốc và nhờ chúng nó thẩm định. Nếu chúng nó bảo “cũng được” hoặc “bình thường”, tôi sẽ vẽ lại. Nếu chúng nó bảo “được” hoặc “đẹp”, tôi sẽ đạp xe thêm vài cây số nữa để mang bức tranh tới nhà Linh. Tôi muốn cho em biết đam mê của mình, muốn thanh minh rằng chỉ vì mê vẽ quá mà tôi quên mất quà sinh nhật.

Nhưng gặp Linh khó hơn lên trời. Hễ ra hàng điện tử, việc đầu tiên tôi làm là mở Yahoo! và ngó vào nick em. Phiên nổi mỗi khi tôi online thì em lại offline, nhắn tin nhiều thế nào, em cũng không trả lời. Nội dung tin nhắn cũng chẳng thay đổi mấy, đại khái thế này:

“Mày có xem mấy bức tranh không? Đẹp chứ? ^^

Cho tao xin lỗi về quà sinh nhật nhé, tại tao quên! He he!

Thích tao vẽ cái gì thì cứ bảo nhé!

Mà năm lớp 10 mày học hành thế nào?

Tao được học sinh trung bình thôi, cơ mà giờ ai quan tâm mấy bằng khen nữa chứ? :))

Mày có bị các cụ nói về chuyện thi đại học không?

Tao bị nói suốt!

Đ.M cứ trường này trường kia, mệt hết cả người!

Tao khoái vẽ, chắc tao sẽ xin vào ngành mỹ thuật!

Chẳng biết các cụ đồng ý không nữa

Vậy thôi

Trả lời tao sớm nhé! :D”.

Chẳng hiểu vận số đen đủi thế nào, đã không gặp được trên mạng thì chớ, tôi cũng chẳng gặp được Linh ngoài đời. Mỗi lần qua đưa tranh, tôi lại đợi chờ trước cửa nhà em; hôm đợi một tiếng, hôm đợi hai tiếng, hôm đợi nguyên cả buổi chiều. Em cứ gieo vào lòng tôi cả thất vọng lẫn hy vọng bằng sự vắng mặt của mình. Có lẽ em giận tôi vì không trả lời tin nhắn Yahoo!, không tặng quà sinh nhật đúng hẹn, thế nên em chẳng đả động gì quà sinh nhật của tôi luôn. Nhưng tôi không nản. Tình cảnh này cũng chẳng khác sự vụ năm lớp 7 mấy, nên tôi tin rằng Linh sẽ sớm vui tươi trở lại.

Nguyên cái vụ tặng tranh cũng phát sinh lầm chuyện bên lề. Vì không gặp được em nên tôi toàn phải lượn tranh qua khe cửa sắt. Phiên nổi ba tháng hè ở cái xứ Hà Nội này mưa nắng thất thường; có hôm tặng

tranh xong, tôi đang tức tặc về nhà thì trời nổi gió cùng mây đen rồi ào mưa xuống. “Ôi thôi Đập Con Muối Văng Cuốn Lịch nhà con rồiiiiiiiiiiii!” – Tôi lảo bầm. Đợi ngớt mưa, tôi cuống cuống đạp xe quay trở lại nhà Linh và cảnh tượng đau lòng hiển hiện: bức tranh dính bết trên đất, nhoe nhoe nhoét nhoét không còn ra hình gì cả. Sau này, nhằm tránh bị mưa, tôi bọc tranh trong túi nylon, sau khi luồn nó qua khe cửa sắt, tôi lại đặt một tấm bìa các-tông lên trên. Trừ phi mưa thổi đất ba bốn ngày chứ trước những cơn mưa rào ngày hạ, tranh của tôi vẫn sống khỏe.

Do hay lượn lờ trước cổng nhà em nên một số người nghĩ tôi là quân ăn trộm. Một ngày nắng chang chang tháng bảy, lúc tôi đang lúi húi luồn tranh qua cửa sắt thì một ông trật tự phường xuất hiện và quát:

-Thằng kia, mày làm gì đấy?

Tôi giật mình, mồm mép luống cuống:

-Cháu làm... làm gì đâu ạ?

-Mày rình mò trước cửa nhà người ta làm gì? Định ăn trộm hả?

Ông trật tự phường này cao to, đầu trọc lóc, mặt mũi bặm trợn, hai tay như máy khoan đường. Ông mà tung chưởng, khéo tôi bắn sang tận Công Gô. Tôi thật thà khai báo:

-Dạ, cháu chỉ tặng bạn tranh thôi! Nhà bạn ấy ở đây, hôm nay sinh nhật bạn ấy nên cháu tặng mà!

Tôi chìa ra bức tranh cho ông trật tự phường. Ông ngó ngó một lúc rồi phán:

-Đ.M dăm ba cái tranh vớ vẩn! Gái giờ nó không yêu mấy thằng họa sĩ đâu, cu ạ! Về học hành tử tế, kiếm nhiều tiền rồi mày muốn cưới con nào cũng được!

Tôi cười nhạt, mắt đảo quanh kiểm xem có viên gạch nào gần đó không. Chê tác phẩm của tôi thì được chứ chửi thì đáng bị tắng gạch lắm! He he, đùa thôi. Không riêng ông trật tự phường mà nhiều người cũng nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ như thế. Cuộc sống đang thay đổi, những anh chàng trồng cây si lì cây chuối trước cổng nhà cô gái mình thích như tôi đây dần biến mất. Thế nên người ta nghi ngờ cũng phải.

Qua ba tháng hè, tôi đã tặng Linh ba mươi lăm (35) bức tranh. Vào năm học mới, tôi vẫn vẽ, vẫn tặng em tranh, hầu như không quan tâm học hành hay áp lực thi đại học. Mặc dù tôi đã cố giấu giếm nhưng bố mẹ thừa biết tôi vẽ nhiều hơn học. Mẹ tôi thì thoảng nói bóng nói gió:

-Con người ta hết tìm học bổng này học bổng nọ, đi du học, học tiếng Anh! Con mình thì suốt ngày vẽ vớ!

Một cách trẻ trâu và bướng bỉnh, tôi không nghe lời bố mẹ. Tôi thu mình, tránh tiếp xúc với họ. Tuổi mười bảy, tôi nghĩ đang sinh thành không hiểu tôi, không hiểu nguyện vọng của tôi, không hiểu công việc tôi đang làm. Tôi như người mộng du lang thang trong những khát vọng của chính mình. Chẳng cần biết sau này mình làm gì, trở thành cái gì, có trách nhiệm với ai, lúc ấy, tôi chỉ biết vẽ, rock và metal. Tuổi mười bảy của tôi giống như bài hát “Only for the weak” của ban nhạc In Flames, một bài hát đầy tâm sự, bực dọc với những mối quan hệ và cuối cùng gào lên:

“No need for sympathy, the misery that is me! – chẳng cần sự cảm thông, tự tay tôi sẽ làm nên điều kỳ diệu!”.

Dại khờ – tôi tự gọi thời đó như vậy. Dại khờ vì số tranh tôi vẽ ra xem xem số tóc trên đầu tôi (tôi là thằng tóc tốt), dại khờ vì quay cuồng trong những bản nhạc rock và metal...

...và dại khờ vì trót thích một cô gái.

Sang lớp 11, ba lớp chọn (B1, B2, B3) từ khu nhà mới chuyển về khu nhà cũ, nhường khu nhà mới cho khối 10. Lớp B3 của thằng Choác nằm ngay cạnh lớp B4 của tôi, thành ra cứ giờ ra chơi, tôi hoặc nó lại chạy sang lớp của nhau. Nhiều lần như thế, thằng Choác quen luôn hai ông bạn Sĩ và Cuốc. Bốn đứa chúng tôi lập thành nhóm chơi chung, ăn chung và cùng tâm sự. Những thằng con trai mới lớn thì đầy chuyện để tâm sự, tiêu biểu nhất là chuyện gái gú. Có một hôm, thằng Sĩ khởi xướng chủ đề “cô gái lý tưởng”, nó bắt đầu nói:

-Tao phải yêu một con xinh, ngoan, biết nấu ăn, biết thông cảm cho tao, biết chăm sóc tao khi tao mệt mỏi hoặc đau ốm! Và quan trọng là chung thủy!

Ba thằng còn lại châu đầu vào nhau bàn tán. Thằng Cuốc nói:

-Cái tính chảnh của nó thì ai thông cảm được nhỉ? Họa có mẹ nó mới thông cảm cho nó!

-Mà con nào vừa xinh vừa thảo hiền vừa nấu ăn ngon thế? – Tôi phụ họa.

-Thôi Sĩ ơi, mày lấy tao đi, tao vừa nấu ăn ngon vừa ngoan hiền nè! – Thằng Choác tru môi hôn chụt chụt.

Cả lũ cười khả ồ rồi kết luận một câu: đứa con gái lý tưởng của thằng Sĩ không tồn tại. Xong thằng Sĩ rồi đến lượt thằng Cuốc:

-Tao phải yêu một con biết chơi Call of Duty, Dota, tóm lại là mọi trò chơi! Nó phải am hiểu công nghệ, biết sửa chữa máy tính, biết sửa điện thoại! Đại khái thế! À mà... phải biết nấu ăn nữa!

Ba thằng còn lại quay ra nhìn nhau. Thằng Sĩ trầm ngâm:

-Gái đẹp thường ít chơi điện tử!

-Chúng nó mua quần áo với make up là chủ yếu! – Tôi đề thêm.

-Thôi mày lấy tao đây nè! – Thằng Choác cười nhăn nhăn – Tao không những nấu ăn ngon mà còn chơi điện tử giỏi, máy móc cái gì tao cũng sửa được hết!

Thằng Choác giả bộ tiểu thư ông ọ, sau tru mỗ hôn gió chùn chụt khiến thằng Cuốc sợ hết hồn. Cả đám cười lớn và kết luận cô gái trong mơ của thằng Cuốc không tồn tại. Sau nó là tới lượt thằng Choác, cả bọn đều háo hức muốn nghe con hươu này khoe mẩu con gái thế nào. Thằng Choác vuốt vuốt cằm, ánh mắt hướng về chân trời xa xăm như vị lãnh tụ tìm đường cứu rỗi nhân loại:

-Chúng mày yên tâm đi, một con người cao cả như tao thì gái nào cũng phải chạy đến! Tao là người trong mơ của chúng nó chứ tao việc quái gì phải mơ con nào?

Con bà nó tự tin vãi! – Ba thằng còn lại lẩm bẩm. Thằng Sĩ bĩu môi:

-Vậy khi nào mày làm lãnh tụ?

-Mày mà làm lãnh tụ thì trái đất phẫn-ni (funny) vãi luôn! – Tôi cười sảng sặc.

-Đứa nào ngu mới bỏ phiếu bầu mày làm lãnh tụ! – Thằng Cuốc tiếp lời.

Và bọn tôi thi nhau đim hàng thằng Choác, cơ mà con hươu này nổi tiếng lý sự nên không ai cãi được nó. Dù vậy, chúng tôi phải công nhận rằng cô nào vợ được thằng này cũng đều rảnh nợ chuyện nấu nướng lẫn việc nhà. Nói khì không phải chứ tôi mà là con gái thì tôi ộp thằng này luôn và ngay, không bao giờ để nó chạy thoát!

Ba thằng đã nói hết, giờ đến lượt tôi. Nhưng chưa kịp mở miệng, thằng Sĩ đã vỗ vai tôi, ánh mắt đầy vẻ cảm thông:

-Thôi ông không cần nói đâu. Bọn tôi rất hiểu và thông cảm cho ông, họa sĩ ạ! Nhưng sự thật là con gái không đứa nào thích mấy cái tranh fantasy của ông đâu. Nhưng đừng sợ, đã có bọn tôi yểm trợ cho ông!

Thằng Cuốc cũng vỗ vai tôi và nói:

-Các họa sĩ khi chết mới nổi tiếng. Ông cứ yên tâm, lúc ấy khối em sẽ diên đảo vì ông!

Và tới lượt con bựa Choác phán như thánh sống:

-Đừng sợ, Tóp ạ! Đàn ông thiếu gì người yêu! Người yêu mày sẽ nặng hơn mày khoảng ba chục cân hơi, to gấp đôi mày!

Bị ba thằng tổng công kích, tôi gằm lên:

-Tiên sư chúng mày nguyên rửa tao đấy à?

Và tôi lao vào bóp cổ đám đá từng thằng một, còn chúng nó cười hô hố muốn tóc mái nhà. Chúng nó nghĩ tôi mê về quá nên chẳng bao giờ để ý con gái. Thực tình, tôi là con người, một thằng con trai, và con trai

thì cần con gái. Nhưng quả thực, lúc đó, tôi không biết cô gái trong mơ của mình sẽ như thế nào. Giống mấy nhân vật nữ trong game chẳng? Hay truyện tranh? Thậm chí là Hoa Ngọc Linh chẳng? Có thể lắm

Vào năm học, tôi vẫn vẽ, vẫn tặng Linh đều đều. Do muốn tặng em những bức tranh hoàn hảo nhất nên ngoài mấy thằng bạn, tôi tìm đến một người khác: cô bé “Trâu điên”. Châu biết vẽ, lại có đôi mắt tinh tế đặc trưng của phụ nữ, để em thẩm định tranh là hợp lý. Em góp ý nhiệt tình, như thể đang đóng góp công sức vào một đại tác phẩm vậy:

-Chỗ này đổ màu đỏ đẹp hơn! Không, không phải màu đỏ! Phải là cái màu gì đó nhạt hơn tí, nhạt hơn nhưng vẫn rực rỡ! Như kiểu trộn màu ấy, hiểu ý tớ không? Còn chỗ này nữa, đổ bóng chưa đẹp lắm, sửa lại coi! Hả? Nói chậm lại á? Tớ nói thế này là chậm lắm rồi! Hả? Giời ơi, tai điếc à? Còn – phải – chậm – thế – nào – nữa?

Kể từ đó, mỗi lần hoàn thiện bức tranh mới, tôi đều đưa cho Châu. Hai chúng tôi khá hợp nhau trong việc vẽ vời, dù rằng thỉnh thoảng có cãi nhau (đa số vì chuyện em “bắn” nhanh quá và tôi yêu cầu em nói chậm hơn). Tuy vậy, chúng tôi chỉ hợp nhau chuyện vẽ chứ vẫn bất đồng trong nhiều vấn đề.

Chẳng hạn như chuyện học hành, em thích môn tiếng Anh, tôi lại thích toán. Trong ăn uống, tôi khoái đồ mặn, em hảo đồ ngọt. Lúc đi chơi, em tìm chốn đông người, tôi chọn nơi yên tĩnh. Em nghe nhạc nhẹ nhàng và lãng mạn, tôi nghe rock và metal. Đại đa số những thằng nghe rock rất hay cho bạn bè nghe thử âm nhạc của mình và coi nó là nhất, là đỉnh cao âm nhạc. Tôi cũng cố gắng giới thiệu cho Châu nhưng em chẳng thích tí nào. Thời ấy, game Audition hoành hành khắp nơi, nhà nhà mở bài Lucky – Lucky Twice (một ngày tôi bị bài này tra tấn vài lần, hết như bài Kiếp Đỏ Đen thời cấp hai), người người nghe nhạc hoàng tử công chúa (đi đâu cũng nghe “bong bóng” với “trà sữa”). Châu cũng chơi Audition, cũng bị cuốn vào trào lưu âm nhạc đó. Thế nên em hoàn toàn xa lạ với thứ âm nhạc ồn ào của tôi. “Only for the weak” – bài hát tôi yêu thích nhất bị em chê không thương tiếc:

-Trời đất, đây mà là nhạc à? Hát cái gì thế? Sao chẳng giống hát gì thế? Điếc tai quá!

Tôi cười và lắc đầu cho sự cố gắng vô ích của mình. Con gái chẳng mấy ai thích thứ nhạc âm ỉ này hết.

Nhưng có một điều hài hước là dù không thích rock và metal, Châu vẫn cứ tìm hiểu tại sao tôi lại thích chúng. Em hết hỏi tôi lại tỏ vẻ nghiêm trọng:

-Tớ đọc báo thấy người ta bảo nhạc này gây ảnh hưởng thần kinh đấy! Nguy hiểm lắm!

Tôi cười sặc:

-Báo nào thế hả cô? Gọi thằng tác giả ra đây để tôi vả vỡ mồm nó!

Em chống cằm, cái đầu nghiêng nghiêng, đôi mắt nhìn thẳng mắt tôi:

-Vậy thì tại sao Tùng lại nghe? Tớ chẳng thấy nó hay gì sất! Có biết mấy đứa con gái bảo Tùng thế nào không? Chúng nó bảo Tùng nghe nhạc “không giống người”!

Tôi không muốn kể cho Châu nghe sự tích thời lớp 7 xa xưa ấy. Tôi cảm giác câu chuyện ấy rất là sến súa và em sẽ nghĩ tôi chém gió chứ không phải sự thật. Hết cách, tôi đành trả lời:

-Có đứa bạn tặng đĩa nên nghe thôi, nghe lâu thành nghiện. Tôi nghe vì... ờm, lúc đang vẽ, nghe cái đó rất là hứng! Đại loại thế!

-Bạn trai hay bạn gái?

-Bạn... mà sao cô hỏi nhiều thế?

Cô bé héch càm:

-Hỏi để biết, có làm sao không?

Trông gương mặt khiêu khích của em, tôi bật cười thành tiếng. Em đấm vai tôi rồi tiếp lời:

-Tặng quà sinh nhật cho tớ!

Tôi ngạc nhiên:

-Hả? Hình như... cô sinh ngày bao nhiêu nhỉ? Ờ, ờ... hai tháng nữa mới tới sinh nhật cô, sao đòi quà sớm thế? Đợi đến lúc đó thì tặng quà!

-Nhưng hai tháng nữa lâu quá, với lại lúc ấy không hợp! – Châu lắc lắc đầu, đuôi tóc ngúng nguẩy.

-Cái gì mà không hợp? – Tôi hỏi.

Cô bé bần tía lia:

-Tớ thích kem Tràng Tiền! Kem ốc quế ấy! Hai tháng nữa mùa đông mất rồi, mùa đông ai ăn kem? Nhá? Đì mà! Tớ thích kem lắm!

Em vừa nói vừa túm lắc tay áo tôi như đứa trẻ đòi quà. Tôi không ưa đồ ngọt, nhưng cái món ốc quế Tràng Tiền thì cũng khoái. Ngày xưa, món đó được bọn học sinh trường tôi gọi là “vãi cả xa xỉ”. Xa xỉ không phải vì tiền nong, mà vì trường tôi cách phố Tràng Tiền rất xa, đạp xe tới đó mệt phờ râu. Vả lại, ai ra Tràng Tiền cũng phải kiếm bằng được ốc quế nên nó trở thành thương hiệu nổi tiếng dù chưa chắc đã ngon hơn kem ốc quế ở khác. Máy thằng có xe máy thường dụ khi gái bằng món này; được nó chở lên phố, được nó bao món kem ốc quế, cô nào chẳng đổ? Thời đó, cửa gái dễ vô cùng, cứ công thức xe máy (xe nào cũng được, đỡ rím chiến cũng không thành vấn đề) cộng với kem ốc quế là có người yêu liền.

Nhưng nghĩ cảnh ẽ cổ đạp xe lên tận Tràng Tiền, tôi thấy ớn. Ăn được bát cháo lội ba quãng đồng, tôi không ham. Thở dài đánh sượt một cái, tôi trả lời Châu:

-Mệt lắm cô ơi! Thôi, để sinh nhật tôi tặng quà cho!

Châu xụ mặt, cặp lông mày của em vẽ thành một đường gấp khúc khó coi. Em phụng phịu:

-Vẽ tranh, đổ màu, rồi còn đóng khung gỗ tặng người khác thì được, đây nhờ cái kem cũng không được!

Tôi ngẩn người và mất vài giây mới hiểu em nói gì. Thằng Cuốc đã đại gái thì chớ, được thằng Sĩ cũng đại gái luôn thể! Mặc dù thằng Sĩ chỉ nói tôi tặng quà cho bạn và không nói rõ là bạn gái, nhưng bằng trực giác phụ nữ, Châu cũng lờ mờ đoán ra. Nhưng kể cả em đoán đúng đi chăng nữa thì... đã làm sao? Tại sao em phải nói bóng nói gió chuyện đó?

Song cô bé “Trâu diên” ấy có biệt tài khiến người khác không thể chối từ đề nghị của mình. Em ngả sấp người xuống bàn, tay cầm bút bi vẽ linh tinh. Mà tưởng em vẽ linh tinh, thế nào lại hiện ra hình con mèo Kitty hoặc con Pikachu và con nào cũng ôm một cây kem to đùng. Có cần thiết phải thế không trời? – Tôi cười rồi nói với em:

-Thôi được rồi! Thì kem! Nhưng với một điều kiện! Ờ, ai bảo cô đòi quà sớm? Xem nào, ờ... thế này nhé, hãy hát một bài hát nhạc rock! Được chứ?

-Nhưng tớ không biết hát! – Châu lắc đầu – Tớ hát dở lắm!

-Tôi không biết, đây là việc của cô. Nhanh lên nhé, sắp mùa đông rồi, hết ăn kem đấy!

Tôi cười ranh mãnh, tay xòe biểu tượng metal-horns (chỉ tiết xin google) chọc tức cô bé. Thực tình tôi chỉ trêu em chứ chẳng bắt em hát hò gì sất. Vả lại vì ngại đường xa để mua kem nên tôi mới bày ra yêu cầu không tưởng đó với Châu. Mà nó đúng là không tưởng thật! Suốt tháng ấy, cô bé chẳng đả động mấy cái kem nữa.

Sang tháng, tức là khoảng đầu tháng mười một, nhà trường tổ chức đi tham quan. Tham quan giờ này hơi sớm, nhưng nhà trường muốn học sinh lớp 12 vào năm sau sẽ hoàn toàn tập trung cho kỳ thi đại học và không bị phân tán tư tưởng. Nghe tham quan, đứa nào cũng háo hức, riêng tôi thì không. Không còn ở cái tuổi trẻ trâu thích bày trò chơi trội nữa, với tôi tham quan hay không cũng thế. Nhưng tôi chẳng thể ngờ đó lại là kỳ tham quan tuyệt vời nhất mà tôi từng biết.

Kỳ thực, toàn bộ chuyến tham quan nhạt thếch! Lớp tôi không đoàn kết lắm nên nhiều nhóm xé lẻ đi chơi riêng. Người ta nói thời cấp ba đẹp nhất đời người nhưng tôi không thấy thế. Ngó sang lớp thằng Choác, chúng nó kéo đàn kéo đồng cùng vui đùa cùng phá hoại mà thêm. Hết buổi tham quan, cả lớp lên xe ô tô về Hà Nội, không khí tưng bừng nhàn nhạt chẳng vui vẻ mấy. Lại một kỳ tham quan như kịch nữa! – Tôi thở

dài chán nản, mắt đăm đăm nhìn ánh đèn nhấp nhô phía xa. Nhưng giữa lúc chán chường, cô bé “Trâu diên” lên tiếng:

-Này, sao cả lớp mình không hát chung nhỉ?

Hầu hết lớp không nói gì, chỉ vài đứa hưởng ứng theo lời Châu. Em nói:

-Thế này nhé, chúng ta sẽ hát theo chữ cuối cùng. Tức là chữ cái của bài kế tiếp phải trùng với chữ cái cuối cùng của bài trước, hiểu chứ? Bắt đầu nhé! Để tớ trước! Ồm... “Tình thôi xót xa” nhé!

Và rồi em cất tiếng hát. Em hát không hay lắm, so với cô bé Hoa Ngọc Linh năm xưa còn thua xa. Nhưng có một thứ gì đó rất đặc biệt trong giọng hát của em khiến cả lũ bị thu hút. Một đứa, năm đứa, mười đứa rồi cả lớp lắng nghe em hát. Em hát xong, lác đác tiếng vỗ tay vang lên, bỗng một thằng đứng dậy tuyên bố hùng hồn:

-Để anh đây hát “Anh vẫn đợi chờ” của Đan Trường nhé!

Nó hát và vài thằng bắt đầu hát theo. Khi nó kết thúc bài hát, nửa lớp vỗ tay khen nó hát hay. Rồi một thằng khác nhảy ra giữa hai hàng ghế, hân hoan tay như thể ca sĩ đón chào bầy fan hâm mộ:

-“Ổ trợ” của Trần Hiếu nhé chúng mày!

Giọng thằng này thì vừa chua vừa rè như cái đài Liên Xô sắp hỏng. Nhưng nó bày trò uốn éo như mấy cô ca sĩ bên Mỹ nên cả bọn hưởng ứng nhiệt liệt. Từ đấy, chẳng còn phân biệt hát hay hát dở nữa, cứ thằng nào lên sân khấu là cả lũ cổ vũ nhiệt tình. Ngay cả những đứa vốn im lặng cũng tham gia cuộc vui. Hai nhất là khi thằng Cuộc lăn thằng Sĩ bày trò âu yếm nhau theo video clip của bài Lucky – Lucky Twice (lần đầu tiên tôi thấy lũ con trai không ghét thằng Sĩ). Chúng nó toàn hát nhạc Việt, mà tôi lại chẳng mấy khi nghe nhạc Việt. Nhưng nghe chúng nó hát, tôi cũng biết thế nào là “Công chúa bong bóng”, nào là “Trà sữa”, nào là “Xe đạp”, hay thế nào là “Tuyệt yêu thương” – mấy bài hát làm mưa làm gió thuở đó. Hôm tham quan, có một thằng mang đài và hề có sẵn bài nào trong đĩa, nó lại bật lên cho cả bọn hát cùng. Và đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy lớp mình đoàn kết đến thế. Vẫn có những hiềm khích, vẫn có những sự căm ghét, nhưng chúng là chuyện của ngày khác, còn hôm nay, trên chiếc xe này chỉ có sự hòa đồng. Lớp tôi hát hò to đến nỗi bọn học sinh trên mấy xe khác phải chú ý bằng ánh mắt ghen tị.

Chúng tôi cứ hát hò, nhảy múa hai tiếng liên tục. Cho tới khi về Hà Nội, cả bọn đều mệt lử, không nói năng được câu nào. Cô bé “Trâu diên” lên tiếng:

-Hay cả lớp mình hát thêm bài nữa đi?

-Sung thế cô ơi, cho bọn tôi nghỉ đi! – Một đứa nói.

-Mà bài nào cả lớp mình biết đây? – Đứa khác tiếp lời.

Châu nhướn miệng cười. Em vớ lấy cái đài rồi nhét đĩa vào, bấm bấm một hồi, sau lấy chai nước Lavie làm “micro” rồi chỉ tay về phía trước, trông hệt như một ca sĩ chuyên nghiệp đang khuấy động khán giả. Cái đài bắt đầu phát tiếng nhạc và tôi bỗng nhồm lựng dậy. Nhạc nghe quen quá! Châu nói lớn:

-Có một người yêu cầu tớ hát nhạc rock! Và sau đây “Tìm lại” của Microwave xin được bắt đầu!

Tôi không nghe nhạc Việt mấy, nhưng rock Việt lại tìm hiểu khá. Và chẳng có lý do gì tôi lại không biết bài hát “Tìm lại” đang nổi như cồn trên đài XoneFM thuở đó. Châu mới cất giọng, chẳng ai bảo ai, tất cả chúng tôi hát cùng em:

“Chẳng muốn nghe gì

Chẳng muốn tìm khác...”

Năm 2006, Rock Storm chưa khởi động nhưng trên chuyến xe này, cơn bão Rock Storm đã xuất hiện. Lớp tôi có sĩ số là bốn mươi, và bạn tưởng tượng bốn mươi cái miệng cùng hò hét một giai điệu, bốn mươi đứa cùng quay cuồng theo âm thanh cuồng nhiệt, bốn mươi gương mặt đối diện nhau dưới ánh đèn tù mù của xe ô tô, nó tuyệt vời nhường nào? Lần đầu tiên tôi hát mà không phải ngượng, hát mà có người hát cùng, hát với tất cả những gì mình có trong tâm hồn. Những khoảnh khắc để bạn hết mình với tuổi mười bảy ấy

không nhiều, tôi là một trong những người may mắn được tận hưởng những khoảnh khắc đó. Sau này, bọn trong khối thường lưu truyền câu chuyện về chiếc xe ồn ào nhất kỳ tham quan năm lớp 11 mang tên B4.

“Tìm lại đi hãy tìm lại trong mỗi người

Để ta không thấy ta như lúc này

Đường xa quá dài, rồi ta mệt nhoài

Vì ta không đứng bên nhau nữa...”

Và người cho tôi tìm lại bản năng của mình, chẳng phải ai khác ngoài cô bé “Trâu điên” vô tư nọ. Tôi vẫn nhớ như in cô bé nhỏ nhắn cầm chai nước làm micro, đuôi tóc xòa tung cùng nét hồn nhiên bất tận trên gương mặt. Tôi tự nhận mình nghe rock, nhưng chỉ được cái vỏ mà không được cái hồn. Em không nghe rock, nhưng em “rock” hơn bất cứ ai. Tôi vẽ để tặng Hoa Ngọc Linh, nhưng người cho tôi động lực vẽ là Châu. Tôi vẽ những thứ quá xa lạ với mọi người, người đồng cảm với tôi cũng là Châu. Tôi không có ai để chia sẻ ước mơ và Châu lắng nghe những ước mơ xa vời ấy. Tôi...

Tôi không biết nữa...

Lúc xe về đến trường, em vỗ vai tôi rồi thì thầm:

-Tớ hát rock rồi nhé? Vậy kem ốc quế của tớ đâu?

Tôi cười mếu, đành trả lời:

-Thứ bảy tuần sau nhé! Được không?

-Được! “Chuận” luôn! – Châu giơ ngón cái – Năm giờ chiều, tớ đứng ở... nhé, đi qua sân vận động là tới, gần nhà tớ lắm! Nhớ đấy!

Tôi và Châu giữ kín lịch hẹn hò ăn kem. Suốt một tuần sau, em chẳng dǎ động gì chuyện đấy. Tôi cũng im lặng, tránh để hai ông bạn tọc mạch nghĩ thấy. Đèo gái đi ăn kem à? Chắc là hay lắm! – Tôi mơ màng.

Nhưng thằng con trai vốn ham vui, mà hễ dính vào vui chơi bù khú là quên hết trời đất. Tầm giữa tuần, thằng Sĩ thông báo sẽ tổ chức sinh nhật vào thứ bảy. Mẹ thằng Sĩ vừa cho năm lít (năm trăm nghìn) nên nó sẽ bao bọn tôi từ ăn uống nhậu nhẹt, chơi điện tử cho tới đồ ăn đêm khuya. Được ăn chơi miễn phí, lại quây phá cả đêm thì đùa nào cùng sướng; tôi cũng thế, thậm chí quên bằng luôn lời hứa với Châu.

Rồi thứ bảy đến, bốn thằng bọn tôi hôm ấy không về nhà mà chui vào hàng điện tử, mỗi thằng một cái bánh mì pate, vừa ăn vừa chơi vừa chửi nhau. Chơi chán, chúng tôi lại lóc cóc đạp xe đi bơi suốt cả chiều. Rồi khi trời sẩm tối, bọn tôi kéo về nhà thằng Cuốc nhậu nhẹt. Mà gọi là nhậu cho oai chứ bàn tiệc toàn bim bim, bò khô, nem chua rán, mấy món cóc ối với coca hoặc pepsi. Chỉ ngần ấy thôi mà bốn thằng tĩ tê với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Được một lúc, chúng tôi nói về chuyến tham quan tuần trước. Thằng Choác hỏi:

-Thấy mấy đứa lớp tao bảo xe lớp mày hôm ấy vui lắm!

-Chuyện! – Thằng Sĩ cười – Vui vãi luôn! Cơ mà hôm ấy mà không có Châu thì chẳng vui vậy đâu!

Thằng Cuốc hỏi:

-Mày không rủ Châu ăn sinh nhật à?

-Nó bảo bận cái gì đó buổi chiều nên không đi được. – Thằng Sĩ nói.

Nghe tới đó, tôi hốt nhiên ngồi dậy, đôi mắt hoảng hốt tìm đồng hồ. Bảy giờ tối! Ôi thôi Đóp Cơm Muối Với Củ Lạc nhà con rồiiiiiiiiiiiii! – Tôi gào lên, đoạn chạy ra ngoài cửa, tay dắt con xe đạp. Ba thằng bạn tưởng tôi mất cái gì bèn hỏi:

-Sao thế? Quên đồ ở bể bơi à?

Tôi trả lời đại:

-Ồ! Tao quên mất quyển sách!

Đi bơi thì chẳng ai mở sách ra đọc, nhưng trông bộ dạng hốt hải của tôi, chúng nó nghĩ tôi mất sách thật.

Tôi không quay lại bể bơi mà xuôi thẳng đường hướng về sân vận động thành phố. Châu đã hẹn tôi đi ăn kem, vậy mà tôi quên hết. Mà khốn nạn hơn là mới đạp nửa đường, bầu trời bỗng ầm ầm tiếng sấm rồi mưa rơi như trút. Tôi ghét trời mưa vô cùng dù luôn thủ áo mưa phòng thân. Bởi lẽ tôi đeo kính, mỗi lần mưa là nước làm mờ hết mắt kính, loạng choạng đi tắt đón đầu xe tải như chơi. Tôi sẵn sàng bỏ cuộc đi chơi chỉ vì mưa. Nhưng hôm đó, tôi không quay xe về nhà mà vẫn cố đi tới chỗ hẹn. Mưa to thế này, hẳn Châu đã về. Nhưng nếu em vẫn chờ thì sao? – Tôi cả sợ, vội vàng đạp xe nhanh hơn, mặc ấy lần suýt xòe giữa đường.

Đạp xe qua sân vận động, tôi đã tới chỗ hẹn. Và đúng như tôi lo sợ, cô bé “Trâu điên” vẫn đợi. Em nép mình dưới mái hiên của một ngôi nhà. Mà chủ nhà đã cuộn lại mái hiên, thành ra nó chỉ đủ che cho cô bé không bị ướt đầu, chứ lưng áo và hai cánh tay đã ướt nước mưa. Trông em như thế, tôi chẳng biết nói sao, chỉ trách em sao không phủ phàng mà quay về nhà thay vì đợi tôi. Vừa thấy tôi, em vẫy tay:

-Tớ ở đây, Tùng ơi!

Em ngồi lên yên xe rồi chui đầu vào áo mưa. Tôi thấy mình có lỗi với em quá, bèn nói:

-Xin lỗi, bị bọn bạn giữ lâu quá! Tôi chở cô về nhà nhé!

Cô bé giãy giụa, miệng bắn súng liên thanh:

-Về là về thế nào? Tới đây rồi thì phải đi ăn kem chứ? Đã hẹn thế rồi cơ mà! Đi, nhanh! Chở tớ đi ăn kem!

-Nhưng mà muộn rồi, sợ không còn ốc quế đâu!

-Không có ốc quế thì ăn kem cốm! Tùng trả tiền cơ mà! Được ăn miễn phí thì tội gì mình bỏ chứ?

Tôi phì cười vì lý do rất đỗi hài hước của em. Và tôi đeo em lên tận Tràng Tiền thật. Đường xa, mưa vẫn cứ rơi tấp mạt. Tôi không nghe thấy em nói gì mà chỉ im lặng. Dù vậy, tôi biết rõ là em đang giận. Chờ đợi dưới mưa hai tiếng đồng hồ, em không giận mới lạ.

Sau một chặng đường tầm tã mưa rơi, chúng tôi đến hiệu kem Tràng Tiền lúc tám giờ. Kem ốc quế thường hết khá sớm, nhưng có lẽ nhờ cơn mưa nên người mua ít hơn thường lệ và may mắn thay, hai chiếc ốc quế cuối cùng vẫn chưa bị ai ngó tới. Tôi mua cả hai, một cho Châu, một cho tôi. Hai đứa đứng dưới mái hiên của cửa hàng, vừa ăn vừa ngắm con đường thưa người qua lại, những chiếc xe buýt vội vã đến rồi đi và những dòng nước mưa từ mái hiên chảy xuống đất. Châu cúi đầu và không nói gì, trông chẳng giống em chút nào. Tôi lục cặp, lấy ra chiếc máy nghe đĩa rồi bật nhạc của Sonata Arctica – một band mà tôi rất thích. Tôi nhét một phone vào tai em, mình đeo phone còn lại. Em lắc đầu nguây nguẩy:

-Không nghe rock đâu! Đau đầu lắm!

-Cái này nghe được đấy! Không đau đầu đâu! Thề, nói dối mua cái kem khác liền!

Và chúng tôi cùng nghe nhạc, cùng ăn kem, cùng ngắm phố phường dưới cơn mưa mùa thu. Châu không bỏ tai nghe ra như trước đây em vẫn làm, em hỏi tôi:

-Bài hát tên gì vậy?

-Tallulah. – Tôi trả lời.

-Tallulah nghĩa là gì?

-Tên của một cô gái. Một anh chàng yêu Tallulah, và anh ta không thể chịu đựng nổi khi Tallulah bỏ đi.

Em gật gật đầu, chừng như chẳng quan tâm cô nàng Tallulah nọ. Em đang giận và tôi chẳng nặn ra được từ nào khiến em nguôi giận

-Xin lỗi nhé! Tại tôi mãi chơi quá!

Tới lúc ấy, em mới ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ bừng ướt đầm không biết là do nước mưa hay nước mắt. Em nói chậm, chẳng giống kiểu nói liến thoắng như mọi khi:

-Bắt người ta chờ thế mà coi được à?

Đứng trước một cô gái đang khóc là việc đáng sợ nhất đời. Tôi vội vàng trấn an:

-Được rồi, được rồi! Tôi sai! Được chưa? Đây, ăn kem nữa không?

Tôi chìa chiếc kem của mình ra. Em bật cười, cười với đôi mắt đỏ hoe ngấn nước, và rồi há miệng cắn mất nửa cái kem của tôi, coi như trả thù vụ đến muộn. Em khóc ngay được, nhưng nín cũng nhanh lắm. Tôi hỏi tiếp:

-Mà muộn thế, sao cô không về luôn?

-Thì để xem có giữ lời hứa không. – Em trả lời.

-Tôi giữ lời hứa rồi đó! – Tôi cười, mắt chớp chớp – Vậy thì thưởng cho tôi cái gì đi?

Châu chẳng đáp chẳng rằng, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt tôi. Trông gương mặt em, tôi không thở nổi. Nó không giống gương mặt đã thổi bay trái tim tôi hồi cấp hai. Nhưng gương mặt ấy khiến tôi trở thành một gã trai dại khờ.

-Nhìn gì ghê thế? – Tôi hỏi – Nói sai cái gì à?

Bỗng nhiên em chụm tay lên môi, hôn một tiếng “chụt” rồi đặt hai ngón tay ấy lên má tôi. Tôi bản thân cả người, tay luống cuống suýt đánh rơi cây kem, miệng lắp bắp:

-Thế... nghĩa là sao?

-Là như thế chứ sao nữa! – Châu điềm nhiên đáp.

-Nhưng... tôi không hiểu?!

-Đứa nào không hiểu là đứa ấy ngu! – Em cười.

-Hả?

Ngoài kia mưa vẫn rơi, bài hát Tallulah vẫn vang trong tai hai đứa. Thời gian như ngừng đọng đưa và tôi nhận ra mình đã tìm thấy Tallulah như anh chàng ca sĩ kia vậy.

Cô gái trong mơ của bạn như thế nào?

Mỗi anh chàng có một cô gái trong mơ của riêng mình. Còn tôi? Tôi sẽ trả lời rằng giữa tháng mười một năm ấy, có một cô gái đứng ăn kem cùng tôi. Đó là cô gái trong mơ của tôi, là Tallulah của tôi. Tôi sẽ không thể chịu đựng nổi khi em – Tallulah của tôi – ra đi. Tôi muốn thời gian này là mãi mãi.

Nhưng chẳng có gì là mãi mãi, và tôi cần xác định trái tim mình thuộc về nơi nào.

14. Chương 14: Chương 14

Một cách vô tình có chủ đích của... ông trời, Châu đã len lỏi vào tâm hồn tôi. Trong lúc vẽ, tôi nghĩ đến gương mặt em; lúc học, tôi nhớ dáng dấp của em đang hát bài “Tìm lại”; thậm chí khi ngủ, thi thoảng tôi lại mơ về dáng vẻ đáng yêu của em dưới cơn mưa tháng mười một. Mỗi ngày tới lớp, tôi phải nhìn lên ngắm trộm em vài lần mới yên. Hôm nào Châu nghĩ ốm, tôi cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó, cuộc sống cũng kém vui ít nhiều. Và khi em đi học trở lại, tâm tình tôi phần chần như thể hôm ấy là thứ bảy vậy.

Dù thế, tình cảm mà tôi dành cho Châu vẫn chỉ dừng ở mức cảm mến. Tôi có thể đưa em ra bến xe buýt, chạy xuống căng tin mua giùm em hàng tá kẹo mút hoặc lắng nghe em kể những chuyện trời ơi đất hỡi của tụi con gái. Tôi không phải bạn thân của em – cái khu vực “friendzone” mà bao thằng con trai lo sợ; cũng chẳng phải một người có bờ vai để em tựa vào để tìm kiếm sự chở che. Đại khái tôi lừng lờ ở khu vực “boy-friend”, nếu mất cái dấu “-” này, tôi sẽ rơi xuống “friendzone”, hoặc cũng có thể ngoi lên thành “boyfriend” thật.

Đôi khi, sự cảm mến ấy dâng trào và gần như đã biến thành chữ “yêu”. Gọi là gần như vì mỗi lần tôi nghĩ chuyện “yêu”, hình bóng Hoa Ngọc Linh lại xuất hiện. Suốt năm lớp 11, tôi vẫn vẽ tặng Linh, vẫn đạp xe qua nhà em sau mỗi buổi học, vẫn gửi cho em hàng đồng tin nhắn dù em chẳng bao giờ trả lời. Cũng có lúc, tôi tự nhủ rằng những việc mình làm là vô ích. Thăng Choác từng khuyên tôi dẹp mấy chuyện này:

-Tao thấy mày tặng tranh cho con Linh cứ... ngu ngu thế đếch nào! Chẳng khác gì vác đàn hát ông ổng trước cửa nhà nó cả! Bớt đi cu!

Tôi ậm ừ nghe lời nó, song qua vài hôm, mọi chuyện vẫn quay về lối cũ. Một mặt, tôi mong chờ Hoa Ngọc Linh hồi đáp. Mặt khác, tình cảm tôi dành cho cô bé Châu mỗi lúc một lớn. Đứng trước ngã ba, tôi trở nên ngu ngốc và chẳng biết làm gì. Những thằng con trai mười bảy tuổi chỉ điều khiển được thân xác của mình, chứ tâm hồn lạc lối nơi đâu thì chúng nó chịu chết. Thật!

Lùng khùng trước ngã ba, tôi chẳng biết rẽ ngã nào, thành thử quan hệ giữa tôi và Châu chẳng tiến triển gì thêm. Cuộc sống cứ bình lặng trôi đi cho tới mùa Valentine năm 2007...

Năm ấy, ngày Valentine đến sớm hơn so với Tết Nguyên Đán và thằng Cuốc nảy ra ý định kiếm chác. Một hôm, nó gọi tôi, thằng Sĩ, thằng Choác và bắt đầu trình bày ý tưởng kinh doanh. Số là nó có anh trai, ông anh này tính chuyện tặng quà bạn gái nhân dịp Valentine mà chưa nghĩ ra món thích hợp. Chẳng biết thằng Cuốc dẻo mồm ra sao mà nó thuyết phục được ông anh mua đồ handmade do chính tay nó làm. Thằng Choác hồ hởi:

-Đâu, đâu, đâu? Cái đồ “hen mét” đâu?

-Cho tao xem cái! – Tôi nói.

-Ông anh mày mất tiền ngu rồi! Mà đâu? Cái đồ đó đâu? – Thằng Sĩ cười phớ lớ.

Ba thằng dài cổ hóng món đồ của thằng Cuốc. Nó chẳng đưa món đồ handmade nào ra mà chỉ tay vào ba thằng tụi tôi:

-Bọn mày làm hộ tao!

-Hả?

-Thế này nhé, khoảng hai tuần nữa là Valentine, anh em mình làm đồ handmade sau đó đem bán, ồ kè? Nhưng mà cần làm vài mẫu trước để xem thế nào, trước tiên là coi anh tao có thích hay không! Vậy ý kiến chúng mày thế nào?

Thằng Sĩ và thằng Choác đồng thanh:

-Đập Con Mèo là không bao giờ!

Mặc cho thằng Cuốc than vãn lẫn ra sức dụ khi, thằng Sĩ và thằng Choác quyết không tham gia vào vụ kinh doanh mà chúng nó cho là vớ vẩn này. Sau cùng, thằng Cuốc cố gắng thuyết phục tôi:

-Đóng Muối, hai thằng kia đếch chịu hiểu ông ạ! Cơ hội kiếm tiền đấy! Mùa Valentine, thằng đếch nào lại mặc cả chuyện quà cáp cho người yêu chứ?

-Nhưng mà tao biết làm mấy cái đồ như thế đâu?

-Thì thế tôi mới bảo anh em mình cần nghĩ xem đồ gì dễ làm mà bán được. Thế nhé! Còn ba tuần nữa thôi! Nghĩ hộ em đi anh, rồi em mời anh bánh xèo!

Nghe đến bánh xèo, hai mắt tôi rực sáng như đèn pha ô tô. Nghe dân tình đồn đại món đặc sản của Sài Gòn này ngon lắm mà tôi chưa được nếm bao giờ. Vì đồ ăn, tôi nhận lời giúp thằng Cuốc. Nhưng nghĩ sao ra một món đồ handmade vừa dễ làm vừa dễ bán đây? Món đồ nào có thể khiến mọi anh chàng phải móc tiền ra tặng bạn gái? Nói đi cũng phải nói lại, xứ Việt Nam toàn du nhập văn hóa nước ngoài không tới nơi tới chốn. Đọc manga và tham khảo trên mạng, tôi thấy ngày Valentine là cơ hội để con gái tặng quà con trai. Thế mà về Việt Nam, mọi ngày lễ đều ở chế độ mặc định là con trai tặng quà con gái. Cuộc đời bất công gớm!

Nghe mãi chẳng ra, tôi bèn hỏi ý kiến của Châu. Nghe xong, cô bé chống cằm suy nghĩ, que kẹo mút trên miệng đảo từ phải qua trái rồi lại từ trái sang phải. Em nói:

-Khó nhỉ? Giờ người ta vào hàng lưu niệm là mua được, mà còn nhiều đồ nữa chứ! Mình làm thì chỉ được một mặt hàng thôi!

-Thôi bỏ vậy! – Tôi lắc đầu – Nghe đã thấy khó rồi!

Châu đắm vào vai tôi:

-Ai bảo bỏ? Nói thế thôi mà đã buông xuôi à? Khó mới cần làm chứ! Bảo với Cuộc cho tớ tham gia nhé, để tớ về nhà nghĩ thêm!

Châu khá nghiêm túc trong việc làm quà Valentine. Ngay hôm sau, em gọi tôi và thằng Cuộc ra một chỗ, tay cầm bút hí hoáy vẽ và trình bày ý tưởng:

-Thế này nhé, chúng ta sẽ cắt miếng xấp theo hình trái tim, sau đó phủ màu rồi vẽ lên đó vài câu, đại khái như “Happy Valentine” hoặc “I love you”. Hoặc là mình sẽ dính hoa giấy lên miếng xấp. Gấp hoa giấy origami ấy? Hiểu không? Xếp hoa giấy theo tên người, chữ cái đầu thôi! Chẳng hạn người ta tên là Trang thì mình xếp chữ “T”, Vân thì là “V”, được chứ? Một nửa miếng xấp mình vẽ chữ, nửa còn lại mình gắn hoa theo tên, được chứ?

-Ồm... nghe cũng được đấy! – Thằng Cuộc gật gù – Nhưng có mỗi thế thôi à? Sao mà thu lãi được?

Bản tính Thằng Cuộc rất lăm ý tưởng nhưng lại hay bàn lùi. Trong kinh doanh người ta gọi là “dự báo rủi ro”, khổ nỗi ông nhôi này sợ rủi ro và lúc nào cũng sợ lỗ. Châu cười:

-Thì tất nhiên là sẽ lỗ rồi! Cuộc tưởng buôn bán dễ lắm à? Cơ mà bọn mình làm cho vui, cho biết buôn bán là thế nào, tiện thể vui chơi luôn, tội gì chứ?

-Sao lại có vui chơi hả cô? – Tôi hỏi.

Châu cười:

-Ở chợ đêm Đồng Xuân mà không đi chơi là phí hoài đó!

Nói cho cùng, ở cái tuổi chíp hôi ấy mà muốn móc túi thiên hạ là chuyện bất khả thi, nhưng xác định làm cho vui và học thêm kinh nghiệm buôn bán cũng chẳng phải ý tưởng tồi. Song có mỗi ba đứa làm thì không ổn, tôi bèn thuyết phục thằng Sĩ và thằng Choác thêm lần nữa. Nghe tôi trình bày mục đích kinh doanh và bánh xèo (bánh xèo là chủ yếu), hai thằng gật gù tham gia.

Sau buổi học, bốn thằng bọn tôi tập trung tại nhà thằng Cuộc và lên kế hoạch mua nguyên liệu. Để làm ra món đồ như Châu nói, bọn tôi cần cắt miếng xấp, mua giấy màu và sơn xì, bút vẽ tôi có sẵn. Nghe có vẻ đơn giản chứ lúc bắt tay vào làm, bốn thằng mới thấy khó kinh hồn. Kiểm xấp khá dễ, nhưng để cắt ra những miếng xấp hình trái tim chẳng dễ chút nào; dùng dao cắt thì miếng xấp luôn bị vỡ hoặc bị răng cưa phân viền, hơn nữa lại chẳng có khuôn. Vạn sự khởi đầu nan, gian nan nản cả lượt, thằng Cuộc lắc đầu:

-Thôi nghỉ các ông ạ, kiểu này là đếch thể làm được đâu!

Ông nhôi chủ trì buông xuôi, ba thằng còn lại cũng nghỉ luôn. Hôm sau, Châu hỏi tôi công việc tới đâu thì tôi trả lời:

-Nghỉ rồi! Thằng Cuộc đếch làm nữa!

Rồi tôi kể lại cho em chuyện cắt mấy miếng xấp. Nghe xong, Châu cười rũ:

-Giời ạ, tự mình sao mà cắt được? Phải đem ra hàng, họ mới cắt cho! Đi, chiều nay đèo tớ xuống phố Hàng Mã!

Chiều hôm ấy, bọn tôi đèo Châu xuống phố Hàng Mã. Đúng như Châu nói, ở đó có những cửa hàng chuyên gia công mặt hàng giấy, xấp, gỗ. Họ có thể bán cho chúng tôi cả lô xấp đồng kích cỡ, giá cả cũng không đến nỗi nào. Châu đặt mua khoảng ba chục miếng, vị chi hết khoảng sáu xịch. Tôi không thắc mắc chuyện tiền nong mà thấy số lượng xấp quá nhiều, bèn nói:

-Nhiều thế này, làm hết được không?

-Dôi ra mười cái hồng ấy mà! – Châu nói – Cùng lắm mình làm hai chục cái thôi, mười cái để phòng nhỡ hồng còn làm lại.

Ba thằng bạn quý hóa của tôi giờ ngón cái khen Châu nói đúng. Thằng Sĩ gật gù:

-“Trâu” nói là chuẩn!

-Ông còn phải học tập nhiều! – Thằng Cuốc tiếp lời.

-Mày ngu lắm con ạ! – Thằng Choác để thêm.

“Tổ cha mấy thằng vì gái phản bạn!” – Tôi chửi thề. Nhưng những lời của Châu làm tôi vỡ ra nhiều điều. Hồi đó, tôi là một gã công tử thành thị điển hình: chỉ học, chơi rồi vẽ, mấy kiến thức thường nhật hầu như mù tịt. Nhờ cô bé Trâu điên, tôi biết thêm lắm thứ hay ho của cuộc sống.

Sau đó, bọn tôi rong ruổi xe đạp trên phố Hàng Mã mua thêm giấy màu và sơn xì. Tổng thiệt hại gần ba lít, cả năm đĩa hôm ấy bị vết sạch túi. Mặc dù đã chuẩn bị tiền từ trước nhưng thằng nào cũng tiếc ngớ; từ nay đến Tết hết chơi điện tử, hết ăn quà vặt và quay về với cái bánh mì “bẩm bẩm” dưới căng tin. Trông bản mặt lũ con trai chúng tôi, Châu cười:

-Nghỉ chơi điện tử vài hôm thôi mà! Bọn mình cố gắng làm xong rồi bán hàng ở chợ đêm! Ở đấy vui hơn nhiều!

Với những ai chưa biết thì “chợ đêm” ở đây là chỉ chợ đêm Đồng Xuân ở quận Hoàn Kiếm. Ngày đó, chợ đêm không phải thứ gì quá mới mẻ, bản thân tôi đã qua đó vài lần. Nhưng bán hàng ở chợ đêm lại là một trải nghiệm mà tôi chưa từng trải qua. Bọn thằng Sĩ, thằng Cuốc và thằng Choác cũng rửa. Nghe lời Châu, ba tuần trước ngày Valentine, bốn đứa con trai không bèn mải mê hàng điện tử nữa bước mà tập trung làm việc. Làm việc nhé! Nghe oai chưa? He he!

Nhà thằng Cuốc khá rộng, lại gần trường nên bọn tôi chọn đó làm cơ sở sản xuất, cứ sau giờ học là lại tụ tập về nhà nó làm. Việc khá nhiều nên Châu rủ thêm cả cô bạn thân của em tên Hà làm cùng (cô bé ngày trước vẫn chở Châu ra bến xe buýt). Công việc đầu tiên là tạo màu iếng xóp; đơn giản là dùng sơn xì phun lên rồi đợi sơn khô. Tuy nhiên Châu cho rằng như vậy quá đơn điệu, em nói:

-Mình có một mặt hàng thì phải làm nó đa dạng màu sắc. Từng thử pha màu xem, đại khái một miếng xóp có màu đỏ là chủ yếu nhưng có thêm vài chấm màu trắng chẳng hạn? Hả? Nói – chậm – lắm – rồi – đấy!

-Nhưng mà vẽ chữ bằng màu trắng rồi cô ơi! – Tôi nói.

-Không, cái đó dùng để gắn hoa giấy. Còn những cái vẽ chữ thì mình để miếng xóp đơn màu cũng được, nhưng tốt nhất là dùng để nó đơn điệu.

Tôi và Châu bàn luận khá nhiều cách phối màu sắc cho những miếng xóp. Thi thoảng chúng tôi cũng cãi nhau về việc lựa chọn màu nào cho phù hợp. Cãi nhau lắm, tôi để ý em thích những tông màu dịu như hồng nhạt, xanh nước biển hoặc xanh nõn chuối; em cũng nhận ra tôi khoái những tông mạnh và rực rỡ hơn như đỏ thắm, tím than hoặc màu da cam. Có bạn, chúng tôi cứ tranh cãi nhau về việc chọn màu phụ nào iếng xóp màu tím. Châu muốn tôi dùng màu vàng tươi, còn tôi lại thích xài màu trắng. Tranh cãi chán chê, tôi quay ra trêu chọc em:

-Người lớn nói thì phải nghe, học sinh cấp hai thì biết gì?

Châu có vóc dáng nhỏ nhắn nên tôi toàn trêu em là “học sinh cấp hai”. Nghe thế, cô bé chẳng nói chẳng rằng liền thụi tay vào bả sườn của tôi. Tay em bé bé mà toàn xương, đâm đau khiếp! Tôi “á” một tiếng rồi nhe răng trợn mắt trước mặt em:

-Đau! Cô thích giết người à?

-Cho chết! Ai bảo chê tở lùn? – Em bụm miệng cười.

Và mấy thằng bạn được thể ném đá đồng đội. Bao giờ cũng là thằng Sĩ khai mào, thằng Cuốc góp mắm muối và thằng Choác chốt hạ:

-“Trâu” nói đúng rồi, ông nghe lời “Trâu” đi!

-Chê khuyết điểm của người khác là nguy hiểm đấy!

-Mày tí tiện lắm Tóp ạ! Lại cãi! Im đi, con tiện nhân!

Tôi gào rú bóp cổ đám đá từng tảng một, còn Châu cười rũ rượi.

Sau cùng, tôi làm theo ý Châu là vẽ đường vân màu vàng tươi trên nền miếng xốp màu tím than. Mà màu vàng tươi làm miếng xốp rất nổi bật, hơn hẳn màu trắng. Về khoản màu sắc, Châu khá giỏi vì em vẽ màu thường xuyên, còn tôi trước nay chủ yếu vẽ chì nên không rành bằng em. Nhưng nhờ thế, tôi biết được nhược điểm của mình để tiến bộ.

Qua được công đoạn phun sơn vất vả, những phần còn lại dễ thở hơn nhiều. Vì khéo tay, tôi phụ trách toàn bộ phần vẽ chữ ười lăm miếng xốp. Những đứa còn lại gấp giấy màu để làm hoa hồng kiểu origami. Bọn tôi phát hiện thằng Choác gấp giấy rất đỉnh, hỏi ra mới biết con vẹo này chơi origami từ năm lớp 10. Thằng Sĩ và thằng Cuốc gấp kém hơn nên cắt giấy rồi gấp đường viền sẵn (những đường gấp đơn giản trước khi gấp thành hình), hai ông thần hăng say đến nỗi số giấy cắt ra chất thành đống cao ngất. Nếu bọn tôi không ngăn lại, dám cá chúng nó cắt bằng sạch giấy mới thôi.

Gấp giấy xong xuôi, bọn tôi bắt đầu dính hoa vào miếng xốp. Theo ý tưởng của Châu, các bông hoa sẽ xếp chữ cái đầu tiên trong tên của cô gái. Nhưng tên người nhiều vô kể, số lượng miếng xốp có hạn nên chúng tôi lựa chọn những chữ phổ biến nhất như “T”, “L” và “H”, mỗi chữ chiếm ba cái. Sáu miếng còn lại, mỗi miếng một chữ khác nhau như “V” hoặc “B”. Lúc thằng Choác xếp chữ “C”, tôi hỏi:

-Tên con gái có ai là chữ C nhỉ?

Thằng Choác ngẩn tò te. Nó nói:

-Ờ... chẳng lẽ là Cún? Hay Chó?

Tôi với nó cười sằng sặc, nhưng cả hai thằng nhất thời không nghĩ ra tên cô gái nào bắt đầu bằng chữ C. Lúc ấy Châu bỗng lên tiếng, đôi mắt lườm tôi và thằng Choác:

-Thế tớ thì sao, bỏ đi đâu?

“Ờ nhỉ!” – Tôi và thằng bạn bật mồm cười. Lâu ngày gọi Châu là “Trâu” nên chúng tôi quên bég tên em. Tôi tùm tùm cười:

-Hình như là “Trâu” chứ có phải Châu đâu?

Châu co tay dấm tôi vài phát. Kể cũng lạ, bọn thằng Sĩ thằng Cuốc suốt ngày gọi “Trâu” chẳng sao, hễ tôi mở miệng ra là em lại dấm. Chúng nó nói gì, em chỉ cười, còn tôi phát ngôn câu nào, em bật lại câu đó (lắm khi là cổ tình). Đúng là cái số bị gái ghét! Sau này lấy vợ thế nào đây? –Tôi đã than thở như vậy.

Sau hai tuần cật lực, bọn tôi đã hoàn thành công việc. Bỏ bốn miếng xốp bị hỏng và một miếng cho anh thằng Cuốc, tổng cộng sản phẩm là hai mươi lăm chiếc, mười hai xếp chữ hoa giấy, mười ba chiếc vẽ chữ. Dù chẳng biết bán được hàng hay không nhưng đứa nào cũng vui. Cũng giống như vẽ tranh, khi bạn bỏ công sức ra vẽ, tô màu và tới lúc hoàn thiện nó, bạn sẽ thấy vui hơn – một thứ hạnh phúc do bạn tự tay tạo ra. Chỉ khổ là nhà thằng Cuốc đợt ấy như bãi chiến trường, chúng tôi phải dọn dẹp cả chiều mới sạch sẽ. May thay mẹ nó dễ tính nên cũng không phàn nàn gì. Về phần ông anh thằng Cuốc, ông thấy món đồ handmade này cũng đẹp nên vui vẻ bỏ ra hai mươi nghìn. Thấy ông phản ứng thế, chúng tôi khá vui và hy vọng bán được hết số hàng này.

Chiều hôm cúng ông Công ông Táo, chúng tôi bọc từng miếng xốp trong túi nylon rồi chở hàng ra chợ đêm Đồng Xuân. Lâu rồi tôi không đi chợ đêm nên chẳng biết nơi ấy thay đổi ra sao, chỉ nhớ ở thời của tôi, chợ chia thành hai thành phần: khu chính dành cho người buôn lâu năm, khu phụ cho dân buôn bán thời vụ. Dân buôn thời vụ thì không có sạp hàng, chỉ bán bên lề đường hoặc tự dựng những góc con con để trưng bày hàng. Trong số dân buôn thời vụ có rất nhiều các anh chị sinh viên, họ cũng bán đồ handmade, mặt nạ hoặc bóng bay. Một số sinh viên trường mỹ thuật còn vác cả giấy bút ra vẽ tranh chân dung lấy tiền. Thấy họ giống mình, chúng tôi cũng đỡ ngại ngùng hơn. Như thường lệ, Châu lại là người lên tinh thần cho cả bọn:

-Làm thôi! Mấy ông đừng lì lì vậy chứ, trông ghê chết được! Cười lên xem nào! Cười lên đi Tùng ơi! Tớ bảo là cười cơ mà!

Em đưa tay tóm má tôi và cố chỉnh thành nụ cười. Trông em phẩu thuật bản mặt nhăn nhó của tôi, cả lũ cười theo rồi bắt tay vào làm. Chúng tôi dựng hàng gần một cột điện, treo một tấm xốp cỡ bự lên thân cây, sau đó dính các miếng xốp lên đó để trưng bày. Tôi không thể nhớ chính xác cột điện ấy nằm chỗ nào trong chợ đêm, chỉ nhớ nếu từ cột điện ấy đi lên khoảng chục bước sẽ gặp hội hát xẩm khá nổi tiếng ở Đồng Xuân. Họ thường hát vào tối thứ bảy, song độ ấy gần Tết nên ngày nào cũng có hội xẩm. Phải, Tết sắp về. Trên mọi nẻo đường, tôi thấy những cảnh đào tươi sắc hồng thắm, những chậu quất lớn trên yên xe máy thi thoảng tạt qua. Không khí Tết khiến tôi lộn cộn suy nghĩ về Hoa Ngọc Linh. Tháng vừa rồi tôi vừa tặng em một bức tranh khác, cũng đóng khung gỗ, cũng đổ màu và cẩn thận từng nét vẽ. Chẳng biết em có thích không? Giờ này em đang làm gì? – Tôi tự hỏi.

Những suy nghĩ vẩn vơ ấy của tôi nhanh chóng tan biến khi đêm xuống. Cuộc sống khu chợ náo nhiệt và sôi động khiến tôi nhanh chóng quên đi những phiền muộn. Thực tình, nếu đi chơi ở đó, bạn chẳng có thời gian đâu nghĩ chuyện quá khứ. Chen chân vào dòng người đông đúc, ngắm nghía đủ thứ mặt hàng thập cẩm tạp nĩ lù hay khư khư ôm ví tiền để phòng quân hai ngón đã đủ mệt rồi. Khách khứa đông dần, bọn tôi cũng bắt đầu làm việc. Sáu đứa chúng tôi (bốn thằng con trai, Châu và cô bạn em) thay phiên nhau mời chào khách. Thằng Sĩ và thằng Choác được tương cao to bảnh chọe (thằng Choác cũng bảnh lắm), các em gái như ruồi thấy mật cứ bu tới. Châu và bạn em được cái khéo miệng nên ai cũng hỏi. Tôi thì ăn nói kém cỏi, bộ môn marketing mù tịt nên chẳng ma nào thèm ngó. Tới lượt ông Cuốc thì ông thần này oang oang giữa đường, mồm hân hào to, hai chiếc răng to tổ bố lộ:

-Mua giùm em các anh chị ơi! Hàng ngon, bổ, rẻ, chưa qua sử dụng! Giá cả phải chăng! Hợp với đôi lứa, anh mua chị thích! Mua giùm em với!

Nghe nó quảng cáo, cả lũ bọn tôi lần lần dân buôn bán xung quanh cười sặc. Cơ mà thằng Cuốc chẳng ngại gì, cứ bô bô mời chào. Ấy thế mà cũng có tóm được hai, ba khách; vẫn tốt hơn tôi nhiều!

Nhưng buôn bán kinh doanh là một lĩnh vực quá sức với lũ học sinh. Nhiều khách hỏi nhưng chẳng ai mua đồ của bọn tôi. Người chê đắt (mỗi miếng xốp giá hai mươi nghìn), người tằn ngằn định mua rồi lại thôi, người nói ở ngoài kia có nhiều đồ đẹp hơn (dù họ khoái mấy miếng xốp vẽ màu nước của tôi chết cha); bọn tôi quá tốn thời gian vào những người thờ ơ mà lại dành ít sự quan tâm cho người có nhu cầu. Trong ngày đầu tiên, chúng tôi chẳng bán được cái nào, tâm trạng cả lũ khá hụt hẫng. Không hụt hẫng sao được khi chẳng ai trả giá cho công sức của mình? Nhưng với tinh thần “cọ xát là chính”, chúng tôi cũng không quá nặng nề tiền bạc. Châu cười:

-Thôi không sao, bán được thì bán, không được thì thôi, bọn mình qua đây vui chơi là chủ yếu!

Sang ngày thứ hai, chúng tôi không quá tập trung bán hàng mà dành thời gian vui chơi nhiều hơn. Bốn đứa ở lại còn hai đứa đi chơi thoải mái trong nửa tiếng, hết thời gian lại về trông hàng. Châu và bạn em lượn trước, lúc về hai nàng mang theo mấy con thú bông móc vào chìa khóa. Thằng Sĩ và thằng Cuốc đều sở hữu tâm hồn ăn uống mạnh nên vác về bản doanh một lô một lốc quà vặt đủ đánh chén qua đêm. Tôi và thằng Choác thì chẳng có nhu cầu ăn hay chơi gì nên chỉ tản bộ loanh quanh, hết qua khu hát xẩm lại vòng về khu vui chơi có thường xem dân tình đốt tiền. Tuy nhiên, lúc đi qua cửa hàng lưu niệm, thằng Choác bỗng hỏi một câu:

-Thế hôm Valentine, mày có định tặng con Linh cái gì không?

Tôi gãi gãi đầu rồi nói:

-Đập Muối ông hỏi khó tôi! Tao tặng nó quà sinh nhật rồi, ngày nào cũng tặng nó tranh, chưa đủ chắc? Với cả Valentine là con gái tặng con trai chứ!

-Thế mày nghĩ bọn con gái chịu hiểu chắc? – Thằng Choác cười phớ lớ – Ông tặng nó cả năm mà không tặng ngày Valentine thì chúng nó sút ông luôn và ngay! Đầu óc con gái thế mà! Cơ mà tao thấy mày nên mua quà tặng đứa khác thì tốt hơn! Đừng chối, tao biết thừa mày đang thích ai! Mày không qua mặt được lãnh tụ đâu!

Tôi chợt dạ. Thằng Choác trông vậy mà mắt nhìn đời của nó cũng sắc sảo ra trò. Quả thực, nếu bắt tôi tặng quà ột cô gái, tôi sẽ tặng cho Châu. Nói thế không có nghĩa là tôi bỏ quên Hoa Ngọc Linh, nhưng vì Linh ở xa quá, vì suốt mấy năm nay tôi chưa gặp Linh, vì Linh không trả lời tin nhắn Yahoo!, vì... nhiều thứ khác. Trong tâm tưởng, tôi đã cố gắng ngụy biện mọi lý do, nhưng chẳng thể chống lại một sự thật: nếu phải tặng quà, tôi sẽ tặng cho Châu.

Đương mãi suy nghĩ, thằng Choác bỗng khoác vai tôi, bản mặt khảm bện hơn bao giờ hết:

-Tao biết là mày yêu tao, cho nên mua hộ tao cái móc chìa khóa! Đi, Đập Muối, bố chỉ còn mười canh thôi, không đủ tiền! Đi mà, anh Tóp ơi em yêu anh! Mua cho em đi! Con bà mày!

Chúng tôi vừa cười ngặt nghẽo vừa chửi nhau trên suốt đường về. Thằng Choác không tinh tế như tôi tưởng, nhưng câu hỏi của nó khiến tôi suy nghĩ rất nhiều.

Suốt ngày thứ hai, bọn tôi chỉ bán được một cái, tình hình kinh doanh vẫn tẻ. Nhưng sang ngày thứ ba, mọi chuyện đổi khác sau một biến cố nhỏ. Số là gần hàng tụi tôi có một bà cô bán đĩa lậu. Tầm tối tối, bà lại mang cả sọt đĩa tới, bày ra hàng đồng trên cái bạt to tổ bố. Thời đó, Internet chưa mạnh như bây giờ nên đĩa vẫn được ưa chuộng, hàng của bà bán rất chạy. Đúng hôm ấy, đội trật tự gì đó của khu chợ đi bắt những người bán hàng lậu. Nhác thấy đám trật tự đằng xa, bà cô vội vàng vén đĩa vào sọt song không xuể, bà quay sang gọi bọn tôi:

-Giúp cô với các con ơi! Giúp cô với!

Bốn thằng con trai thấy vậy cũng giúp bà thu dọn đồng băng đĩa vào sọt. Bà cô ôm sọt chạy huỳnh huých, đám con buôn gần đấy cũng tách ra cho bà thoát thân. Lát sau, đội trật tự đi rồi, bà cô bán đĩa quay trở lại và không ngớt lời cảm ơn bốn thằng bọn tôi cộng thêm mấy câu chửi bới dành cho đội trật tự chợ đêm. Từ đấy về sau, hề thấy đôi nào đi qua là bà lại quảng cáo hàng giúp bọn tôi. Bà là dân buôn, chửi như hát hay mà mời chào cũng khéo:

-Mấy em ơi mua hàng đi này! Va len tin mua cái gì tặng người yêu đi em ơi, hàng của bọn trẻ con này đẹp lắm! Mua đi em, rẻ lắm!

Dân buôn lâu năm có sức hút đặc biệt mà bọn học sinh chúng tôi không hề có. Nghe bà cô mời chào, nhiều người đứng lại xem và hỏi mua hàng của tụi tôi. Có anh chàng chê đắt, bà cô nói luôn:

-Hai mươi nghìn là rẻ rồi em ơi! Mua tặng người yêu thì hào phóng chút đi chứ! Em trả ít thế thì ai làm cho em nữa?

Nhờ bà cô quái chiêu này, ngày tối hôm đó, chúng tôi bán được mười hai chiếc. Sang ngày thứ tư, cũng nhờ bà mà chúng tôi bán thêm mười chiếc nữa. Tôi từng nghe thương trường như chiến trường, nhưng qua lần ấy, tôi nhận ra rằng giúp đỡ người khác đúng lúc sẽ mang lại nhiều lợi ích. Mấy ngày ở khu chợ đêm, tôi đã học được nhiều điều mà trường học hay cha mẹ không dạy ình. Châu nói đúng, chợ đêm vui hơn mấy quán điện tử nhiều!

Hai mươi lăm miếng xốp trái tim, chúng tôi bán được hai mươi ba chiếc, thu được gần năm lít, tính ra cũng gọi là lãi. Song nếu tính chi phí đi lại, rồi số tiền bọn tôi bỏ ra lúc vui chơi chợ đêm thì phải gọi là lỗ nặng. Nhưng chẳng sao, tuổi trẻ chúng tôi chỉ cần vui, không cần tiền. Đúng hôm Valentine, tức ngày thứ năm, bọn tôi vẫn tới chợ đêm bán nốt hai miếng xốp cộng thêm mấy cái thiệp giấy do thằng Choác làm (con vẹo này khéo tay kinh). Thằng Sĩ có mang theo bộ bài, thế là mấy đứa châu đầu vào đánh tá lả, không chú ý bán hàng nữa, ai hỏi thì mới chịu đứng dậy. Như một sự sắp xếp, ba thằng kia cùng cô bé Hà – bạn Châu mê tí trò này, còn tôi và Châu lại chẳng ham. Tôi bảo Châu:

-Đi dạo không cô?

Em đồng ý và cùng tôi dạo quanh chợ đêm. Ngày Valentine năm ấy hơi mưa, cái mưa lầy phây buốt giá mà nhẹ nhàng đặc trưng của Hà Nội. Trong dòng tình nhân tay ôm vai ấp, tôi và em như hai người xa lạ. Chúng tôi chỉ đi gần nhau, chẳng có một cử chỉ hay động thái để người ta nhìn vào và nghĩ chúng tôi có quan hệ. Tôi nhớ rõ hôm ấy Châu vẫn mặc áo đồng phục, trên cổ cuốn chiếc khăn màu hồng nhạt – màu em yêu thích, em đeo đôi găng tay có thêu hình con gấu. Nhìn chiếc găng tay, tôi cười:

-Học lớp mấy rồi còn trẻ con thế cô ới?

Châu không cãi tôi như mọi khi mà chỉ cười. Chúng tôi vừa đi vừa bàn luận khá nhiều phi vụ kinh doanh nọ. Kiếm được tiền nên hai đứa bàn luận hăng say, thậm chí tính cả mùa Valentine năm sau. Hết chuyện buôn bán, Châu bỗng chuyển chủ đề:

-Tùng có mua quà Valentine cho ai không?

-Không, mẹ bảo “xấu như mày chó nó yêu”!

Em cười rũ. Tôi thầm mong em hãy nói rằng “tặng cho tớ”, tôi sẽ mua tặng em liền. Nhưng thay vì nói một lời có cánh nào đấy, tôi lại hỏi:

-Thế cô có tặng ai không?

-Không! – Châu lắc đầu – Có tìm được ai đâu?

-Thế ngày xưa, hồi cấp hai ấy, cô có tặng ai không?

Châu mím môi, gương mặt hơi ngửa lên, ánh mắt tìm lại hoài niệm giữa cơn mưa lạnh:

-Ồm... có! Ngày xưa, hồi lớp 9, tớ có thích một anh học lớp trên. Trường ấy có cấp hai lẫn cấp ba mà! Ừ, tại hần hát hay nên tớ thích. Hôm Valentine, tớ có tặng hần thanh sô co la, đúng chuẩn luôn!

-Vậy là yêu luôn hả?

-Không. Hần chê tớ trẻ con quá, hần bảo “trông em như học sinh lớp 6” ấy!

Tôi bật cười, cười không phải vì chuyện của em buồn cười hay vóc dáng nhỏ nhắn của em. Tôi cười vì anh chàng ngốc nghếch kia không nhận ra em là một cô gái tuyệt vời. Giả như anh ta chấp nhận tình cảm của em, có lẽ tôi sẽ không gặp được Châu và câu chuyện này sẽ khác, khác rất nhiều.

-Vậy còn cái người mà Tùng tặng tranh ấy... – Châu hỏi – ...có phải là người Tùng thích không?

Em nói đúng. Hoa Ngọc Linh là người tôi thích, thậm chí hơn thế. Tôi ậm ừ:

-Chuyện lâu rồi. Cũng lâu rồi tôi không gặp. Cũng chẳng biết còn nhớ gì không nữa...

-Thế Tùng có định tặng quà bạn ấy không?

Hỏi khó vãi bà cố! – Tôi rửa thầm rồi trả lời:

-Ồm... chắc là không. Bảo rồi mà, lâu quá rồi chẳng gặp nữa!

Tôi ước mong Châu đưa ra đề nghị tôi tặng quà em. Nhưng sau câu trả lời ấy, em chẳng nói gì nữa, chỉ im lặng bước cùng tôi. Tôi đã nghĩ nếu trả lời rằng mình chẳng còn chút tình cảm gì với Hoa Ngọc Linh nữa, khéo chừng Châu sẽ nói khác. Song tôi không dám nói thế bởi tôi không thể dối lừa trái tim mình được.

Hai đứa đi tới khu bán hàng linh tinh thì Châu chạy đi đâu đó và bảo tôi đứng chờ. Tôi đoán em đã trông thấy kẹo mút hoặc mấy con thú nhồi bông chi đó. Nhưng lạ thay, khi quay trở lại, em mang trên tay một hộp chì màu rồi dúi vào tay tôi. Tôi ngạc nhiên:

-Cái gì đây?

-Cho Tùng đó! – Em cười – Quà Valentine!

-Hả?

-Ngày Valentine thì con gái phải tặng quà con trai chứ, đúng không

-Nhưng sao cô tặng tôi?

Và cô bé bắt đầu bắn như súng liên thanh:

-Ngày Valentine thì ai tặng quà cho nhau cũng được, miễn là người đó quan trọng với mình. Nếu yêu nhau thì tặng sô co la. Tùng là bạn tớ nên tớ tặng cho Tùng, có thể thôi! Nhưng đừng nói cho ai biết nhé! Tớ hết tiền rồi, không mua cho ai được nữa đâu! Tớ...

Em nói không nghĩ, nói tới đâu, má đỏ tới đó. Rồi cuối cùng, em nói thật chậm, từng lời từng chữ như gió lướt qua tai tôi:

-Trở thành họa sĩ giỏi nhé! Tớ mong Tùng làm được!

Đây không phải lần đầu tiên tôi được con gái tặng quà. Tôi cũng không thiếu chì màu mà thèm khát món quà này. Nhưng lần đầu tiên có người chúc tôi hoàn thành ước mơ của mình. Lúc ấy, tâm trạng tôi vui khó tả, vui tới nỗi mồm miệng chỉ thốt được vài câu ngắn ngủn:

-Rồi! Biết thế! Cảm ơn!

Tôi cười, em cũng cười, và rồi chúng tôi tiếp tục đi dạo. Dòng người đổ về chợ đêm ngày càng đông, khó khăn chúng tôi mới bám sát được nhau. Trông thấy Châu bị tụt lại phía sau, tôi định nắm tay em, nhưng nghĩ sao lại gờ tay áo ra:

-Bám lấy, kéo mẹ mình bắt sang Trung Quốc bây giờ!

Em cười, bàn tay nhỏ bé thụi vào lưng tôi. Nhưng chẳng biết em nắm thế nào mà tôi chỉ cảm giác nó như một lời trách móc đáng yêu. Em nắm lấy tay áo của tôi mà đi. Tới khi rời khỏi chỗ đông người rồi, em vẫn nắm tay áo chưa buông. Tôi cũng để yên như thế, chứ chẳng phàn nàn hay bảo em thả ra. Tôi không muốn làm thằng ngu của thế kỷ đâu!

Đột nhiên, Châu dừng bước. Em lôi ra chiếc MP3 đoạn nhét một phone vào tai tôi, một phone vào tai em, giống hệt như cách tôi đã dành em lúc đi ăn kem. Nghe tiếng nhạc, tôi “à” một tiếng rồi nói:

-Cái bài này nghe quen lắm, của Savage Garden đúng không? Tên là...

-Truly Madly Deeply. – Châu cười – Tưởng Tùng toàn nghe rock chứ cũng nghe bài này à?

-Hồi tiểu học nghe suốt mà! – Tôi đáp.

Và sau đó, chúng tôi vừa đi vừa nghe nhạc. Đi một quãng, em bỗng vươn tay lên nắm lấy tay tôi, bàn tay ấy không còn đeo chiếc găng thêu hình con gấu nữa. Cũng chẳng phải lần đầu tiên nắm tay con gái, nhưng trong tôi vẫn trào dâng những cảm xúc kỳ lạ, hệt như lần đầu tiên vậy. Tôi nhớ tay em không mềm lắm, mà hơi ráp, có chút gì đấy tương tự bàn tay của mẹ tôi – người phụ nữ hay chăm lo việc nhà. Tôi hỏi:

-Không lạnh à?

Châu rút đầu trong khăn quàng cổ như cố giấu hai má đỏ bừng còn đôi mắt lảng đi nơi khác:

-Thế này cho ấm!

Tôi không hỏi gì thêm, tay tôi dặt tay em đi trên con đường chợ đêm rực rỡ sắc màu. Chiếc hộp chì màu đã nằm gọn trong túi tôi, trong trái tim tôi. Tôi đã nghĩ phải quyết định dứt khoát mình nên theo ai. Nhưng cuối cùng, Châu lại đánh cắp tâm hồn tôi thêm lần nữa trong cơn mưa tháng hai – một cơn mưa nhẹ nhàng như chính bài hát của Savage Garden vậy.

I want to lay like this forever

Until the sky falls down on me

15. Chương 15

Câu chuyện ở chợ đêm tính đến giờ đã bảy năm. Suốt bảy năm đó, tôi không bao giờ quay lại chợ đêm nữa. Nhưng những kỷ ức ngày ấy như mới xảy ra hôm qua. Tôi nhớ từng chi tiết và kể khá hào hứng, đến nỗi sự hào hứng ấy lây sang cả Hoa Ngọc Linh. Từ lúc tôi kể chuyện cấp ba, Linh không hề chen ngang lời tôi, chỉ thi thoảng cười, thi thoảng nhấp ngụm café rồi tiếp tục lắng nghe như đang thưởng thức một bộ phim. Nhưng nghe đến chuyện chợ đêm, em không thể im lặng nữa mà phải nhồm người lên, vẻ mặt tràn đầy sự thích thú:

-Nghe giống phim Hàn Quốc ấy nhỉ? Thật không thể?

-Chém gió đấy! – Tôi đáp.

Linh cười rồi lắc đầu trước thói chớt nhả của tôi. Thay vì tìm hiểu lời tôi nói là thật hay bốc phét, em lại hỏi tiếp:

-Thế sau đó hai người hẹn hò hả?

-Không! – Tôi lắc đầu – Vẫn chỉ là bạn thôi.

Linh ngạc nhiên, đôi mắt em phạt một đường sắc lẹm thẳng mặt tôi (thực ra chỉ là lườm, nhưng mắt em sắc nên mỗi cái lườm là mỗi nhát dao):

-Con gái đã nắm tay người khác là chỉ có thích. Thế mà cuối cùng lại chẳng có gì là sao?

Châu nắm tay tôi không có nghĩa là em thích tôi hoặc em đã “đổ” hay cái vẹo gì lãng mạn như thế; con trai con gái ngày ấy nắm tay nhau đầy ròi! Nhưng nó cũng có nghĩa là cô bé đã mở lòng và cho tôi cơ hội tiến xa hơn nữa. Song tôi chẳng tiến, chẳng lui, chỉ giữ quan hệ bạn bè với em suốt năm lớp 11. Lý do vẫn chỉ một và duy nhất, nhưng tôi không muốn trả lời thẳng trước mặt Linh, đành ậm ừ:

-Ờ thì... tại ham điện tử quá, hỏng nghĩ chuyện gái gú luôn!

Linh nói:

-Thật hả? Không chém gió chứ?

-Thật “chăm phần chăm”! – Tôi trả lời.

Em lại cười và cũng giống lần trước, chẳng hề truy vấn tôi nói thật hay góp gió tạo bão. Tôi hơi bị hăng, lưng nóng bừng. Nói chuyện với một cô gái mà cổ cứ gật đầu, ừ hừ trước mọi lời lẽ của bạn và chẳng quan tâm chúng logic hay không, thực tình rất khó chịu. Tôi thầm trách ông trời không ban ình bộ mặt bánh như thằng Sĩ, dáng người cao ráo như thằng Choác. Được vậy, Linh sẽ không bao giờ nghĩ tôi ba hoa. Con gái yêu về bề ngoài mà! He he!

-Vậy... Châu hiện giờ thế nào? – Linh chợt hỏi.

Tôi ngạc nhiên:

-Sao tự nhiên hỏi thế? Linh quen biết Châu à?

-Không, không hề. – Linh lắc đầu – Chỉ là muốn biết thôi. Châu là cô gái tốt, đúng không? Phải biết người tốt kết cục ra sao chứ? Thông cảm, độ này xem phim Hàn nhiều nên lậm!

Hai đứa chúng tôi cùng cười vì sở thích của em. Rồi đợi tiếng cười qua đi, tôi trả lời:

-Châu sống rất tốt. Công việc ổn, gia đình hạnh phúc.

-Tùng có nói chuyện lại với Châu chứ?

-Không! Hồi năm trước, mình dò facebook của mấy đứa bạn cấp ba thì thấy facebook của Châu. Mutual friends ấy! Ờ, cũng chỉ vào xem mấy cái ảnh, thế thôi! Cũng chẳng add friend làm gì. Ờ... đại khái thế.

-Sao không add? Ngại à?

-Ờ... nhát gái khổ thế! – Tôi gãi đầu.

Tôi nhấp ngụm café rồi hỏi:

-Quà sinh nhật hồi năm lớp 10 mình tặng cho Linh, Linh nhận được không?

Lần này, tới lượt Linh im lặng. Em vuốt tóc, môi nở nụ cười bí ẩn như thách thức sự tò mò của tôi. Tôi đã biết trước kết quả, song vẫn mong chờ một điều kỳ diệu từ câu trả lời của em.

*

* *

Sau buổi tối đáng nhớ ở chợ đêm, tôi vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè với Châu, chẳng dám tiến xa hơn. Lý do duy nhất và muôn thuở là Hoa Ngọc Linh. Nửa cuối năm lớp 11, tôi tiếp tục vẽ, đạp xe tới con phố nọ và tặng tranh trước cửa nhà Linh. Kể cả những hôm không có tranh, tôi vẫn tạt qua. Lặp đi lặp lại như thế hàng chục lần nên mặt tiền nhà em ra sao, tôi nhớ từng chi tiết một. Từ cái cửa sắt màu xanh, ô cửa sổ treo chiếc chuông gió cho tới khoảng sân vườn lá khô, tôi nhớ cả. Linh chẳng bao giờ xuất hiện, cũng không trả lời tin nhắn Yahoo!, nhưng tôi chưa bao giờ từ bỏ hy vọng rằng tình cảm của mình sẽ được em đáp lại – một thứ hy vọng mong manh mơ hồ.

Trong khi đó cuộc sống ở lớp của tôi vẫn bình thường. Học, chơi điện tử, ăn uống nhậu nhẹt cùng ba thằng bạn, loay quanh luẩn quẩn mấy thứ vậy thôi. Nhưng mỗi thứ lại thêm tí sắc màu khi Châu xuất hiện. Nhờ em, bọn tôi biết được nhiều chỗ ăn vặt hay ho, những món mới lạ và cả những hàng quán kỳ lạ, như cửa hàng xôi treo biển “Xôi hơi bị ngon” là ví dụ (khá hài hước, tôi không rõ quán đó còn tồn tại không). Em cũng chẳng khuyên tôi bớt chơi điện tử, chỉ hỏi xem tôi biến những ý tưởng từ game ra tranh vẽ thế nào. Từ trước tới nay, Châu khá thích thú với những tranh vẽ nhân vật game của tôi, nhưng bỗng một ngày nọ, em bảo tôi thế này:

-Tùng vẽ đẹp thật! Nhưng có bao giờ Tùng tự tạo ra nhân vật cho chính mình không? Copy lại tranh thế này không chán à?

Tôi có sở trường vẽ tranh fantasy, song các nhân vật trong tranh của tôi đều xuất phát từ những hình tượng có sẵn. Tôi vốn không nghĩ nó sẽ là vấn đề trên con đường trở thành họa sĩ của tôi. Tôi nói:

-Tôi muốn làm họa sĩ tạo hình game mà, nên giờ phải vẽ theo game thôi! Có gì sai à?

Cô bé lập tức bắn chữ tia lila (chơi với em nhiều nên tôi cũng quen kiểu nói nhanh kinh hồn này):

-Không sai, nhưng mà Tùng không nghĩ một nhân vật riêng ỉn à? Tớ không biết game, nhưng mỗi game có một nhân vật khác nhau, đúng không? Mỗi họa sĩ phải tạo ra nhân vật khác so với người khác. Giả sử Tùng thiết kế một nhân vật, chẳng lẽ nhân vật đó lại giống nhân vật của người khác à?

Tôi ngẩn người. Châu hơi dài dòng, nhưng đại ý của em đề cập chuyện cốt lõi nhất trong việc làm nghệ thuật: sự sáng tạo. Tôi nhận ra mình đang đi vào lối mòn của sao chép và ỷ lại người khác. Tôi vẽ nhiều, nhưng chưa bức tranh nào thực sự mang dấu ấn của riêng mình. Ngẫm nghĩ một lúc, tôi gật gù:

-Ồ, cô nói nghe hay đấy! Để tôi vẽ thử!

-Thế chứ, vẽ xong rồi cho tớ xem nhé!

Kể từ ấy, tôi gần như bỏ việc sao chép hình tượng có sẵn, thi thoảng lắm mới vẽ lại để kiểm tra độ khó tạo hình hoặc tìm ý tưởng mới. Người ta nói “bạn là duy nhất, là một” – đúng, chẳng ai giống ai, nhưng người ta không hề nói “muốn thành công, bạn phải đặc biệt”. Nhờ Châu, tôi may mắn tìm ra chân lý ấy từ sớm. Những buổi đầu định hình phong cách riêng thực khó khăn; mỗi lần đặt bút vẽ, những hình ảnh cũ lại hiện lên và điều khiển đôi tay của tôi. Một lần nọ, tôi thiết kế một nhân vật chiến binh viễn tưởng và đưa cho Châu đánh giá. Em ngẫm ngía rất kỹ rồi nói:

-Vẫn giống mấy bức vẽ cũ lắm! Mà sao nhân vật viễn tưởng cứ cầm súng hoài? Cầm cả súng lẫn kiếm không được à?

Ồ nhỉ? – Tôi tự nhủ. Thời đại viễn tưởng mà, ai cấm mình không được xài cái nọ cái kia? Nghe lời Châu, tôi bắt đầu vẽ lại bức tranh. Cứ thế, mỗi ngày tôi cố gắng từng chút một, sáng tạo hết mức có thể. Sau hai tháng, khi nhìn tranh tôi vẽ, Châu nở nụ cười:

-Tiến bộ rồi đấy! Trông khác hẳn!

Lời khen của em làm tôi rất vui. Tôi tin rằng mình đang đi đúng hướng trên con đường trở thành họa sĩ chuyên nghiệp. Tôi đã mơ như thế. Tôi không phải đứa duy nhất muốn đi trên con đường của riêng mình. Rất nhiều những con người thế hệ 90 đã mơ ước, thậm chí nhiều hoài bão hơn thế.

Lớp 11 nhanh chóng trôi về ngày bế giảng. Sau lễ bế giảng, tôi và Châu nán lại trên chiếc ghế đá dưới cây phượng vĩ, hai đứa chúng tôi thấy các anh chị cuối cấp trao nhau những dòng lưu bút, họ tạm biệt nhau và tiếp tục bước vào chặng đường cam go khác: kỳ thi đại học. Trông đám lớp 12, lòng tôi hơi lộn cợn bởi một

năm nữa thôi, tôi cũng sẽ như họ. Tôi sẽ rời trường cấp ba và bước theo con đường riêng. Châu có cảm xúc giống tôi, em nói:

-Tùng đã định vào trường nào chưa?

-Trường... (xin phép không nêu tên), ở đó họ dạy môn thiết kế đồ họa. Hoặc không thì trường mỹ thuật. Một trong hai chỗ đó thôi! Thế còn cô?

-Tớ cũng muốn thi vào ngành mỹ thuật. Nhớ tớ bảo gì chứ? Tớ muốn trở thành họa sĩ vẽ truyện tranh!

-Vẽ hentai chứ gì? – Tôi cười khả ố.

Châu đắm tôi vài phút rồi nói nghiêm túc:

-Nếu sau này tớ trở thành mangaka (người sáng tác truyện tranh), Tùng có mua truyện của tớ không?

Ánh mắt của Châu rực cháy niềm tin kiên định rằng cô bé sẽ trở thành một mangaka thành công. Em có thực tài và không có gì phải nghi ngờ rằng một ngày kia, em sẽ thành công sớm hơn tôi. Tôi gật đầu động viên em:

-Yên tâm, tôi sẽ mua! Lúc ấy đừng quên thằng này nhé! Nếu tôi đang thất nghiệp mà cô cần trợ lý, tôi làm liền!

Em cười, hai bờ má ửng đỏ nhảy múa cùng nắng tháng năm. Sự vô tư hồn nhiên của em tiếp thêm sức mạnh cho tôi, khiến tôi tin rằng con đường mình đi là đúng.

Ba thằng bạn của tôi cũng có những ước mơ của riêng chúng nó. Chiều hôm ấy, tôi và bọn nó đạp xe ra Hồ Tây hóng mát. Ở nơi ấy, chúng tôi có thể phóng tầm mắt nhìn những dãy nhà bé tí ở bờ hồ bên kia, có thể ngắm những người câu cá kiên nhẫn cả ngày trên cây cầu lát gỗ dẫn ra hồ. Ngày đó, người ta đã cải tạo xong con đường mới xung quanh hồ nên lũ trẻ con thường ra chơi và hò hét âm trời. Bốn thằng chúng tôi thì chơi trò chơi của riêng mình: lia đá trên nước. Hồ Tây rộng lắm, rộng như cuộc đời, còn mỗi hòn đá chúng tôi lia ra như ước mơ của mỗi đứa. Đứa nào cũng ném hết sức để xem hòn đá bay được bao xa, để xem ước mơ đi được đến đâu giữa cuộc đời vô tận. Tôi vừa lia đá vừa hỏi:

-Chúng mày đã tính theo ngành nào chưa?

Thằng Sĩ phi đá. Đá đập khoảng bốn năm lần trên mặt nước rồi chìm xuống. Nó nói:

-Tôi muốn theo ngành marketing. Chắc tôi sẽ thi vào mấy trường kinh tế. Để xem lớp 12 thế nào đã, nhưng tôi chắc chắn theo ngành này.

Ông thần bánh và chảnh này nói năng khá dứt khoát. Tới lượt thằng Cuốc, nó chọn hòn đá tròn vo, lia xuống nước chưa đập được phát nào đã chìm ngấm. Nó trả lời bằng quơ:

-Tôi thế nào cũng được, miễn sao có bằng đại học. Cứ có bằng đại học đã, việc làm gì tính sau!

Thằng Cuốc nói hơi lưỡng lự, tính nó ba phải, xưa nay chỉ chú ý mũi vào game nên cũng chẳng mơ ước gì to tát. Với nó, chỉ cần mỗi ngày được chơi game là hạnh phúc. Tới lượt thằng Choác, thằng này chọn mảnh đá dẹt, lia một cái, đá bay đập năm sáu lần trên nước. Nó cười:

-Ông già cứ bắt tao theo ngành kiểm toán của ông. Nhưng tao ghét thích! Tao muốn theo học công nghệ thông tin. Cái đó hợp với tao hơn!

-Cơ mà ông già không ày đăng ký ngành công nghệ thông tin thì sao? – Tôi hỏi.

-Kệ mẹ! Ông già là ông già, tao là tao chứ!

Thằng Choác thuộc dạng đã nói là làm, họa trời mới cản nổi nó. Tôi tin rằng nó sẽ đi theo con đường đã chọn mặc cho bố mẹ phản đối thế nào chẳng nữa.

Tới lượt tôi lia đá, ba thằng còn lại chẳng thêm hỏi tôi ước mơ làm gì bởi chúng nó đã biết quá rõ. Nhưng thằng Choác lại hỏi thế này:

-Nếu không được vẽ nữa thì mày làm gì?

Tôi lặng thinh trước câu hỏi của nó. Quả thực tôi đã giao phó cuộc đời mình cho nghiệp vẽ. Tôi tin rằng ngoài vẽ ra, mình chẳng làm gì nên hồn. Mỗi con người sinh ra có một biệt tài khác nhau, sẽ thật phí hoài nếu tôi chôn vùi khả năng của mình. Lúc ấy, tôi đã lia đá và trả lời thế này:

-Tao chẳng biết làm gì hết. Vì thế tao sẽ theo nghiệp vẽ!

Tôi chẳng nhớ hòn đá của mình đập nước bao nhiêu lần. Chỉ nhớ hôm đó tôi là người ném được xa nhất. Tôi mong ước mơ của mình cũng có thể bay xa như vậy.

Nhưng cuộc sống khắc nghiệt hơn tôi tưởng tượng. Chẳng có đam mê của đứa trẻ nào đủ sức chống chọi chiếc bánh xe khổng lồ mang tên “đại học”.

Hè năm ấy nóng kinh hồn, sức nóng của kỳ thi đại học cũng khủng khiếp chẳng kém. Thời tiết nóng bức làm con người ta nóng đầu hơn bao giờ hết. Bố mẹ tôi lại càng nóng nực hơn khi thấy thằng con mình suốt ngày chúi mũi vào vẽ vờ. Tôi nói mình muốn trở thành họa sĩ tạo hình nhân vật game. Bố mẹ cười vào suy nghĩ đó của tôi. Và không riêng gì bố mẹ tôi, tất cả những bậc cha mẹ khác – những con người của thế hệ cũ – sẽ cười vào mặt đứa con mình nếu chúng có ước mơ giống tôi. Hai cụ quyết định can thiệp vào cuộc sống của tôi và không muốn tôi vẽ nữa. Các cụ gọi đó là “uốn nắn”, tôi gọi đó là “gò ép”. Tôi muốn thi ngành mỹ thuật, còn bố mẹ lại hướng tôi vào ngành tài chính – ngân hàng.

Phải nói rằng những năm đó, cả xã hội điên đảo với chứng khoán và ngân hàng. Đâu đâu cũng nghe “cổ” và “trung”, ai ai cũng khao nhau làm ngân hàng tài chính để kiếm tiền lắm. Mà đúng là hồi đó, những người làm việc trong ngành này kiếm được rất nhiều tiền, mà với xã hội đương thời, thằng nào kiếm được nhiều tiền bất kể tiền từ đâu ra, thằng đó được tôn trọng. Tự nhiên đám chứng khoán – tài chính – ngân hàng “lên đời” hẳn. Một cơ sở phụ huynh vì thế dồn con cái đi học cái ngành dính mùi tiền ngon. Bố mẹ tôi cũng không ngoại lệ. Bằng mọi phương pháp, từ mắng chửi thần tốc, khuyên răn du kích đến lựa lời kiểu “đánh chậm thắng chắc”, bố mẹ cố gắng thay đổi suy nghĩ của tôi. Nhưng tâm tư thằng chọi con mười bảy tuổi rắn chắc hơn cả cứ điểm Điện Biên Phủ, các cụ nặng nề thế nào, tôi vẫn không nghe. Sau cùng, mẹ buông một câu bức dọc:

-Đấy, mày thích thì vẽ! Nhưng mày sống được với vẽ không? Tao hỏi mày thế thôi! Nếu mày vẽ mà kiếm đủ tiền nuôi mồm mày thì tao ày học vẽ!

Lời của mẹ khiến tôi phải suy nghĩ. Và đến tận bây giờ, nhiều khi tôi vẫn mất ngủ vì câu nói đó. Ừ thì tôi có đam mê, ừ thì tôi vẽ đẹp, nhưng tôi sẽ làm gì với nó? Ngày ấy, tôi không thể nhìn ra bất cứ cơ hội nào ình. Giả như tôi có thể ra nước ngoài, hẳn tôi sẽ có nhiều điều kiện hơn. Nhưng ở nơi đây, hoàn – toàn – không – có. Tôi chưa tiếp xúc với cuộc đời, nhưng tôi nhận ra sẽ chẳng ai trả công cho những bức vẽ tưởng tượng của tôi cả.

Dù vậy, tôi vẫn phản kháng lại bố mẹ theo cách riêng. Bố mẹ ép tôi học thêm, tôi học lấy lệ; cấm tôi vẽ, tôi lén lút vẽ ở lớp học thêm. Có lúc họ cấm tôi chơi điện tử, tôi bèn ăn cắp tiền – một hành động đáng xấu hổ. Cho đến khi phát hiện ra tôi chôm chĩa, các cụ thất vọng vô cùng. Mẹ tôi thì khóc lóc than vãn, còn bố chẳng nói câu nào. Bố chẳng đánh tôi như hồi cấp hai nữa, nhưng đôi mắt ông cụ lộ rõ sự thất vọng, ông nói:

-Mày làm sao thế con? Mười bảy tuổi rồi, ít ỏi gì nữa? Sống phải có trách nhiệm với gia đình chứ! Có mỗi việc học mà chẳng nên cơm nên cháo gì cả!

Bố cho tôi hai lựa chọn: một là tiếp tục học, hai là biến khỏi nhà cùng với thứ ước mơ vẽ vờ vớ vẩn. Phải nói rằng cha tôi là người cứng rắn, hoặc có con hoặc không cần đứa nào hết. Tôi đã định bỏ nhà đi thật, nhưng nghĩ lại, tôi thấy nó chẳng ích gì. Bỏ nhà đi rồi ba ngày sau phải mò về vì không có tiền, vì đói thì đi làm gì? Mà bỏ đi, tôi lấy đâu bút giấy để vẽ? Cuối cùng, tôi đầu hàng trước sự cứng rắn của bố. Tôi học thêm trở lại và cố sức học. Học không phải vì trách nhiệm hay danh dự của bố mẹ, tôi học chỉ vì muốn đỗ đại học. Đỗ đại học không phải vì tôi thích ngành tài chính ngân hàng, mà bởi bố mẹ nói rằng không đỗ đại học là cuộc đời bế tắc. Tôi gắng sức không phải vì niềm vui truy cầu kiến thức mà vì sợ hãi viễn cảnh không công ăn việc làm do không có bằng đại học.

Ngày vẽ, tôi trở về hình dạng của một thằng học sinh điển hình: học, ăn và ngủ – một cỗ máy không hơn không kém. Ngày nghỉ, tôi không dám đụng đến bút vẽ, tôi sợ cơn thèm khát vẽ sẽ khiến mình tiếp tục con

đường trốn học. Những lúc như thế, tôi uất ức phát khóc, chỉ biết trốn trong rock và metal. Tôi tự an ủi sẽ có ngày mình được vẽ, được thỏa sức thực hiện giấc mơ, giống như bài hát “Another day” của ban nhạc Dream Theater vậy.

“You won’t find it here, look another way, you won’t find it here, so try another day! – Nếu không thể vào hôm nay, hãy tìm con đường khác, nếu không thể vào hôm nay, hãy thử vào một ngày khác!”.

Những thằng bạn của tôi cũng gặp khó khăn với bố mẹ trong việc chọn ngành nghề. Bố mẹ thằng Sĩ muốn nó vào mấy trường hành chính, sau này nhét nó vào cơ quan nhà nước. Nhưng thằng Sĩ không chịu nghe và nhất quyết chọn ngành marketing. Sau nhiều ngày tranh cãi, cuối cùng bố mẹ thằng Sĩ đành phải chiều theo ý nó. Nó là đứa duy nhất trong bốn đứa chúng tôi thực hiện được nguyện vọng của mình. Tôi vừa vui vừa ghen tị với nó:

-Nhất ***** luôn! Được lựa chọn theo ý mình nhé!

-He he! Cảm ơn! Tôi sẽ đổ cho ông xem! – Thằng Sĩ cười phở lớ.

Thằng Choác kém may mắn hơn khi phụ huynh nhà nó cứng rắn chẳng kém phụ huynh nhà tôi. Nhưng như đã đề cập, họa trời mới cản được thằng họ này. Nó nói với tôi:

-Tao chẳng thi thố gì hết! Kệ mẹ! Muốn ra sao thì ra!

-Ý mày là sao?

-Kệ mẹ thi! Ông bà già bắt tao thi chứ gì? Tao cứ vào rồi đéch làm bài đấy, làm gì được tao?

-Không thi được đại học thì mày học ở đâu chứ? – Tôi hỏi.

-Vẫn có trường nhận hồ sơ. Tao sẽ vào đó!

Tôi thì sống theo ý bố mẹ, thằng Choác và thằng Sĩ có quyết định riêng. Còn thằng Cuốc phó mặc cuộc đời mình trong tay mẹ nó. Nó chẳng biết mình thích gì, muốn gì hay trở thành cái gì. Suốt từ cấp một tới cấp ba, mẹ thằng Cuốc chăm chỉ đi thầy cô để giữ học bạ của nó ở mức chấp nhận được. Nó là con út trong nhà, mọi việc đều phải nghe mẹ, anh trai và những người lớn tuổi hơn. Năm này qua năm khác, sự vâng lời như nhà tù giam *** đầu óc thằng Cuốc để cuối cùng, nó chẳng hiểu nổi chính mình. Nó cũng biết điều ấy và tâm sự với tôi. Tôi đưa ra nhiều lời khuyên, nhưng với bản tính hay bàn lùi, thằng Cuốc thờ ơ:

-Thôi kệ mẹ ông ả, cứ vào đại học đã rồi tính sau!

Thằng Cuốc không phải trường hợp cá biệt. Ở lớp học thêm, tôi tiếp xúc khá khá bọn học sinh trường khác. Đa số chúng nó phó mặc cuộc đời cho bố mẹ mình và nghĩ rằng cứ vào đại học là sẽ có việc làm – một suy nghĩ nực cười nhưng phổ biến thời đó. Có thằng chỉ coi học thêm là trò vui vì bố mẹ đã cơ cấu sẵn cho nó một vị trí ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Nó tự tin nói:

-Học hành mẹ gì, sau này thằng nào kiếm được nhiều tiền, thằng ấy là bố!

Những đứa có chí khí hơn thì xác định rõ ngành nghề mình theo học. Nhưng tôi hỏi mười đứa thì mười một đứa không biết học xong sẽ làm nghề gì, nghề ấy hợp với mình không. Cùng là ngành ngân hàng nhưng giao dịch viên khác kế toán, khác tư vấn viên nhiều lắm. Song chẳng đứa học sinh nào biết điều ấy. Tôi nghe nói bây giờ, ở các trường cấp ba, người ta đang áp dụng mô hình hướng nghiệp cho học sinh. Tôi cảm thấy ghen tị với các em, bởi ít nhất các em được hướng dẫn. Còn ở thời của tôi, mỗi đứa học sinh phải tự vật lộn giữa sở thích, mong muốn của phụ huynh cùng tương lai bất định. Ở lớp tôi, có một đứa đã bỏ ngang học hồi lớp 11 để đi theo ước mơ làm ca sĩ. Nó rất nghiêm túc trong vấn đề này và dẫn thân vào con đường gian khổ ấy, bất chấp sự can ngăn của cha mẹ. Đến bây giờ, sau nhiều năm cố gắng, thằng đó đã gặt hái được những thành công nhất định. Nhưng những trường hợp như nó thực sự hiếm, rất hiếm.

Vào năm học mới, chủ đề được bàn tán nhiều nhất là đại học. Đâu đâu cũng nghe tiếng bàn tán chọn trường này trường kia, nghe mà phát nản. Tôi bèn tới bên Châu. Chỉ cần tưởng tượng gương mặt hồn nhiên của em, tôi thấy đời vui hơn một tí. Nhưng sự tình không hề như tôi mong đợi.

-Cô vẽ đến đâu rồi? Có tranh mới không, cho tôi xem!

-À... ừ... tớ đang vẽ. Lúc nào vẽ xong tớ đưa cho!

-Tập vẽ tĩnh vật với vẽ bố cục chưa? Ngành mỹ thuật sẽ hỏi đó!

-Ừ, tớ đang tập vẽ.

Em nói chậm lắm, không còn kiểu xả chữ như bắn súng nữa. Em cũng chẳng cãi cọ mỗi khi tôi trêu em là “Trâu điên”, hai bờ má không ửng đỏ như mọi khi. Nhưng đó chưa phải là tất cả. Đôi mắt em – đôi mắt khiến tôi trở thành gã trai khờ dại – đã đổi khác, nó lặng lẽ một cách khó hiểu. Nhận ra em thay đổi, tôi bèn hỏi:

-Cô có chuyện gì à? Kể tôi nghe xem nào?

-Không có gì đâu mà! – Em cười.

Em cười mà đôi mắt em chẳng có lấy một tia vui vẻ. Em nói “không” song thực chất em đang có vấn đề. Nhưng hồi ôi, thằng con trai mười bảy tuổi sao hiểu nổi thứ tâm lý phức tạp ấy? Em trả lời “không” và tôi nghĩ em không muốn bị làm phiền.

Và giá như ngày đó, tôi tiếp tục gắng hỏi và quan tâm đến em nhiều hơn.

Kể từ ấy, những cuộc trò chuyện giữa tôi và Châu ngày càng ngắn lại. Em dường như chẳng hứng thú với giấc mơ vẽ vời của tôi nữa. Em dần kết thân với những đứa con gái ưa trang điểm và coi trường học là sàn catwalk. Ngày đó, bọn con gái khoái ép tóc, đi đâu cũng gặp vài ba cô tóc thẳng đuột khô nhéch như tóc ma nơ canh. Và Châu cũng ép tóc; em bắt đầu làm đẹp làm dáng như bao thiếu nữ khác. Có những hôm em tới lớp với đôi môi đỏ tươi, gương mặt trang điểm rất khéo hút hồn bao thằng con trai khác. Thằng Sĩ chẳng là thế cũng không kìm nổi, phải thốt lên:

-Đập Muối, Châu xinh vãi chúng mày ạ!

-Đóng Muối, xinh nhất lớp, à không nhất khối luôn!

Tôi lắc đầu:

-Nhưng mà tao thấy...

Chưa để tôi nói hết câu, thằng Sĩ lẫn thằng Cuốc bấm bốp vào mặt tôi:

-Ông không ngắm thì để bọn tôi ngắm! Không thấy nó xinh à, thằng mù! Grào...

-Thằng họa sĩ như ông về ôm ấp mấy đứa con gái tưởng tượng đi! Gréc...

Khó ai tưởng tượng ra cô bé “Trâu điên” ấy một khi trang điểm lại đẹp đến vậy. Không chỉ bọn trai cùng lớp mà nhiều thằng trong khối cũng để ý tới em. Châu càng lúc càng lăm vẽ tĩnh hơn bao giờ hết, dường như mọi thằng con trai đều tiến bước về phía em. Nhưng tôi thì không, tôi lùi bước, mỗi lúc một xa em hơn. Đó không phải là Châu mà tôi biết, không phải cô bé đem lại niềm hứng khởi cho bất cứ ai, không phải cô bé vô tư làm tôi ngây dại. Nhưng cuộc sống là thế, sẽ có lúc con người thay đổi và tôi buộc phải chấp nhận điều đó.

Vì không còn vẽ tranh nên tôi bớt tiếp xúc với Châu hơn. Dần dần, hai đứa không nói chuyện cùng nhau nữa. Em vui vẻ với bạn mới, còn tôi chỉ đứng từ nơi xa mà trông em vui đùa. Con gái trưởng thành sớm hơn con trai, và họ sẽ nhanh chóng quên hết những hoài niệm thời thơ bé. Còn tôi chỉ là một thằng lớn xác mà chưa lớn suy nghĩ, tôi vẫn giữ hoài niệm về buổi tối chợ đêm, vẫn giữ hình bóng em một cách ích kỷ. Chỉ có điều, em thay đổi nhanh quá, đến nỗi tôi không kịp thích ứng. Suốt một thời gian dài, tôi không hề tìm hiểu tại sao em lại thành ra như thế.

Khoảng giữa học kỳ I, nhà trường tổ chức họp phụ huynh khối 12. Vì sắp thi đại học, trường muốn cha mẹ nắm chắc tình hình học tập của con cái, nên một học kỳ có hai lần họp. Thành tích học tập ba môn khối A của tôi không tệ, toán lý đều khá (tôi học khá nhất lý – môn tử thần của đại đa số học sinh), riêng hóa vẫn ngu, ngu thành bản sắc và thương hiệu luôn! Ngoài việc chửi tôi một trận tơi bời về môn hóa, mẹ còn dặn dò:

-Hôm nay mấy đứa bị bêu tên đấy! Con bé gì tên Châu học hành sa sút vì dính vào yêu đương, mày cứ liệu hồn!

Mẹ lo hơi xa vì mặt tôi thuộc dạng “chó nó yêu”. Nhưng cái tin Châu yêu đương làm tôi ngạc nhiên. Tôi hỏi vội:

-Thế là sao hả mẹ?

-Con bé yêu thằng nào ở lớp khác, suốt ngày chơi bời ** đờn, chẳng chịu học hành gì cả. Mà mày tránh xa mấy đứa như vậy hộ tao!

Tôi thực sự đổ kỵ với thằng ôn con giành được tình cảm của Châu. Mấy ngày sau, tôi tìm cách gặp riêng em để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng em luôn tránh mặt, hoặc trả lời một cách gượng gạo, thậm chí cáu gắt mỗi khi tôi bắt chuyện. Không phải chứ? Em ghét tôi vậy sao? Có lẽ tôi trêu em là “Trâu điên” hoặc “họa sĩ hentai” hơi nhiều, nhưng mấy tháng gần đây, chúng tôi còn không nói chuyện với nhau, nói gì trêu chọc?

Một ngày nọ, lúc đang mài đá bóng trong giờ thể dục, thầy giáo bộ môn bảo tôi lên lớp lấy sổ đầu bài để thầy ký (thầy khá dễ tính nên không dạy nhiều lắm, ổng nói cho bọn tôi đá bóng còn hơn là tập mấy động tác vớ vẩn). Tôi quay lại lớp thì thấy Châu ngồi thu lu một góc cuối lớp, hai mắt đỏ hoe vì khóc. Lớp chẳng có ai, bóng hình em bỗng chốc nhỏ bé khôn tả. Tôi làm như không thấy gì, nhưng lúc quay ra, thấy em vẫn khóc, tôi chịu không nổi bèn bước tới ngồi đối diện em rồi hỏi:

-Sao thế cô?

Em lắc đầu không nói. Nhưng lần này tôi không bỏ đi như trước mà ngồi lại, gắng hỏi cho tới khi em phát cáu:

-Tớ đã bảo là không có gì, sao Tùng nhiều chuyện thế?

Tôi tặc lưỡi:

-Không có gì mà khóc thế kia à? Phải nói thì tôi mới biết chứ?

-Chuyện riêng của tớ, Tùng không cần phải biết! – Châu nói xẵng.

-Nếu thế thì còn gọi là bạn bè làm gì chứ? – Tôi đáp lời.

Châu im lặng. Trông em có vẻ xuôi xuôi, tôi không nói gì thêm, chỉ im lặng và kiên nhẫn chờ đợi. Và rồi Châu cũng lên tiếng:

-Mấy hôm trước họp phụ huynh, tớ bị nêu tên, chắc ai cũng biết nhỉ?

-Có, bà già đi họp về có nói với tôi. Bà chủ nhiệm bảo cô yêu đương cái gì đấy nên học hành sa sút. Vậy là... thật hả?

Em gật đầu, môi nở nụ cười trong nước mắt. Tôi hỏi:

-Vậy là đang yêu thằng nào thế?

-Chỉ là vớ vẩn thôi! Mới gặp nhau một buổi mà mấy đứa chơi cùng cứ gán ghép tớ! Chứ đã có gì đâu? Mà chẳng hiểu đứa nào mách cô chủ nhiệm nữa?

Tôi cứ ngỡ Châu khóc vì vấn đề gì ghê gớm lắm, hóa ra là chuyện con gái với nhau. Mấy chuyện kiểu này chẳng thích hợp với tôi chút nào. Tôi vỗ vai em an ủi:

-Thôi kệ mẹ chúng nó! Khóc lóc làm chi ệt đời! Bà già bảo tôi không được chơi với cô nhưng yên tâm đi, khi nào cô trở thành mangaka nổi tiếng, tôi sẽ chụp hình với cô trước!

Châu không cười trước lời an ủi nhẽo của tôi. Em lặng lẽ trông ra bầu trời qua song cửa sắt, trông như con chim bị nhốt trong lồng. Lát sau em tiếp lời:

-Không phải vì chuyện bạn bè.

-Thế là vì cái gì?

Nói đến đây, em bật khóc, hai má đỏ ửng, đôi môi mếu máo:

-Tớ... tớ không được vẽ nữa!

Em nắc liên hồi, sau nói:

-Tớ muốn thi mỹ thuật, nhưng mẹ... cấm! Mẹ nói không vẽ vời... vẽ gì hết! Mẹ bảo tớ thi ngành báo chí, mẹ bảo... thi cái đó rồi bố xin vào làm chỗ bố, nhưng tớ đâu... có muốn làm báo chí! Mẹ bảo dính vào mấy cái nghệ thuật là hỏng người! Mẹ bảo vẽ chẳng... giàu được!

Giọng em đứt quãng như một bản nhạc buồn có quá nhiều khoảng lặng. Tôi cứ tưởng rằng Châu đã cạn niềm thích thú với vẽ. Không, em vẫn yêu vẽ, thậm chí niềm khát khao vẽ của em còn cháy bỏng hơn cả tôi. Và khi bị cấm vẽ, em phản kháng lại người mẹ theo cách của mình. Châu thay đổi, trở thành một con người không phải chính em. Đáng lẽ tôi phải nhận ra điều ấy ngay từ đầu, nhưng tôi bỏ qua, để giờ đây em phải khóc. Tôi chưa bao giờ thấy Châu khóc nhiều như thế. Dòng lệ từ khóe mắt em cứ chảy ra, cuốn trôi những lớp son phấn và hiện ra một cô bé đáng yêu thuở nào. Em nghèn nghẹn:

-Tại sao mẹ không cho tớ vẽ? Tại sao tớ phải học những thứ tớ không thích? Những cái đó đâu thể làm tớ tốt hơn, đúng không? Sao tớ có thể làm tốt một việc mà tớ không thích chứ?

Khi ấy, tôi chẳng đủ lớn để nói ra một câu đủ sức an ủi em, cũng chẳng đưa tay ra để đỡ lấy bờ vai yếu đuối của em. Tôi chỉ thấy mình quá nhỏ bé trước hiện thực. Năm ấy, những giấc mơ đã bị bánh xe đại học nghiền nát như thế.

Bực dọc vì cuộc sống cấp ba, tôi trút hết phiền muộn vào những tin nhắn cho Hoa Ngọc Linh. Em luôn offline khi tôi online và cũng chẳng trả lời tin nhắn, nhưng tôi vẫn mong đợi em thông cảm (hoặc tỏ ra thông cảm cũng được).

“Mày dạo này thế nào? Học hành tốt chứ? Đã chọn được trường nào chưa? :))

Tao bị cấm vẽ, chán lắm! :(

Ông bà già cứ bắt tao vào ngành tài chính ngân hàng! :-

Các cụ nhà tao cứ làm sao ấy!

Thấy mọi người đồn ngành này kiếm tiền dữ lắm, thế là ép tao học luôn!

Mà tao biết cái mẹ gì về tài chính đâu? @@

Bố ***** có thể không? :-?

À quên, tao chưa hỏi, mày định theo ngành gì?

Có thích ngành đó không?

Nhớ trả lời tao sớm nhé! :D

À quên, năm nay tao sẽ tặng quà sinh nhật ày đấy, nhớ để ý nhé!”.

Khi mọi giấc mơ tan vỡ, tôi lại tìm về con phố nhỏ và đợi chờ trước căn nhà của Linh. Ít nhất, những kỷ niệm vẫn cho tôi hy vọng, vẫn cho tôi thấy rằng cuộc sống này chẳng quá tệ hại. Kỷ niệm là thứ đã qua, nhưng đôi khi là động lực để ta sống tiếp. Chỉ cần những kỷ niệm sống mãi, tôi sẽ nhịn nhục mà sống, nhịn nhục tới ngày cầm bút vẽ trở lại. Nếu phải chờ đợi để được vẽ, tôi sẽ chờ đợi.

Nhưng một bản nhạc buồn không bao giờ có những nốt nhạc chạy theo nhịp điệu vui tươi. Bản nhạc buồn của tôi vẫn chưa kết thúc.

Một buổi tối ngày cuối thu chớm đông, lúc đi học thêm về, tôi lại tạt qua nhà Linh như một thói quen cố hữu. Lúc cách nhà khoảng chục mét, tôi chợt nhận ra cánh cửa sắt màu xanh mở toang. Nó vốn không bao giờ mở khi tôi có mặt ở đó. Vui mừng quá đỗi, tôi liền đạp xe như bay lao tới. Nhưng lúc đến nơi, tôi thấy một cơn ác mộng: một bà đồng nát đang tổng những bức tranh của tôi lên giỏ xe đạp. Hơn một trăm bức, kể cả bức tranh đóng khung gỗ mà tôi tặng Linh hồi sinh nhật năm ngoái. Tôi vội vã dựng xe rồi hỏi bà bán đồng nát:

-Người ta bán cái này hả cô?

-Ồ, nhiều quá nên bán. Mà cháu là ai, sao lại hỏi thế?

Vừa lúc ấy, bà chủ nhà từ trong bước ra. Người phụ nữ đó tầm tuổi 50, ngờ đó là mẹ của Linh, tôi hỏi:

-Bác là mẹ của Linh ạ?

-Không! Linh nào ở đây? – Người phụ nữ ngạc nhiên – Cháu là ai?

Tôi hấp tấp nói:

-Cháu là bạn của Linh, Hoa Ngọc Linh ấy ạ!

-À... à! Có phải con bé Hoa Ngọc Linh cao cao, mắt hơi xếch, trông khá xinh xắn, đúng không? Bác gặp nó một lần, chỉ nhớ thế!

-Vâng, vâng! Đúng thế! Bạn ấy đâu ạ?

-Nó chuyển đi rồi cháu ơi! – Người phụ nữ cười – Người ta (ý chỉ bố mẹ Linh) bán lại căn nhà này cho vợ chồng bác rồi chuyển đi lâu rồi!

-Chuyển đi lúc nào hả bác?

-Một năm trước! Bác mua nhà này tầm tháng 2 tháng 3 năm ngoái mà!

Thời gian chuyển nhà tương ứng lúc tôi học lớp 10. Tôi từng nói rằng vì quá mải mê điện tử nên không để ý tin nhắn của Linh. Tôi không biết rằng trong số những tin nhắn đó có tin em sắp chuyển nhà và đổi nick Yahoo!. Như một thằng mất trí, tôi lục đồng tranh của bà đồng nát. Sau một hồi tìm kiếm, tôi không tìm thấy bức tranh đầu tiên đã tặng em. Có thể em đã nhận được chẳng? Không, tôi phải đối diện sự thật rằng em không hề nhận được bức tranh nào cả. Tôi tặng bức tranh đó khoảng tháng 4 mà trước đó em đã chuyển nhà từ lâu. Tất cả những bức tranh ở đây, chúng chẳng có ý nghĩa gì với Linh hết, bởi em chưa từng thấy chúng, chưa từng biết chúng tồn tại.

Tôi đạp xe về nhà, đầu óc gần như trống rỗng, con đường phía trước trải dài như vô tận. Để đỡ chán, tôi mở máy nghe nhạc MP3. Nhưng bao nhiêu bài hát cứ lọt từ tai trái qua tai phải, tôi chẳng nhớ mình đã nghe những gì. Cho tới khi trời đổ mưa, bụi bay với lá xào xạc, tôi mới nhận ra mình đã tới phố Phan Đình Phùng – con phố của những hàng cây. Tôi trú chân dưới một gốc cây, đôi mắt chán nản nhìn dòng người vun vút trên con phố vắng tanh. Phố Phan Đình Phùng là thế, ban ngày tấp nập, nhưng hễ đêm tối xuống lại có những khoảng lặng đến mức cô độc. Tôi cũng thế, đứng dưới con đường vắng lặng này và cô độc như nó.

Mưa rơi qua lá, rơi xuống mặt tôi. Mưa cuối thu lạnh ngắt, lạnh xuyên thấu tâm hồn. Tôi cố gắng không nghĩ tới Linh nữa và tập trung nghe nhạc. Khốn nạn thay, nhạc mở đúng bài “Carnival of Rust” của Poets of the Fall. Và tôi chợt nhận ra mắt mình đã nhòe đi, không biết nhòe do nước mưa hay khóc nữa.

Tôi đã mất Linh. Tôi cảm giác sự mất mát này là vĩnh viễn. Em không ở đây nữa, vậy tôi vẽ làm chi nữa?

Em đang ở đâu?

Thành phố Hà Nội chẳng lớn lắm, nhưng tìm em nơi đâu?

Biết tìm em nơi đâu giữa thành phố này?

Tìm em ở đâu dưới cơn mưa này?

Giá như tôi không đến, cứ để tôi ảo tưởng trong hy vọng sẽ tốt hơn là thế này.

Và cơn mưa mùa thu cứ trút xuống người tôi. Tôi chia sẻ với mọi người về nỗi buồn của họ, nhưng nỗi buồn của tôi, tôi ôm lấy nó và khóc trong cô độc. Mọi giấc mơ của tôi, chúng tan nát như bọt nước mùa thu lạnh lẽo và ngả màu hoang tàn – như “Carnival of Rust” vậy.

Come feed the rain

‘Cause I’m thirsty for your love

Dancing underneath the skies of lust

Yeah feed the rain

‘Cause without your love my life ain’t nothing, but this carnival of rust...

16. Chương 16: Chương 16

Biết tin Linh đã chuyển chỗ ở từ lâu, suốt một tháng sau đó, tôi như kẻ mất hồn. Hẳn bạn đang tưởng tượng ra một thằng ôn không ăn không ngủ, người ngơ mớ hao gầy tiêu tụy phổng? Không, đó chỉ là truyện và tiểu thuyết vẽ ra. Thực tế là tôi vẫn ăn uống đều đặn, đi học đi chơi đầy đủ, đại khái là bề ngoài chẳng đổi khác. Cái “mất hồn” mà tôi nói ở đây là sâu thẳm trong con người tôi, niềm đam mê vẽ vời chẳng còn. Phải, Linh là động lực để tôi vẽ, thậm chí tôi đã tính tặng em một bức tranh vào năm lớp 12 dù bố mẹ cấm tôi vẽ. Giờ em đi mất rồi, tôi vẽ làm chi nữa?

Nhưng lúc ấy, từ một nơi xa xôi nào đấy (ngoài vũ trụ chẳng?), một câu hỏi ập xuống đầu tôi: mày vẽ để làm gì? Và tôi bắt đầu biện hộ: tôi vẽ vì thích, nhưng Linh khiến tôi vẽ. Không, không! Linh là nguyên do, song tôi vẽ hoàn toàn vì sở thích. Cũng không hẳn! Tôi vẽ vì muốn giữ lại kỷ niệm, bla bla bla... Dù mọi lời biện hộ oằn tã là vắn! Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không thể trả lời: mình vẽ vì cái gì?

Tôi có đem tâm sự này kể cho thằng Choác. Nó cũng không hiểu lắm, chỉ động viên:

-Thôi, nghĩ nhiều làm gì, cứ vui đi ông ạ, đời mấy tí?

Tôi đã thử làm theo lời nó và chỉ thoải mái được một ngày. Đúng một ngày! Sau một ngày, câu hỏi “mày vẽ để làm gì?” quay lại vụn vẹo tôi. Tôi không phải thằng Choác, không thể cứ bơ đi mà sống được. Khi không thể giải đáp mỗi khúc mắc đó, tôi... vẫn sống khỏe. Ăn uống đều đặn, học hành chơi bời đủ cả. Nhưng tôi biết rõ bên trong mình đang thối rữa dần.

Điều duy nhất an ủi tôi là Châu. Đôi mắt Châu vẫn còn những ký ức buồn về cú sốc đại học, nhưng em đã rũ bỏ son phấn. Thấy thế, tôi rất vui và chủ động bắt chuyện lại với em. Quan hệ giữa hai đứa nhanh chóng trở về như nó vốn có: tôi là bạn, là “boy-friend” của em. Chúng tôi nói nhiều về học hành cùng những dự định trong tương lai. Cả hai đứa đều không thích ngành học do bố mẹ hướng tới. Nhưng Châu tỏ ra khá ngạc nhiên khi tôi nói rằng không còn ham muốn vẽ nữa. Em nói:

-Không phải Tùng muốn trở thành họa sĩ chuyên nghiệp à? Sao từ bỏ dễ vậy?

Cũng giống những lần trước, vì không muốn đề cập chuyện Hoa Ngọc Linh trước mặt em nên tôi bịa ra lý do:

-Chán thì thôi chứ sao! Tôi nghĩ rồi, vẽ chẳng ra tiền được!

Châu phụng phịu, đôi môi hơi cong lên:

-Chỉ vì tiền thôi sao? Thế từ trước tới nay Tùng vẽ vì tiền à?

-Cũng không phải thế! Nhưng mà... lớn rồi, nghĩ khác rồi!

-Nhưng mà Tùng vẽ nhiều như thế, bỏ đi tiếc lắm!

-Chậc! – Tôi tặc lưỡi – Đành vậy thôi, biết thế nào được? Bà già tôi nói vẽ không kiếm được tiền, sau này khổ sở lắm!

Ai đang theo dõi câu chuyện đều biết tôi đang ra vẻ cứng mồm. Nhưng bạn biết đấy, đứng trước đứa con gái, không thằng nào muốn tỏ ra yếu đuối, lúc nào cũng sầm vẻ trưởng thành và thông minh (kỳ thực là vắn ngu). Tôi chỉ là một trong vô vàn thằng chơi như thế thôi, he he! Quay lại vấn đề, nghe tôi nói vậy, Châu im lặng hồi lâu, ánh mắt chùng chùng như có nhiều tâm sự. Một lát sau, em nói:

-Thế cho tớ mượn lại mấy bức vẽ cũ có được không?

-Để làm gì?

-Thì để xem ấy mà! Lâu lâu chán, tớ lại đem ra coi lại! Điiiiiiii? Nhá!

Nghe giọng năn nỉ của em, tôi bật cười:

-Rồi, cho luôn! Có cần ký tặng không? Đợi sau này tôi chết, nhớ đem tranh ra bán đấu giá nhé!

Em cầu tím tay tôi vì lỡ miệng nói mấy thứ chết chóc. Sáng hôm sau, tôi mang cho em những bức tranh ưng ý nhất và đẹp nhất trong “sự nghiệp” vẽ vờ của mình. Nhưng Châu thấy vẫn chưa đủ, em lại đòi thêm:

-Mang cho tớ mấy bức tranh của năm trước ấy! Mấy bức hồi lớp 11 ấy! Hồi ấy Tùng vẽ mấy con ma mãnh trông kinh dị lắm phải không? Mà tóm lại là đưa hết tranh năm lớp 11 đây! Không, mà năm lớp 11 Tùng hay vẽ mấy con quái vật lắm, ghê chết đi được! Cái gì? Thế không phải quái vật thì là gì? Hả? “Đô ta” là cái gì? Mà thôi, có bao nhiêu tranh, đưa hết đây!

Tôi không hiểu Châu định làm gì với số tranh ấy. Em là một cô gái nhạy bén kinh doanh, phải chăng em đã nhìn ra số tranh của tôi có thể... đem bán cho hàng đồng nát với giá cao? He he, đùa thôi! Tôi biết Châu sẽ không bao giờ làm thế, bởi em cũng vẽ, cũng hiểu nỗi đau khi những tác phẩm biến thành đồ phế phẩm. Tôi rất tò mò và muốn biết cô bé định làm gì với số tranh nọ, song mỗi lần hỏi, em lại nháy mắt “Bí mật! Bí mật!”.

Một điều lạ là thỉnh thoảng, Châu lại gợi ý tôi tiếp tục việc vẽ sau khi thi đại học xong. Mỗi lần như thế, đôi mắt em thấp thoáng nỗi mong chờ mong tôi trả lời rằng “có”. Và cũng từng ấy lần, câu trả lời của tôi chung quy vẫn là “không”. Nhưng Châu chưa bao giờ ngừng khuyên tôi, đúng như tính cách thích lo chuyện bao đồng của em. Lắm bận, tôi hơi bực và bảo em đừng nói về chuyện vẽ nữa, em cười xòa:

-Biết rồi, biết rồi! Lần sau không nói nữa là được chứ gì?

Sau đó vài hôm, em thôi hẳn vấn đề vẽ vờ. Dường như em đã nhận ra đâu là ước mơ, đâu là cuộc sống thực tế.

Cuộc sống cứ trôi đi một cách nhàn nhạt như vậy cho tới tháng 12, gia đình tôi nảy sinh lục đục, nguyên do là mẹ vợ được bài kiểm tra hóa điểm con ngỗng của tôi. Cãi nhau vì chuyện học hành của con cái thì nhà nào cũng y như rứa: trước tiên cụ bà trách cụ ông không để ý con cái, rồi cụ ông viện cớ đi làm và trách “con hư tại mẹ”, sau cùng cả hai cụ đều công nhận rằng thằng con mình ngu lâu khó đào tạo. Phụ huynh lo lắng, tôi sốt vó chẳng kém. Thân thi khối A mà tôi học Hóa như hạc, đồ được khéo trời sập. “Tìm thầy dạy Hóa đi, không đời này bé mạc đó con!” – Mẹ bảo tôi thế.

Khổ nỗi tính tôi ghét môn Hóa, học hành kiểu gì cũng không khá nổi. Khi ấy, tôi đang học ông thầy của thằng Sĩ. Ông là giảng viên ở một trường đại học danh tiếng, đứa nào đứa nấy khen nức nở ông dạy hay. Tôi thì không thấy thế. Ông già khú, khó tính, lại dạy theo kiểu dạy cho những đứa học giỏi sẵn. Tôi nghe ông giảng như vịt nghe sấm, ông hỏi gì thì mồm cứ ù ù cạc cạc. Mà ông cũng chẳng quan tâm tôi học được hay không, chỉ cần tôi đi học đủ và hàng tháng nộp tiền cho ông. Dạy thêm, học thêm là thế. Có lẽ cuộc đời tôi sẽ bé mạc thật nếu tôi không tâm sự chuyện này với Châu. Em nói liến thoắng:

-Sao không bảo sớm? Tớ đang học Hóa một thầy, thầy dạy tốt lắm!

Tôi ngạc nhiên:

-Ồ... tôi tưởng cô thi khối C, học hóa làm gì?

-Cả khối B nữa! – Châu đáp – Báo chí là theo ngành của bố tớ, nhưng mẹ muốn tớ thi cả sư phạm vì mẹ làm giáo viên. Nếu được sư phạm thì có thể vào làm chỗ mẹ!

-Hồ hồ hồ! – Tôi cười khà ồ – Nhà cô cơ cấu tốt nhể? Thôi được, để tôi học thử xem!

Hai hôm sau, tôi đến lớp học thêm của Châu. Mang tiếng “lớp” chứ thực ra là học tại nhà cô bạn của em. Căn nhà khá bé nên cả bọn học ngay tại phòng khách. Lớp có ba đứa gồm Châu, cô bạn em và một thằng con trai, tính thêm cả tôi nữa là bốn. Buổi đầu tiên lạ nước lạ cái, tôi chỉ hỏi hai người bạn mới học trường nào và thi ngành gì, hết. Điều mong đợi của tôi là ông thầy dạy hóa kia. Nghe ba đứa nói ông khá trẻ và dễ tính, dạy dỗ nhiệt tình nhưng tôi chỉ ậm ừ cho qua. Với thằng học hóa ngu thành bản sắc và thương hiệu như tôi, thầy cô nào cũng thế cả. Giáo dục phổ cập cho toàn dân, nhưng thực tế có những cấp độ ngu thượng thừa mà giáo dục không thể phổ cập, như tôi là ví dụ điển hình.

Tôi ngồi đợi thêm lát nữa cho tới đúng bảy giờ tối, ông thầy xuất hiện trước cửa nhà. Ông đi con Wave cũ, đầu đội nồi cơm điện to tổ bố (đầu tháng 12 năm ấy nhà nước thực hiện luật đội mũ bảo hiểm), áo khoác dạ to bố tổ cùng cái cặp căng bụi sách vở giấy tờ. Nhưng lúc bỏ hết mấy thứ ấy ra, trông ông bé một mẩu, đáng lại hơi lùn, tôi mang tiếng “teo tóp” mà còn cao hơn ông tí chút. Cơ mà ông thầy này trẻ măng, trông như sinh viên mới vào đại học. Thấy tôi – thằng học sinh mới – ông liền bắt tay:

-Chào em! Anh có nghe Châu nói về em rồi! Em tên Tùng, đúng không? Học cùng trường với Châu hả? Ừ được rồi, anh tên Thảo, cứ gọi là anh là “anh” thôi, không cần gọi là thầy. Ở đây mình học theo nhóm nên em cứ thoải mái!

Anh nói năng nhẹ nhàng và ân cần đúng như cái tên đầy nữ tính của mình. Tôi lập tức hơi rợn cái bắt tay nọ, lòng nghĩ thầm “Đ.M, thằng cha này giới tính bình thường đấy chứ?”.

Sau màn chào hỏi nhiệt tình ấy, anh bắt đầu dạy. Anh giảng khá kỹ và trả lời mọi thắc mắc (tôi thì không thắc mắc vì biết con khỉ khô gì đâu!), sau đó cho cả bọn làm bài tập trắc nghiệm. Năm ấy, người ta ra quy chế thi trắc nghiệm cho hai môn Lý, Hóa; một trăm câu trắc nghiệm trong chín mươi phút. Hồi đầu tôi cứ tưởng đây là cơ hội cho thằng ngu Hóa như mình. “Bốn đáp án, chọn bừa thế nào chả trúng!” – Tôi nghĩ vậy. Nhưng hồi ôi, câu nào cũng chơi xác suất một phần tư, vậy tôi làm đúng bao nhiêu câu chứ? Sau một thời gian, tôi ngộ ra thi trắc nghiệm không dành cho những gã lười trông chờ may mắn. Những thằng tự xưng đỗ đại học do điền bừa trắc nghiệm có hai loại: một là bố láo, hai là nhà nó tám đời tích đức làm việc thiện, mà cái dạng thứ hai là thiểu số trong thiểu số. Ai sắp sửa thi đại học thì đừng đợi chờ may mắn rồi xuống đầu mình nhé!

Trở lại vấn đề, sau khi làm bài xong, bọn tôi đưa bài cho anh Thảo chấm. Anh chấm khá nhanh và chừng năm phút sau thì trả bài. Châu điểm 7, hai đứa kia đều điểm 9, còn tôi thì nát: 2 điểm. Tuy nhiên, anh không để chúng tôi thừa thời gian bàn luận điểm số của nhau mà bắt cả bọn học ngay lập tức. Mãi sau này, khi nghĩ lại, tôi mới hiểu anh làm thế để hai đứa kia đỡ xì xầm điểm số của tôi.

Cuối buổi học, anh Thảo gọi tôi ở lại nói chuyện riêng:

-Em mất căn bản nặng lắm! Châu nói em không thích học Hóa, đúng không?

-Dạ vâng. – Tôi cười trừ.

-Không thích học Hóa mà còn thi khối A? Có phải bố mẹ bắt ép, đúng không? Lại phải học mấy ngành kinh tế hả?

Anh Thảo thuộc thế hệ 8x, hơn tôi sáu bảy tuổi, tính ra cũng gọi là có khoảng cách thế hệ. Nhưng anh lại biết rõ tâm tư của tôi, lại đùng chạm đúng nỗi khổ sở mà bấy lâu nay tôi dằn vặt. Thấy anh nói chuyện thẳng thắn, tôi cũng không giấu giếm:

-Dạ vâng. Các cụ cứ bảo em thi kinh tế, em phải nghe thôi...

-Thế em thi khối nào nữa không?

-Dạ không, em thi mỗi khối A thôi. – Tôi cười – Em học Toán, Lý tốt, chỉ dở mỗi Hóa!

-Ồ, khó nhí? Anh thấy cái Châu với hai đứa kia đều thi hai khối cả. Thôi được rồi, anh bảo nhé, sau mỗi buổi, em chịu khó ở lại khoảng nửa tiếng, anh sẽ dạy thêm cho! Anh không hứa em sẽ học tốt ngay, nhưng mình cứ học từ từ. Được chứ? Có bận bịu hay phải về sớm không? Không chứ gì, vậy cứ như thế đi!

Ban đầu, tôi không hào hứng lắm với đề nghị của anh Thảo. Bạn biết đấy, một số giáo viên đề nghị dạy thêm giờ để tăng giá tiền, tôi nghĩ anh đang cố cải thiện thu nhập của mình. Đôi lúc, tôi vừa thấy hài vừa thấy sợ khi nghĩ đến ngày kia, trong một buổi tối lặng mạp, anh công khai giới tính thật cho tôi nghe. Khéo chừng ra phiên bản “Thầy giáo Thảo” thì bỏ mẹ! Nghe đã ớn!

Nhưng đó chỉ là những suy nghĩ vớ vẩn của tôi. Thực tế là anh Thảo chẳng bao giờ đòi hỏi thêm tiền công. Anh lấy mỗi đứa một lít tám (180 nghìn) một tháng – một cái giá rẻ, nếu không muốn nói là quá rẻ ở thời điểm đó, khi mà tiền học thêm phổ biến trong khoảng ba lít tới năm lít một tháng. Anh Thảo luôn luôn đến đúng giờ, trừ hôm nào bận công việc thì anh sẽ thông báo trước, nếu nghỉ thì học bù. Đứa nào đến muộn, anh không bao giờ dạy trước mà sẽ đợi đứa đó có mặt. Có hôm mưa rét, tôi sinh lười, định nằm nhà

ngủ thì mẹ xạc ột trận thối đầu, dành lóc cóc đạp xe đi, tới nơi thì trễ nửa tiếng. Nhưng anh Thảo không giận, chỉ cười:

-Sao, rét quá hả em? Ê, vào đây nhanh, anh mua ngô nướng! Ăn cho ấm, ăn xong rồi học!

Anh mua ngô nướng thật. Hôm đó anh không dạy thêm cho tôi vì trời mưa to lại rét buốt, anh sợ tôi về khuya sẽ không tốt cho sức khỏe. Cảm thấy khá có lỗi với anh nên từ những buổi học sau, tôi không dám đi muộn nữa. Cũng từ đó, tôi bỏ lớp của ông thầy thằng Sĩ để chuyển sang học anh Thảo. Tôi vốn không ưa giáo viên, bởi đại đa số họ chỉ quan tâm đến tiền, nhưng anh Thảo là trường hợp ngoại lệ. Dù gọi là “anh”, nhưng thâm tâm tôi coi anh là một người thầy. Anh sống đúng nghĩa chữ “thầy” khi vừa dạy học, vừa dạy chúng tôi những kiến thức về cuộc sống. Anh nói với tôi như vậy:

-Em phải xác định ngành tài chính không dễ đâu. Bây giờ người ta cứ cổ phiếu chứng khoán tràn lan thế này, kiểu gì vài năm nữa cũng sập! Lúc ấy xin việc rất khó đấy!

Sau những buổi học thêm giờ, tôi thường nấn ná lại chút để nói chuyện với anh Thảo. Dần dà, tôi biết thêm về anh hơn. Khi tôi hỏi anh đến từ đâu thì anh trả lời ngay “mình là dân 36”. Thuở ấy, tôi đã nghe người lớn nói chuyện dân vùng này vùng nọ nên cũng hiểu dân 36 là gì. Anh cười:

-Nghe các cụ nói nhiều rồi, đúng không? Ủ, tại chỗ ấy nghèo quá nên cũng sinh lắm chuyện. Nhiều lúc anh cũng ngại lắm, nhưng sống lâu rồi quen thôi!

Anh Thảo sinh ra ở vùng giáp biên giới Việt Lào – một nơi mà anh mô tả là chó ăn đá gà ăn sỏi. Đất không màu mỡ, người cũng khó giàu. Gia đình nghèo nên bố mẹ không đưa anh đi mẫu giáo. Bù lại, bố dạy anh học chữ và học toán do ông cụ từng làm nghề giáo viên. Đến tận lớp ba, anh mới được đi học (bố anh quen người trong trường nên xin cho anh không phải học lớp 1 lớp 2). Nhà nghèo, nhất là nhà nghèo nơi vùng núi xa xôi có lắm cái khổ mà bọn trẻ thành phố chúng tôi không thể tưởng tượng ra. Anh Thảo kể rằng mãi năm thi đại học, anh mới biết thế nào là “phở Hà Nội”. Nhớ lại những ngày đó, anh kể khá hào hứng:

-Ở chỗ của mình không có quà sáng đâu! Nhà trên đồi mà, làm gì có hàng quán? Hề hề! Mỗi sáng, năm giờ bố lại gọi anh em mình dậy (nhà anh có ba anh em) rồi rang cơm ăn. Em có biết “tóp mỡ” là cái gì không? Cái phần thừa mà khi người ta chưng lấy nước mỡ ấy? Ủ, đúng rồi, anh hỏi mấy đứa học sinh cấp hai, chúng nó lắc đầu nguầy nguậy “tóp mỡ là gì hả thầy?”! Rồi cứ thế ăn thôi! Suốt từ bé đến cấp ba, sáng nào cũng ăn cơm rang luôn! Hôm thêm tí tóp mỡ, hôm tí thịt vụn ở đáy nồi thịt kho! Ủ, ăn xong là mình chạy xuống nhà dì lấy cái xe đạp rồi đạp mười cây số tới trường. Tại sao phải để xe nhà dì á? À, nhà mình ở trên đồi, mà từ cái đồi đi xuống toàn sỏi với đá, có đường đâu? Mà có đi xuống xe cũng hỏng hết lốp, may có nhà bà dì dưới chân đồi nên phải để ở đó! Ủ, cứ đi đi về về thế, ăn mãi chẳng béo lên được! Có lên Hà Nội rồi mấy năm nay đi làm, kiếm được tiền, ăn được nhiều nên mới béo ra tí! Hề hề! Mà cái ngày ấy, dậy thì dậy sớm, đạp xe mỗi chân, lên lớp ngáy phò phò luôn! Hôm đi họp phụ huynh, bố biết chuyện, ông cụ vớ cái chổi vục mình tới tấp luôn! Vục thế mà vẫn phải chịu chứ, không cãi được. Bố mình nghiêm lắm! Nuôi lợn chăn bò, đi cấy, cái gì cũng bắt mình làm tuốt! Giờ mình lớn rồi mà làm cụ phạt ý là cụ chửi luôn đấy!

Và như một định lý, ở những nơi nghèo khó ấy, con người ta luôn có ý chí học hành. Anh Thảo biết rằng chỉ có học hành mới thoát nghèo. Lên cấp ba, anh đỗ trường chuyên nổi tiếng nhất tỉnh đồng thời là một trong những trường chuyên nổi tiếng nhất nước. Sau ba năm gồng sức học hành, anh lên Hà Nội và trúng tuyển vào trường sư phạm. Tin tôi đi, đó thực sự là chuyện cổ tích có thật. Gần mười năm trước, nếu ra đường Láng, bạn sẽ thấy vài quyển sách dày cộp tổng hợp đề thi đại học từ năm 1990 tới 2000, ba môn khối A đều là tự luận và khó kinh hồn. Như đề Toán chỉ có ba câu, nhưng câu nào cũng khoai như sắn. Tôi từng thử làm đề Toán năm anh Thảo thi và... chịu chết, may ra làm được câu đạo hàm đầu tiên. Tôi được ăn, được học, được cung cấp đủ chất dinh dưỡng, được giải trí mà học chẳng nên thân. Thấy anh Thảo như thế, tôi hơi xấu hổ. Nhưng anh cười:

-Mỗi thời mỗi khác chứ em! Bọn anh ngày xưa học để mua xe máy, còn thế hệ bọn em bây giờ học để mua ô tô chứ!

-Vậy là anh muốn theo nghề sư phạm à? – Tôi hỏi.

-Ừ, tại bố mình ngày xưa làm giáo viên nên mình muốn làm sư phạm. Ông cụ không bắt mình theo ngành nào, nhưng thấy mình theo sư phạm nên vui lắm!

Lúc ấy, tôi hỏi ra mới biết là anh đi làm được ba bốn năm rồi. Anh kể cho tôi nghe những ngày tháng thiếu thốn thời sinh viên. Lắm lúc hết tiền, anh phải chạy theo bạn xuống trường Bách Khoa ăn ké vì cơm ở đây rẻ. Rồi khi ra xin việc, người ta chê anh có lý lịch cá nhân xấu, nói thẳng ra là bởi cái mác “dân 36”, mặc dù anh học rất giỏi. Có lúc, bố mẹ khuyên anh về quê rồi tìm việc nhưng anh không chịu, nhất quyết phải ở lại đất Hà Nội này. Vậy là anh đi dạy thêm suốt hai năm liền, đến năm vừa rồi mới tìm được việc ở một trường cấp hai. Anh nói:

-Lúc mới ra trường thì mình nhìn đời màu hồng lắm! Nhưng mà đi làm rồi lại thấy toàn màu xám! Chẳng có gì áp dụng được hết, cái đồ án của mình dùng xong cũng vứt xó nốt! Hề hề! Nhưng đàn ông phải xông pha chứ? Cũng may là mình tìm được việc, giờ tạm gọi là ổn định! Năm tới, mình tính xin vào trường SS (xin phép không nêu tên).

-Vậy ra là anh muốn dạy ở trường SS! – Tôi hỏi.

-Ừ, ngày trước có xin nhưng chưa được. Giờ mình mong là được! Thực ra mình muốn làm giảng viên, nhưng phải có thời gian nữa. Giảng viên yêu cầu cả kinh nghiệm làm việc nữa!

Nhìn anh Thảo trẻ vậy chứ anh đã có kế hoạch rõ ràng cho tương lai. Tính ra, anh đi làm đã nhiều năm, cũng nếm trải đủ mùi khổ cực của nghề giáo. Học sinh ngày càng quái chiêu, mà lương giáo viên bao năm vẫn thế, thành ra họ dần chai sạn và luôn vác một bộ mặt vô cảm xúc tới lớp. Nhưng ở anh Thảo, tôi chưa bao giờ thấy anh mất đi nhiệt huyết cả. Có thể do anh còn trẻ, song tôi tin rằng anh yêu nghề lắm.

-Anh thích nghề giáo lắm đúng không? – Tôi hỏi.

Anh Thảo ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu:

-Nói một cách thực lòng là anh không thích.

-Hả? – Tôi trố mắt – Anh không thích á?

-Ừ. Nói chung hồi xưa chọn ngành, mình cũng chọn theo cảm tính là chủ yếu, phần nữa cũng muốn nói nghiệp bố. Ừ! Đi làm nhiều, anh thấy mình không thật sự thích nghề này, nhiều lúc căng thẳng lắm! Bọn trẻ con giờ quái lắm, nhức đầu với chúng nó lắm! Nhưng mà biết sao được, đây là nghề của mình, là cần câu cơm của mình, sao mà bỏ được?

-Thế thì anh thích cái gì?

Anh cười rồi trả lời khê khàng, như thể sợ ai nghe thấy:

-Mình thích chụp ảnh.

Anh nói thật, trong cặp của anh, ngoài giáo án và giấy tờ còn có máy ảnh. Một chiếc Canon chụp phim đời cũ, một loại máy mà nếu bạn gõ chữ Canon trên Google, nó sẽ không bao giờ xuất hiện. Con máy đó thời xưa là của hiếm, nhưng đến thời của tôi, nó là đồ cổ lỗ sĩ so với máy ảnh kỹ thuật số. Anh Thảo nói những hôm chủ nhật, anh thường lang thang đây đó để chụp ảnh, hoặc những khi trường đi tham quan, anh luôn mang máy theo để chụp. Nhiều hôm, giữa giờ giải lao, anh chia sẻ cho chúng tôi những bức ảnh chụp hồ Hoàn Kiếm buổi sáng sớm. Những bức ảnh của anh rất đẹp, như thể ảnh của dân chụp chuyên nghiệp. Tôi nói:

-Anh chụp đẹp thế? Anh được học chụp ảnh à?

-Không, chẳng ai dạy cả! – Anh cười – Ngày trước, chú mình làm thợ chụp ảnh ở bãi biển, mình thích rồi mê luôn!

-Anh đi làm thế mà vẫn thích chụp ảnh sao?

-Ừ, sở thích mà! Có cái sở thích cũng hay, làm mình không thấy cuộc sống buồn chán.

-Vậy sao anh không theo nghề chụp ảnh luôn? – Tôi hỏi.

Anh không nói gì, chỉ cười. Châu nghe thế bèn lạnh nhạt:

-Ồ đây có người biết vẽ mà không theo nghề vẽ anh ạ!

Tôi vội thúc vào chân cô bé. Em quay lại vạch tôi sao thúc vào chân em rồi hai đứa cãi nhau chí chóe. Thấy vậy, anh Thảo chỉ cười chứ không hỏi gì thêm. Sáng hôm sau, tôi phàn nàn với Châu:

-Tôi đã bảo là không nói chuyện về vờ ròi cơ mà? Sao cô lại kể cho anh Thảo?

-Thì tớ đã nói gì đâu? Mà thôi, ăn kẹo không?

Em chìa ra đồng kẹo mút nhằm lấp liếm “tội lỗi” của mình. Tôi chỉ biết cười và bỏ qua cho em. Nếu một ngày kia, Châu làm đại sứ hòa bình hòa giải chiến tranh giữa các nước bằng kẹo mút, tôi cũng không lấy làm lạ.

Nói về chuyện học hành, Châu học nặng hơn tôi nhiều vì em thi hai khối hoàn toàn khác nhau.

Người ta thường thi khối A và B hoặc A và D chứ hiếm trường hợp thi B và C. Châu là kiểu đặc biệt như thế. Ngày nào em cũng học thêm, kể cả thứ bảy lẫn chủ nhật. Thi thoảng tôi lại nghe em kêu ca buồn ngủ hoặc mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ em chán ghét hay từ bỏ việc học. Chẳng hề giống cách đây mấy tháng, em còn khóc và phản kháng quyết định hướng nghiệp của bố mẹ. Và đến lượt tôi tự hỏi rằng liệu ước mơ vẽ của em còn không? Khi tôi hỏi câu này, em bĩu môi cùng cái lườm rách mắt:

-Sao bảo không nói chuyện về vờ nữa? Ừ trả lời đấy!

Tôi tỏ ra hối lỗi, đồng thời năn nỉ gây lười, em mới tươi cười trả lời:

-Tớ vẫn muốn vẽ, nhưng giờ lỡ cỡ vậy rồi thì đành cố gắng chứ biết làm sao? Chẳng lẽ buông xuôi à?

-Nhưng cô đâu thích sự phạm với báo chí, đúng không? Thăng Choác không thích ngành tài chính nên tính bỏ thi đấy!

-Tớ không giống Choác được! – Em lắc đầu – Con gái không có nhiều lựa chọn. Bố mẹ đã thế rồi thì tớ phải cố gắng hơn nữa thôi.

-Vậy là cô chịu thua ông bà già?

-Không hẳn thế! Tớ nghĩ có thể tìm được niềm vui trong điều mình không thích thì sao?

-Làm gì có chuyện đó!

Châu cười:

-Chắc chắn là có! Thế Tùng thì sao? Định bỏ học để vẽ à?

Tôi chối bay chối biến:

-Không, không, tôi không điên!

Hôm ấy, tôi nghĩ khá nhiều về câu nói của Châu. Cái gì mà thấy niềm vui trong những điều mình không thích? Tôi không tin. Tôi nghĩ đó chỉ là cách mà Châu che đi nỗi đau không được vẽ. Điều mình không thích là điều khiến mình buồn, mà trong chuyện buồn đâu đâu ra niềm vui? Có khác chẳng là con gái biết thỏa thuận cuộc sống nhanh hơn con trai thôi. Có lẽ Châu đã gạt bỏ những ước mơ và tiếp tục sống như một con người bình thường.

Một ngày nọ, dịp gần Tết, sau buổi học thêm Hóa, tôi chào anh Thảo rồi ra về. Nhưng tôi thấy anh loay hoay mãi, một lúc sau mới phát hiện ra chìa khóa của anh đã gãy, phần gãy nằm trong ổ khóa. Anh cười mỉa với tôi:

-Sắp Tết mà đen đủi quá! Em biết ở đây có hàng sửa xe nào không?

Và thế là hai anh em lóc cóc dắt xe đi gần một cây số mới có hàng sửa xe máy. Trong lúc đợi người ta sửa, anh lôi máy ảnh ra và cẩn thận lau chùi nó bằng miếng vải sạch. Trông anh tỉ mỉ lau chùi và nâng niu chiếc máy như thể nó là vật báu, cũng như cái cách mà tôi ngắm nghía bức tranh của mình sau khi vẽ xong. Cầm thấy kỳ lạ, tôi bèn hỏi anh:

-Sao anh đi làm rồi mà vẫn thích chụp ảnh?

-Nó là sở thích đó em! – Anh cười – Mình cần có niềm vui sau ngày làm việc chứ? Không có cái gì để làm, em sẽ chán đời ngay!

-Thế ngày trước anh làm nghề chụp ảnh có phải hơn không?

Anh Thảo ngược mắt ngẫm lại chuyện ngày xưa. Rồi anh nói:

-Ngày xưa mình không có điều kiện giống các cậu bây giờ. Từ cấp một tới cấp ba biết cái máy ảnh mô tê thế nào đâu? Nhưng nếu mình tiếp xúc với máy ảnh sớm, chưa chắc mình đã theo nó mà vẫn chọn nghề giáo viên. Mình vẫn cần nghề để kiếm sống chứ! Nếu có thể biến sở thích hoặc đam mê thành nghề thì tốt, nhưng trong trường hợp của anh, anh cần nghề nghiệp trước đã. Với cả các cụ nhà mình cũng chẳng inh theo nghề nhiếp ảnh đâu! Hề hề!

Tôi lắc đầu chán nản. Vậy là anh Thảo giống Châu, nếu cho anh lựa chọn lại, anh cũng không dám trái ý bố mẹ. Tôi cảm thấy cuộc sống đang bị bóp nghẹt trước những luân lý và định kiến truyền thống. Thấy tôi dài mặt như cái bươm, anh Thảo cười:

-Cuộc sống có nhiều điều không vừa ý mình mà em, chẳng có gì theo ý mình đâu! Đôi lúc mình phải chấp nhận thôi.

-Thế gọi là cam chịu hả anh?

-Là “cam chịu” nếu em muốn ra sao thì ra, còn nếu em đối mặt với nó thì gọi là “dùng cảm”. Em không thể lẩn tránh mãi những điều chẳng vừa ý mình được. Thử đối mặt với nó xem, biết đâu em lại tìm thấy cái gì hay ho? Anh cũng không thích nghề giáo viên, nhưng lên lớp thấy bọn trẻ con giống mình ngày xưa, anh lại cố dạy. Chúng nó căn bản không lười, mà tại giáo viên dạy chưa đúng cách. Một tháng chưa được, anh cố gắng tháng thứ hai thì chúng nó bắt đầu hỏi mình nhiều hơn. Cứ thế thôi! Hề hề!

Nghe anh nói, tôi dần hiểu tại sao Châu lại gắng sức học hành đến vậy. Thay vì lẩn tránh số phận, em lại đương đầu với nó. Em muốn đỗ đại học, muốn khám phá xem những ngành học mới có gì hay ho hơn về. Đó là một trải nghiệm sống mà Châu đang tự mình tìm hiểu. Còn tôi? Tôi chỉ đang than thân trách phận. Tuổi mười tám, tôi nghĩ tôi hiểu tất cả, tôi nghĩ tôi dùng cảm. Không, tôi đơn thuần chỉ là anh chàng ngốc nghếch mà thôi. Châu đã trưởng thành hơn tôi nhiều lắm!

Ra Tết, tôi tập trung học hơn nhiều. Tất nhiên thời gian đi chơi điện tử vẫn có nhưng tôi nghỉ hẳn game online, chỉ chơi mấy game bù khú cùng bạn bè. Viễn cảnh rớt đại học và không công ăn việc làm khiến tôi lo sợ, thậm chí mất ngủ vài ngày. Nhưng bên cạnh lý do đó, tôi cũng rất muốn đỗ đại học. Tôi muốn xem ngành tài chính thực chất là cái gì và tại sao người ta lại đắm đuối vào đó? Dù vậy, bài học ngày một khó hơn và tôi không dám chắc mình sẽ vượt qua môn Hóa. Anh Thảo đã làm hết sức, từ việc dàn bảng công thức bắt tôi học thuộc rồi liên tục cho luyện đề trắc nghiệm. Tôi cố gắng lắm chỉ đạt điểm 6, điểm 6 này đi thi đại học trừ đầu trừ đuôi chỉ còn 4, cơ may đỗ rất thấp. Đợt ấy, anh Thảo vừa tìm được việc ở trường SS, lương rất khá, tính ra không cần dạy thêm, nhưng anh không bỏ quên tôi, vẫn tận tình chỉ dạy từng ly từng tí. Thấy anh nhiệt tình quá, tôi cũng đặt ra quyết tâm thi đỗ để khỏi phụ lòng anh.

Tầm cuối tháng 2, gần như mọi học sinh đều học xong chương trình. Đi học thêm cốt là để chạy trước bài vở trên lớp, những tháng còn lại là luyện, luyện và luyện. Có được đề thi ở đâu, tôi mang đi photo ngay rồi mang về làm. Luyện nhiều, tôi dần phát hiện ra có những mảnh để không cần trình bày bài giải mà vẫn biết ngay kết quả. Trò này bây giờ không mới, nhưng ở thời ấy, nó là một phát hiện thú vị. Biết tôi kém Hóa nên Châu thường chia sẻ những mảnh lối này cho tôi, nhất là những bài cân bằng phương trình phản ứng.

-Chỗ này là phải điền số trước nè! Sau đó làm phương trình, dùng máy là ra! Cái này thì phải lập phương trình bậc ba nè, làm thế không được đâu! Giời ạ, học Toán tốt thế mà sao học Hóa dốt thế? Cái gì? Bảo ai là “Trâu điên” đấy? Túng thích ăn đòn hả?

Mỗi lần làm bài tập chung, tôi và Châu lại cãi nhau như thế. Tôi giải bài sai, em chê tôi dốt, tôi kêu em là Trâu điên, cãi nhau. Tôi giải bài đúng, em bảo tôi ăn may, tôi kêu em là Trâu khùng, cãi nhau tiếp. Lắm lúc cãi nhau quá, em giận, mặt đỏ bừng bừng, tôi phải đầu dúi xin lỗi. Chúng tôi cứ cãi nhau riết mà chẳng để ý mùa hè đã tới từ lâu, chẳng để ý lũ học sinh đang gấp bài kiểm tra thành mấy bay giấy phi trắng sân

trường. Khi ôn thi đại học, bạn luôn mong một ngày có 48 tiếng, bạn luôn sợ tháng 7 tới, nhưng những khi ta sợ thời gian, nó lại chạy nhanh hơn bao giờ hết.

Và khi mồ hôi chảy nhễ nhại trên lưng áo, tôi mới giật mình nhận ra lúc đó đã sang tháng 5. Thời cấp ba của tôi sắp hết, những ngày tháng bên cạnh Châu sắp hết.

Hết thật sao? – Tôi lo lắng.

Càng gần ngày bế giảng, nỗi lo sợ ấy càng lớn, đến nỗi cái tên Hoa Ngọc Linh cũng không thể kìm hãm nó. Tại sao vậy? – Tôi tự hỏi. Rồi một ngày nọ, tôi hỏi anh Thảo:

-Hồi đi học, anh có thích ai không?

-Ồ, có! – Anh cười toe – Hồi mình học cấp ba, mình thích cô bé lớp trưởng. Ừ, cô bé ấy học giỏi lắm! Giờ đang sống trên Hà Nội rồi, công việc ổn định lắm! Thi thoảng mình cũng gặp lại và nói chuyện, vui lắm!

-Thế... anh tỏ tình chưa?

-Có chứ! – Anh cười ngất – Hồi ấy mình khá quậy, cái gì cũng quậy hết thì tỏ tình là chuyện nhỏ! Một hôm mình mang quả xoài xanh rồi chìa ra trước mặt con bé lớp trưởng, bảo “Tao yêu mày, tao ày quả xoài, mày yêu tao không?”!

Tôi cười như điên trước màn tỏ tình của anh, sau hỏi tiếp:

-Thế rồi sao ạ?

-Thế rồi con bé nó cầm quả xoài ném bốp vào mặt mình bảo “Đồ điên!”. Nó chạy đi méc cô giáo, thế là cô gửi giấy mời họp phụ huynh, bố đánh mình tí chết luôn! – Anh cười.

Anh nói rằng nếu thời gian quay trở lại lần nữa, anh sẽ lại tỏ tình với cô bé lớp trưởng nọ, bởi anh không muốn phải nhìn lại tuổi trẻ của mình trong hối hận. Tuy nhiên, đó là trường hợp của riêng anh, còn tôi thì khác. Thế hệ của tôi khác xa anh nhiều quá, nói mấy câu sến súa trước mặt con gái khó vô cùng. Tôi nói với Châu như thế, khéo em thù tôi cả đời mất! Mà với Châu, có thật tôi chỉ đơn thuần là thích em? Mất thằng con trai lãng nhăng lắm, cứ đừng phải đưa con gái xinh xắn là thích, là khoái hết!

Nhưng việc ôn thi đại học, thi học kỳ và kỳ thi tốt nghiệp cấp ba khiến tôi nhanh chóng quên chuyện ấy. Cho tới một hôm sau ngày tổng kết học kỳ II, Châu bỗng gọi tôi ra một chỗ rồi hỏi:

-Hôm nay có đi chơi điện tử không?

Tôi trở mắt:

-Hả? Sao tự nhiên hỏi thế?

Châu nhét vào tay một mảnh giấy nhỏ rồi bắn như súng liên thanh:

-Nếu ra thì lên mạng rồi vào địa chỉ này nhé! Mình đã ghi cả tên tài khoản lẫn mật khẩu rồi, cứ đăng nhập vào đó! Nếu thích, Tùng có thể thay đổi mật khẩu, thế nhé!

Tôi gắng hỏi nó là cái gì thì Châu nhất quyết không nói. Con gái đã giữ bí mật cái gì thì đồ ai cạy ra được. Sau buổi học, tôi với ba thằng bạn ra hàng điện tử. Thay vì chơi game, tôi mở mảnh giấy và đăng nhập địa chỉ trên Internet Explorer (ngày ấy cáo lửa với cờ rôm chưa phổ biến). Đó là một diễn đàn dành cho dân vẽ, ở đây, họ có thể thoải mái chia sẻ các tác phẩm của mình. Có người là nghiệp dư, có người là dân mỹ thuật chuyên nghiệp. Rất nhiều bức tranh khiến tôi phải lặng thình ngấm ngấm hồi lâu, họ vẽ đẹp hơn tôi nhiều! Trước nay tôi nghĩ mình giỏi, nhưng so với những con người ở đây, tôi chỉ là tôm tép.

Do chưa tham gia diễn đàn mạng bao giờ nên mất một lúc tôi mới tìm ra ô đăng nhập nickname và mật khẩu. Tôi lại làm theo lời chỉ dẫn trên giấy và vào trang cá nhân. Tại đây, tôi tìm thấy một chủ đề (thread) do nickname này tạo ra từ năm tháng trước. Mở bài đó ra, tôi thấy dòng đầu tiên ghi thế này:

“Mình học vẽ chưa lâu, có vài tác phẩm muốn chia sẻ, mong các bạn ủng hộ nhé! ^^”.

Tôi kéo con lăn chuột xem tiếp bài viết. Lạ thay, phía dưới câu mở đầu đó là những bức tranh của tôi. Chúng được scan, tải lên máy tính theo định dạng file IMG và được post vài lần trong tuần. Một tháng đầu,

chẳng có ai để lại ý kiến phản hồi ment), nhưng người post không nản mà vẫn đều đặn upload ảnh. Và bốn tháng sau, chủ đề toàn ảnh này đã có vài người trả lời:

“Bạn vẽ đẹp đấy chứ? Mình không tin bạn là dân nghiệp dư đâu!”.

“Úi, là Nevermore của Dota này! Bạn vẽ đẹp ác!”.

Lượng phản hồi ngày một nhiều lên. Một số ý kiến khuyên tôi nên chỉnh lại màu sắc hoặc chỉnh lại nét vẽ do sai tỉ lệ. Một số khuyên tôi nên học thêm kiến thức vẽ để tạo ra tác phẩm đẹp hơn. Nhưng hầu hết họ đều thích thú với những bức tranh fantasy của tôi – cái chủ đề mà tôi nghĩ chỉ riêng tôi biết. Tôi càng vui hơn nữa khi họ đều là những con người xa lạ không hề quen biết mình, vậy nên lời đánh giá của họ khá công tâm. Nhìn những dòng góp ý, những lời khuyên cùng lời khen, tôi vui sướng khôn tả. Giấc mơ vẽ của tôi không hề vớ vẩn, không vớ vẩn một chút nào! Niềm đam mê vẽ vời trong tôi ngỡ tưởng nguội lạnh giờ lại cháy bỏng hơn bao giờ hết.

Nhưng vui chưa hết, lòng tôi lại chùng xuống. Người tạo ra nickname này, lập chủ đề này, mất công scan và upload ảnh đều là Châu. Tối giờ tôi mới hiểu lý do em đòi tranh. Bốn tháng không có phản hồi, không có góp ý, em vẫn miệt mài scan, miệt mài đưa những tác phẩm của tôi tới mọi người.

Tại sao em phải làm thế? Tôi không thể hiểu.

Hai ngày sau đó là lễ bế giảng. Trong ngày lễ, đám con gái khối 12 đều mặc áo dài, Châu cũng thế. Hôm ấy, em đi giày cao gót nên bỗng dưng lớn hẳn lên, gương mặt trang điểm rất khéo như muốn hút toàn bộ ánh nhìn. Tôi (và rất nhiều thằng khác) nhìn Châu, trong lòng không khỏi than ngắn than dài. Cái áo dài là thứ mỏng manh, nhưng đủ sức lôi những thằng đàn ông xuống vùng bùn của ngu si và khổ đại. Nhờ thứ trang phục đó, bao nhiêu cái đẹp của con gái tuổi mười tám phát tiết ra hết. Trẻ con lớp 6? Trâu điên? Không, những từ ngữ nọ chẳng hợp với Châu nữa. Em đã là con gái, là thiếu nữ. Còn các ông con trai vẫn chẳng bao giờ lớn, chúng nó vẫn đóng bộ đồng phục thường ngày, vẫn áo bỏ ra ngoài quần không chịu đóng thùng. Lễ bế giảng thành ra là một nơi tập hợp thiếu nữ và những thằng trẻ con vậy.

Sau lễ bế giảng chỉ còn học sinh khối 12 ở lại í ới gọi nhau đi chơi hoặc đi ăn. Lớp chúng tôi tuy không thân thiết lắm, nhưng chúng nó cũng chụp ảnh chung và ghi cho nhau những dòng lưu bút. Tôi ngồi ghé đá, xem thằng Cuốc và thằng Sĩ cầm chổi đánh nhau, thi thoảng ngoác mồm cười khi thấy đằng xa, ông thần Choác bị lũ con gái đuổi theo cào cấu cắn xé (thằng này lên cấp ba vẫn không từ bỏ sở thích trêu đùa lũ sư tử cái). Rồi tôi im lặng dần khi thấy Châu tiến đến. Em đi chân đất, tay xách đôi giày cao gót, gò má vương mồ hôi do đùa nghịch với lũ bạn. Em ngồi cạnh tôi, chột hỏi:

-Trông tớ thế nào? Có được không?

Tôi nhìn em rồi gật gật đầu. Tôi không đủ sức nói rằng hôm ấy, em rực rỡ nhất sân trường. Châu bóp chân, miệng than khổ:

-Đi cái này đau chân chết đi được! Mà cả áo dài nữa, nóng quá!

-Nóng thì cởi! – Tôi nhe răng cười.

-Này thì cởi!

Em dấm thùm thụp vào tay tôi. Hai đứa cùng cười, rồi cùng yên lặng dưới cơn gió đang rải hoa phượng rơi khắp sân trường. Chúng tôi sẽ còn gặp nhau hôm thi tốt nghiệp, nhưng tôi cảm giác đây sẽ là lần cuối cùng tôi ở bên em.

-Tớ mượn MP3! – Châu nói.

Tôi đưa cho em cái máy. Máy toàn nhạc rock và metal, chẳng có thứ nhạc em thích. Nhưng giờ đây, em lại chăm chú nhìn từng bài hát rồi nghe thử. Nghe một lúc, em bỗng nở nụ cười:

-Sau này Tùng còn nghe rock nữa không?

-Có.

-Tại sao?

-Vì tôi thích, thế thôi.

Em nhét chiếc phone lên tai tôi, tôi nhận ra chiếc MP3 đang chạy bài Pieces của ban nhạc Red – một bài hát rất dễ nghe. Châu hỏi bằng giọng:

-Bài hát về tình yêu à?

-Không. Họ hát về Chúa. “You” trong bài này không phải cô gái, mà là Chúa.

-Nhưng tiếng Anh đa nghĩa, mình hiểu kiểu nào cũng được, đúng không? – Em cười.

Tôi gật gù thay vì trả lời. Tôi không muốn trả lời bởi tôi muốn níu kéo em bên mình lâu hơn. Nhưng chẳng người đàn ông mạnh mẽ nào có thể chống lại thời gian. Đồng hồ cứ chạy, thời gian cứ trôi, sân trường vẫn dần. Cuối cùng, tôi hỏi:

-Sao cô lại post tranh của tôi lên diễn đàn đó?

-Tranh của Tùng đẹp mà! – Em đáp – Để mọi người biết càng hay chứ sao?

-Nhưng tôi sẽ không vẽ nữa, cô làm thế để làm gì chứ?

-Có thật là Tùng nghỉ vẽ?

Tôi cảm như hén trước câu hỏi của Châu. Thực sự, tôi đã có ý nghỉ, nhưng thấy em bỏ công sức giới thiệu những tác phẩm của mình, tôi lại quyết chí vẽ hơn. Nói cách khác, em đã làm sống lại niềm đam mê vốn đã chết trong tôi. Dù vậy, với bản chất cứng đầu, tôi vẫn chống chế:

-Tôi chưa biết được!

Châu mỉm cười:

-Đừng nghỉ nhé! Tùng bảo rằng đây là niềm đam mê lớn nhất đời, nhớ không? Đừng nghỉ, sống mà phải bỏ dở đam mê, sống thế buồn lắm!

-Vậy tại sao cô không post tranh của cô mà lại post tranh của tôi?

-Con gái không có nhiều lựa chọn! – Em nói – Nhưng Tùng là con trai, con trai có thể làm được nhiều hơn, đi được xa hơn. Con gái không đi xa được gần đây, Tùng hiểu ý tớ chứ? Đây, tớ rất mong sau này, Tùng sẽ tạo ra nhân vật game nổi tiếng đấy!

Tôi lặng thinh nghe em nói. Ở một nghĩa nào đó, em đã gửi gắm niềm tin vào tôi và không hề để ý giấc mơ của chính em. Có cần thiết phải như thế không, Châu ơi? – Tôi tự nhủ.

Hoa phượng vẫn rơi, sân trường lúc này vắng ngắt, chỉ còn dăm chục đứa ở lại. Ngày tháng cấp ba của tôi đã tới hồi kết, nhưng cái điều cần nói với Châu, tôi vẫn chưa nói. Em bỏ tai nghe, đoạn nhìn thẳng tôi và hỏi:

-Còn muốn nói gì nữa không?

Gương mặt em lúc đấy đỏ hơn bao giờ hết. Tôi chỉ lặng thinh ngắm nhìn, em lại tiếp lời:

-Đứa nào không nói là đứa ấy ngu nhé!

Tôi mở miệng, song răng lưỡi lú rú vào nhau không nên lời, cuối cùng thốt ra thế này:

-Thì tốt nhé!

Đôi mắt em thoáng một tia thất vọng, nhưng nó biến mất rất nhanh và được thay thế bằng sự vui vẻ:

-Tớ cảm ơn! Tùng cũng thì tốt nhé!

Dứt lời, em đặt hai ngón tay lên miệng, hôn “chụt” một tiếng rồi đặt lên má tôi, giống hệt như hồi tôi chở em đi ăn kem. Rồi Châu xỏ giày, sau lưng thùng đi bộ. Em không nhờ ai đèo mà tự mình ra bến xe, bước chân em chậm rãi, như thể đang chờ đợi một điều gì đó. Tôi cứ ngồi nguyên đó và nhìn theo, cho tới khi bóng em khuất sau cổng trường, tôi lại thu mình trên ghế đá. Thời cấp ba của tôi đã chấm hết. Từ nay tôi và em, mỗi người đi một con đường khát vọng của riêng mình. Song chẳng hiểu sao, cảm giác tiếc nuối cứ

xâm lấn trái tim tôi, dường như tôi đã bỏ quên một điều gì đấy rất quan trọng. Mỗi lúc, tay chân tôi như phát cuồng theo bài hát Pieces của ban nhạc Red. Đó là một bài hát về Chúa, nhưng với tôi, chẳng hề có vị thánh thần nào hết.

I tried so hard, thought I could do this my own

I've lost so much along the way

(Tôi đã cố gắng rất nhiều, nghĩ rằng mình có thể làm được tất cả

Nhưng tôi đã gục ngã, đã lạc lối)

Phải, tôi đã lạc lối, đã không biết mình là ai suốt thời gian dài. Nhưng Châu đã cho tôi thấy lại mình. Tôi nhớ ngày khai giảng năm lớp 10, tôi đã thấy em ngồi ở hàng cuối, mái tóc đen dài cùng gò má luôn ửng đỏ. Tôi nhớ dáng vẻ tay xách nách mang một đồng quà cáp của em, nhớ cả thái độ “tự nhiên như ruồi” của em lúc nhờ tôi đèo ra bến xe buýt. Tôi nhớ em thích nhất ăn kẹo mút dâu, trong cặp có thể thiếu sách vở chứ không bao giờ thiếu kẹo. Tôi nhớ không khí ồn ào trên chiếc xe buýt năm lớp 11, nhớ vị kem Trảng Tiền dưới cơn mưa tháng 11, nhớ hơi ẩm buốt của cơn mưa lay rây rắc xuống chợ đêm. Ngay cả thời gian không nói chuyện với Châu, tôi vẫn nhớ em đã thay đổi thế nào, đã khóc ra sao...

Và cuối cùng tôi đã gục ngã trước sự thật rằng tôi đã yêu Châu mất rồi.

Tôi chạy ra bãi, vớ lấy chiếc xe đạp rồi đạp như điên ra bến xe. Nhưng vừa tới nơi, xe buýt đã chuyển bánh. Tôi đạp cỡ nào cũng không thể đuổi kịp xe buýt. Rồi chiếc xe ấy lẫn vào dòng xe cộ đông đúc, để mặc tôi lạc lối trong sự nuối tiếc. Cô gái tuyệt vời của tôi, nàng Tallulah của tôi, người cứu rỗi ước mơ của tôi, đã đi thật rồi. Em chen ngang cuộc đời tôi một cách ngọt ngào và ra đi một cách chóng vánh như thế. Tôi thở dài giá như...

Giá như...

Nhưng dù ngập chìm trong nuối tiếc, tôi lại không buồn. Người con gái ấy không bao giờ khiến tôi buồn. Em đã cho tôi thứ tuyệt vời nhất của tuổi trẻ: khát vọng. Tôi không biết mình sau này sẽ ra sao, sẽ là người thành công hay kẻ thất bại, nhưng tôi biết mình vẫn sống vì mình còn khát vọng, còn ước mơ.

Tạm biệt em! Cô gái tuyệt vời của tôi. Tạm biệt em! Tallulah của tôi! Tôi quay xe ra về, trong lòng cầu mong những điều tốt đẹp nhất đến với Châu, miệt mài nhắm những lời cuối cùng của bài hát Pieces:

Then I see your face

I know I'm finally yours

I find everything I thought I lost before

You call my name

I e to you in pieces

So you can make me whole

(Rồi tôi đã thấy gương mặt của em

Tôi biết tôi đã tìm thấy người con gái tuyệt vời nhất

Tôi tìm được những điều mà mình đã đánh mất

Và khi em gọi tên tôi

Tôi bước tới bên em với tâm hồn tan vỡ

Em cứu rỗi tôi, cho tôi được thanh thản).

17. Chương 17

Linh vừa lắc đầu, vừa cười, vừa chép chép miệng khi nghe tôi kể về những ngày cuối cùng của cấp ba. Em nhìn tôi một hồi rồi lại lắc đầu ngao ngán:

-Chuyện thật hay chém gió đấy?

-Chém gió đấy! – Tôi cười.

Em nở nụ cười, sau định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Tôi để ý từ đầu cuộc nói chuyện tới giờ, em đã ngập ngừng khá nhiều lần. Phải chăng câu chuyện của tôi khiến Linh muốn mặc thêm áo ấm? Đùa chứ miệng tôi giống mắt bão vậy sao? He he!

-Tại sao có mỗi việc nói với Châu mà Tùng không làm nhỉ? Hồi cấp hai bạo lắm cơ mà! Không tin được Tùng luôn đó! – Linh thở dài.

-Mình cấp ba khác lắm! – Tôi cười.

-Điều! Lên đại học, tớ thấy Tùng chẳng thay đổi gì cả, y như thời cấp hai ấy!

Tôi cười mỉm, trong lòng rất muốn giải thích cho em. Nhưng làm cái nghề tin dụng, ngày nào cũng phải mỗi mồm phân tích cái nọ trình bày cái kia nên tôi đã chán việc giải thích. Như mọi lần, tôi bèn tìm một lý do dễ nghe:

-Nói rồi thì sao chứ? Chẳng có cái gì của cấp ba tồn tại được qua đại học cả. Linh không để ý mấy đôi yêu nhau thời cấp ba toàn bốc hơi khi vào đại học à?

-Ồ, đa số thế. Nhưng mà... kinh nhỉ? Tùng nói như thể Châu chắc chắn sẽ thuộc về mình không bằng?!

-Ồ thì... Linh không inh bốc phét tí à? – Tôi nháy mắt.

Linh mỉm cười. Tôi nhận ra nụ cười của em không còn bằng giá như hồi đại học. Phải, khi ấy, những nụ cười mà em dành cho tôi luôn ẩn chứa sự lạnh lẽo vô tận. Nó vừa khiến tôi ngây ngô đại khờ, lại vừa như lời cảnh báo mỗi khi tôi có ý định bày tỏ tình cảm. Sau thời gian đó, tôi đã nghĩ em không bao giờ muốn gặp mình nữa.

Cười nói một hồi, hai người chúng tôi lại rơi vào im lặng. Tôi ghét nó – sự im lặng. Suốt thời đại học, nó luôn tìm cách đẩy tôi ra xa khỏi Linh, để giờ đây, tôi cảm giác em ở bên bờ nào xa lắm, như thể nằm ở phía bên kia đại dương vậy. Tôi cũng không cố gắng vượt qua vùng đại dương xa xôi ấy, bởi thằng đàn ông thừa điên rồ để chinh phục mọi khoảng cách địa lý, nhưng lại chẳng đủ nghị lực để khóa lấp khoảng cách trái tim. Nhưng giờ đây, Linh lại chủ động gặp tôi – một chuyện khá bất ngờ. Em có ý định gì đây? – Tôi cố gắng đoán già đoán non song bất lực.

Tôi ngó cốc café của Linh, cốc chỉ còn một phần ba. Tôi lại ngược lên tường và thấy đồng hồ đã chỉ năm giờ kém. Đã tới giờ tan sở, câu chuyện của tôi cũng nên kết thúc. Nhưng Linh thì không thể, em chẳng có vẻ gì là muốn rời khỏi quán café, gương mặt em vẫn đang đợi chờ tôi kể nốt những câu chuyện thời đại học. Đại học sao? – Tôi thở dài trong lòng.

-Về chưa? – Tôi hỏi.

-Chưa! – Linh đáp – Hôm nay mình rảnh mà, cứ ngồi đi!

-Bộ không về nấu cơm chắc? Thanh niên cà phê cà pháo thế này thì đất nước sao phát triển được!

Linh cười tươi. Em cúi đầu ngẫm nghĩ ít phút, sau hỏi:

-Tùng vẫn vẽ chứ? Đi làm rồi chắc không có thời gian nữa nhỉ?

-Vẫn vẽ chứ! – Tôi trả lời – Ít thời gian hơn thôi, ngày đi làm, tối về vẽ! Chấp nhận đi ngủ muộn vậy! Ừ, đam mê mà, không bỏ được!

-Mình nhớ hồi đó Tùng giành được vài giải thưởng vẽ đúng không? Sao Tùng không phát triển thêm nữa? Ý mình là Tùng trở thành họa sĩ hoặc theo nghề nghiệp gì liên quan đến vẽ ấy?

Một tia cười thầm khẽ nhá lên trong lòng tôi. Tôi đã từng kể với em về giải thưởng, nói về những dự định của mình sau khi tốt nghiệp. Chẳng gì thích thú bằng việc đạt được thành quả và chia sẻ thành quả ấy cho người con gái mình thích, nhưng nó sẽ là thảm họa khi cô gái chẳng hề quan tâm. Riêng tôi đã hứng chịu thảm họa ấy hai lần. “Ngu!” – bạn có thể chửi tôi thế. Nhưng có chắc rằng khi đứng trước người mình thích, bạn khôn ngoan hơn tôi không?

Tôi từng nghĩ mình đã trưởng thành, đã khôn lớn. Song thực tế không như vậy. Phải, những tháng năm đại học ấy... ôi, những ngày ấy...

*

* *

Sau lễ bế giảng cấp ba, hầu hết học sinh lao đầu vào học hành. Đối với tôi, ngoài ba môn khối A thì còn bốn môn thi tốt nghiệp. Thành thực mà nói, thi tốt nghiệp các cấp quan trọng tới đâu không biết, chỉ biết nó quá nhảm nhí. Bởi lẽ muốn rớt tốt nghiệp là... hơi bị khó (chôm câu “hơi bị ngon”). Thằng nào đã xác định thi đại học thì chẳng có lý nào nó rớt tốt nghiệp, mà kể cả những thằng không học hành cũng chẳng thể rớt. Trong phòng thi tốt nghiệp, hồi bài quay cóp dễ ợt vì đa số giám thị nhắm mắt cho qua. Chẳng ai muốn đưa học sinh bước ra đời mà không có bằng tốt nghiệp cấp ba, ít nhất phải cho nó có cơ hội tìm việc làm chứ! Hơn nữa, nếu đứa nào rớt thật thì vẫn còn điểm nghề gỡ gạc. Ba điểm chứ ít gì? Điều khiến tôi tiếc nuối là lúc đó, tôi không học nghề tử tế (nghề điện), để bây giờ mỗi lần nhà có vấn đề về điện, tôi lại phải gọi thợ. Thiết nghĩ người ta nên đưa môn này vào hệ chính quy, thay vì dạy ba cái mớ nhảm nhí ankan anken khi khô gì đó (xin lỗi vì tôi ghét hóa học).

Rồi kỳ thi tốt nghiệp cũng qua, tôi lại bù đầu với cơn bão đại học. Mỗi đứa có một tháng để ôn luyện, và tôi cá đứa nào cũng mong một tháng đó dài như một năm. Tôi học suốt ngày đêm, sáng bảnh mắt thì đâm đầu vào toán, chiều thì vục mặt vào lý, rồi tối lại trầm mình trong vũng lầy hóa học. Thời gian ấy, mỗi ngày, tôi lẩm bẩm chửi ít nhất một trăm lần từ “Đ.M”. Giải được bài: chửi, không làm được: chửi, không nghĩ ra cái để chửi: chửi tiếp. Lắm lúc mẹ chạy xồng xộc lên nhà tát tôi mấy phát vêu mồm vì tội chửi bậy. Nhưng học hành dưới cái nóng hơn 30 độ, kiến thức ngồn ngộn, ôn luyện bao nhiêu cũng cảm giác thiếu thời gian, không chửi mới lạ.

Đợt ấy, tôi cũng đăng ký thi thử ở một số trường. Khốn nỗi thi thử bao giờ cũng khó hơn thi thật, các trường ra đề như đánh đố học sinh. Nhất là ở trường SS+ – một trường chuyên của thành phố, đề thi toàn những thứ ở trên trời rơi xuống. Tôi chẳng thu được chút gì từ đợt thi thử, ngoại trừ việc nhận ra vô số con quái vật đội lốt dáng vẻ học sinh. Nhìn điểm thi thử của chúng nó, tôi cảm giác khe cửa vào đại học ngày càng hẹp. Tổ sư, toàn quái vật thế này thì con sống sao hử trời? – Tôi than thở.

Thi đại học cũng là lúc bạn được bố mẹ cưng chiều nhất. Các cụ cung cấp (nói đúng hơn là “dĩ”) cho bạn đủ các chất dinh dưỡng bổ não, bổ mắt, bổ tay, bổ chân, bổ toàn thân, bổ mọi bộ phận. Bữa ăn của bạn sẽ có vô khối món bạn thích, thậm chí là sơn hào hải vị mà bạn chưa từng thấy trong đời. Thật! Lần đầu tiên trong đời, tôi được biết mùi tôm hùm như thế nào. “Ăn đi con!”, “Ăn nhiều vào con!”, mỗi bữa ăn, bố mẹ liên tục thúc tôi như thế, âu cũng vì các cụ lo lắng ỉn. Dù thế, tôi chẳng mập hơn, thậm chí gầy hơn trước, hai má hóp lại, mắt quầng thâm vì thiếu ngủ. Đạo đó, thứ tôi cần không phải dinh dưỡng mà là café. Tôi uống để thức khuya, cảm giác 24 tiếng dài như hai mươi tư ngày và ngồn toàn bộ kiến thức vào đầu. Bao nhiêu công thức hóa học, tôi “ăn” bằng sạch, nhưng đại khái ăn bao nhiêu thải bấy nhiêu, hầu như không có tí chất bổ nào. Dù vậy, điều an ủi là trước hôm thi vài ngày, anh Thảo có gọi điện động viên tôi thi tốt. Nhờ anh, tôi cũng an tâm phần nào

Rồi cái ngày trọng đại cũng tới, tôi được bố mẹ hộ tống đến trường như bảo vệ nguyên thủ quốc gia. Hai cụ mỗi người một xe, cụ ông chở tôi, cụ bà đi trước dò đường để chắc chắn là không có con xe tải nào băng qua. Biết là các cụ lo lắng cho con cái, nhưng làm thế chỉ khiến tôi lo lắng hơn, bởi họ kỳ vọng quá nhiều và tôi không được phép phụ lòng sự kỳ vọng ấy. Trượt? Có lẽ cuộc đời tôi không chỉ dừng ở mức bề mặt.

Nhưng hề bạn mong chờ điều gì là y như rằng mọi chuyện đều đi ngược lại ý muốn. Đề Toán năm ấy thuộc dạng cụ kỳ nhà khoai, vừa dài vừa khó. Ba tiếng thi chẳng khác gì ba mươi phút, nhaoảng cái giám thị đã thông báo hết giờ, không cả kịp soát lại bài. Dù vậy, tôi vẫn làm trọn vẹn cả bài, trừ câu cuối cùng quá khó. Nhưng tôi đã làm chuyện ngu ngốc nhất đời là tra kết quả sau khi thi xong. Con mẹ nó, tôi đã ước giá như

mình đừng làm vậy. Bài thi Toán của tôi không tốt lắm, phương trình thiếu một nghiệm, đạo hàm sót một lời giải, hình học sai một câu, trừ đầu trừ đuôi tính ra chắc không nổi 5 điểm. Vậy là tôi mắc bệnh giống mấy anh cầu thủ bóng đá Việt Nam suốt đời không vô địch nổi Seagames: tâm lý. Chiều hôm đó, tôi thi Lý khá tệ, chỉ làm được hai phần ba, một phần ba điền từ. Như để hoàn thiện cơn ác mộng, sáng hôm sau, tôi chỉ làm được một nửa bài thi Hóa. Tính đi tính lại, tổng ba môn của tôi cùng lắm chỉ được 14 điểm, không hơn. Mà cái khoa tài chính tôi dự tuyển năm nào cũng ngắt ngưỡng khoảng 18 điểm. Xong! Đời tôi chính thức bế mạc!

Sau ngày thi, trông vẻ mặt dài dãi như ống bơm của tôi, bố mẹ cũng chán ngán. Các cụ hết thở dài lại nói bóng nói gió về thằng con nhà người ta giỏi thế nọ, thông minh thế chài. Mà hai cụ toàn nhè lúc ăn cơm thì nói, thành ra mỗi bữa cơm đạo ấy với tôi chẳng khác chi tra tấn. Lại nói trước kỳ thi, hai cụ luôn động viên tôi ăn uống, lúc nào cũng “cố gắng hết sức, kết quả không quan trọng” hay “mày thi thế nào, bố mẹ cũng không nói gì đâu”. Nói thì hỗn, nhưng quả thực các bậc phụ huynh rất giỏi tung hỏa mù, con cái chẳng biết đường nào mà lần.

Trong tâm trạng rớt đại học, nửa cuối tháng 7, căn nhà của tôi chẳng có nổi tiếng cười. Có chăng chỉ là nụ cười đầy mỉa mai mà bố dành cho tôi (một trong những lý do tôi rất ghét ông). Tôi không thể đổ lỗi tại ai hay tại cái gì, chỉ có thể trách mình mãi chơi, tốn quá nhiều thời gian vào vẽ vời, không chịu học Hóa từ cấp hai. Mỗi đêm, tôi thức rất lâu để cảm giác thời gian trôi chậm hơn, để cái ngày đời tôi bế mạc đến lâu hơn. Rồi đây, những người họ hàng sẽ cười cợt tôi. Họ không bao giờ cười thẳng mặt mà sẽ cười sau lưng cùng những lời lẽ mỉa mai. Rồi đây, tôi sẽ tránh gặp mặt và cắt đứt liên lạc với bạn bè. Thậm chí, tôi đã nghĩ chuyện tự tử. Đừng nghĩ tự tử dễ, nó cần sự can đảm. Dù vậy, sống tiếp sau thất bại lại cần sự can đảm hơn thế. Làm gì tiếp theo? Ôn thi lại? Đủ sức không? Hay đi học nghề? Hay vào cao đẳng? Tôi húp bát canh “lựa chọn” nhưng trong canh nhồn nhển những “phân vân” và “hoang mang”. Đó, với những ai chưa biết (tốt nhất đừng nên biết) thì cảm giác rớt đại học là vậy.

Nhưng đúng vào những ngày cuối tháng 7, khi thời tiết nóng bức nhất, khi bố mẹ đang tính tìm trường khác và chưa ngót chữ tôi học ngu, tôi nhận được tin nhắn thông báo điểm thi lần điểm chuẩn vào khoa (hồi ấy tôi đã xài di động, chính là con Nokia te tua bấy giờ). Giời đất ơi, điểm của tôi vừa đúng điểm chuẩn luôn! 17 điểm! Toán vừa điểm 5, Lý vừa 7, Hóa 5 điểm, nát như tương mà vẫn đỗ! Điều tôi không ngờ là điểm Hóa cao đến vậy. Nhận được tin nhắn, tôi chạy phăm phăm xuống nhà gào toáng lên:

-Bà già! Bà già ơi! Con đỗ rồi!

Mẹ tát tôi một phát vêu mồm vì tội mở mồm gọi “bà già”. Sau mặt bà từ từ dần ra, như thể tảng băng đang tan chảy. Như chưa tin lời tôi, bà bắt tôi chạy ra hàng net tra cứu lại kết quả (ngày ấy nhà tôi chưa lắp Internet). Tôi đã nghĩ chuyện người ta thông báo sai kết quả, nhưng không, sự thật là tôi đỗ, đỗ cứng luôn! Tối hôm ấy, mẹ làm món tôi thích nhất, bố thì cười toe toét và khen ngợi tôi nỗ lực (một lý do khác khiến tôi ghét ông), căn nhà vốn như tử lạnh bỗng bừng vui như Tết. Mặc dù chẳng được thưởng cái gì song niềm vui của tôi chẳng hề thuyên giảm, vì cảm giác đỗ đại học chính là phần thưởng lớn nhất. Cảm giác ấy nằm ở đẳng cấp hoàn toàn khác so với niềm vui nghỉ hè, nghỉ Tết hay nghỉ tiết. Kể ra, tôi là một trong số ít những người cảm nhận và thấu hiểu được cảm giác rớt đại học lần đầu đại học.

Nói về đám bạn của tôi, chúng nó cũng không tệ lắm. Thằng Choác quyết không làm bài hôm thi và dĩ nhiên là rớt. Bố mẹ nó chịu thua thằng con và buộc phải chiều ý khi cho thằng cu theo học ngành công nghệ thông tin. Thằng Sĩ thì rớt nguyện vọng 1, nó làm tốt Toán và Hóa nhưng Lý thì thảm họa, bởi nó không thể phân biệt được gương cầu lồi và lõm khác nhau chỗ nào. Tuy nhiên, may mắn mỉm cười với nó khi nguyện vọng 2 chưa đủ chỉ tiêu và vẫn là ngành marketing. Thế là thằng Sĩ nghiêm nhiên đỗ đại học, dù không được như ý. Đứa kém may mắn nhất là thằng Cuốc, nó rớt cả hai trường. Nhờ người quen, mẹ nó lo cho vào khoa Toán – Tin của một trường cao đẳng, dù nó chẳng biết cái gì về ngành này. Tự chung bốn đứa tụi tôi đều tìm được nơi dung thân, chưa đến nỗi mang tiếng thất học.

Ở lớp học thêm Hóa, cả bốn đứa đều đỗ và anh Thảo đã tổ chức một bữa liên hoan ở quán KFC (KFC ngày ấy thần thánh lắm, đứa nào cũng mê tít). Hai đứa bạn của Châu đều đỗ các trường kinh tế chính hiệu chứ không như tôi – đỗ vào một khoa có mùi kinh tế trong một ngôi trường ít mùi kinh tế. Về phần Châu, em đỗ khối B, bên khối C thiếu mất một điểm. Đó là nỗ lực tuyệt vời của một cô gái vốn chẳng thích báo chí hay sư phạm. Hôm ấy, tôi nói chuyện với em về trường cũ, những bà giáo viên khó tính, tình hình những

đứa lớp cũ. Chúng tôi nói chuyện khá lâu, cười đùa rất nhiều và... chỉ có thế. Tôi có xin nick Yahoo! và blog 360 của em nhưng mấy thứ này không duy trì được quan hệ giữa hai đứa. Đại học là một nấc thang mới, cuộc sống thay đổi hẳn, tôi và Châu đều có những khoảng trời riêng. Thi thoảng lắm, chúng tôi mới hỏi han nhau như một cách nhớ lại thời cấp ba.

Nhiều năm sau, tôi gần như mất tin tức của Châu nếu không có facebook. Nhưng biết địa chỉ facebook, tôi chỉ để đó, thi thoảng vào xem em update status hay những bức ảnh mới. Không phải tôi quên em, hóa thằng ngu mới quên cô bé tuyệt vời ấy. Nhưng bởi Châu của cấp ba quá tuyệt vời, thế nên tôi cất giữ hình ảnh đó ở góc khuất trong tim, gìn giữ và nâng niu một cách ích kỷ. Ích kỷ tới nỗi tôi muốn hình ảnh đó sống mãi và không muốn thấy em thay đổi.

Tối hôm ấy là lần cuối cùng tôi gặp Châu. Tôi vẫn nhớ trước lúc ra về, em nói thế này:

-Tùng nhớ vẽ tiếp nhé! Tớ vẫn theo dõi đấy!

Em cười thật tươi rồi chào tạm biệt tôi. Tính từ câu nói ấy, đến giờ đã gần sáu năm. Sau ngần ấy thời gian, liệu em còn theo dõi tôi vẽ nữa không? Tôi không biết. Nhưng tôi tin lời em, kể cả khi nó chỉ là lời động viên xã giao. Tin và không bao giờ suy xét nó đúng hay sai, tôi đã kết thúc quãng đời cấp ba như thế. Gác lại những kỷ niệm, bỏ lại những buồn phiền, tôi già từ cuộc sống học sinh. Từ nay, tôi là sinh viên, tân sinh viên! Hé hé!

Đại học là một ngưỡng cửa hoàn toàn mới. Trước tiên là tôi già từ chiếc xe đạp quen thuộc và chuyển sang đi xe máy. Từ việc phải đeo thẻ sinh viên mới cho vào trường, giảng đường rộng lớn thay cho lớp học, giảng viên thì cứ giảng khỏi cần quan tâm sinh viên nghe hay không (tất nhiên không thiếu ông thầy bà giáo khó tính), sinh viên ăn mặc thoải mái và những cô gái tươi non mơn mớn. Muôn thuở là vậy, đời thằng con trai trước tiên phải tía xem gái xuất hiện ở chỗ nào đã, học hành tính sau! He he! Vì là ngành tài chính nên khóa của tôi cũng lắm cô theo học, cơ bản là không thiếu mùi nữ giới như ở mấy trường Xây Dựng hay Bách Khoa. Có một điều tôi chiêm nghiệm ra là ở các trường thiếu bóng hồng, các ông con trai có xu hướng quậy, quái và khủng hơn nhiều. Cái gì mà “No woman no cry” chứ? Bob Marley ơi, không có phụ nữ là khóc tiếng mán luôn đó!

Tự chung những thằng sinh viên năm nhất đều rất hăng hái học tập. Tôi cũng rứa. Tôi nghĩ một ngày kia, mình sẽ trở thành nhân viên ngân hàng khoác bộ suit bóng lộn, lương tháng nhiều vật vãi, đi làm trên con ô tô nho nhỏ, ở trong một ngôi nhà to vật vãi và một cô vợ nho nhỏ. Giấc mơ này chạm ngưỡng hoang tưởng – cơ mà thằng tân sinh viên nào cũng hoang tưởng hết. Thậm chí lắm đứa còn nảy sinh tư tưởng coi thường nghề nghiệp, như kiểu khinh thường người phát tờ rơi. Chúng nó không hề biết rằng đó chính là việc mà một nhân viên tín dụng phải làm, nhưng đấy là câu chuyện khi ra xin việc.

Vì sự hoang tưởng ấy, tôi cố gắng nuốt toán cao cấp, môn xác suất thống kê, marketing cơ bản, kinh tế học... đủ thứ hằm bà lằng xoay quanh một chữ “tiền”. Trường hồi ấy vẫn học theo niên chế chứ chưa theo quy tắc tín chỉ như bây giờ, thành thử việc học cũng không khác cấp ba nhiều lắm. Tuy nhiên, sau khi hoàn thành học kỳ I với điểm số toàn hạng khá, tôi phải thừa nhận rằng mình không hề thích ngành tài chính. Tôi có thể trở thành nhân viên tài chính làm những công việc lặp đi lặp lại, nhưng sự lặp đi lặp lại đó khiến tôi phát nản. Cái “máu” vẽ đã ngấm vào người tôi quá lâu, đóng gỉ đóng cặn trên từng thớ thịt thớ xương, nay gặp số má công thức thì chán nản cũng dễ hiểu.

Chán học, tôi quay ra tìm cách kiếm tiền, gọi một cách mỹ miều là kinh doanh. Tôi khởi nghiệp bằng... bán hàng đa cấp. Nghe hài hước nhưng là sự thật. Cách đây chỉ 6 năm thôi, mọi đứa sinh viên năm nhất đều kinh qua bán hàng đa cấp. Nghe người ta nằm không kiếm ra trăm triệu đồng, đứa nào chả sướng? Tôi đã tốn 90 nghìn để tham gia hệ thống kinh doanh mỹ phẩm đa cấp, từng bán sản phẩm cho bạn bè và người thân trong gia đình, từng năn nỉ mời chài các kiểu con đà điểu. Và một đặc điểm chung là họ đều không nhờ tôi mua lần hai, ánh mắt mà họ dành cho tôi cũng trở nên nghi kỵ hơn. Đồng lãi kiếm ra chưa đến trăm nghìn mà cái giá tôi phải trả thực quá đắt. Thấy vậy, tôi nghỉ ngay công việc này. Về sau, gặp những ông bạn cứ dụ khị “mày đi với tao, có cái này hay lắm, kiếm nhiều tiền cực!” là tôi chỉ cười trừ, coi như không biết gì. Kinh doanh cần người có tố chất, tôi không phải loại đó.

Học hành chán, kinh doanh chẳng đâu ra đâu, như một hệ quả, tôi quay lại vẽ vời. Tất nhiên là vẫn hoàn thành bài học, đi học đầy đủ (tôi dám nói rằng mình là thằng chuyên cần có số má) nhưng tôi dành nhiều

thời gian cho vẽ hơn. Sau giờ đi học, tôi lại trầm mình trong giấy, màu và máy tính; khi vẽ giấy, khi vẽ máy (bằng chương trình Paint), khi sáng tác những đoạn truyện tranh nhỏ. Và dĩ nhiên không thể thiếu rock – metal. Bố mẹ chẳng cấm cản tôi nữa, dù thi thoảng vẫn cần nhắc “học đi mày, vẽ không ra tiền đâu!”. Mỗi lần ra bức vẽ mới, tôi lại scan và upload lên trang web mà Châu để lại ỉn. Tôi vẽ đều, up đều và chưa bao giờ chán công việc ấy. Có thể tôi đã lớn, người to xác ra (tôi cao hơn bố mẹ nhiều lắm) nhưng khát khao vẽ trong tôi chẳng hề lớn chút nào. Nó vẫn trẻ, vẫn cuồng nhiệt, ngây thơ và thậm chí điên khùng, hết như thuở bé vậy.

Khi con người lớn lên, những giấc mơ đều trở thành phù phiếm. Tôi là một trong số ít những người vẫn lưu giữ giấc mơ thời bé và phần đầu vì nó. Cũng bởi thế, tôi trở nên lập dị trong mắt nhiều người. Ví dụ như thằng Cuốc và thằng Sĩ, chúng nó nghĩ sự nghiệp vẽ vời của tôi chỉ là thứ vớ vẩn và khuyên tôi nên tập trung làm việc khác. Thằng Sĩ nói:

-Ông vẽ được như Picasso không? Không chứ gì? Thế thì tập trung kiếm tiền đi ông ạ! Đập Muối! Bọn tôi định mở cửa hàng, ông làm không?

Thằng Cuốc tiếp lời:

-Bây giờ bán trà chanh là lãi lắm ông ạ! Đóng Muối, ông hùn vốn cùng chúng tôi nhé?

Nó trình bày một lô một lốc kế hoạch kinh doanh riêng. Hồi ấy trà chanh bắt đầu nở rộ và nó muốn cùng tôi mở cửa hàng kinh doanh trà chanh, song tôi từ chối. Tôi tôn trọng ý kiến của thằng Cuốc, tuy nhiên, tôi có con đường của riêng mình. Vả lại, chẳng còn cô bé Trâu điên, tôi khá nghi ngờ hai ông thần này. Đúng như tôi dự đoán, suốt thời sinh viên, chẳng có kế hoạch kinh doanh nào của hai thằng trở thành hiện thực hết.

Thằng Choác thì không chê bai ước mơ của tôi hay khuyên tôi theo con đường khác. Nó chẳng chê tôi là lập dị, điên hay gì gì đại loại vậy. Do quá thân thiết, hai thằng chấp nhận cả tật xấu của nhau chứ đừng nói cách sống. Nhưng nó cũng bảo tôi thử đi làm thêm:

-Tao sắp làm ở quán café, mày làm cùng không?

Cũng giống như với thằng Cuốc và thằng Sĩ, tôi từ chối lời đề nghị của thằng Choác. Nó chỉ cười và ủng hộ tôi. Thi thoảng, tôi lại đến quán của nó, uống café và vẽ ra những hình ảnh bất chợt xuất hiện trong đầu, âu cũng là một thú vui.

Tuy nhiên, có một điều mà cả ba thằng bạn đều cho tôi là thằng lập dị nặng: bạn gái. Phải, suốt học kỳ I lẫn học kỳ II đại học, tôi chẳng hề kiếm bạn gái. Tôi không gay, đàn ông chính hiệu luôn! Xã hội thay đổi, phụ nữ Việt Nam ngày càng đẹp, càng bỏ mắt cho cánh đàn ông. Nhưng mọi cô gái tôi gặp trong trường hay ngoài đường, họ đều khiến tôi nghĩ tới cái giường, tuyệt đối không có cảm giác thích thú giống thời đi học. Đã quá xa rồi những cô bé như Hoa Ngọc Linh hay cô bé Trâu điên, quá xa rồi...

Nhưng với thằng trai tân chỉ biết Sasha Grey hay Alexis Texas như tôi (tôi không khoái hàng Nhật), tình yêu thực sự là thứ trải nghiệm mới mẻ. Tôi rất muốn biết tình yêu là thứ chết tiệt gì mà Halloween có thể hát “Forever and One” hay Aerosmith có thể sáng tác “I don’t wanna miss a thing”. Vì khát khao tình đầu, tôi bắt đầu giao du với những thằng bạn đại học. Đám này gồm ba thằng, hai đứa dân Hà Nội và một đứa ngoại tỉnh. Thằng ngoại tỉnh đã có bạn gái được tôn là anh cả, hai thằng còn lại theo hầu rượu thằng cha này để học bí kíp tán gái. Gọi là “anh cả” vì thằng cha hơn bọn tôi ba tuổi, lại rất am hiểu mấy chuyện tình yêu tình báo nên dù là dân ngoại tỉnh nhưng mấy thằng thành phố tụi tôi phục hấn sát đất. Gọi là “hầu rượu” vì hai thằng kia phải bỏ tiền mời nhậu, cái thằng anh cả kia mới chịu tiết lộ cách cưa gái.

Cứ hai tháng một lần, cả lũ lại tập trung tại ký túc xá của “anh cả” để nhậu. Một hôm chủ nhật tháng 3, tôi đến nơi ở của “anh cả” và hầu rượu hần. Ký túc xá mười phòng thì mười một phòng bẩn, có bẩn ít, có bẩn vừa, có bẩn nhiều, riêng phòng “anh cả” bẩn ngoại hạng. Tôi hầu như không thể phân biệt được đâu là quần dài, đâu là quần lót, đâu là áo, đâu là chăn; bởi lẽ chúng xuất hiện ở khắp mọi nơi, từ thành giường đến cửa sổ, cái nọ đè lên cái kia. Trên giường thì ôi thôi la liệt sách vở trộn chung chăn gối. Dưới gầm giường là đồng bát đĩa ăn từ tối hôm trước chưa rửa và bắt đầu bốc mùi trứng thối. Với thằng sinh viên thành phố ở nhà bố mẹ, có góc sống riêng thì đây là cảnh tượng rất mới lạ với tôi. Đàn ông bữa bọn

và hơi bẩn là chuyện bình thường, ngay cả tôi cũng là thằng cầu thủ. Nhưng cỡ như “anh cả”, tôi chưa từng thấy. “Anh cả” cười hềnh hếch:

-Thực ra lúc gái tới chơi là anh mày dọn hết! Anh mày chăm chỉ lắm! Hố hố!

-Vậy là sau này vợ anh được nhờ nhỉ? – Tôi nói.

-Mày ngu thế! – “Anh cả” cười lớn – Làm màu vậy thôi! Gái nó thích thằng nào sạch sẽ mà! Chứ mày lấy vợ về mà vẫn sạch sẽ để nó không có việc gì làm à?

Rồi bữa nhậu diễn ra. Vì đĩa chưa rửa, “anh cả” lấy luôn cái khay đựng chén bát làm đĩa để con cá hấp to dùng. Hắn lại sang phòng kế bên mượn bát đĩa về, lại lấy thêm một cái ca đựng rượu rồi bốn thằng chuyền tay nhau uống. Một lũ bốn thằng đực rựa ngồi nhậu là “Đ.M”, “Vật Con Lợn” với “ccc” văng tung trời, mang thúng lắn thùng ra đựng không hết. Chủ đề tất nhiên là xoay quanh gái gú lẫn tình yêu tình báo. Sau một hồi khoe chiến tích của em này ra sao, đánh chén em kia thế nào, “anh cả” chốt hạ (lời lẽ sau đây đã lược bỏ đi những Đ.M với Vật Con Lợn):

-Tao ngu lắm chúng mày ạ! Tao yêu một con, tao đặt xe trả nợ hộ nó, cuối cùng nó không yêu tao, khổ lắm chúng mày ạ! Nó lại yêu một thằng Hà Nội! Chúng mày biết con đó nói gì với tao không? Nó bảo tao dân tỉnh lẻ! Tổ sư, nó cũng con nhà quê chứ đếch ai vào đây! Mấy thằng em Hà Nội cho anh mày xin lỗi nhé, nhưng anh phải chửi mấy thằng Hà Nội cái! Nào, uống! À mà làm đếch có lý mà nâng? Thôi để anh mày uống trước nhé! Quay vòng nào!

“Anh cả” là loại người giao hoạt. Bởi cái tật bầy hầy tiền nong và ăn không chịu trả tiền, về sau, bạn bè dần tránh xa hắn, cái đám hỗn tạp này cũng tự động tan rã. Tôi chưa bao giờ tin những lời chém gió của “anh cả”, chỉ duy nhất bữa rượu hôm ấy, tôi cảm giác hắn nói thật. Hắn nói mà đôi mắt lừng lững những dòng nước mắt đã cạn khô. Tôi chợt nghĩ nếu cô gái nọ chịu yêu hắn, hắn “anh cả” sẽ khác lắm.

-Anh mày rút bài học rồi! – Anh cả động cái ca rượu xuống – Chúng mày muốn tán gái chứ gì? Phải trở thành đàn ông! Mấy thằng ranh nứt mắt như chúng mày chưa phải đàn ông đâu! Để anh mày giúp!

Hắn ra ngoài gọi điện thoại di động xì xà xì xồ một hồi. Lát sau, hắn trở vào gọi bọn tôi đi lên... bệnh viện 108. Bọn đàn em chúng tôi ngẩn tò te chẳng hiểu trời tối rồi hắn còn lên bệnh viện làm chi? “Anh cả” chép miệng:

-Chúng mày ở thành phố lâu hơn anh mà chẳng biết cái đếch gì? Đấy, đã đàn ông đâu? Non lắm mấy cu ơi! Đi xe riêng, đừng đèo nhau! Thằng này không có xe à? Đợi tí, tao mượn xe bạn! Ngồi yên đây!

Ba đứa chúng tôi không hiểu ý hắn lắm nhưng cũng làm theo. Lát sau, bốn thằng kéo nhau lên bệnh viện 108, nhưng không phải bệnh viện mà là đi vòng cổng sau. Sau hai mươi mấy năm ở Hà Nội, cuối cùng tôi cũng biết nơi này có gì: gái điếm. Tối nơi, đã có bốn cô nàng đợi sẵn và tôi chợt hiểu tại sao “anh cả” bảo đi xe riêng. Vậy ra đây là cái cách mà hắn bảo để trở thành đàn ông. Đứng trước mặt tôi là một bà cô – xin phép gọi là bà cô vì cô nàng trát phấn nhiều quá, cái mặt cứng đơ, hoàn toàn không có chút biểu hiện rằng cô ta là con người, có lẽ là giống ma nơ canh hơn. Cô ta mặc áo hai dây, quần cạp trễ để phô ra mọi thứ có thể phô. Đây rồi, là đây, là những thứ mà tôi phải dán mắt vào màn hình để coi Sasha Grey hoặc Alexis Texas đây! Nhưng có thực là làm vậy sẽ trở thành đàn ông không? – Tôi phân vân.

-Ra chỗ Vân Đồn đi, tao biết chỗ này kín lắm, lại rẻ, nhanh lên chúng mày! – “Anh cả” cười.

Thực sự lúc ấy, tôi cảm thấy sợ nhiều hơn là thích thú. Bạn có thể gọi tôi là thằng nhát cáy, nhưng khi đó, thứ tôi đi tìm là tình yêu chứ không phải những cô gái điếm. Tôi vừa sợ bệnh tật, vừa sợ những hệ lụy của nó. Tôi không có ý định trở thành một Garcia Marquez thứ hai, không có ý định viết ra “Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi” phiên bản Việt Nam, và không đủ sự tỉnh táo lẫn sự trải đời để thấu hiểu các cô gái điếm. Sự phô trương xác thịt này, sự trao đổi tình dục này khiến tôi khó chịu. Đây là hiện thực. Và để trốn tránh hiện thực, tôi giả đồ có cuộc điện thoại khẩn cấp và nói với “anh cả”:

-Anh ơi, bà già bảo em có việc gấp! Ừ, có người nhà phải vào bệnh viện! Ừ, thôi em về trước nhé!

Tôi quay xe ra về trước sự ngỡ ngàng của “anh cả” và đám bạn. Kể từ đó, tôi được đặt biệt danh “thọt tr...” – Tùng Thọt Tr... (khỏi cần viết đầy đủ nhé). Mấy thằng con trai ưa buồn chuyện thì thoảng vẫn réo cái tên này để trêu chọc tôi. Chuyện này kéo dài suốt nửa cuối học kỳ II năm nhất. Hồi đầu tôi rất khó chịu, sau

cũng cho qua. Tôi tin có tình yêu trước sẽ tốt hơn là động chạm tình dục trước. Đó là điều tôi tin, là cách tôi sống, là cách tôi đi tìm mối tình đầu. Cũng giống như bài hát “We weren’t born to follow” của Bon Jovi. Mỗi lần bị gọi là “Tùng Thọt Tr...”, tôi lại hát nó như một cách phủ thêm độ trơ ặt mình:

“When life is a bitter pill to swallow, you gotta hold on to what you believe, believe that sun will shine tomorrow – Dù cuộc đời củ kẹc thể nào chẳng nữa, hãy tin những điều mà bạn tin tưởng, tin rằng ngày mai lại tươi sáng”.

Tôi cứ tin như thế, cho đến cuối năm nhất đại học, mặt trời lại bùng cháy trong trái tim tôi. Bởi vì em lại xuất hiện – người con gái mà tôi hằng mong chờ. Một sự tình cờ do bàn tay số phận sắp đặt. Tôi – con tàu lang thang trên những đường ray lại trở về nhà ga đầu tiên.

Và đó là một câu chuyện không quá dài dòng, nhưng cũng chẳng quá ngắn...

18. Chương 18

Sau chuyến du hành đáng nhớ tới bệnh viện 108, đặc biệt là khi biệt danh “Tùng Thọt Tr...” ra đời, tôi tránh tiếp xúc với đám “anh cả”. Dù không biết chính xác đứa nào nhưng tôi biết chắc một trong ba thằng đã xì ra chuyện tôi “chạy gái” (bắt chước từ “chạy giặc”, tôi không tìm được từ nào thích hợp hơn để miêu tả tình huống ấy). “Chào Tùng Thọt Tr...”, “Mày làm bài chưa Thọt Tr...?”, “Ê, mày thọt thể liệu có phải lấy nhíp gấp ra không?”, đây, lũ bạn học thi thoảng lại đâm chọc tôi như vậy. Đó là những lời châm chích đầy ác ý, bởi tôi thấy sự khoái trá trong ánh mắt của chúng nó, hoàn toàn không giống sự trêu chọc vô tư thời cấp hai cấp ba.

Sau này, mỗi khi nhớ chuyện cũ, tôi thấy mình yếu đuối thật. Vẫn còn cách khác để từ chối cô gái điểm nọ, hoặc thậm chí khỏi cần chối từ, he he! Nhưng biết sao được? Tôi lúc đó là con gà gô, mà loài gà thì không có tội. Thế nên đừng vấn đề “Tùng Thọt Tr...” ở đây nhé!

Suốt thời gian ấy, tôi không kết thân đứa bạn nào ở trường đại học. Đôi lúc tôi lại chán chường vô cớ, lòng tiếc nuối cho thời học sinh. Xung quanh tôi chẳng còn những đứa trẻ nữa, tất cả đều là người lớn, mọi hành động hay lời nói đều có mục đích hoặc động cơ riêng. Nhờ người ta một, người ta đòi bạn gấp đôi; người ta nhờ mình một, mình chẳng đòi lại được gì – tôi hay rơi vào trường hợp này. Ở đại học, tôi học không quá giỏi nhưng cũng khá, tụi bạn học rất hay nhờ vả. Mỗi khi có bài tập hoặc đồ án, chúng nó còn tôn trọng tôi, còn gọi tôi là Tùng đẹp trai hay Tùng men lì, chứ hết giờ là lại “Tùng Thọt Tr...”. Đi chơi hay đi ăn, cấm có bao giờ chúng nó gọi tôi. Tôi tồn tại như một cái bóng và chính tôi cũng chẳng bận tâm điều đó. Không có bạn mới? Chẳng sao! Tôi sẽ quay trở về với đám bạn cũ.

Nhưng ngay cả đám bạn cũ cũng thay đổi. Thằng Sĩ thì ngày một chải chuốt hơn. Nó thường xuyên kể về ông bác nó làm ở công ty lớn, rồi sau khi ra trường, nó sẽ có chỗ ở phòng marketing trong công ty, lương tháng 10 củ. Hết kể lẽ tương lai tươi sáng, nó lại khoe mấy cô em gái cùng trường xin nick Yahoo! làm quen. Lắm gái theo nó thật! Cái list nick Yahoo! của nó khiến mọi thằng con trai phải ghen tị, gái cấp hai cấp ba đại học có tất, chắc thiếu mỗi máy bay bà già. Sự nghiệp lẫn gái gú đều hơn tôi, thằng Sĩ nói chuyện với tôi cũng trịch thượng hơn nhiều. Mỗi khi tôi tâm sự chuyện về, nó lại bóng gió chuyện tiền bạc công danh như gã trai ba mươi tuổi một vợ hai con nhà ba tầng xe bốn bánh. Mỗi lần nói chuyện với thằng Sĩ, tôi cảm thấy một nỗi khó chịu mơ hồ cứ lớn dần lên.

Thay đổi rồi... Thằng Sĩ đã thay đổi.

Thằng Cuốc lại không thay đổi mấy so với hồi cấp ba. Tiếng là nhiều ý tưởng kinh doanh nhưng nó chẳng biến ý tưởng nào thành hiện thực. Nhân rồi, nó quay ra chơi game, thích game và... không gì cả. Nó không giống tôi – một thằng mê game và muốn phát triển ý tưởng hoặc sáng tạo dựa trên nền tảng đó. Thằng Cuốc chỉ đơn thuần là thích chơi game và tận hưởng thú vui sau một ngày học tập căng thẳng. Ngoài game, nó rất chăm chỉ lướt mạng xã hội thu thập thông tin mấy ban nhạc Hàn Quốc, mấy chủ đề nóng hổi hổi (đa

phần là các trang mạng cổ tình đun lên cho sôi xình xịch). Hôm nay fan nữ gào rú gọi ca sĩ, ngày mai hot boy lên báo, ngày kia hot girl lộ hàng, thằng Cuốc biết tất. Nó bảo tôi như vậy:

-Biết mấy cái này, đi chơi với con gái có cái để nói ông ạ! Không biết thì chúng nó cười mình đấy!

Tôi thì không thích mở nhạc nhẽo từ hàn thuổng. Tôi nghe rock – metal quá lâu, không thể dung nạp được những âm thanh nhàn nhạt đó nữa. Cơ mà hai thằng ngồi nói chuyện với mà một thằng cứ rốc rít, còn thằng kia cứ hot boy hot girl chặc? Phải có chung một thứ gì đấy chứ? Nghĩ rằng có thể lôi kéo bạn bè theo sở thích của mình, tôi bèn ngỏ ý dạy nó vẽ. Thằng Cuốc nhanh chóng theo học rồi nghỉ cũng rất nhanh. Sau một tuần, nó bảo tôi thế này:

-Chán chết ông ạ! Không có cách nào học nhanh hơn à? Dạy tôi vẽ mấy cái tranh mà bọn con gái thích ấy! Cái gì? Học hai tháng á? Thôi, thôi, nghỉ! Mà ông bớt vẽ đi, có kiếm ra được tiền đâu?

Thằng Cuốc quay về những thú vui game và mạng xã hội, tôi quay về việc vẽ. Lờ thằng Cuốc khiến tôi nhận ra một điều: đam mê của người này là điều vớ vẩn với người khác.

Thay đổi rồi... thằng Cuốc đã thay đổi.

Đứa duy nhất không thay đổi là thằng Choác, hoặc tôi tự cảm thấy vậy. Trong mắt tôi, nó vẫn cao bằng tôi, vẫn tính cách bằng phẳng như thời cấp hai, vẫn sẵn sàng ngoác mồm cãi nhau với tôi. Bạn thân là một thứ có thể khiến khái niệm thời gian gần như vô nghĩa. Nó sẵn sàng ngồi nghe tôi trình bày những ý tưởng điên khùng nhất, góp ý cho những dự định viển vông nhất, đại khái là chẳng khác thời học sinh. Nó làm tôi được an ủi phần nào. Nhưng thằng Choác đã đi làm thêm, không có nhiều thời gian để ngồi nghe tôi luyên thuyên.

Cuộc sống đang vận động, thằng Choác cũng phải vận động theo cuộc sống.

Bạn đang tự hỏi tại sao tôi lại lảm nhảm chuyện bạn bè, đúng không?

Bởi lẽ con người ta có thể chịu đựng sự cô đơn chứ không thể chịu đựng sự cô độc. Tôi cũng thế. Tôi có thể ế gái, không có nhiều bè phái để bù khú nhậu nhẹt, nhưng tôi cần người lắng nghe mình kể lể. Với tôi, chuyện vẽ với không phải lúc nào cũng suôn sẻ. Lúc bí, tôi cần chia sẻ ý tưởng với ai đó, cần họ góp ý hoặc phản bác. Nói một cách xa xôi hơn, ở cái tuổi nửa lớn nửa trẻ con ấy, tôi cần người tâm sự. Bạn có bao giờ thêm khát một bữa café với bạn bè, hay dong xe máy đi lang thang không mục đích chưa? Chính những lúc đó, bạn cần người tâm sự hơn bao giờ hết.

Niềm khao khát sẻ chia trong tôi càng lớn khi diễn đàn mà tôi tham gia tổ chức cuộc thi vẽ. Chủ đề cuộc thi là “niềm hạnh phúc”, thí sinh có thể vẽ tranh theo mọi trường phái. Sẽ có một ban giám khảo chấm thi và đánh giá, giải thưởng bằng tiền mặt. Tôi cũng đăng ký tham gia, phần vì hám tiền, phần vì ham danh tiếng. Có thằng chơi con tuổi mười tám nào không thích tiền bạc lẫn danh tiếng chứ?

Tôi mất kha khá thời gian lên ý tưởng. Vẽ một bức tranh mà ai nhìn vào cũng nhớ, để họ không nói rằng “copy tranh nước ngoài” là vấn đề khá khoai, cụ kị nhà khoai luôn! Vẽ tranh chân dung hay tranh phong cảnh đây? Hay là vẽ tranh trừu tượng cho chúng nó sợ? He he, đùa chứ tôi không được học vẽ chính quy nên chẳng hiểu quái gì về tranh trừu tượng. Tôi muốn vẽ một bức fantasy mà ở đó, người ta có thể thấy những hình ảnh không bao giờ xuất hiện ngoài đời thực. Tôi muốn vẽ ra đủ mọi khung cảnh ảo mộng, thậm chí phi lý. Chuyện này không khó bởi tôi vẽ chúng quá nhiều, vẽ thành quen tay, đặt bút xuống là vẽ được. Nhưng làm sao để người ta cảm thấy “hạnh phúc”?

Hạnh phúc là gì? – Một câu hỏi nghe chừng... quá dễ. Lên google đánh dòng “hạnh phúc là gì” là ra cả mớ bài giảng giải hạnh phúc. Nào hạnh phúc ngay trước mắt ta, nào hạnh phúc trong tâm tay, bla bla bla... Cá nhân tôi thì thấy hạnh phúc chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, chứ một ngày mà hạnh phúc cả hai mươi tư tiếng thì cái thằng đó không còn là người nữa. Thật! Để định nghĩa từ hạnh phúc, tôi bới lại cuộc đời mình, rút ra những tập giấy mang tên “ký ức” vốn đã đóng bụi. Xem nào, hồi bé được bố mua áy bay đồ chơi, tôi sướng phát điên, đấy là hạnh phúc? Hồi đi học được nghỉ tiết và đi chơi điện tử, đấy là hạnh phúc? Đồ đại học, đấy là hạnh phúc? Có thể lắm! Thời buổi này, cứ việc gì làm chúng ta vui vui nhộn nhộn là quy ra hạnh phúc hết. Có người định nghĩa đơn giản hơn: nhiều tiền là hạnh phúc. Cũng đúng!

Và khi truy tìm thứ định nghĩa về hạnh phúc, tôi chợt nhớ cơn mưa tháng mười một hồi cấp ba. Hình ảnh

nàng Tallulah tuyệt vời lại xuất hiện. Tôi mỉm cười. Đó là hạnh phúc chăng? Không rõ, nhưng tôi cảm thấy thoải mái tâm hồn mỗi khi nhớ về cô gái ấy. Phải, giữa khung cảnh thần tiên tuyệt diệu là một cô bé nhỏ nhắn, gương mặt thả hồn theo cơn gió của vùng đất cổ tích. Sẽ là như thế...

Nhưng dòng hồi ức không bao giờ dừng nguyên một chỗ. Nó trôi qua thời cấp ba, chảy về thượng nguồn mang tên cấp hai và tôi lại tìm thấy cái nắm tay mùa đông năm nào. Liệu nó có phải là hạnh phúc? Tôi chỉ dám chắc rằng nó đơn thuần là chút thích thú thời thơ ấu, cái thời xa quá xa rồi. Bỗng chốc tôi cảm thấy tiếc nuối. Tiếc nuối – nghe như ông cụ non, nhưng dẫu cụ non hay cụ già 80 tuổi cũng đều nhưng nhớ người con gái đầu tiên mà thôi. He he, xin lỗi các cụ!

Lần gần mãi mà vẫn chưa hiểu được cái gọi là “hạnh phúc”, việc vẽ tranh của tôi trì trệ theo. Cuộc thi diễn ra trong bốn tháng, hai tháng đầu tôi phải thi và hoàn thành đồ án ở trường, một tháng sau thì chơi game tối ngày (thi thoảng điểm tuyệt Sasha Grey với Alexis Texas). Ngoảnh đi ngoảnh lại, tôi giật mình nhận ra thời hạn nộp bài thi còn non một tháng nữa. Nhưng hết ngày thứ nhất, ngày thứ hai rồi ngày thứ ba, tôi vẫn chưa vẽ được tí nào. Thậm chí tôi còn chưa biết nên vẽ trên máy hay vẽ ra giấy rồi scan sau. Tôi đem chuyện này kể cho thằng Choác, con vẹo này vuốt vuốt cái cằm lún phún râu rồi chặt tay như đinh đóng cột:

-Thiếu ý tưởng? Thế thì mày phải có bạn gái thôi!

-Hả? Gái gú liên quan mẹ gì? – Tôi ngạc nhiên.

Thằng Choác nhìn tôi và chắc chắn lưỡi:

-Đan Mạch thằng thổ phỉ... Mày thổ phỉ lắm con ạ! Mày không thấy tình yêu để ra mọi thứ à? Mày phải yêu thì mới biết thế nào là “hạnh phúc” chứ! Nắm tay gái sướng cực, bố ừ! Vợ tao có con bạn này cũng được lắm, để tao giới thiệu cho! Mày cứ nghe lời lãnh tụ!

Nó bắn tía lia một hồi, chẳng cần xem tôi đồng ý hay không. Tiện nói luôn là lúc đó con họ Choác đã có bạn gái. Không phải thằng Sĩ đẹp mã, không phải thằng Cuốc trên thông thiên văn dưới tường thông cống, mà chính thằng Choác có bạn gái trước. Như đã nói, tôi mà là gái thì tôi ộp thằng này luôn và ngay, khỏi nghĩ ngợi nhiều. Nghe giang hồ đồn đại một ngày nọ có vị tiểu thư ghé qua tệ quán, bỗng trông thấy vị công tử Choác đang ngồi trong góc. Công tử Choác vận hoàng y rực rỡ (thực ra là cái áo đồng phục nhân viên màu vàng chóc), đương trầm ngâm một mình đọc ẩm (nước lọc), tay cầm đàn guitar tấu khúc “Hòn đá cô đơn”. Thấy thế, vị tiểu thư nảy sinh hảo cảm, bèn gọi vị công tử phục vụ một ly trà sữa. Hoàng y công tử bèn cất bước phiêu dật ra sau quầy rượu, song quyền pha chế ly trà sữa nhanh tựa thiểm điện. Phục vụ tiểu thư xong, thấy quán vắng khách, vị công tử lại về chỗ cũ, tay ôm đàn xướng khúc “Đêm nằm mơ phố”, thần thái lăm lăm vô cùng, khiến vị tiểu thư dằng xa lại thêm một phen rung động. Thế là thiên tình sử như phim Hàn Quốc của thằng Choác bắt đầu.

-Đùa chứ mày rống lên mấy bài đấy mà chưa được gái á? – Tôi hỏi.

-Sao không? – Thằng Choác tự tin trả lời – Lãnh tụ như tao thì chưa gái kiểu gì chẳng xong?

-Thế cái con bé mày định giới thiệu cho tao như thế nào? Đừng bảo là nặng hơn tao ba chục cân hơi nhé?

-Cứ gặp rồi biết!

-Cơ mà tao đã tán gái bao giờ đâu? Nói cái vẹo gì với nó đây?

-Đ.M thằng thổ phỉ, thổ phỉ đến thế là cùng! Nghe này, trước tiên mày phải tạo ấn tượng với nó, ủa ba la xì, í ba la xum...

Nói thì ngượng, nhưng quả thực tôi không biết tán gái. Thằng Choác huyền thuyên chí tướng chiến thuật thế nọ, sách lược thế nọ, nghe cứ như binh pháp Tôn Tử. Nghe lắm song tôi chẳng tiếp thu được chút tinh hoa nào của nó. Nhiều năm sau, tôi ngộ ra những thằng tán gái giỏi thực chất cóc có bí quyết mẹ nào hết, tự thân chúng nó sẵn có khả năng hút gái rồi. Tất cả mấy sách lược tán gái trên mạng toàn tào lao bổ láo hết. Cơ mà hồi ấy tôi vẫn chưa ngộ ra chân lý đó.

Thằng Choác có đưa địa chỉ Yahoo 360 của cô nàng nọ cho tôi. Tôi lướt qua vài dòng trên blog, ngó vài tấm ảnh, trong lòng thầm đánh giá đối tượng. Ngày đó, blog 360 là thứ phản ánh cá tính chủ nhân; người dùng

ra sao, blog y hệt hoặc là họ cố tỏ ra như vậy. Cô nàng ưa nhìn, không xấu không xinh, cá nhân tôi nghiêng sang phần “xinh” một chút. Nhưng có vẻ em là người sống nội tâm bởi avatar blog (ảnh đại diện) là hình hoa cỏ chứ không phải ảnh tự sướng như các cô gái khác. Ngôn ngữ em xài trong blog cũng không xì tin – tức là không có ký hiệu, thuần Việt, không màu mè và có – thể – đọc – được, lại là gái Hà Nội. Tuyệt! – Tôi vỗ tay. Kiếm được đứa con gái không tru mỏ giờ điện thoại, viết chữ không chèn ký hiệu lung tung thực là của hiếm. Ăn ngay không phải nghĩ! – Tôi thầm cảm ơn lãnh tụ, à nhầm, thằng bạn quý hóa của mình.

Hồi hộp! Hồi hộp! Buổi gặp gỡ đầu tiên làm tôi đứng ngồi không yên. Mở đầu bằng câu gì? Kết thúc như thế nào? Làm sao để gây ấn tượng với gái? Làm sao để gái muốn gặp mình lần hai? Tổ sư nó phức tạp vãi! Tôi không hỏi thằng Choác nữa mà hỏi một người mà tôi vốn không bao giờ nghĩ đến – mẹ.

-Ngày xưa mẹ quen ông già thế nào? – Tôi hỏi (ngày trước mẹ sẽ tát vỡ mồm nếu tôi gọi “ông già” hoặc “bà già”, cơ mà tát mãi tôi vẫn chứng nào tật nấy nên bà mặc kệ).

-Mày hỏi làm gì? – Mẹ ngạc nhiên.

-Để biết thôi! – Tôi gãi đầu.

-Ờ thì ông ngoại dẫn mẹ đi xem mặt. Xem thế thôi chứ chục năm sau mới lấy!

Tôi cười sặc:

-Chục năm sau mới lấy là sao? Hồ hồ hồ, ông già cưa kém vậy à?

-Mày nhầm con ạ! Bố mày ngày xưa học giỏi nhất vùng, không ngu như mày đâu! Gái theo ầm ầm. Nhưng mà có nhiều chuyện không như ý, rồi sau bố mày lại lấy mẹ.

Tôi cười sảng sặc:

-Để bây giờ lại ngồi than thở “sao ngày xưa mình lại lấy cái lão già ấy” hả?

Mẹ tôi cũng cười, bà trả lời:

-Ờ thì cái duyên cái số nó thế, biết sao được?

-Ờ nhưng mà ông già tán mẹ kiểu gì mà sau chục năm vẫn cưới được là thế nào?

-Ờ thì cứ thế mà tán. Bố mày làm quân y trên Hà Nội, thi thoảng về dúm ẹ được tí quà, thế thôi!

-Mỗi tí quà mà mẹ đã đổ á? – Tôi nghi ngờ – Chắc phải tán cái gì chứ?

-Hỏi gì hỏi lăm thế? Hỏi đường ngang quán chỉ, hỏi con đi bán hàng cơm! Mày đang tán gái à? – Mẹ nạt tôi.

Tôi lắc đầu chối biến rồi ù té quyền, tránh để bà cựa cấn vặn thêm. Vậy là chỉ cần tặng quà thôi sao? Nếu thế thì tôi đã tặng quà rất nhiều lần, tôi dám nói đồng quà của tôi tặng Hoa Ngọc Linh nhiều gấp mấy lần đồng quà của bố tặng mẹ. Nhưng với cô gái sắp gặp mặt thì sao? Không lẽ cũng phải tặng quà? – Tôi ngẫm nghĩ.

Nói lăm là vậy, lên kế hoạch chu đáo là vậy chứ buổi gặp mặt ấy nhạt nhẽo chưa từng thấy, nếu không muốn là tệ hại. Nguyên do cũng bởi tôi mù tán gái. Theo sự sắp xếp của thằng Choác, tôi hẹn gặp cô gái nọ ở một quán café. Cổ không phải các cô gái thích làm đom ư tới trễ. Tôi ngồi được năm phút thì nàng xuất hiện. Nàng ở ngoài đời xinh hơn trong ảnh. Tốt, quá tuyệt! – Tôi tự nhủ. Em bước tới, nhìn tôi và nở nụ cười mỉm:

-Chào bạn, bạn là Tùng phải không?

Trong tâm trạng lo lắng, tôi luống cuống đáp:

-Ờ... ờ, mình là Tùng. Chào bạn! Bạn là Trang à? Ủ, bạn... bạn ngồi đi!

Cái ngu thứ nhất lộ ra: tôi chỉ nói vậy và chẳng chạy ra kéo ghế mời nàng ngồi. Nàng ngồi xuống và gọi một cốc nâu đá. Trông nàng thật tự nhiên, như thể đã quá quen với những buổi gặp mặt thế này. Còn với tôi, đây là lần đầu tiên, tinh thần bấn loạn không thể tả. Bình tĩnh! Bình tĩnh tự tin không cay cú! – Tôi tự nhủ. Cố gắng nhớ lại kế hoạch tác chiến mà thằng Choác đã vạch ra, tôi nói:

-Bạn học trường nào nhỉ?

-Mình học ở... Bạn học trường nào?

-À, ở trường... Bạn học ngành quản lý hả? Có vất vả lắm không?

-Cũng bình thường! – Trang cười.

-Mình nghe quản lý cũng học cả kinh tế đúng không? Thế à? Mình cũng đang học mấy môn kinh tế này!

Tôi hỏi hăng say về chuyện học hành, Trang cũng nhã nhặn trả lời. Được đà lấn tới, tôi chém gió tung bừa nào kinh tế vĩ mô, nào kinh tế vi mô, nào thể giới phẳng. Cái ngu thứ hai lòi ra: đi chơi với gái mà nói chuyện Đảng và nhà nước, nhà nước và Đảng (bắt chước tiến sĩ Lê Thẩm Dương tí, he he). Nghĩ lại chuyện này, nếu lúc ấy tôi mà là Trang, hẳn tôi đã túm đầu thằng Tùng Teo Tóp mà dấm đá thật lực: này thì kinh tế, này thì vĩ mô, này thì vi mô, bà mày cần nghe chặc?

Nói chuyện học hành và kinh tế chán, không khí giữa hai người chúng tôi chìm vào im lặng. Nếu đó là Châu hay Linh, sự im lặng này đơn thuần chỉ là nốt trầm trong một khúc nhạc tràn đầy giai điệu vui tươi. Nhưng Trang là cô gái hoàn toàn xa lạ, sự im lặng có nghĩa là... chúng tôi đã hết chuyện để nói. Nếu hứng thú với tôi, Trang sẽ chủ động bắt chuyện trước. Đằng này, nàng lại nhìn lên màn hình tivi và chẳng có vẻ muốn kéo dài câu chuyện. Hổng! Thế này là hổng! – Tôi cuống cuống tìm chủ đề mới. Bỗng thấy trên tivi có ban nhạc Hàn Quốc, tôi bèn nói:

-Cái đám này hát chán nhỉ? Tớ chẳng thấy hay gì cả!

-Nghe cũng hay đấy chứ! Đâu đến nỗi? – Trang phản đối.

-Nhìn đĩa nào cũng giống đĩa nào, toàn âm thanh điện tử, giọng thì bóp méo, có gì hay chứ? – Tôi phẩy tay – Để mình giới thiệu vài band cho!

Blog rất cục không phải là nơi phản ánh đúng bản chất con người. Trên blog, Trang không nói mình thích nhạc Hàn song thực chất lại rất hâm mộ dù chưa tới mức fan cuồng. Tôi vướng phải cái ngu thứ ba: chê bai sở thích của người khác. Đúng như lời thằng Choác nói, tôi đã gây ấn tượng cho Trang bằng ba cái ngu không thể sửa chữa kể trên. Trang chẳng thèm nghe mấy band nhạc mà tôi giới thiệu, nàng nhìn tôi bằng con mắt kinh ngạc pha lẫn khiếp sợ khi tôi mô tả không khí cuồng loạn ở đại nhạc hội Wacken. Chừng mười phút sau, nàng đứng dậy, chào tôi một cách miễn cưỡng, tự trả tiền cốc café của mình rồi bỏ về. Đợi lúc bóng nàng khuất sau cửa, tôi mới ngả người trên ghế, thở ra một hơi nặng nhọc. Thất bại! Cuộc gặp gỡ đầu tiên của tôi kết thúc như vậy đấy!

Hôm sau, tôi nhận được lời phản hồi của Trang thông qua lời thằng Choác. Nó nói:

-Mày làm cái đêch gì mà cái Trang kêu thế?

-Nó nói với mày à? – Tôi hỏi.

-Không, nó kể cho vợ tao. Nó bảo mày nhạt, lại vô duyên bỏ mẹ! Mà nó bảo mày là thằng lập dị đấy! Ai bảo mày kể mấy cái nhạc rốc rít cho nó làm gì?

-Thích thì kể chứ có sao đâu? – Tôi chống chế.

Thằng Choác cười sặc:

-Đ.M thằng thổ phỉ! Nghỉ nghe nhạc gào rú đó đi, gái nó không thích đâu!

Tôi nheo mắt:

-Bảo tao nghỉ nghe rock metal á? Thế thì bỏ mày đi... vào!

Hai thằng cười sằng sặc trước buổi gặp gỡ tệ hại của tôi. Đằng thằng mà nói, tôi là thằng tán gái tệ. Nhưng suốt buổi gặp mặt đó, tôi không có lấy một giây phút thoải mái hay tự tin. Cô gái tên Trang đó quá xa lạ, quá khác biệt so với Hoa Ngọc Linh hay Trâu điên. Trong thoáng chốc, tôi bỗng biến thành một thứ nửa nạc nửa mỡ, khi như ông bà già nói chuyện Đảng và nhà nước, khi thì như thằng trẻ trâu phân tích âm nhạc. Cho nên trong mắt Trang, tôi biến thành một đồng dị hợm mà nàng chẳng muốn gặp lại lần hai. Một điều

khá tức cười là vài năm sau, tôi thấy facebook của nàng có khá nhiều ảnh chụp đại hội Rock Storm, cũng áo rock cũng xòe tay metal-horns như ai. Con gái dễ thay đổi mà! He he!

Không tìm được bạn gái, khát khao tìm hiểu hai chữ “hạnh phúc” của tôi tan thành mây khói, việc vẽ thành thử vẫn đình trệ. Khoảng ba tuần trước hạn nộp bài dự thi, tôi tự giam mình trong phòng, tâm hồn ngụp lặn trong hàng trăm bản nhạc rock – metal. Lên đại học, tôi nghe metal nhiều hơn rock, nghe mọi thể loại, từ những thứ kinh điển nhất, bác học nhất, sâu lắng nhất cho tới những âm thanh bạo lực nhất, những ngổ cùng hém cụt đen tối kinh khủng nhất của thế giới metal rộng lớn. Nhưng nghe nhiều như thế, tôi vẫn không ngộ ra được thể nào là “hạnh phúc”. Không hiểu được, biết vẽ thể nào đây? Chẳng lẽ cứ phải có bạn gái mới hiểu được “hạnh phúc”? Có lẽ thằng Choác nói đúng, không tình yêu thì chẳng cái vẹo gì tồn tại trên đời hết.

Qua một tuần nhạc nhẽo, tôi vẫn chẳng vẽ được cái gì mà hạn nộp bài còn nửa tháng. Tôi quyết định quay trở lại ý tưởng ban đầu về một cô gái bé nhỏ đang hòa mình trên mảnh đất fantasy tuyệt đẹp. Tuy vậy, tôi vẽ chỉ để nộp bài đúng hạn chứ không hề cảm thấy thỏa mãn. Tôi vẽ hết sức chậm chạp, lòng trông đợi một ý tưởng nào đó bất chợt xuất hiện. Nhưng dường như bộ óc của tôi đã đi đến giới hạn.

Cuối tuần, lúc đang loay hoay vẽ, tôi nhận được cuộc gọi từ thằng Choác. Thằng họ oang oang:

-Này, tối nay có dạ hội ở trường... đấy! Đi không? Đi hai xe nhé, tao phải đèo đứa khác! Đi đi, ru rú ở nhà làm gì? Giề, mày cãi lời lãnh tụ à?! Đi!!!

Nghe lời rủ rê của thằng Choác, tôi tham dự dạ hội cùng nó. Số là có một cô em quen biết thằng Choác, nàng ta muốn tham dự dạ hội nhưng lại chưa có bạn trai nên nhờ thằng Choác làm tay vịn. Thằng cu to cao lại bô giai nên cô em khoái lắm, đem ra khoe cho bạn bè lác mắt chơi.

Lễ hội ở trường đại học cũng khác cấp ba nhiều. Người ta trang trí đẹp hơn, chuyên nghiệp hơn, nhìn chẳng khác gì những buổi dạ hội lung linh lấp lóa như trong phim. Ở đó, người ta ăn mặc đẹp hơn nhiều, ai nấy đều ra dáng người lớn. Những cô gái xinh đẹp trong bộ váy kiêu diễm thu hút ánh nhìn của tôi, những anh chàng đom đóm dáng trong bộ suit bóng lộn khiến tôi thêm căm ghét bọn đẹp trai (tổ sư mày Choác à!). Cũng có một cơ số khá đông những anh chàng như tôi, đi dự dạ hội để ngắm gái. Tất nhiên chẳng có chuyện làm quen như phim ảnh, vì hoa đẹp xứ này đều có chủ hết rồi, không dư phần cho những thằng như tôi.

Không có bạn gái mà đi dạ hội thì đúng là việc tẻ nhạt nhất đời. Ngay cả thằng Choác cũng không thể nói chuyện thoải mái với tôi. Cứ đi chục bước, nó lại bị cô em nọ lôi đi ra mắt bạn bè. Vì chấp nhận làm tay vịn nên thằng ôn chẳng thể từ chối. Tôi đành mặc nó với lũ con gái, trong lòng tính đi về. Còn hai tuần nữa để nộp bài mà tôi chưa vẽ được cái gì nên hồn. Vẽ cái gì đây? Tôi tự hỏi, chân nhẩn nha bước, bước mãi, bước mãi mà không để ý đường đi cho tới khi dẫm lên chân một cô gái. Cổ quất lên:

-Đi đứng kiểu gì thế?

Mã bà mày có va tí thôi mà kêu gào gì thế? – Tôi chửi thầm. Nhưng thấy cổ đi cùng một nhóm bạn nên tôi không cự cãi, chỉ giơ tay xin lỗi rồi chuồn thẳng. Nhưng chưa đi được bao xa, một cô gái từ nhóm bạn nọ chạy tới túm vai tôi rồi hỏi:

-Bạn gì ơi đứng lại đã!

Gặp phải chó đại rồi! – Tôi thầm than khổ. Chắc hẳn cái giày của con nhỏ kia đẹp lắm, bọn này tính bắt mình đền bù gì đây! Tôi quay lại nói:

-Xin lỗi rồi mà, còn gì nữa thế?

-Có phải bạn tên Tùng không nhỉ? – Cô gái kia hỏi.

Tôi hơi ngỡ ngàng. Cô gái trước mặt tôi có mái tóc dài nhuộm màu nâu, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, đại khái là có thể điều khiển ánh mắt của thằng đàn ông. Trong khoảnh khắc, tôi nhận ra gương mặt này có chút thân quen nhưng không thể nhớ là đã gặp ở đâu. Tôi ngờ ngợ:

-Ồ mình tên Tùng, nhưng sao bạn biết?

Cô gái ấy mỉm cười rồi đưa tay lên buộc lại tóc thành mái tóc đuôi ngựa, sau đó lấy giấy thấm chùi bớt lớp son trên môi. Không nhiều cô gái dám chùi hết son như thế sau khi đã trang điểm kỹ càng. Và rồi cô gái

ngẩng mặt lên nhìn tôi:

-Nhận ra chưa? Sao Tùng hay quên thế?

Ngay lúc đó, đôi tai tôi chẳng còn nghe thấy tiếng nhạc xập xình phía trên sân khấu nữa. Những dòng hồi ức về mùa đông tưởng chừng đã biến mất nay lại sống dậy trong tôi. Một lần nữa, tôi lại trở thành một cậu bé khờ dại năm nào. Chúng tôi đã nói chuyện lâu, rất lâu. Tôi nói, tôi cười, tôi trở lại là chính tôi, không phải thằng vẹo hôm gặp gỡ cô nàng tên Trang nữa.

Tối hôm đó, tôi trở về nhà với nụ cười tủm tỉm luôn thường trực trên môi. Tôi không vẽ ngay mà ngần người trên ghế, thoáng chốc lại tự cười, thoáng chốc lại phóng mắt ra ngoài cửa sổ. Sau nhiều năm, người ta xây nhà cao tầng chỉ chút, bầu trời trước mắt tôi đã bé hơn nhiều. Nhưng chẳng hề chi, bầu trời tháng 7 năm ấy mới đẹp làm sao. Kệ mẹ luôn mấy con muỗi thì thoáng chích vào đùi. Đốt thoải mái đi chúng mày, tao đang vui! – Nếu bọn muỗi hiểu tiếng người, tôi sẽ nói với chúng như vậy.

Tự cười một hồi, tôi mở giấy bút rồi vẽ tranh – một bức tranh mới hoàn toàn. Tôi lại mở máy tính, lục lại kho nhạc rồi nhấp vào folder mang tên “Alcest” và tìm bài “Ciel Errant – Lang thang giữa bầu trời”. Người ta gán cho ban nhạc Alcest chơi theo dòng black metal – thứ nhạc tắm tôi rợn tóc gáy. Không, tôi không nghĩ thế. Ở thì họ dùng kỹ thuật tremolo picking thật đấy, ở thì họ vắn treble của amply lên cao đấy, nhưng tôi chẳng thấy sự tắm tôi nào hết. Với tôi, đó là thứ âm nhạc đưa tôi về tuổi thơ. Và trên mặt giấy trắng tinh, tôi bắt đầu vẽ một cô gái bé nhỏ.

“Là Linh, Hoa Ngọc Linh đây, còn nhớ không?”.

“Thật à? Sao khác thế? Nhìn không ra luôn!”.

Tôi vẽ một cậu bé đang nắm tay cô bé, cả hai đang bước trên một cây cầu đá. Cây cầu ấy đã cũ, những khối đá đã nứt vỡ như ký ức không còn rõ ràng, nhưng cây cầu lại vững chắc hơn bao giờ hết, bởi ký ức theo ta suốt cuộc đời, mãi mãi không thể quên.

“Tùng còn nghe rock nữa không?Biết band nào hay không, giới thiệu ình?”.

“Có chứ, sao không? Cơ mà cô trốn kỹ quá, tôi không tìm ra!”.

“Mình có để lại địa chỉ Yahoo! và số di động, tại Tùng không để ý đấy chứ!”.

Phía dưới cây cầu đá nọ, tôi vẽ ra một vùng thảo nguyên xanh rì. Ở nơi ấy, những bông hoa đủ mọi hình thù chen nhau đua sắc, những cây cổ thụ cao ngất xòe bóng che mát một thời tuổi trẻ. Đó là vùng đất cổ tích, nơi chỉ dành cho những đứa trẻ vui đùa, nơi mà mọi chuyện bắt đầu.

“Thế cô có người yêu chưa?”.

“Chưa! Yêu đương gì chứ? Tìm mãi không ra!”.

“Thật chứ?”.

“Thật!”.

Cây cầu đá ấy dẫn thẳng lên bầu trời xa xôi, ở nơi ấy là những tầng mây muôn hình vạn trạng, những ánh sao đêm đón chờ cô bé và cậu bé nọ, như đón chờ câu chuyện tuổi thơ xa xôi thuở nào trở thành hiện thực. Trong nét vẽ, trong tiếng nhạc của Alcest, bỗng dưng tôi cảm thấy cay cay mắt. Đùa chứ có cần thiết phải vậy không?

Cần chứ.

Bởi cuộc sống đã thay đổi nhưng hồi ức thời trẻ con vẫn không hề thay đổi. Nó hiện ra trước mắt tôi, cho tôi trở thành một cậu bé chứ không phải loại dở ông dở thằng. Chút gì đó rịn ra từ đôi mắt của tôi, nhưng nó không buồn, nó là sự hạnh phúc. Chỉ giản đơn vậy thôi. Tuổi thơ không ai giống ai, có người vui, có người buồn, nhưng tôi dám chắc một điều: những giấc mơ thời đó luôn khiến ta hạnh phúc, dù nó chưa chắc đã thành sự thật.

Mùa đông năm đó, có một cô bé đã thổi bay trái tim tôi qua những tầng mây. Tôi đã cố công tìm kiếm nhưng bất khả.

Rồi nhiều năm sau, cô bé ấy lại xuất hiện, cho tôi về với bầu trời, cho tôi tìm kiếm trái tim mình.

Bạn đã bao giờ “Ciel errant – Lang thang giữa bầu trời” chưa?

J'aime alors contempler le ciel

Avoir l'impression de m'envoler

Vers les nuages qui passent puis s'effacent

Dans le bleu d'une mer sans fin

(Tôi chiêm ngưỡng bầu trời trên cao

Và tưởng như mình đang bay

Bay qua những tầng mây trùng điệp

Rồi chìm trong biển xanh vô tận).

19. Chương 19

Nghe tôi nhắc lại cuộc gặp gỡ đầu tiên sau nhiều năm xa cách, Linh vừa hằm hằm mặt vừa cười:

-A, hóa ra lúc ấy dám nghĩ mình là “chó đại” à? Ai là chó đại? Thích nghĩ xấu không?

Tôi cười nhăn nhó:

-Thì tại lúc ấy có biết ai đâu? Nếu mình biết là Linh thì sẽ không nghĩ thế! Thật mà! Úi, đừng đánh!

Linh cứ dứ dứ nắm đầm vào be sườn của tôi, còn tôi lại nhe nhớn cười mong em... đầm tiếp. Nghe thì hơi bệnh bệnh, nhưng đại khái khi thích ai đó, chúng ta có thể để người ấy làm đau mình. Tất nhiên, nỗi đau chỉ nằm trong giới hạn nhất định và tôi không phải loại con trai thích ném trái những nỗi đau cùng cực. Nghe đồn các ông tác giả viết tiểu thuyết tình yêu từng bị gái phũ đau phũ đòn. Tôi không có ý định giống mấy ông. Nhưng mà nếu Linh cứ đầm tôi kiểu này thì... đầm cả ngày cũng được! He he!

Hai đứa chúng tôi cùng tuổi hai mươi ba, đều đã đi làm, cũng có thể coi là “người lớn”. Nhưng giờ đây, trong quán café, hai đứa người lớn ấy đang trêu chọc nhau như lũ học sinh cấp ba. Chúng tôi cười nói hơi to khiến những người khác phải ngoái đầu nhìn. Thấy thế, Linh liền cúi đầu, chỉ giữ tiếng cười trong lòng bàn tay. Tôi nhìn em, trong lòng nửa vui nửa tiếc. Vui vì em ở gần mình, tiếc vì em không thuộc về mình. “Mày chưa chưa?” – Bạn định hỏi vậy phỏng? Tất nhiên là tôi đã từng, họa thằng điên mới không cưa cẩm Hoa Ngọc Linh! Kết quả ra sao thì mọi người đang theo dõi câu chuyện đều biết cả. He he, phải có thất tình, đau đớn quặn quại mới ra dáng chuyện tình yêu được!

-Giờ đang hè nhỉ? Nếu là mùa đông thì tốt.

-Sao lại thế?

“Bởi vì Linh có nhớ mùa đông năm lớp 7 ấy không? Linh liệu còn nhớ cái nắm tay ấy đẹp thế nào với mình không? Linh có thể quên chứ mình không bao giờ quên được!” – Mùi mẫn chưa? He he! Yên tâm đi, chỉ là tưởng tượng thôi! Tôi không đủ can đảm để thốt ra mấy lời sến súa như vậy đâu. Tôi trả lời Linh:

-Vì Linh sẽ đan khăn tặng mình, đúng không?

Linh mỉm cười, gò má hơi ửng hồng. Nó không giống đôi má đỏ dễ thương của cô bé Châu năm xưa, nhưng cũng đủ khiến tôi xao lòng. Nhớ lại thời học đại học, rất, rất hiếm khi em tỏ vẻ đáng yêu đó trước mặt tôi.

-Tại sao hồi ấy Linh lại bảo là tặng cho người khác? Sao không nói là tặng mình?

Linh mỉm cười không đáp. Em vẫn thế, vẫn bí ẩn, vẫn khó hiểu, như một bản nhạc progressive rock vậy. Nhiều năm qua, tôi vẫn chẳng thể hiểu được em.

*

* *

Trong hai tuần ngắn ngủi, tôi đã vẽ xong bức tranh và nộp bài đúng hẹn. Vui mừng hơn cả tôi được gặp lại Linh sau nhiều năm xa cách. Em đã khác xưa nhiều lắm. Em không để tóc đen buộc đuôi ngựa, cũng không xưng mày tao chí tở với tôi như hồi cấp hai, cũng chẳng phải cô bé hồi cấp hai nữa. Con gái càng lớn càng thay đổi, ấy là điều tất nhiên. Song tôi không bận tâm, điều quan trọng là sau ngần ấy năm, em nhận ra tôi và muốn tiếp tục mối quan hệ bạn bè. Thời buổi đổi thay, con người ta dễ quên nhau chỉ sau mấy phút, đừng nói một năm. Nhưng Linh khác cái đám “con người ta”, và điều đó khiến tôi vui mừng hơn bao giờ hết.

Cuộc nói chuyện ở đêm hội trường đã cho tôi biết nhiều hơn về Linh. Em đã chuyển nhà từ năm lớp 10 và có thông báo cho tôi qua Yahoo!, nhưng lúc ấy tôi quá mải mê điện tử nên chẳng để ý. Cũng bởi tôi vô tâm nên Linh khá giận, em không đăng nhập tài khoản Yahoo! cũ để add lại nick của tôi. Vậy khi cơn giận qua đi, con gái sẽ làm gì? Tìm lại chàng trai, xin lỗi và khóc lóc á? Không, không! Tuyệt đối không có tình tiết kiểu phim ảnh vậy đâu! Sự giận dỗi của con gái tạo ra sự quên lãng trong đầu các nàng. Phải, khi hết giận, Linh quên tôi như thể tôi chẳng có nghĩa lý gì trong bộ nhớ của em. Máy tính mất dữ liệu còn có thể phục hồi, chứ phụ nữ đã từ bỏ ký ức thì chẳng ai có thể mang những ký ức ấy trở lại, trừ phi họ muốn thế.

Nhưng may mắn cho tôi, Linh đã lớn và không câu nệ chuyện cũ. Em nhận ra người quen cũ, chủ động bắt chuyện, muốn tiếp tục mối quan hệ mới và quan trọng hơn cả là em chưa có bạn trai! Định đã lộ nhược điểm, thiên thời địa lợi nhân hòa đầy đủ. Con bà nó, không tấn công bây giờ thì bao giờ mới đánh? Tôi hừng hực khi thể mang cưa đi đốn, hai lỗ mũi phì phò như ống khói tàu hỏa. Nhưng nghĩ các bậc quân vương khi xưa trước khi đánh trận đều phải hỏi quân sư, tôi cũng tham khảo ý kiến ông bạn quân sư quạt mo tên Choác qua Yahoo!:

“Tao gặp cái Linh mày ạ

Hôm đi dạ hội ấy!”

“Thật á @@

ĐM

Sao tao đếch thấy?

Sao mày không rủ nó qua nói chuyện?

Đan Mạch mày giữ gái một mình hả? :-w

Bạn bè chơi với nhau bao năm, bố mới thấy bản chất khôn nạn của mày

Thảo nào hôm đấy mắt hút, mãi đếch thế đâu

Bố dỗi!”

“:))

Mày có gái rồi còn làm bộ

Này

Cái Linh bảo là nó chưa có người yêu

Tao có nên tiến không mày?”

“Xin ông

Nó có rồi lại để ông biết chắc?

Nói mày nghe

Chúng nó có bạn trai rồi nhưng khi nói với thằng khác thì thường bảo là chưa có bạn trai

Đại khái là tạo vệ tinh ấy

Con gái khoái có lắm thằng theo đuổi

Đại khái thế”

“Ồ

Tao tưởng con gái có bạn trai rồi thì nó phải nói là “có” để không có thằng khác chen ngang chứ?”

“Ồi giờ ời =))

Mày ngây thơ vãi =))

Xem phim hàn thường nhiều quá rồi đấy =))”

“Tao chỉ có xem đúng phim Giày Thủy Tinh thôi

Lấy đếch đâu ra nhiều?

Nhưng mà cái Linh đúng như mày nói thật á?”

“Tao đoán vậy thôi

Có chơi nhiều với nó đâu mà biết?

Nhưng mà ông định چرا nó thật à? @@”

“Ồ

Tại sao không? :|

Tao thích nó lâu rồi mà!”

“Ồ cái Đan Mạch

Thế sao mày không nói?

Giữ kín thế?”

“Tổ sư mày

Mỗi lần tao định nói

Thì mày lại bảo tao chỉ có thể yêu con nào nặng hơn tao ba chục cân hơi

Nói thế nào được nữa? (_ _ _)”

“:))

Thích thì cứ nhích thôi

Nhưng mà mày có địa chỉ blog của nó không, đưa tao xem”

Tôi liền gửi địa chỉ blog của Linh cho thằng Choác. Con hợ này ngắm nghía một lúc rồi nói tiếp:

“Khó nhằn phết đấy :))

Mịa nó đăng có mỗi cái stt “Mệt”

Mà cả chục thằng vào ment bọ ết

Thì ông đủ hiểu thế nào rồi đấy

Mày nhớ phim Tam Quốc chứ?

Cái Linh giờ như ngọc tử truyền quốc ấy

Bao thằng chư hầu đang muốn chiếm lấy

Chú mà đếch nhanh chân

Là thành bạn thân với anh trai tốt đấy =))

Tao thề là đếch có cái gì nhục bằng bạn thân với anh trai tốt đâu =))”

“Thế giờ mày bảo tao làm sao? (_ _ _)”

Tán nó kiểu gì đây?

Làm sao để cái Linh gục một phát như con vợ mày thì càng tốt”

“Mày có đâu có phong thái lãng tử men lì như tao đâu mà đòi một phát đổ luôn? =))

Trông tao như Kiều Phong

Còn mày có khác đếch gì Du Thủ Chi không? =))

Nghe lãnh tụ nói này

Mày phải bỏ cái kiểu như lần nói chuyện với con Trang đi

Tiếp xúc với gái nhiều vào

Cứ game với vẽ thì tán kiểu gì?

Để lãnh tụ chỉ lối ày

Trước tiên mày phải úm ba la xì, sau đó í ba la xùm...”

Sau đó, thằng Choác đưa ra một loạt chiến dịch lẫn chiến thuật tán gái. Tôi thì cứ nghe mớ lý thuyết, lòng mừng tượng ra cảnh thực hành. Tôi sẽ đưa em đi học hàng ngày, mặc dù trường em rất xa và ngược đường đi học của tôi, tiền xăng sẽ tăng gấp đôi. Nhưng không sao, thời đó xăng còn dễ thở, không phải xoắn! Tôi sẽ rủ em đi chơi đi ăn thường xuyên, dù rằng tiền ăn chơi sẽ thiếu rui cái ví của tôi trong khoảng khắc. Nhưng không sao, bản thân còn bám càng các cụ, why so serious? Phải, tôi sẽ vác cưa đi tán gái. Cố lên Chiaki, cố lên Tùng Teo Tóp! Vậy là sau kỳ nghỉ hè, tôi bắt đầu chiến dịch tán gái.

-Đưa mình đi học á? Mình cũng đi xe mà, không cần đâu, phiền Tùng lắm! Mà nhớ hôm nào lười thì đã có bạn cho đi nhờ rồi? Bạn nào á? À, một anh khóa trên! Ủ, tiện đường! Bạn bè thôi mà, chẳng có gì đâu!

Bộ nhá của tôi như tách thành hai nửa khi Linh đáp lại lời đề nghị của tôi, thiếu điều hàm dưới rớt oạch xuống đất. Em cười tươi, tôi cười mếu. Em vui vẻ kể chuyện quen anh khóa trên thế nào, tôi cầu mong thằng cha đó mắc bệnh hắc lao lang ben. Tôi tính nhất như thổ đế, không dám độc mồm độc miệng với ai bao giờ, nhưng ai bảo hấn ta cướp Linh của tôi? Định lý một: khi đi cưa gái, tất cả những thằng vây quanh cô nàng mình thích đều đáng ghét, kể cả bạn bè. May cho tôi, thằng Choác không để ý tới Hoa Ngọc Linh. “Cái Linh làm sao mà đẹp bằng vợ tao được?” – Nó phán vậy. Chứ ông thần này mà nhảy vô vòng chiến là khéo có chuyện tình tay ba tay tư kiểu hàn thuổng lắm!

Linh từ chối đi nhờ xe, cũng tốt, đỡ tiền xăng cho tôi. Vậy là tôi liền mời em đi café, khoản này thì em đồng ý. Hai tuần một lần, tôi lại hẹn café với em. Hồi đó tôi cũng tò tẹt, toàn nói chuyện tào lao thiên địa đầu đầu, đại khái là khả năng tạo gió rất kém. Đến chính tôi còn thấy mình dở chứ đừng nói là Linh. Café chán chê mấy tháng, đợi đến dịp Trung thu, tôi bèn rủ em đi chơi tối. Tưởng tượng mà xem, trăng tròn vành vạnh chiếu ánh sáng thơ mộng xuống quán café, tôi và em ngồi trên ban công, mỗi đứa ngáp ngừng với tâm sự thâm kín. Rồi đến lúc thích hợp, cả hai đứa quay ra nhìn nhau trong không gian lãng mạn rồi sau đó... abcxzy. Kịch bản phim sến cũng chỉ đến thế mà thôi!

-Hôm Trung thu mình đi chơi với bạn mất rồi, hẹn Tùng hôm khác nhé!

Tôi thộn mặt trước câu trả lời của em. Sao mà lũ bạn của em hẹn đúng dịp quá vậy? Có mỗi cái ngày đôi lứa đi chơi với nhau mà chúng mày cũng can dự là làm sao? À thì tất nhiên tôi với Linh chưa phải đôi lứa gì cả, nhưng ít nhất cũng phải tạo cho người ta cơ hội chứ? Định lý hai: khi đi cưa gái, những đứa bạn thân của nàng đáng ghét chẳng kém.

Vậy là công cuộc tán gái của tôi đổ bể. Tại sao có những thằng chẳng cần tán mà gái vẫn tự đổ? Tại sao? Tại sao? “Tại sao” lắm quá, tôi đành phải tầm sư học đạo. Giai tâm mà, biết cái đếch gì đâu, phải học hỏi đàn anh thôi!

Sang năm hai, ngoài ba thằng bạn cũ, tôi bắt đầu quen thêm một lô một lốc bạn của chúng nó, trai gái đủ cả. Trong số ấy có một thằng biệt hiệu là Xoạch. Thằng này có sở thích nhiếp ảnh dù đang học ngành chẳng liên quan, mà ống kính máy ảnh mỗi lần chụp lại kêu “Xoạch” một tiếng, thế là biệt danh Xoạch ra đời. Thằng này cao và khá gầy, gầy hơn cả thằng Teo Tóp như tôi. Cái mặt nó lúc nào cũng lạnh như tiền,

môi luôn phì phèo điều thuốc, tóc để kiểu mào gà và buộc túm lại. Nói khí không phải chứ nó giống thằng đòi nợ thuê, ra đường lỡ đụng xe thì không ai dám ý kiến ý cò. Mỗi lần nói chuyện, trước khi bắt đầu vấn đề, nó lại hắng giọng như kiểu vận kinh lực trong phim cường. Tôi cũng không biết mô tả cái âm thanh vận kinh đó ra làm sao. Đại khái nghe như là “Hây!”, nghe na ná kiểu phát âm chữ “Hi” của người Nhật. Như khi khoe có người yêu, nó nói vậy:

-Hây! Thông báo với chúng mày, tao mới cưới đố em A nhé!

Hoặc khi có đứa con gái xin số điện thoại, nó liền khoe chiến tích với anh em:

-Hây! Cho các chú biết nhé, em B vừa gọi điện làm quen với tao nhé!

Hoặc khi có lăm chuyện bức xúc, nó sẽ “Hây” liên tục, như thế này:

-Hây! Hôm nọ thằng C mượn lens (ống kính máy ảnh) của tao! Hây! Hây! Bảo mãi mà nó đếch trả, cứ lằng nhằng tuần sau rồi tuần sau nữa! Đ.M, tao tưởng nó đi chụp ảnh đám cưới, hỏi ra mới biết mang đi để lòe con người yêu nó! Hây! Hây! Hây! Đ.M lần sau bố đếch bao giờ ượn nữa! Hâyyyyyyyyy!

Lúc ấy, trông nó như đại hiệp Kiều Phong sắp bắn ra giáng long thập bát chưởng tới nơi vậy.

Tuy trông giống thổ phỉ chứ tiếp xúc với thằng Xoạch một thời gian, tôi nhận ra nó là thanh niên đa cảm, ưa màu tím (mẹ khỉ, đến chơi nhà thằng này thế nào cũng bắt gặp ba bốn cái quần đùi màu tím của nó), thi thoảng lại sâu đời như một gã nghệ sĩ đi tìm chân lý nghệ thuật. Có những hôm, nó lên Yahoo! thay đổi dòng status hơn hai mươi lần, nội dung đại loại chữ bởi những thằng đi chụp ảnh làm màu với gái (sau này có facebook, nó nhiễu loạn News Feed của người khác bằng cách up hàng đồng ảnh với caption dài ngoằng). Mà thêm nữa là ông thần này có tính lộn xộn. Nếu có dịp chiêm ngưỡng căn phòng của nó, bạn không thể phân biệt đâu là giường và đâu là bàn, đâu là đồ ăn và đâu là cái không thể ăn. Có dạo qua nhà nó, tôi thấy bên cạnh máy tính còn một bát nước sốt cà chua đóng quánh lại vì chưa rửa (lười mà!). Năm ngày sau tôi quay lại, cái bát vẫn còn nguyên, không hề suy chuyển! Tôi hỏi nó:

-Mày không rửa bát à?

Nó đáp tỉnh bơ:

-Hây! Kệ! Cuối tuần anh em nhậu, tao rửa một thể!

-Nhưng năm ngày nữa mới cuối tuần mà mày?!

-Hây! Kệ chứ!

Thà thằng Xoạch tống cái bát đó xuống dưới đất, coi như khuất mắt trông coi thì còn đỡ. Đằng này nó lười tới mức không thèm để xuống, vẫn dùng máy tính như chẳng có chuyện gì xảy ra. Mấy thằng nghệ sĩ điên lăm, thế! Nếu thằng Xoạch có đọc được những dòng này, mong mày nghiêm túc kiểm điểm.

Nhưng điều khiến tôi ngưỡng mộ thằng Xoạch là nó đã yêu được ba đứa con gái. Lần thứ nhất, hồi cấp ba, thằng cu vác cửa đồn rừng, cây đổ sau một tháng. Cuộc tình có tuổi thọ sáu tháng. Lần thứ hai, hồi năm nhất đại học, thằng cu lại vác cửa phá rừng, cây đổ sau một tuần. Chuyện tình có tuổi thọ một năm. Lần thứ ba, cách đây hai tuần, nó chẳng cần cửa mà có em gái tự dưng xin số, bắt chiến tự nhiên thành. Cuộc tình có tuổi thọ bao lâu, hồi sau sẽ rõ. Nói về cô bé thứ ba, thằng Xoạch tự hào vuốt tóc:

-Tại tao đẹp trai phong cách quá mà! Hây! Mày không biết tao ở trong hội những người đàn ông đập chai à?

Nghĩ thằng Xoạch từng trải qua nhiều yêu đương nên hiểu tâm lý con gái, tôi nhờ nó tư vấn giùm chuyện của mình. Nó nghe xong thì hỏi:

-Mày nói chuyện với nó nhiều không?

-Cũng không nhiều lắm. Hai tuần thì đi café một lần.

-Gặp ít như thế mà ông đòi rủ nó đi chơi Trung thu được?! Mà lúc café mày hỏi nó chuyện gì đấy?

-Ồ thì học hành, công việc, dự định tương lai, đại khái thế!

Thằng Xoạch tròn mắt nhìn tôi. Nó chậm rãi rút điều thuốc ra khỏi môi, miệng nhả làn khói chứa đầy sự nghi hoặc rồi hỏi:

-Thế mày có biết sở thích của nó là gì không?

Nghe thằng Xoạch hỏi, tôi mới ngớ người ra. Từ trước tới nay, mỗi lần trò chuyện, tôi hầu như không hỏi cuộc sống cá nhân của Linh. Tôi chẳng biết em thích ăn món gì hay tâm sự chi nữa. Trong mắt tôi, Linh vẫn vẫn là cô bé đáng yêu của nhiều năm về trước. Còn tôi mong chờ tình yêu của em như thằng cu con thời cấp hai. Thằng Xoạch thở dài đánh sượt:

-Bớ tay mày rồi đấy! Không biết nó thích cái gì thì sao mà tán được? Cơ mà ông phải nói khéo thì nó mới nói mấy cái đấy ra được!

-Thế làm thế nào?

-Đại khái là ông phải dẫn dắt câu chuyện, hiểu chưa? Mà tao hỏi thật, mày chưa tán gái bao giờ à? Hả, chưa tán bao giờ thật á? Đan Mạch, tao đêch ngờ mày dụt vậy đấy! Hầy! Thế này, trước tiên, mày phải dẫn dắt nó vào câu chuyện. Đại khái là hôm nay học hành thế nào, hôm qua đi chơi đâu, rồi cố mà lựa lời hỏi nó xem nó thích cái gì, abxyz, thế này thế kia, thế lọ thế chai...

Tôi tán gái tẹt tẹt, nhưng chưa ngu đến độ không áp dụng được lời dạy bảo của thằng Xoạch. Hai hôm sau, tôi hẹn gặp Linh ở quán café, mồm miệng thốt ra câu nào là phảng phất bóng dáng thằng Xoạch câu đó. Tôi dẫn dắt em qua một đồng chuyện trên trời dưới đất. Nào chuyện thời cấp hai, chuyện thi đại học, những đứa bạn cũ giờ đang sống ở đâu (trừ chuyện Đảng và nhà nước, rút kinh nghiệm rồi!). Thời quá khứ có một cái hay là nó không rõ ràng, bởi vì không rõ ràng nên nó luôn là mới, và cái mới thì không bao giờ nhàm chán. Cuộc nói chuyện hôm ấy đã vui vẻ hơn nhiều, khác hẳn không khí đều đều như những lần trước. Linh cười nhiều hơn, vui hơn và cũng bộc lộ nhiều tâm sự hơn, trước tiên là chuyện học hành. Việc học của Linh không thực sự suôn sẻ như vẻ bề ngoài. Em đỗ một trường kinh tế có tiếng ở Hà Nội, nhưng cũng là do cha mẹ định hướng, không phải ngành học em thích. Trong số các môn, em ghét nhất môn kế toán mặc dù điểm số môn này của em rất khá.

-Cái lão dạy kế toán ấy điệu lắm! – Linh kể – Lúc nào đến lớp cũng xịt nước hoa, đi qua muốn tắc thở! Lão mới ba mươi thôi, mà lúc nào cũng khoe cái kính Đô chê (Dolce)! Lão ấy nghiện kính Đô chê, hôm thay gọng đỏ, hôm thay gọng xanh, cái nào cũng Đô chê hết!

-Ờ thì ông ấy thích là quyền của ông ấy chứ! – Tôi nói.

-Vấn đề là ông ấy điệu! – Linh cười – Ông ấy hay dối lắm! Học sinh không nghe bài là dối, thấy người ta phản ánh dạy chưa được cũng dối! Tuần trước lớp tớ được phát tờ thăm dò ý kiến của sinh viên về thầy cô giáo ấy mà, ổng bị phản nản nhiều lắm! Thế rồi hôm sau, ổng lên dạy mà mặt cứ hầm hầm, rồi bảo lớp này năm nay trượt môn kế toán hết! Lúc ổng nói buồn cười lắm, môi cứ cong vút lên ý!

Qua lời kể của em, ông thầy nọ hiện lên một cách ỡm ờ và ảo lá. Tôi chỉ biết gạt gù cho qua chứ không dám bình luận thêm về ông ta. Tôi biết nhiều thằng muốn lấy lòng gái nên hùa vào câu chuyện của cô nàng. Nhưng tôi nghĩ Linh thiên về cảm tính nhiều hơn. Em ghét môn học nên ghét luôn người dạy bộ môn đó ầu cũng dễ hiểu.

Và hết chuyện học hành, tôi lại khiến Linh gợi mở ra những sở thích cá nhân. Nghe em nói, tôi thấy em có cái gì đó thật trái ngược Em thú nhận rằng rất thích món gà rán tẩm bột nhưng lại ghét những món nhiều dầu mỡ. Em ước có thể đi du lịch khắp nơi, một năm đi ít nhất ba lần nhưng lại sợ tốn tiền. Tôi cũng phát hiện ra mỗi khi hào hứng chuyện gì đó, Linh nói không ngừng nghỉ. Nói tẹt ga luôn! Thậm chí, em nói nhiều đến mức khiến hai mắt tôi cứ díp lại. Tất nhiên đây không phải tật của riêng Linh mà cô gái nào cũng vậy cả. Theo nghiên cứu của... Tùng Teo Tóp tôi, nếu đưng đúng nọc, phụ nữ sẽ tuôn ra 2000 chữ/phút. Thật!

Nhưng có một chuyện mà tôi không bao giờ hỏi Linh, đó là những món quà mà tôi tặng em hồi cấp ba. Nghĩ lại thời đó, tôi tự thấy mình giống thằng hâm. Thằng Choác nói đúng, tặng quà kiểu ấy cũng điên điên chẳng khác gì ôm đàn đứng dưới nhà gái mà hát ông ổng (không bàn những thằng hát hay như ca sĩ). Rõ ràng Linh chẳng biết gì về những bức tranh, nếu biết, em đã nói, đã nói cho tôi nghe. Mà em không biết thì tôi cũng không muốn kể ra. Con gái thời nay chẳng còn thích những chiêu trò sến súa kiểu ấy nữa. Thôi cứ

coi như là vụng dại thời trẻ vậy! – Tôi tự nhủ. Và suốt những năm tháng đại học, tôi không bao giờ hỏi em về những bức tranh, dù chỉ một lần.

Quay lại vấn đề, dù những cuộc nói chuyện giữa tôi và Linh đã cởi mở hơn nhiều, nhưng chúng tôi vẫn chỉ là bạn bè. Có thể với Linh, em thấy mọi chuyện vẫn bình thường. Còn với tôi, tất cả đang đi đến cái ngưỡng giới hạn cuối cùng.

Yêu.

Yêu là gì?

Người đời đã quá lăm thi ca về yêu, đọc mỗi con mắt cũng chẳng biết nó đích xác là con khỉ khô gì. Tôi cũng không muốn viết ra một lời bất hủ nào đấy về tình yêu, tốn thời gian lắm!

Cuộc sống cứ tà tà trôi qua cho đến tháng mười hai. Càng gần cuối năm, tôi cứ nhấp nhồm bồn chồn không yên. Nhấp nhồm vì tôi rất muốn rủ Linh đi chơi dịp Noel, bồn chồn vì sợ em lại mắc mớ mấy đứa bạn như dịp Trung thu lần trước. Để chắc ăn, tôi tìm đến thằng Choác và thằng Xoạch xin ý kiến. Thằng Choác nói:

-Cứ rủ nó đi chơi, nhưng không được quy lụy nó! Phải tỏ ra là mày rủ nó đi chơi cùng, chứ nếu nó không đi thì mày cũng chẳng chết, hiểu lời lãnh tụ chưa?

-Hây! Bọn con gái là giống thân lừa ưa cử tạ! – Thằng Xoạch tiếp lời – Mày phũ nó thì nó mới thích mày!

-Nhưng mà không được thái độ lồi lõm! – Thằng Choác nói – Nói năng bình thường thôi! Đan Mạch thằng thổ phỉ này, tao nghi mày lại tỏ bản chất núi rừng lắm!

-Mà rủ nó đi ăn ấy! Đừng bảo là đi chơi! – Thằng Xoạch nói – Rủ đi chơi thì bố ai biết là mày định rủ nó đi đâu? Cứ ăn uống mà táng!

Được thằng Xoạch tổng động viên, thằng Choác khua chiêng cổ vũ, tôi vững tâm tiến ra mặt trận. Có thể chưa cần tỏ tình, nhưng rủ được Linh đi chơi đêm Noel đã vui lắm rồi. Trời mùa đông thì lạnh, có người đi cùng cũng ấm lắm, he he!

Nhưng sự đời vốn lăm tréo ngoe. Những lúc bạn chuẩn bị hay mong chờ thì chẳng có việc quái nào diễn ra đúng ý mình hết. Hôm đi café, Linh gọi tôi qua đèo vì xe em đang sửa. Trên đường đi, em nói:

-Tùng chở mình xuống phố Đinh Liệt được không? Mình muốn mua len.

-Len gì cơ?

-Len ý! Len để đan khăn ý!

Các chị các cô khoái trò đan đan cuốn cuốn, cái này không lạ. Nhưng Linh đan khăn tặng ai? – Tôi tò mò, dợm hỏi:

-Cô đan cho thằng nào thế?

-Hỏi làm gì? Mà nếu mình đan để tặng cho Tùng thì sao?

“Thì sướng vãi l...inh hồn chứ sao?” – Tôi tự nhủ, lòng chộn rộn. Được con gái tặng khăn giữa mùa đông lạnh giá, còn gì sướng hơn? Nhưng với bản chất núi rừng, à không, phải gọi là bản chất thổ phỉ, tôi trả lời:

-Cô đan khăn để thất cổ tôi hả?

Linh phì cười. Em đâm lưng tôi rồi nói:

-Đùa thôi! Mình đan khăn để tặng một anh lớp trên, cái anh mà thi thoảng qua đèo mình ấy!

Tôi dằn mặt. Chẳng cái ngu nào giống cái ngu nào. Nếu tôi trả lời “Có!”, hẳn Linh sẽ vui vẻ lắm, đằng này lại bảo thành ý của người ta là thất cổ! Tội ngu này không chém, còn tội đáng chém? Nhưng các độc giả hãy ngừng chửi tôi mà tiếp tục theo dõi câu chuyện nhé! Nghe Linh trả lời vậy, tôi cười phớt lờ:

-Ồ hồ hồ hồ! Cô mà cũng đan khăn hả? Đan thành khăn nhé, đừng đan thành cái chắn!

Linh cười. Hôm ấy, tôi đưa em đi khắp con phố Đinh Liệt tìm len. Linh lựa chọn kỹ càng, lại thích mặc cả nên đi ba bốn cửa hàng, em mới tìm được đồng len vừa ý. Em vừa đi vừa nói với tôi len này đan được khăn sợi to, len kia đan được khăn sợi nhỏ, tôi thì cứ gật gù ra vẻ hiểu biết. Thực tình, đi mua đồ cùng phụ nữ khiến tôi buồn ngủ không thể tả.

Vả lại Linh đan khăn tặng người ta, có phải tặng tôi đâu...

Tệ hại hơn nữa là Linh từ chối luôn lời đề nghị chơi đêm Noel của tôi. Lũ bạn của em, mấy thằng cha khóa trên luôn đi trước tôi một bước. Chúng nó luôn xuất hiện để trêu tức và cười hềnh hếch vào mặt tôi. Sau bữa café, tôi ra về với tâm trạng nát như – mấy chữ “rối bời” hay “chán chường” không đủ sức diễn tả cõi lòng tôi lúc ấy. Tôi kể lại mọi chuyện cho thằng Xoạch và thằng Choác. Nghe xong, thằng Choác gào rú:

-Đan Mạch thằng ngu này! Tao đã bảo mày cấm được lộ bản chất thổ phỉ ra kia mà? Giờ là giờ, ngu ơi là ngu! Đan Mạch con thú vật này, tao phải đánh mày cho hết ngu!

Thằng Xoạch thì ôm bụng cười ầm nhà. Cười xong, nó vận kinh một cái rồi nói:

-Hây! Tao đéch thể ngờ mày ngu như vậy đâu! Mày cứ thổ phỉ thế này thì bao giờ mới có bạn gái?

Tôi cãi bướng:

-Thì nó bảo là đùa thôi! Nó mua len để tặng cho thằng nào ấy chứ, có phải cho tao đâu?

-Cái thằng ngu này! Hây! – Thằng Xoạch lại vận kinh – Mày cứ trả lời là “có”, mất cái kẹc gì đâu? Hây! Ngu, ngu lắm! Mày tự đừng trở thành osin đèo nó đi mua len để đan khăn cho thằng khác!

Thằng Choác thì cứ gào lên:

-Con thú vật, thằng thổ phỉ! Tao phải đánh ày hết ngu! Im mồm, không cãi! Im ngay con tiện nô này!

Bị hai thằng bạn tổng sỉ vả, tôi chỉ biết tự trách mình. Ngẫm lại, tôi cứ trả lời rằng muốn có cái khăn quàng, đâu chết ai? Ngu, ngu quá! Mùa đông năm nay lại lợ mọ với khoai sọ rồi! – Tôi thở ngắn than dài.

Suốt kỳ Noel, tôi hoạt động như một gã sinh viên bình thường. Sáng đi học, chiều về ngủ, tối ngồi vẽ và nghe nhạc. Trông thiên hạ rộn ràng, tôi cảm thấy cô đơn và cũng muốn phi ra phố. Nhưng đi với ai đây? Thằng Xoạch với thằng Choác không đi chơi với tôi được vì chúng còn bận gái gú. Thằng Sĩ thì vừa chuyển nhà ra tận ngoại thành, gọi nó vào trung tâm thành phố đi chơi quá tội. Thế là cuối cùng tôi cùng với thằng Cuốc đi xem phim Avatar ở Vi . Hôm ấy, tôi ngộ ra rằng nếu được rựa đi xem phim với nhau thì đi từ ba thằng trở lên, chứ có hai thằng là dễ bị thiên hạ nghi ngờ. Tôi nhớ như in lúc vào cửa, tay bán vé nhìn tôi và thằng Cuốc, miệng tươi cười “Anh chị xem phim vui vẻ!”. Tổ cha thằng bán vé, tao thổ phỉ thế này mà dám gọi là chị à?

Phim Avatar khá hay, nó cho tôi thêm nhiều ý tưởng mới trong việc vẽ. Đường phố đêm Noel năm ấy đông đúc như ngày Tết, nhộn nhịp khôn tả. Nhưng chừng ấy chưa đủ để tôi quên đi Hoa Ngọc Linh. Em đi chơi Noel với ai? Với bạn? Hay với anh chàng được tặng khăn kia? Muôn vàn câu hỏi cứ thế vang lên trong đầu tôi.

Nhưng cuộc sống hay ho ở chỗ nó giống progressive rock – một dòng nhạc kỳ lạ và chẳng tuân theo bất cứ quy tắc nào.

Sau đêm Noel khoảng hai ngày, Linh bỗng gọi điện cho tôi qua trường em. Điều này khá lạ vì ba ngày nữa mới tới hẹn café của hai đứa. Tôi hỏi có chuyện gì thì Linh bảo “cứ tới thì biết”. Lại thuê mình làm osin cho việc gì nữa đây? – Tôi thở dài chán nản. Nhưng em đã nhờ, lẽ nào mình lại từ chối? Nổ máy, chạy xe, bắt đầu một ngày của kiếp osin nào!

Tôi vẫn nhớ hôm đó, Linh đứng trước cổng trường giữa chiều đông lạnh giá. Lúc tôi đến, em nhăn nhó:

-Lâu thế! Chờ suốt!

-Rồi, cô định bảo tôi chuyện gì đây?

Em cười tươi, tay lục cặp lôi ra một chiếc khăn len màu xám rồi đưa cho tôi:

-Của Tùng đây! Mấy hôm rồi mình ở nhà làm suốt đây!

Vậy là những hôm Noel, Linh không đi chơi, chỉ ở nhà đan khăn. Ngạc nhiên hơn nữa, tôi nhận ra thứ len này chính là đồng len mà Linh đã mua ở phố Đinh Liệt. Tôi ngớ mặt, gãi đầu gãi tai rồi nói:

-Tôi có cần khăn đâu? Mà tôi tưởng cô đan khăn cho ai chứ?

-Đan cho ai? – Linh làm bộ ngẫm nghĩ – Đan cho ai đâu nhỉ?

-Hôm chở cô ra Đinh Liệt, cô bảo là đan tặng cho cái thằng cha lớp trên gì đấy cơ mà?

-Mình bảo thế á? – Linh ngẩn người – Đâu có! Tùng nhớ nhầm rồi!

-Rõ ràng là có!

-Không! Làm gì có! – Linh cười.

-Ồ hay, tôi nghe rõ ràng là như thế mà?

-Vậy thì chắc tai điếc rồi! – Linh cười lớn.

-Cái gì? Cô định lấp liếm à?

-Mình chẳng nói gì cả! Thề, nói láo sét đánh liền! Mà thôi, cầm đi, nhanh lên, mình sắp phải vào lớp rồi!

Tôi định nói thêm vài điều nữa, nhưng nghĩ lại màn ném đá của thằng Choác và thằng Xoạch, tôi bèn cầm lấy khăn. Thấy thế, Linh cười thật tươi. Em chạy vào trường, được một quãng thì quay lại nói với tôi:

-Tuần sau rồi không? Đi bộ với mình nhé?

Tôi gật gật đầu như cái máy. Chiều hôm đó, tôi rong ruổi con xe trên đường phố, chẳng buồn cả về nhà. Tôi muốn thử độ ấm của chiếc khăn, muốn thách thức mùa đông lạnh giá. Suốt đường đi, tôi cảm giác Linh đang ôm cổ mình, đê mê tới mức mấy lần suýt vượt chướng ngại vật đón đầu xe buýt.

Tôi đang yêu.

Tôi chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tại sao Linh không thừa nhận lời nói của mình? Tôi thấy em thật khó hiểu, khó hiểu đến mức đáng yêu. Em như một bản nhạc progressive rock, luôn luôn có những cung bậc âm thanh hoàn toàn trái ngược và lạ đời. Em là thế, là khó hiểu, là trái khoáy, là khiến tôi yêu em nhiều hơn.

Vậy nếu bạn hỏi yêu là gì, tôi sẽ nói rằng yêu là một cơn gió. Gió đến, thổi trái tim ta đi, thổi lên tít bầu trời và giấu nó ở phía sau biển mây vô tận.

Linh đã thổi bay trái tim tôi từ năm lớp 7. Đến giờ gặp lại em, gió lại thổi về như điều tất yếu vậy. Và tôi cứ thế mà sống theo cái lẽ tất yếu ấy.

Yêu là gió. Gió đến bất chợt, bay đi bất ngờ, chẳng ai biết nó đến khi nào, đến từ đâu.

Trong tâm trạng vui sướng, tôi liền nghĩ ngay việc tặng Linh một món quà. Nhưng là quà gì thì... hồi sau sẽ rõ, he he!

20. Chương 20

Ở quán café nọ, trong không khí trang nghiêm vô cùng có hai vị anh hùng đang đối ẩm. Trầm mặc một lúc, một trong hai người lên tiếng:

-Hai hôm trước, quân địch vừa tặng tại hạ một chiếc khăn. Khăn này dệt bằng len mua ở Đinh Liệt, mùa đông thì ấm áp vô cùng, mùa hè treo lên thơm nhà thơm cửa. Tại hạ chinh chiến trước nay toàn thất bại, chưa từng được biệt đãi như vậy! Dám hỏi túc hạ phải chăng lần phát binh này của tại hạ đã đại công cáo thành?

Vị anh hùng kia trầm ngâm hồi lâu, dung diện lộ nét ưu tư, sau đáp lời:

-Túc hạ thiên tính thô phỉ, sẵn thừa ngu si, hung hãn vô bì, vậy mà nay được đại địch tặng khăn ấm, tự cổ chí kim chưa từng thấy qua! Việc này có thể vừa là họa, lại vừa là phúc!

-Nể tình bằng hữu giữa hai ta đã chục năm có lẽ, tại hạ sẽ tạm tha cho dung nhan của túc hạ. Nhưng dám hỏi túc hạ tại sao vừa là họa, vừa là phúc?

Vị anh hùng nọ nhấp ngụm café, gương mặt cổ răn ra vẻ bác học rồi nói:

-Tại hạ can dự tình trường đã lâu, cũng biết một vài truyền thuyết. Nghe nói khăn quàng, nhẫn, những đồ đi thành cặp là thứ dễ khiến đôi lứa chia lìa. Ấy là họa. Nhưng người xưa nói trong họa có phúc. Ngu như túc hạ mà được gái tặng khăn, ấy chính là cái ngu mà anh hùng khắp thiên hạ đều theo đuổi. Có câu khôn mà giả ngu, ấy là bậc đại trí. Túc hạ còn cao tay hơn bậc đại trí, tự biết mình ngu nhưng vẫn tỏ rõ sự ngu. Ngu ít thì gọi là khờ, ngu nhiều thì gọi là ngu, ngu tột cùng thì gọi là dễ thương. Túc hạ đã đạt tới điểm tột cùng đó, quả xứng lưu danh thiên cổ!

Vị anh hùng kia không những không mừng mà nhào đến bóp cổ người bằng hữu:

-Con bà mày, chửi tao hay khen tao đây?

-Tao đang khen mà... ặc, ặc... sao mày lại nghi ngờ lòng tốt của tao... ặc! Bớ làng nước, cứu tôi... ặc!

Hắn mọi người đã biết hai vị anh hùng kể trên là tôi và thằng Choác. Sau ngày Linh tặng khăn, tôi phải tìm ngay đứa bạn chí cốt. Thắng lợi này lớn quá, một mình tôi hưởng thụ không hết, thế nên tôi phải chia sẻ. Vả lại vui quá dễ hại tim, chính những lúc như vậy mới cần đứa bạn thân để gánh rủi ro giùm mình, he he!

Linh là người đầu tiên, đồng thời là cô gái đầu tiên tặng quà cho tôi. Còn nhớ năm lớp 7, em tặng tôi một lô đĩa nhạc rock, so với chiếc khăn len thì hoàn toàn khác biệt. Tôi không đo đếm sự nặng nhẹ tình cảm hay tiền bạc trong từng món quà mà chỉ muốn nói rằng Linh đã trưởng thành. Em nữ tính hơn, suy nghĩ nhiều hơn và cũng... khó hiểu hơn. Tôi đi café với em khá nhiều, nói chuyện tâm sự không phải ít. Nhưng bảo tôi thấu hiểu em? Không đời nào! Con gái là thế, họ ăn thịt gà nhưng nghĩ tới thịt vịt, giặt quần áo nhưng nghĩ chuyện rửa bát, đại khái thế.

Và suốt những năm tháng đại học, tôi như một đứa trẻ chạy theo sự trưởng thành của em.

Như đã nói, Linh tặng tôi khăn, tôi cũng phải cố nghĩ ra một món quà để tặng em. Sau kỳ Noel cũng vừa vặn tháng giêng, tháng sinh nhật của Linh. Tặng gì đây? – Tôi tự hỏi. Tôi đã không còn là thằng oắt lớp 7 để tặng kẹo kéo, không phải thằng chíp hôi cấp ba mà tặng tranh vẽ. Tranh... ờm, thực tình mà nói, tôi muốn tặng tranh cho em. Không phải tôi muốn nâng cao tầm lãng mạn bằng quà handmade, mà bởi tranh vẽ luôn là thứ tôi dồn nhiều tình cảm nhất. Và hẳn ai cũng muốn tặng món quà chứa nhiều tình cảm nhất cho người mình thích. Nhưng tranh cùng lắm chỉ treo và ngắm, trong khi tôi lại muốn em có thể mang một thứ gì đó bên mình mà mỗi lần nhìn vào, tôi lại tự hào: “À, kia là quà của mình!”.

Vậy nên tôi bỏ ý định tặng tranh, thay vào đó là một thứ liên quan đến quần áo. Nhưng là thứ gì? Phụ nữ không giống đàn ông, họ tắm ba mươi phút, nhưng thực tế chỉ tắm năm phút thôi, hai mươi lăm phút là lựa chọn và thay quần áo. Mà con gái không bao giờ nhờ cánh đàn ông mua hoặc tặng quần áo giùm họ. Nếu bạn mua, họ sẽ vui vẻ nhận và chôn thật kỹ dưới đáy tủ, không bao giờ sờ tới và luôn từ chối mặc chúng nếu bạn yêu cầu (cô nào chưa hơn thì gửi trả ngay tại chỗ). Hay tặng khăn? Tôi từng gặp nhiều gã biết làm bếp, cắm hoa, thiết kế thời trang, làm tóc, trang điểm chứ chưa từng thấy thằng nào ngồi một chỗ chờ đan đan cuốn cuốn như bà ngoại tám mươi tuổi cả. Mà Linh tặng tôi khăn, tôi tặng lại thì chẳng hóa ra là trả nợ à? Con gái hay để ý mấy chuyện vặt vãnh, không được! Tôi cũng dợm nghĩ đến những thứ có thể đeo như dây chuyền, song tôi cảm giác nó lạnh lẽo làm sao, không thích hợp cho việc tặng quà. Vả lại dây chuyền giá trị ít phải từ 5 lít đổ lên, đào đâu ra tiền? Tôi con một và sống ở thành phố thật, nhưng các cụ cho tiền vừa đủ xăng xe, điện thoại và tuần được hai ba cốc café, hết! Các cô tỉnh lẻ có ý định bám giai Hà Nội thì đừng tìm thằng này nhe, nghèo lắm! He he! Hay gấp một nghìn con hạc giấy để chứng minh độ thổ phỉ của mình? Không, không được! Tôi cũng định bụng nhờ thằng Choác làm thiệp giấy. Nhưng thằng cu bận làm quán café, mà bạn gái nó cũng thuộc dạng không nhèo, thành ra nó không lúc nào ở nhà hoặc rảnh rỗi. Với thanh niên yêu việc sợ vợ này, nhờ vả cũng tội.

Lừng khừng mãi với những dự tính, cuối cùng tôi vẫn chẳng biết nên tặng Linh thứ gì. Vậy là tôi bèn đào sâu vào blog của em để tìm hiểu. Thú thực, tôi không có sở thích lần mò trang cá nhân của người khác, kể cả facebook sau này cũng vậy. Nhưng vì Linh, tôi đành phá lệ một lần. Blog của em không nhiều ảnh tự

sướng (tất nhiên cũng có vài cái, con gái mà!), nhưng lại rất lăm ảnh đồ ăn, mà quá nửa số đó lại là gà rán tấm bột hoặc gà rán KFC. Tôi biết em thích món này, nhưng chẳng ngờ lại hâm mộ đến thế, gần như là fan cuồng gà rán! Tấm nào có gà rán, em lại đánh ký hiệu trái tim tỏ vẻ rất thích thú. Nhưng có những entry (tương tự như status bên facebook) lại vô cùng trái ngược, đại thể thế này:

“Sao mà ghét gà rán thế không biết T.T ! Không ăn nữa đâu! Bực cả mình!”.

Cái entry nhận được cả chục ment bọ dít của những thằng con trai. Nhưng sau cái entry ấy vài ngày, một bức ảnh gà rán KFC lại xuất hiện (cộng thêm vô số ment bọ dít khác)! Có thể khẳng định Linh cực kỳ thích gà rán chứ không phải là “thích” nữa. Đàn bà con gái ưa ăn quà khoái buồn chuyện, vậy nên rủ đi ăn là hợp lý nhất! Tôi liền nhắn tin cho Linh:

“Sắp tới sinh nhật cô rồi phỏng?”.

“Ừ! Tặng quà ỳnh hả? Quà gì thế? ^^”.

“Đi ăn KFC nhé?”.

“Mình đang ăn kiêng, không đi KFC đâu! TT”.

Ăn kiêng? Con khỉ khô gì thế? Rõ ràng hôm trước còn thấy khoe đi ăn đồ nướng trên entry cơ mà? Tôi bèn nhắn tin lại:

“Ờ thì sinh nhật cô, tôi muốn mời ấy mà!”.

“Nhưng mà mình đang ăn kiêng, thật đấy! Không ăn KFC đâu! TT Ăn cái khác đi!”.

Và Linh đã từ chối lời mời của tôi như thế. Cũng không lâu sau, chẳng cần thằng Choác hay thằng Xoạch chỉ điểm, tôi hiểu ra vấn đề. Linh thích ăn gà rán không có nghĩa rằng gà rán sẽ là món quà sinh nhật tuyệt vời cho em. Giờ thì bạn hiểu tại sao anh chàng Nobita tặng khoai lang cho Xuka mà bị ăn chửi té tát rồi chứ? Đó, con gái là vậy đấy! Cái mà phụ nữ thích nhất lại chưa chắc là thứ mà họ cần ở đàn ông.

Lùng khùng mãi với những ý tưởng, rốt cục gần đến ngày sinh nhật của Linh, tôi vẫn chưa tặng được cho em quà gì. Cuối cùng, nhờ thằng Xoạch hiến kế, tôi bèn rủ Linh đi xem phim rồi đi ăn (tôi không nhớ lúc ấy hứa với em ăn gì, chỉ biết nó không phải là gà rán). Nhưng khốn nỗi, ngân sách của chỉ còn vài đồng lẻ, may được cốc café. Đàn ông khổ nhất khi hết tiền. Đây là hậu quả của trận ăn nhậu tại nhà thằng Xoạch. Tới lúc này, tôi mới thấy hối tiếc vì từ chối lời mời đi làm thêm của thằng Choác hồi năm nhất. Bí bách quá, tôi đành xin mẹ tiền với lý do “mua quà sinh nhật cho bạn”. Lần này quà thật, bạn thật, chứ không phải mấy vụ sinh nhật tưởng tượng mỗi khi xin tiền các cụ. Cơ mà từ hồi năm nhất đại học, tôi tưởng tượng hơi quá đà nên giờ xin xỏ, bà cụ lại tỏ vẻ mặt rất hình sự:

-Tao nhớ là tuần trước mày đi sinh nhật đứa nào cơ mà? Sao giờ lại sinh nhật tiếp?

-À, là bạn cấp ba của con! Lần này là bạn đại học!

Câu trên vừa xạo vừa đúng vì tôi chẳng quen biết đứa bạn cấp ba nào ngoài thằng Cuốc và thằng Sĩ, đúng vì lần này tôi tặng quà cho Linh thật. Mẹ hỏi tiếp:

-Thế hồi đầu tháng mày cũng xin tiền để sinh nhật đứa nào đấy?

-Ờ thì là bạn cấp hai! – Tôi nhe răng cười.

-Không lo học hành, tụ tập đàn đúm vào rồi hư người! – Mẹ quát.

Ban đầu, mẹ không cho vì tôi tiêu pha quá nhiều. Nhưng nần nỉ năn nỉ mãi, bà cũng cho trăm rưỡi. Một trăm năm mươi nghìn! Không thêm không bớt! Thời ấy vật giá bắt đầu tăng nhanh khủng khiếp, ra ngoài đường vèo vèo dăm lượt là hết cả đồng tiền chứ chưa nói một lít rưỡi. Nhưng tôi không phải loại con cái thích mè nheo than thở, có tiền là tốt, còn hơn chẳng có đồng nào. Nhiều tiêu kiểu nhiều, ít tiêu kiểu ít. Thay vì rủ Linh lên Vi cho hợp mốt, tôi sẽ đưa em đi rạp quốc gia vì ở đó có người quen, giá rẻ mà được chỗ ngồi tốt; số tiền còn lại thừa đủ ăn uống. Tán gái thời khủng hoảng là thế, chặc!

May sao Linh cũng dễ tính. Nghe tôi trình bày kế hoạch, em gật đầu “Ừ” ngay và sắp xếp lịch. Còn cách ngày hẹn hai ba hôm nhưng tôi đã nhảy như ngựa, đêm nào cũng thao thức, na ná như cảm giác được đi

tham quan thời học sinh vậy. Bố mẹ thì cứ tưởng tôi thức đêm làm đồ án, nào đâu biết ông con khó ngủ vì... gái. Tôi sẽ đeo chiếc khăn do em tặng, đeo em đi chơi, cùng em xem phim, cùng em tâm sự về cái thời xa xưa đó. Tổ tình thì chắc chắn là chưa, nhưng chỉ cần bước khởi đầu như vậy thôi cũng là tốt lắm, nghĩ mà sướng cả người! Bình tĩnh, bình tĩnh! – Tôi tự nhủ.

Nhưng trước ngày hẹn, thằng Choác và thằng Xoạch lại tham vấn kế hoạch cưới gái của tôi. Thằng Xoạch hỏi:

-Hãy! Mày rủ nó đi xem phim gì thế?

-Wolverins (Người sói)! – Tôi nói – Phim năm ngoái. Tuần trước tao có kể, cái Linh nói là chưa xem phim này! Tiện đi xem luôn!

Thằng Choác và thằng Xoạch nhìn nhau. Mất một lúc, thằng Choác liền ngó quanh phòng, sau hỏi thằng Xoạch:

-Có cái gì nhộn nhộn không? Để tao xiên chết thằng thổ phỉ này!

-Ấy ấy! Tao mời nó đi xem phim, đi ăn, đúng bài bản chiến lược mà! – Tôi xua tay.

Thằng Xoạch ôm bụng cười ồm ồm. Nó nói:

-Hãy! Ai bảo mày chọn phim đó? Giời ạ, tao thề là mở lớp dạy tán gái rồi tuyển mấy thằng như mày đi học là kiếm ới tiền! Nghe đây bố trẻ, mời gái đi xem phim thì chọn phim hài hoặc tình cảm thôi! Đừng có chọn mấy cái phim đánh đấm giết chóc với triết lý, chúng nó đêch quan tâm đâu!

-Mà cái rạp quốc gia thiếu quái gì phim, ông lại đi chọn cái phim đánh đấm hử giời? Ngu ơi là ngu! – Thằng Choác than thở.

Nghe lời chúng nó, tôi phải lựa chọn lại phim để xem. Thời đại hài hước đã qua lâu, chẳng còn mấy bộ phim có thể khiến tôi nhếch mép. Nhưng thà xem hài còn hơn xem mấy phim tình cảm bởi tôi sẽ lăn ra ngủ lúc nào không hay. Đáng tiếc là tuần ấy ở Rạp quốc gia không có suất chiếu phim kinh dị. Nếu có thì tốt, na ná “The Ring” càng hay, vì con gái khi xem phim kinh dị sẽ bộc phát vài hành động thiếu tự chủ với thằng ngồi cạnh. Khửra khửra! – Tôi cười gian tà.

Song dường như ông trời ghét tôi, hoặc tôi cảm tưởng thế. Mỗi lần tôi lên kế hoạch hoặc chuẩn bị việc gì đấy, chẳng bao giờ chúng diễn ra như ý. Đúng hôm hẹn hò, lúc bốn giờ sáng, bố lôi tôi dậy và nhờ đeo ra bến xe Mỹ Đình. Ông cụ có việc nhưng chẳng hề báo với tôi một tiếng, trong khi tôi lại có tật thức đêm (chẳng thằng sinh viên nào đi ngủ trước 12 giờ hết). Vừa bực với ông cụ lại vừa buồn ngủ, tôi mắt nhắm mắt mở đeo bố ra bến xe. Lúc đi thì không sao, lúc về mới có chuyện. Đại khái là đường về nhà tôi phải đi qua một bùng binh, mà lúc ấy chưa đến năm giờ sáng, đường vắng tanh vắng ngắt, chuốt còn không thấy đâu chứ đừng nói người. Bùng binh thì rõ to, trời đang rét căm căm, mắt thì díp díp vì buồn ngủ, chùng ấy đầy đủ lý do để tôi đi thẳng thay vì vòng qua nó. Nhưng xe đang lên dốc thì ôi thôi, một cái bóng lao ra, tay cầm dùi cui bắt tôi tấp vào lề đường. Lúc dừng xe, tôi mới nhận ra con đường này không hề vắng vẻ mà có tới bốn anh cảnh sát cơ động nấp dưới tán cây! Các anh chọn ngay chỗ tối tối chẳng hề có ánh đèn điện.

-Đi sai luật nhé em, cho bọn anh xin hai trăm! – Anh cảnh sát nói.

Hai năm đi xe máy, đó là lần đầu tiên tôi bị úp sọt. Mà cái gì lần đầu tiên cũng đều bở ngỡ thẹn thùng cả, bao nhiêu tiền trong túi, tôi móc ra hết để nộp phạt. Cầm được tiền rồi, anh cảnh sát cười tươi như hoa và không quên tặng tôi câu chào tạm biệt “Lần sau cẩn thận em nhé!”. Tôi lủi thủi ra về, lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, hận thân mình không thể bọc trong cốp, máu không thể hòa cùng xăng. Nhỏ, quá nhỏ! – Tôi thở than.

Tiền hết, hẹn hò cũng tan theo mây khói. Tôi cũng không dám xin thêm tiền vì sợ mẹ chửi thối đầu. Chiều hôm ấy, tôi nhắn tin hủy hẹn với lý do xe hỏng. Linh trả lời:

“Lấy xe mình mà đi!”

Linh có nhả ý thật, nhưng khổ nỗi tôi lại nhẵn túi. Tiền không có, chẳng lẽ hai đứa ra hồ Tây ngắm cá chết trôi lênh bênh rồi trong mùi tanh nồng nặc, tình yêu sẽ nảy nở? Đùa chứ kịch bản kiểu này thì không ông đạo diễn nào dám duyệt. Hết cách, tôi đành trả lời:

“Thôi, để hôm khác vậy!”.

“Ừ, thế cũng được.”.

Rất cục qua ngày hẹn hò rồi đến gần Tết, tôi vẫn chưa tặng được quà gì ngoài tin nhắn chúc mừng sinh nhật. Trong những ngày đó, tôi lại quay trở về với câu hỏi: tặng Linh quà gì? Có thể bạn nghĩ tôi rồi hơi, nhưng quả thực là thế. Tôi không thể kiềm chế cảm xúc mỗi khi nghĩ tới Linh. Tôi muốn mình trở thành một thứ đặc biệt trong mắt em, không thể nhầm lẫn với ai khác và quà tặng chỉ là cái có mà thôi. Nhưng chỉ vì chút bất cẩn đêm khuya, tôi lại lỡ hẹn với em.

Theo kế hoạch, sau buổi đi chơi, tôi có nghĩa vụ thuật lại (hoặc bạn có thể dùng chữ “review”) cuộc hẹn hò cho hai thằng bạn quân sự quạt mo. Nhưng nghe tôi kể lại sự vụ với mấy anh cảnh sát, hai ông bạn thở ngắn than dài về thất vọng vô cùng. Thằng Choác lắc đầu:

-Tao thì là chưa thấy thằng nào đi tán gái lại vừa ngu vừa nhọ như mày. Nhọ vừa vừa thôi chứ, nhọ kiểu này thì tranh hết phần với mồm chó!

Thằng Xoạch thì ôm bụng cười, vừa nói vừa ho sù sụ:

-Hây! Mày có thể đoạt giải “Người đàn ông nhọ nhất của năm”! Tao đã nghĩ lúc đi chơi mày phọt ra câu gì đó ngu ngu hay hành động kiểu thổ phỉ cơ! Đếch thể ngờ được ông chưa đi đến chợ đã hết tiền! Hây, hây!

Tôi thở phà phà:

-Thì mấy hôm nữa tao tặng quà nó sau. Hoặc qua Tết cũng được!

-Mày nói như đúng rồi! – Thằng Choác trề môi – Thế thì người ta sinh ra quà sinh nhật để làm gì? Để thói qua Tết rồi ông nói “tặng bạn quà sinh nhật”, xem có người được không?

Tôi chau mày:

-Tiên sư ông! Hồi sinh nhật tôi, ông hứa tặng cái giá kê tranh mà đến ba tuần sau mới có thì đã làm sao?

Thằng Xoạch vỗ đầu tôi:

-Hây! Cái thằng thổ phỉ này! Đây là đàn ông với nhau! Còn đây là gái! Gái! Gái! Mày hiểu chưa? Mày có hiểu mày thất hứa với con gái là thế nào không? Tao nói mày nghe nhé, con người yêu thứ hai của tao... không, không phải con đó, con khác... hây, tao hứa đưa nó đi ăn, chỉ đi ăn thôi nhé, mà hôm đó bạn đột xuất, thế là đếch đi được! Mày biết nó giận bốn ngày và tao phải dỗ dành gây cả lười không hả?

-Rồi cuối cùng chúng mày vẫn chia tay ấy như? – Tôi nhăn răng cười – Ông gây lười hay gây răng thì cuối cùng vẫn chia tay chứ gì?

-Cái này là trong thời gian yêu, hiểu chưa? Chia tay hay không đếch liên quan! Hây! – Thằng Xoạch trả lời – Mày đang چرا cảm con Linh, đúng không? Thế thì đừng có thất hứa với nó! Mày không biết con gái ghét nhất mấy thằng leo lẻo cái mồm à?

Thằng Choác để thêm:

-Mà hậu quả trước mắt là nó đi chơi với thằng khác! Không có mày thì sao, nó đi chơi với đứa khác thôi. Đến lúc nó cặp kè thằng khác thì đừng bảo bọn tao không chỉ bảo nhé!

Giá thằng Choác đừng nói câu đó. Nghe nó nói xong, tôi thần mặt. Thằng Choác nói đúng, con gái đâu thiếu lựa chọn? Em có thể đi cùng đám bạn thân, hoặc thậm chí là một đứa con trai, như thằng cha khóa trên hay đèo em đi học là một ví dụ, hoặc một trong số những thằng bám trụ xây nhà trên blog của em. Có thể lắm!

Mà ông thần Choác nổi danh mồm thối vì nó phán cái gì là hiếm khi trật. Tối hôm ấy, nick Yahoo! của Linh có đề dòng status “Sinh nhật vui quá!^^”, trên blog cũng có một entry có nội dung tương tự. Vui với ai? Với bạn bè hay với anh chàng nào? Mà dù có là bạn hay là thằng nào đi chăng nữa, không có tôi, em vẫn vui vẻ như thường. Tôi biết mình đang quan trọng hóa vấn đề, nhưng khi yêu, ai cũng muốn mình trở nên quan trọng với người đó, muốn người đó tỏ chút thái độ quan tâm với mình. Huống hồ cái thằng hai mươi mấy năm chỉ lọ mọ với khoai sọ như tôi, nó lại càng quan trọng. Tôi liền chat với em:

“Đi sinh nhật về hả?”.

“Ừ! ^^”.

“Đi ăn hả?”.

“Ừ, đi ăn, rồi xem phim nữa!”.

“He he, biết thế, sinh nhật vui vẻ nhé! :D”.

“Cảm ơn. :))”.

Tôi không dám hỏi Linh rằng em đi ăn hay đi chơi với ai. Ngộ nhỡ em trả lời là anh chàng nào đấy thì chắc tôi chỉ còn nước úp mặt xuống gối hận mình ngu vô đối. Chân lý vẫn luôn đúng: đàn ông khổ nhất khi không có tiền. Nếu có tiền tôi đã thế nọ, nếu có tiền tôi đã thế kia. Nếu được làm bộ trưởng bộ giao thông, tôi sẽ lập danh sách những thằng trai tân đang trong giai đoạn cửa cấm, biển số xe của chúng nó và bảo công an cảnh sát tránh xa bọn này ra. Thề!

Nhưng tôi đã từng nói, cuộc đời là những chuỗi khó hiểu trong một bản nhạc progressive rock. Đừng từ bỏ khi cơ thể bạn còn động đập và trái tim bạn chưa chết.

Sau hôm cúng ông Công ông Táo vài hôm, một số máy lạ hoặc gọi đến điện thoại của tôi. Gái thì chắc chắn không phải vì tôi không phải đối tượng để gái hỏi xin số. Vậy chỉ có thể là trai, cơ mà là thằng quái nào? Tôi phân vân, sau nghe điện:

-Alo, ai đấy ạ?

Một giọng nam đáp lại:

-Ồ, bạn có phải là Boyteotop không nhỉ?

Boyteotop là tên tài khoản mà tôi sử dụng trên diễn đàn vẽ, chính là tài khoản mà Châu từng lập cho tôi. Trên diễn đàn, tôi chuyên vẽ mảng fantasy nên cũng được nhiều người để ý và quan tâm. Nhưng để họ gọi điện thẳng mặt và xướng lên cái tên Boyteotop thì đây là lần đầu. Vả lại tôi cũng không công khai thông tin cá nhân trên diễn đàn, sao tay này biết được? Thấy lạ, tôi hỏi:

-Anh là ai thế? Sao biết số của em?

-À, mình ở trong ban quản trị diễn đàn vẽ, nick là Hondabagia đó! Ồ, đúng rồi, là cái nick có avatar xe Honda ấy! Bạn ỉnh số tài khoản ngân hàng để mình chuyển tiền.

-Em không dùng tài khoản ngân hàng, nhưng mà tiền gì thế anh?

-Ồ... hôm qua diễn đàn mình công bố giải thưởng cuộc thi vẽ hội hè đó, bạn chưa xem à? Ồ, bạn được giải khuyến khích, 5 trăm nghìn. À không, chính xác là 7 trăm rưỡi. Bạn biết tay Giangho_vole chứ, cái tay hay vẽ chân dung ấy? Hắn được giải ba nhưng mà chia thêm tiền cho bạn, coi như là khích lệ vì hắn bảo tranh của bạn cũng đẹp lắm. Thế nhé! Không có tài khoản ngân hàng à? Thế thì nhắn ỉnh tên tuổi với số chứng minh thư, mình gửi tiền qua cho. Chắc ngày mai là nhận được đấy!

Bảy lít rưỡi? Mẹ ơi, từ thời cha sinh mẹ để đến giờ, tự thân tôi chưa bao giờ kiếm được món tiền lớn nhường ấy. Như chưa tin, tôi bèn chạy như bay lên nhà, bật máy tính và mở web đăng nhập vào diễn đàn vẽ. Số tôi hay bị ông trời đùa giỡn, thằng cha Hondabagia kia khéo lại là một trò đùa không chừng. Nhưng không, tôi được giải thật, tiền thật. Thành quả sau bao nhiêu năm luyện tập, kiên trì chẳng ngừng nghỉ của tôi là giải khuyến khích này. Nhìn lên tuy chẳng bằng ai, nhìn xuống cũng chẳng hơn ai, song nó khiến tôi vui vô cùng. Vui đến phát khóc. Niềm đam mê của tôi đã có thành quả, dù rất nhỏ nhoi. Nó chứng minh rằng tôi không phải là thằng có sở thích nhất thời, bởi sở thích nhất thời sẽ chẳng giúp bạn làm nên cái gì hết.

Tiền về bản rồi! Dân bản mừng vui khôn xiết! – Tôi nhảy cẫng lên. Như một phản xạ vô điều kiện, tôi liền gọi điện ngay cho Linh. Nói chuyện với gái đã run, giờ thêm niềm vui từ trên trời rơi xuống thế này, giọng tôi như đĩa phát nhạc bị xước:

-Này cô... mai... mai... khặc, mai có rồi không... khặc, rồi không? Đi chơi nhé! Vụ sinh nhật ấy mà! Xin lỗi nhé... khặc, tóm lại là... mai rồi không? Đi ăn nhá!

Linh ngạc nhiên:

-Sao thở dữ vậy? Mà thôi, không cần đâu mà! Với cả... à, ngày mai mình về quê rồi.

-Hả? Sao về sớm thế? Mới 25 Tết mà cô!

-Ồ thì bố mình bảo về sớm, biết sao được.

Tôi vồn vã:

-Được rồi, được rồi, ngày mai mấy giờ cô đi? Đừng bảo đi buổi sáng nhé!

-Mình đi chiều, tầm ba giờ. Ba giờ là phải ra bến xe rồi.

-Được rồi, được rồi! Biết thế! Tôi qua nhà cô là được chứ gì? Trước ba giờ cấm được đi đâu, nhớ đấy!

-Ừ, mình đợi. – Linh cười.

Tới lúc cuộc gọi kết thúc, tôi mới nhớ ra là chưa hỏi thằng cha Hondabagia sẽ chuyển tiền lúc nào. Tôi bèn gọi lại thì hắn trả lời rằng đến chiều mới chuyển vì bận công việc buổi sáng. Mẹ ơi, đến chiều mới chuyển thì làm ăn cái nổi gì hả bố Hondabagia ơi? Dù vậy, tôi chỉ cầu mong thằng cha này chuyển tiền sớm hết mức có thể. Về phần mình, tôi gọi điện nhờ thằng Choác làm ngay một cái hộp quà bọc giấy màu. Mặc kệ nó kêu mệt hoặc bận dở dành bạn gái, tôi ra tối hậu thư trước ba giờ chiều mai phải làm xong hộp quà.

Rồi đến sáng hôm sau, tôi cứ đứng ngồi không yên, lúc nào cũng quần quanh bên chiếc điện thoại. Tôi luôn thủ điện thoại trong túi quần, khi dọn nhà cũng như vào toa lét. Nhưng đợi vêu mồm từ tám giờ sáng đến hai giờ chiều, tôi vẫn chẳng nhận được tin nhắn nào cho thấy tiền đã về. Sốt ruột quá, tôi bèn gọi vào số máy của Hondabagia thì phát hiện thằng cha đang nhậu với công ty, hắn lè nhè:

-Ồ... Boyteotop đấy hả em? Ồ... anh bận quá... ờ, có khi mai anh mới chuyển tiền được. Sao? Việc gấp á? Ồ, ờ... thôi được rồi, chú đợi anh, tí nữa anh chuyển cho!

Tôi ăn nhậu cũng nhiều nên thừa biết những thằng say chẳng bao giờ nhớ những gì mình nói ra. Nhưng vì món quà cho Linh, tôi cứ tin Hondabagia vậy. Tôi gọi điện cho Linh nhưng em chẳng hề nhắc máy. Thôi bỏ mẹ, có lẽ nào em đi rồi không? – Tôi vội vã nhắn tin nhưng chẳng hề có tin nhắn hồi đáp. Có khi ngủ trên ô tô rồi không chừng! Tôi cứ thấp thỏm mãi, đến khoảng ba giờ kém thì có tin nhắn. Nhưng không phải tin nhắn của Linh mà là của Hondabagia:

“Anh gửi tiền rồi đấy, chú ra ngân hàng Viettin mà rút nhé!”.

Tiền đổ về, tôi liền lao như bay ra khỏi nhà, mặc kệ mẹ chửi té tát vì không chịu ở nhà dọn dẹp. Nhưng mà bà già thứ lỗi cho con, đây là tán gái, là nước sôi lửa bỏng đấy! Nhưng trời chẳng chiều lòng người. Thủ tục ngân hàng lâu la, đường phố Hà Nội đông như nêm cối, đảo qua ngân hàng rồi đi qua cửa hàng mua quà, lại vòng về nhà thằng Choác, tổng cộng mất gần một tiếng. Lúc bắt đầu lên xe qua nhà Linh, đồng hồ đã chỉ bốn giờ, thằng Choác bảo tôi:

-Giờ này thì nó đi rồi còn gì nữa? Qua làm gì?

Tôi tắc lưỡi:

-Thì cứ đi xem sao, cùng lắm là gửi vậy.

-Thôi thì tại hạ chúc túc hạ bớt nhọ! Thượng lộ bình an nhớ!

Bỏ lại tiếng cười của thằng Choác, tôi vòng xe lên quận Hoàn Kiếm. Nhà Linh ở đó. Nhưng hồi ời, lúc đến nơi, căn nhà đóng kín cửa, đèn không bật, hơi người không có. Tôi hỏi hàng xóm xung quanh thì họ bảo cả nhà về quê từ trưa. Chán nản, tôi đứng đợi trước cửa nhà em, ánh mắt trông lên cửa sổ tầng hai, lòng mong chờ điều kỳ diệu nào đấy sẽ xuất hiện. Nhưng thực tế là với thằng số nhọ như tôi, chẳng có điều kỳ diệu nào hết. Thất vọng, tôi quay ra chửi trời, chửi thằng cha Hondabagia say rượu, mà nếu thằng Choác không làm hộp quà thì tôi cũng chửi luôn nó. Sao nhọ thế này giờ hồi!

-Đợi mình lâu chưa?

Nghe giọng quen quen, tôi liền quay ra và thấy Linh đứng ngay cạnh mình. Em cười tươi như hoa, đôi mắt còn ánh lên những tia nghịch ngợm. Tôi lắp bắp:

-Thế... thế... tôi tưởng là cô về quê?

-Bố mẹ về thôi, mình ở đây.

-Thế hóa ra cô lừa tôi à?

Linh cong môi trả lời:

-Ồ, ai bảo hôm trước hẹn đi chơi mà hủy chứ?

Tôi ngớ người, mồm miệng cũng vì thế mà chửi liên hồi:

-Cái đ...! Cái Đan Mạch! Cái đ...! Cô có biết tôi phóng hơn năm mươi cây một giờ trên cái đường Hàng Mã không hả?

-Này, chửi bậy gì đấy? – Linh vừa cười vừa đấm vai tôi – Tùng lỡ hẹn trước thì mình được quyền trả thù chứ! Thế quà của mình đâu?

Em cười và xòe tay, nỗi bức tức trong lòng tôi cũng tan biến nhanh chóng. Tôi đặt vào tay em chiếc hộp giấy màu. Em tháo lớp giấy rồi từ từ mở hộp. Bên trong đó – món quà của tôi – là một chiếc mũ len màu trắng, trên mũ có thêu chữ Opeth. Linh hỏi:

-Opeth à? Mình biết band này, nhưng mà chưa nghe bao giờ!

Tôi mỉm cười không đáp. Không nhiều người biết ban nhạc Opeth, nhưng khá nhiều người đã từng nhìn thấy logo của họ, một chữ “O” cách điệu với những hoa văn mềm mại bên cạnh chữ “peth” đầy gai góc. Âm nhạc của họ là thế, một sự kết hợp giữa những âm thanh du dương và tiếng gằn dữ dội của guitar. Opeth cũng như một cô gái, luôn luôn khó hiểu nhưng quyến rũ đến lạ thường.

Cũng như Linh vậy, em luôn khó hiểu. Và tôi vẫn cứ yêu em, yêu cả sự khó hiểu của em.

Đợt ấy Linh không nhuộm tóc, mái tóc em dài và đen nhánh, lúc đội chiếc mũ Opeth lên, tôi phải ngây người nhìn một lúc. Em xua tay trước mặt tôi:

-Sao thế?

Tôi thở dài:

-Hôm trước mất tiền. Hôm nay mới có, tiền giải thưởng của tôi đấy!

-Giải thưởng gì vậy? Vẽ à? Khao ngay! Khao ngay! Ồ, mà tại sao mất tiền? – Linh hỏi.

-Ồ, chắc... tại vì hôm trước gặp cơ động...

Và thế là tôi kể cho Linh nghe câu chuyện hôm nọ. Em cười sặc khi tôi mô tả dáng điệu của mình khi gặp cơ động. Nghe xong, em liền hỏi:

-Giờ có rồi không? Đi bộ với mình nhé? Quanh hồ (ý chỉ hồ Hoàn Kiếm), người ta mới trang trí hoa, đẹp lắm!

Dĩ nhiên là tôi đồng ý ngay tắp lự. Nhưng điều tuyệt vời hơn là em đội ngay chiếc mũ và đi dạo cùng tôi. Tôi nói:

-Không giặt mà đội luôn à?

-Đội chứ, sao không? – Linh cười – Quà của Tùng, phải đem ra khoe ngay ọi người thấy chứ!

Và em đội thật. Chiều hôm đó, chúng tôi không nắm tay nhau mà chỉ đi cùng nhau như hai người bạn bình thường. Người đi đường cứ thấy Linh là lại ngoái đầu dõi theo một lúc. Em có vẻ hơi ngượng, bèn thì thầm hỏi tôi:

-Trông mình xấu lắm à?

-Đâu có?

-Thế sao người ta cứ nhìn mình hoài?

-Đẹp mới nhìn, xấu nhìn làm gì?

Em cười tươi. Và để quên đi chuyện người đi đường nhìn ngó, cứ mỗi lúc, em lại chỉ trỏ:

-Xem chậu hoa kia đẹp không kìa! Ra đây chụp ảnh đi!

Hoa đẹp? Không, ở cái hồ Hoàn Kiếm làm gì có hoa nào đẹp nhất? Đẹp hết cả đồng hoa đó đi, phố phường cũng đẹp lắm rồi.

Bởi ngày ấy, tôi đã nhìn thấy bông hoa đẹp nhất đời mình.

Đến rồi sau này, tôi luôn tin rằng bông hoa đó là đẹp nhất, vĩnh viễn không còn thứ hoa nào khác đẹp hơn.

21. Chương 21

Phụ nữ nhớ dai, thù dai – hẳn ai cũng nghĩ thế. Nhưng thực sự là bộ não của phụ nữ giống nam giới: nặng khoảng một cân rưỡi có lẽ, chứa hơn một trăm tỉ nơ-ron thần kinh. Họ cũng như chúng ta: nhanh chóng lãng quên những thứ làng nhàng và lưu giữ những sự vật hoặc sự kiện đáng nhớ. Phụ nữ khó hiểu, phải, nhưng ít nhất trong vấn đề này, họ tương tự đàn ông.

Với tôi, những khoảnh khắc của ngày 26 Tết năm đó – nói một cách văn vẻ – được tôi cất giữ ở một góc trang trọng trong tim. Từ ngày ấy tính đến giờ là ba năm. Sau ba năm, góc trang trọng ấy vẫn sạch sẽ, không chút bụi bẩn và tôi vẫn thường ghé thăm nó mỗi khi tâm trí rảnh rang. Vậy Linh thì sao? Liệu em còn nhớ không?

-Thế hôm ấy là 26 Tết à? Vậy hả? Mình cứ tưởng Tùng tặng quà mình sau Tết cơ!

Tôi cười mỉu. Em thật biết quảng gach vào hội nghị quá! Nhưng tôi chỉ cười chứ không trách Linh vô tâm bởi tôi chẳng là gì của em cả. Giả như tôi là bạn trai em thì giận dỗi hăng có lý. Tôi biết nhiều người tuy chẳng là gì của nhau, nhưng luôn muốn chiếm hữu người kia một cách ích kỷ, đôi khi vì vài chuyện vu vơ mà post status giận dỗi tõe tõe le trên facebook, sau đó họ đợi người... like và ment?! Tôi mừng tượng ra tâm sinh lý của những người này hẳn phải phức tạp như món giả cầy để qua vài ngày vậy.

Quay lại vấn đề. Vấn đề là... he he, vậy đó! Con người vốn dĩ khác nhau, hướng hồ là nam nữ. Ngày 26 Tết năm đó với tôi là kỷ niệm đẹp. Từng khoảnh khắc, từng giây phút, tôi đều nhớ rõ. Nhưng Linh thì không. Em không hề nhớ ngày tôi tặng quà cho em, cũng chẳng ấn tượng gì nhiều về chuyến đi chơi quanh hồ. Điều an ủi tôi là Linh vẫn giữ chiếc mũ len Opeth. Nhưng thực tình, ở tuổi 23 và đã đi làm công sở như em, chiếc mũ chẳng còn phù hợp nữa. Càng nhiều tuổi, quan niệm về cái đẹp trong mỗi người càng đổi khác. Ngay cả tôi, một gã hâm mộ rock metal mà giờ thấy em đội chiếc mũ đó thì cũng không ưng mắt lắm.

-Thì thoảng mình vẫn đội nó. – Linh cười – Nhưng mà phải để tóc dài với không nhuộm cơ! Để tóc ngắn không hợp.

-Thì đừng làm tóc nữa, cứ để nguyên thế. – Tôi nói.

-Không làm thì tóc xù lên, bộ Tùng không biết hả? À, bây giờ vẫn chưa có bạn gái thì không biết là phải rồi!

Linh ôm miệng khúc khích, còn tôi chỉ biết cười ngượng chịu trận. Tôi nói:

-Cô được lắm! Đợi năm sau tôi cưới vợ cho cô biết tay!

-Thật á? Mình hết sức quan ngại đó! Đùa thôi, Tùng nhớ con Cáo lớp mình chứ? Nó lấy chồng rồi đấy, hình như là hồi đầu năm.

-Hà? Con giặc đấy mà cũng lấy chồng á? Thằng chồng chắc ăn phải bả chuột rồi! Nhà nào mà vợ phải con Cáo làm vợ thì banh ta lông luôn!

-Sao nói người ta thế? Ờ... mình cũng không thích Cáo lắm. Hôm nó cưới, mình không đi. Nhiều đứa con gái trong lớp mình cưới rồi, khoảng năm sáu gì đấy. Cuối năm chắc có con Bê cưới nữa.

-Vậy thì Linh cưới luôn đi! – Tôi nháy mắt – Lâu lâu chưa được đi ăn cưới, đang thèm!

Linh cười ngất nhưng không nói thêm điều chi, chỉ cười vậy thôi. Và rồi hai chúng tôi lại chìm trong khoảng lặng. Cuộc đối thoại chưa kết thúc, hai đứa cũng chẳng thiếu chuyện để nói, đơn giản là chuyện quá nhiều và chúng tôi đang lựa chọn chủ đề thích hợp. Bởi lẽ có những chuyện mà khi kể ra, không khí vốn đang vui vẻ giữa chúng tôi có thể bị chùng xuống. Chẳng phải chuyện gì lâm li bi đát hay đầm nước mắt gì cả, chỉ là không vui.

Chỉ là không vui thôi...

-Tùng vẫn dùng khăn của mình chứ? – Linh hỏi – Hình như Tùng không thích quàng khăn lắm?

-Hôm nào lạnh quá thì xài thôi. Với lại có mỗi Linh tặng khăn, mình không xài cái đó còn xài cái nào nữa?

Gương mặt Linh chợt hiện lên nét tươi tắn tựa cơn gió thoảng qua, em vội nhấp ngụm café như cố tình che đi biểu hiện ấy. Tôi hỏi:

-Mà sao Linh hỏi thế?

-Đôi khi muốn ích kỷ một tí. – Em đáp.

Tôi mỉm cười. Linh không hoàn hảo, em vẫn là con người với những tính cách khó hiểu của phụ nữ. Cô gái có thể không yêu bạn, nhưng cô ấy muốn bạn trân trọng mọi món quà, mọi khoảnh khắc khi bạn ở bên cô, bởi vì họ muốn “ích kỷ một tí” – giống như Linh vậy.

-Mình có vài đứa bạn cấp ba vừa làm đám cưới. Ờm... tầm tháng trước thôi. – Linh nói – Có mấy đứa... chúng nó bảo cưới vì muốn quên người yêu cũ. Mình cũng muốn quên, nhưng không phải quên bằng cách cưới xin. Ờ thì tất nhiên mình sẽ cưới, nhưng không phải bây giờ, cũng không phải năm sau! Thật đấy!

Cưới để quên người cũ – tôi từng nghĩ đây chỉ là tình tiết trong phim ảnh Hàn Quốc, ai dè cũng có thật ở ngoài đời. Nhằm trốn tránh tình cảm, có những người tìm đến hôn nhân, coi nó như một trách nhiệm nặng nề để quên đi tình cũ. Rồi sau đó, họ bỏ lại sau lưng những ký ức thuở nào và mặc chúng cho thời gian tàn phá. Nếu để quên Linh, liệu tôi có nên tiến tới hôn nhân? Ở tuổi của tôi, lấy vợ không phải chuyện lạ, giống như các cụ hay nói “ở quê, chúng nó bằng tuổi mày đã có con rồi đấy!”.

Nhưng ai dám chắc thời gian có thể tàn phá hết ký ức? Có những người đã quên hẳn...

...và có những người vẫn còn nhớ.

-Tự dưng nói cưới xin, nghe không ổn lắm nhỉ? Thế mấy thằng người yêu cũ lại làm phiền cô à? – Tôi hỏi.

Linh lắc đầu cười:

-Không phải đâu. Từ lúc tốt nghiệp, mình không liên lạc gì với họ nữa. Quên rồi!

Và thế là chúng tôi bắt đầu nói chuyện về những anh chàng từng đi ngang qua cuộc đời Linh. Chuyện về bọn họ, tôi đã nghe em kể ít nhiều, cũng có vài chuyện tôi chưa nghe bao giờ. Mà thực ra tôi chẳng quan tâm lắm, bởi những cuộc tình qua lời kể của chị em thường rất rối rắm và mù mịt, hiểu được 50% là giới lắm.

À, bạn đang thắc mắc về câu hỏi của tôi phỏng? Đúng như bạn nghĩ đấy, trong số “mấy thằng người yêu cũ” của Linh không có tôi. Suốt những năm tháng đại học, tôi chỉ đóng vai phụ trong câu chuyện của Linh. Bạn nhớ chuyện cổ tích chứ? Trong chuyện cổ tích, bên cạnh nàng công chúa luôn có một gã hề mua vui. Công chúa không bao giờ yêu gã hề mà chỉ đi tìm tình yêu với chàng hoàng tử bạch mã ở phương xa. Thứ tình yêu tuyệt đẹp ấy mới là điều mà độc giả muốn thấy, ai thêm quan tâm gã hề kia nghĩ gì chứ?

Bạn có giống tôi – một gã hề luôn chạy theo nàng công chúa của mình không?

*

* *

Chiếc mũ len Opeth như một chất keo gắn kết tôi và Linh. Tối hôm ấy, chỉ sau cuộc dạo bộ quanh hồ vài tiếng, tôi chat Yahoo! với Linh cả tiếng đồng hồ; không bạn bè, không game, không cả Sasha Grey. Trong ít phút ngắn ngủi, tôi vạch ra hàng đồng kế hoạch đi chơi Tết với Linh nhưng khổ nỗi em đã kín lịch. Hôm giao thừa thì em đi chơi với bạn, mừng 2 Tết đi với bạn (tổ cha lũ bạn luôn ngáng đường), mừng 3 Tết đi cùng gia đình. Tôi có cảm giác em như mình tỉnh mẩn bạc được sẵn đón khắp nơi (mà cũng phải, em là nhân vật chính của câu chuyện này mà). Xê đi chuyển lại mãi lịch hẹn, em cũng đồng ý đi chơi với tôi vào mừng 5 Tết. Chỉ hai đứa đi, tuyệt đối không có sự hiện diện của người thứ ba.

“Mà Tùng rủ mình đi đâu thế?”.

“Đi chùa.”.

“Tùng mà đi chùa á? Chuyện lạ! ^^ Nhưng mà chùa nào thế?”.

“Vài ba cái chùa... ờ, Chùa Hà? Được không?”.

“Chùa Hà á? Sao lại là chùa Hà!”.

“Tại tôi thích thế! >:)”.

“Điên quá! =))”.

Với những người chưa biết thì chùa Hà là một ngôi chùa khá nổi tiếng ở Hà Nội, nơi đây cầu duyên thiêng vô cùng. Ấy là dân tình đồn đại thế, còn tôi tin rằng đi cầu duyên mà muốn thiêng thì trước hết mặt tiền của bạn phải đẹp. Chứ mặt tiền không đẹp thì cầu tới mục thất, như tôi chẳng hạn! “Con lạy chín phương trời con lạy mười phương phật cho con có bạn gái, miễn sao cổ đừng nặng hơn con ba chục cân hơi là được” – đó, tôi chỉ cầu vậy thôi mà suốt hai năm đại học vẫn chưa biết mùi gái. Tuy nhiên, lòng tôi đầy hy vọng rằng chuyến du xuân này sẽ giúp nguyện cầu của mình trở thành hiện thực. Chư thần hỡi, đợi mừng 5 nhé, xin các ngài chứng giám, à nhầm, phù hộ giùm con!

Song mấy hôm sau, dùng một cái bố mẹ bắt tôi về quê. Gia đình tôi tuy không phải dân Hà Nội chính gốc nhưng đã chuyển lên đây sinh sống từ lâu, đại khái là trước hồi tôi sinh ra. Mọi năm, bố tôi thường chỉ về quê khoảng một hai ngày rồi lên. Nhưng kể từ năm ấy, ông cụ ra lệnh mỗi dịp Tết, cả nhà phải về ít nhất ba ngày. Ông cụ sắp về hưu nên đã tính chuyện dưỡng già ở quê hương. Ông cụ khoái, còn tôi không thích, bởi những ngày ở quê trùng vào ngày Tết, còn đâu thời gian đi chơi với Linh nữa hử giờ?! Ban đầu, tôi phản đối kịch liệt nhưng mẹ lại ủng hộ bố. Cụ bà nói:

-Mày phải về quê! Họ hàng anh em ở đấy, không về thì đi đâu? Mai sau chúng tao chết đi thì chôn ở đấy, mày phải về mà thấp hương rồi trông coi nhà cửa chứ? Ông tưởng ông dân Hà Nội á? Nhà quê lỗ đít ra con ạ!

Nhằm thuyết phục tôi, mẹ hết khuyến răn, dọa nạt rồi chửi thối đầu. Sau vài ngày, cuối cùng tôi phải gơ tay đầu hàng và về quê với bộ mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Tôi không phân biệt quê hay thành phố, mà vì đối với tôi, quê chẳng có gì hay ho. Tôi phải gặp một mớ trẻ con gọi mình bằng “bác” hoặc “ông trẻ” (tiên sư chúng mày, tao còn chưa có vợ!); phải gặp những bà cô ông bác lạ hoắc mà mình chưa từng thấy bao giờ (và họ lúc nào cũng hỏi khi nào tôi cưới vợ). Bởi không sống ở đây nên khi gặp họ hàng, tôi cảm giác họ chỉ là những con người xa lạ. Nói thật, tôi biết ông hàng xóm rõ hơn mấy người bà con nhiều lắm.

Mà khổ nhất là những ngày đi chúc Tết. Tôi bắt buộc phải đi vì ông già cần một thằng xe ôm miễn phí, lại chắc tay để lượn qua những cung đường đầy ổ gà lẫn phân trâu. Đồng thời nhờ ổng uống say thì thằng con có trách nhiệm thò về. Ở đâu không biết chứ ở quê tôi, đi tới nhà nào là họ sẽ mời cơm, mà đã cơm thì tất có rượu. Họ hàng nhà tôi ở quê khá đông, đi chúc từ mừng 3 tới mừng 5 cũng chưa hết, một ngày ít nhất cũng năm sáu chỗ, mỗi chỗ hai ba chén rượu là đủ chết. Tôi tửu lượng kém nên đợt ấy say bí tỉ, lần nào về nhà cũng gọi tên chị Huệ. Cái Tết năm đó của tôi chỉ gói gọn trong ăn, uống và chị Huệ. Bao nhiêu dự định đi chơi với Linh của tôi đổ bể sạch sẽ.

Quay cuồng trong rượu chè chúc tụng, tôi quên mất khái niệm ngày và đêm, thậm chí suýt quên luôn Hoa Ngọc Linh nếu thằng Choác không kịp thời nhắc nhở. Tối hôm mừng 4, thằng Choác gọi điện chúc Tết cho tôi:

-Về quê vui không mày?

-Vui kẹc! Ngày nào cũng rượu, sắp điên rồi đây!

-Hớ hớ! Chúc chú năm mới học hành tốt và kiếm được bạn gái! Mà mày với con Linh tới đâu rồi?

-Thì vẫn thế. Tao định rủ nó chơi Tết mà cuối cùng có đi được đâu?

-Thế từ hôm về đến nay đã gọi điện chúc Tết nó chưa?

Tôi ngẩn mặt ra một lúc rồi nói:

-Chưa.

-Thế hôm giao thừa mày có nhắn tin hay gọi điện chúc mừng năm mới cho nó không?

-Không nốt.

-Tổ sư ông! Ông đang tán nó thì phải để ý mấy cái này chứ! Mừng 4 rồi đấy! Mau gọi điện hỏi thăm nó đi chứ! Không đi chơi được hôm nay thì đi hẹn nó hôm khác.

-Ồ ờ, nhớ rồi, tao làm ngay!

-Ấy? Từ từ từ từ từ! Ít nhất mày cũng phải chúc Tết tao rồi hẵng gọi cho nó chứ?

-Tao gửi tin nhắn ày là được! Thế nhé!

-Khoan đã, bạn bè mà thế à? Thằng phản bạn! Thằng thổ phỉ! Thằng...

Tôi cúp máy ngắt lời thằng Choác rồi ngay lập tức nhắn tin cho Linh, trong lòng thấp thỏm lo âu. Năm ngày Tết trôi qua, liệu có thằng khỉ gió nào hẹn em đi chơi không? Chắc chắn có, nhưng vấn đề là bao nhiêu thằng? Rừng ngày càng ít, lâm tặc lại rõ lắm, thế này thì còn gì là môi trường sinh thái nữa!

“Chúc mừng năm mới nhé! Chúc cô học hành giỏi giang và mau mau kiếm thằng bạn trai to cao đen hời! >:)”.

“Cảm ơn nhé! Mà không cần bạn trai to cao đen hời đâu ^^! Tùng ăn Tết ở quê vui không?”.

“Đang sắp chết đây (_ _)”! Chắc chiều mai tôi mới lên Hà Nội. Cô ăn Tết vui không?”.

“Bình thường. Loanh quanh đi chơi với ăn uống thôi. Khéo Tết này mình lên vài cân quá TT!”.

“Tết thì phải ăn. Kêu ca làm gì ệt người? Mà cô nhớ mừng tuổi cho tôi! >:)”.

“Thì Tùng phải mừng lại tớ chứ ^^!”.

Tôi mãi mê nhắn tin cho Linh hàng tiếng đồng hồ, cho tới khi không gửi được tin nữa, mở ra mới thấy “Tài khoản của quý khách còn 50 đồng”. Hết tiền thì nạp thẻ, nhưng vấn đề là tôi không dám bước chân ra đường. Nhà tôi ở làng, chẳng có đèn điện nên đường tối như hũ nút, muốn đi đâu phải mang đèn pin. Nghe dân bản xứ đồn đại rằng đường làng lúc tối thường có người vồ vại, mà quay lại thì... không thấy ai. Cực chẳng đã, tôi phải mượn điện thoại của bố để nhắn tin tiếp. Tôi dông dài mãi mấy chuyện ngày Tết rồi cuối cùng hỏi ý Linh về việc đi chơi. Em trả lời:

“Mình cũng chưa biết hôm nào rảnh. Mấy đứa bạn cứ hẹn mình đi hết chỗ nọ chỗ kia. Có một đám đang rủ mình đi phượt lên Ba Vì, đang phân vân đây.”.

Trước đây, tôi cứ nghĩ Linh đang nói về mấy cô bạn thích buôn dưa lê bán dưa chuột của em. Về sau, tôi ngộ ra rằng đó là cách con gái nói giảm nói tránh về những thằng đang theo đuổi mình. Những thằng đang tán gái luôn ngỡ rằng chỉ mình nó là lâm tặc, đâu biết còn vô số thằng lâm tặc khác đang lẩn trốn trong rừng rậm. Nghe Linh nói về lịch đi chơi của mình, tôi đoán ít nhất xung quanh em đang có ba bốn thằng đương nhắm nhe chặt cây lấy gỗ. Tôi bèn nhắn tin trách khéo em:

“Tôi là tôi bắt đầu cảm mấy đứa bạn của cô rồi đấy nhé!”.

“Sao thế? Sao lại cảm thù bạn mình? ><>

“Mấy đứa chúng nó toàn phá đám để tôi không đi chơi với cô được.”.

“Ặc, đâu phải thế? ^^ Suy diễn lung tung. Thôi được rồi, mình sẽ cố xếp lịch. Hôm ấy nhớ mừng tuổi ỉnh nhé! ^^”.

“Hai mươi mấy tuổi rồi đấy cô ơi, mừng tuổi cái gì?—”.

“Thế ai bảo Tùng đòi mình mừng tuổi trước? :P:”.

“Vì tôi là con trai, tôi có quyền! >:)”.

“Hả? Đâu ra cái định lý ấy thế? =))”.

Hai đứa chúng tôi cứ nhẩn tin trêu chọc nhau, tưởng như hết tiền điện thoại mới thôi. Ít nhất thì Linh cũng hứng thú với những màn chém gió của tôi, mà con gái lại yêu bằng tai. Nếu tình hình cứ tiếp tục tiến triển như vậy, có lẽ cái ngày tôi ngỏ lời yêu chẳng còn xa xôi nữa. Đêm hôm đó, tôi không ngủ được vì đầu óc cứ mơ tưởng cái ngày mình tỏ tình với Linh. Thông cảm, tôi hay vẽ nên hay hoang tưởng cũng là bình thường.

-Mày làm gì mà hết ba chục tiền điện thoại của bố thế? – Bố tôi hỏi.

-À... à, thằng Choác gọi điện rủ con đi chơi ấy mà! Không có gì đâu!

Và tôi nhanh nhẩu tóm lấy cái điện thoại, xóa toàn bộ tin nhắn. Cụ ông mà biết chắc chắn sẽ kể cho cụ bà, rồi cụ bà sẽ tể tôi một trận. Cũng phải nói thêm là cụ bà không muốn tôi yêu đương lúc còn đi học, rồi thì sau này 27, 28 tuổi phải lấy vợ; đại khái tư tưởng của cụ hơi cũ kỹ. Tất nhiên là tôi chẳng nghe lời. Hai mươi mấy tuổi đầu không đi kiếm bạn gái, chẳng lẽ cứ Sasha Grey mãi? Mệt chết!

Sau năm ngày ở quê, cuối cùng tôi cũng trở về Hà Nội. Việc đầu tiên tôi làm là túm cổ thằng Choác lẫn thằng Xoạch đi café để hỏi ý kiến chúng nó về vụ چرا gái. Nghe tôi kể lể sự tình, hai thằng cẩn thận đánh giá như hai nhà lãnh đạo sắp ký kết hiệp định gì quan trọng lắm. Thằng Xoạch nói:

-Cứ từ từ. Nó nói chuyện nhiều không có nghĩa nó đã thích mày. Hầy! Bớt ảo tưởng đề!

Tôi chau mày nói:

-Mày bảo khi gái thích thì nó sẵn sàng nghe mình chém gió cả ngày mà?

-Mới chỉ là “thích”, ông ạ. – Thằng Xoạch thở dài – Thích là chơi được, làm bạn được, hoặc cũng có thể làm osin được. Hiểu chứ?

Thằng Choác để thêm:

-Mày với cái Linh quen nhau từ cấp hai, bao nhiêu tật xấu của mày, nó biết hết! Cứ liệu hồn!

-Con người ai chả có mặt xấu mặt đẹp hả mày? – Tôi thở phì phì – Nó biết trước thì có vấn đề gì đâu?

Hai thằng bạn nhìn nhau cười hô hô. Thằng Xoạch ôm bụng cười:

-Mày đi với bọn tao bao lâu mà vẫn chưa khôn ra hả Tóp? Đi tán gái như kiểu quảng cáo trên tivi ấy. Bao nhiêu cái tốt mày phải phô ra, thậm chí phải tự tăng bốc mình lên. Chứ mày thấy thằng nào quảng cáo khuyết điểm của mình chưa?

Tôi nốc ực cốc café, trong lòng hơi tức tối. Mang tiếng là bạn nhưng hai con hợ này luôn phi gạch ném đá tôi không thương tiếc. Tôi hậm hực:

-Đ.M nhà các ông. Các ông không yểm trợ đỡ đạn hộ tôi thì ít nhất cũng phải khua chiêng đánh trống cổ vũ chứ! Cứ toàn bàn lùi là sao hả?

- Các cụ nói rồi: chậm, mà chắc. – Thằng Choác nói – Mày tưởng tượng tốt lắm đúng không? Đấy! Bây giờ ông phải tưởng tượng cái Linh như pháo đài Điện Biên Phủ, có tầng này ngỗ kia, lô cốt dây thép chăng chặt. Ông phải đánh chiếm từng cứ điểm, bóc tách từng hàng phòng ngự của nó mới được.

-Bóc tách quần áo nó hả? – Tôi cười đều.

-Đợi khi nào mày چرا được nó đã! Ý tao là mày phải từ từ, từng bước một mà tiến. Tuần này mày rủ nó đi café, tuần sau rủ đi xem phim, tuần sau nữa thì đi ăn. Mỗi lần đi, mày phải tỏ ra mày là thằng đàn ông

đích thực, không thích được. Biết quan tâm, nhưng quan tâm vừa vừa thôi! À mà mày cũng nên thể hiện là thằng ngu số dzách, khéo có khi được tặng thêm cái khăn nữa. Úi! Đừng đánh tao! Đấy, đại khái là thế!

Tôi thở dài:

-Thế nhờ trong lúc tao đang từ từ, có thằng khác nhảy vô thì làm thế nào?

Thằng Xoạch chặc lưỡi:

-Thì thế mới cần mày gây ấn tượng cho nó! Mày biết vẽ đúng không? Trỏ tài ra! Mà mày tặng quà Valentine cho nó chưa?

-Năm nay Valentine trùng với mừng 1 Tết, chưa tặng được. Mà đáng ra ngày đó con gái phải tặng con trai chứ?

-Thế mày còn lạ đàn bà xứ này à? Nó quan tâm đêch gì ngày lễ thế nào? Nó chỉ quan tâm ngày lễ là mày phải tặng quà chúng nó. Ờ... mà mày không tặng thì thằng khác sẽ nhảy vào. Đó, giờ chú muốn sao? Hậ!

Nghe thằng Xoạch nói vậy, tôi chợt nhớ tới cô bé Châu của thời cấp ba. Biết bao giờ mới xuất hiện một cô gái tặng quà Valentine cho con trai như Trâu diên chứ? Đáng tiếc, Hoa Ngọc Linh là người hoàn toàn khác và tôi phải chấp nhận rằng thằng Xoạch nói đúng. Tặng quà à? – Tôi tự nhủ. Nguyên cái vụ tặng quà sinh nhật cho Linh tháng trước đã phát sinh ối chuyện rắc rối, thế nên tôi chẳng tốn quá nhiều tâm sức vào món quà nữa.

Và cũng chẳng có chuyện tôi bị cơ động bắt xe mà hết tiền mua quà. Tôi mua một thanh kẹo socola nho nhỏ, nhờ thằng Choác bọc giấy màu rồi tặng cho Linh trong một buổi chiều café và em vui vẻ nhận lấy. Đơn giản vậy thôi. Tôi ngộ ra rằng cứ bình thường hóa mọi chuyện và chẳng cần làm quá nó lên, tự nhiên mọi thứ sẽ nuốt ngay. Nhưng có một điều là Linh không quá quan tâm món quà này, dù tôi đã nhấn mạnh nó là “quà Valentine muộn”. Em cũng không hỏi tại sao tôi tặng. Phải chăng có vấn đề gì sai sót? Hay cổ không thích socola? Thôi đúng rồi, Linh không ăn gà rán vì sợ béo, chắc chắn cũng ghét luôn socola! – Tôi tự nhủ, trong lòng vô cùng lẩn tránh. Thấy tôi cứ nhấp nha nhấp nhẩm, Linh hỏi:

-Tùng sao thế?

-À, à. Tôi sợ cô không thích socola. Cô bảo sợ béo, đúng không?

Linh phì cười:

-Đâu phải ngày nào cũng ăn socola mà béo? Nói thật là mình thích! Thế... ăn ngay nhé, được không?

Đến lượt tôi cười sặc sụa trước biểu hiện của Linh. Sau vụ này tôi mới phát hiện ra Linh khoái socola hết như món gà rán (tất nhiên là không ăn nhiều vì vấn đề cân nặng). Em ăn hết một nửa thanh kẹo, nửa còn lại đưa cho tôi:

-Của Tùng này!

-Hả? Thôi, ăn đi, quà của cô, đưa tôi làm gì?

Linh cong môi, giọng nói đôi phần đanh đá:

-Thì coi như là cảm ơn đi. Bộ không được à?

Và để tăng độ đanh đá, em nhướn mày lườm tôi, rồi lại phì cười như coi đó là trò vui. Tôi như nhũn người ra trước từng cử chỉ của em. Em không thể khiến tôi yêu đời hơn, không thể kéo tôi ra khỏi tuyệt vọng như cô bé Châu năm nào. Nhưng em luôn có những khoảnh khắc làm tim tôi rung động. Tôi nhìn Linh lâu thật lâu, có thể thấy hình bóng của mình phản chiếu trong đôi mắt em, thần hồn như lạc trên trời, đến nỗi em gọi mấy lần mà tôi vẫn chưa trở lại mặt đất.

-Này, Tùng! Sao nhìn mình thế? Mặt mình dính cái gì à?

-Ồ... không! Không có gì!

Tôi chối biến, trong lòng hơi ngượng ngùng. Ngượng? Thằng thổ phỉ như mày mà biết ngượng á? – Bạn định nói thế phỏng? Tôi khẳng định đó là sự thật. Trong tình yêu, người ta gán tính “ngượng” cho con gái

mà không hề biết rằng những thăng đực rửa cũng có cảm giác đó. Đứng trước cô gái mình thích, có thăng nào không biến thành trẻ con?

Tôi ăn một nửa thanh socola còn lại, tất nhiên là tự mình ăn, không có chuyện Linh bỏ thanh kẹo vào mồm tôi như mấy phim lãng mạn. Hôm ấy, chúng tôi nói chuyện rất vui, chủ yếu là chuyện Tết. Em cười rĩ khi nghe tôi kể về mấy ông bác ở quê cứ ép tôi uống rượu, còn tôi thì phát ghê với mấy bà cô đàn hanh nanh mọc bên nhà em. Chúng tôi còn gây ồn ào khi đứa này đòi đứa kia tiền mừng tuổi. Tuy nhiên, suốt cuộc nói chuyện, chúng tôi chẳng hề dả động tới Valentine hay thanh socola thêm lần nào nữa. Linh có suy nghĩ của riêng em, còn tôi thực hiện chiến dịch “chậm mà chắc” đúng theo lời hai thằng bạn. Dù sao, được nói chuyện thoải mái với Linh thế này, tôi đã mãn nguyện lắm.

Cuối buổi, tôi hẹn Linh một chuyến đi chơi và em đồng ý. Lần này là đi xem phim. Đi chơi với gái mà cứ quanh quẩn mãi ở quán café thì sớm muộn cũng hết chuyện. Mà tôi thấy mình sắp cạn ý tưởng để chém gió. Thế nên đi xem phim, nhất là phim Việt Nam được quảng cáo rầm rộ, là một ý tưởng không tồi. Tại sao? Bởi phim Việt nhảm và nhạt. Chính những tình tiết vô duyên dở dẩn, sự cứng đờ trên khuôn mặt của các diễn viên khi đóng phim sẽ cho tôi vô số chủ đề chém gió. Vả lại mấy ai bàn đến nội dung của phim Việt Nam? Đời tư với xì căng đan của anh chàng diễn viên hoặc cô người mẫu mới đáng quan tâm, mà chị em phụ nữ rất khoái vấn đề này. Có khi chẳng cần tôi nói, Linh đã lên tiếng trước rồi. Minh thật thông minh quá đi, khờ khạo! – Tôi cười, lòng tự đánh giá trình độ tán gái đã tăng thêm một bậc.

Nhưng người tính chẳng bằng trời tính. Có lẽ ông trời quyết không để mưu đồ đen thui như mực của tôi trở thành hiện thực. Sau Tết, tôi không có thời gian để thờ ơ... ăn. Ngày hôm nay lên nhà ông bác ăn, ngày hôm sau sang nhà ông cậu ăn, ngày hôm kia đến lượt gia đình tôi tiếp khách. Loảng ngoảng vậy mà mất non hai tuần, tôi hầu như không trốn đi đâu được. Mà được hôm tôi rỗi rãi thì Linh lại bận việc gia đình với lý do tương tự. Nửa tháng sau đó, kế hoạch đi chơi của tôi cũng đi tong vì thời tiết. Ai bảo mùa xuân Hà Nội đẹp? Toàn mấy ông nhà văn nhà thơ bỏ láo! Không mùa nào ở Hà Nội tệ hại bằng mùa xuân, trời mưa lâm thâm suốt tuần, nhà thì ẩm phoi áo quần không khô. Cái thời tiết này chỉ khiến người ta cố thủ trên giường, dựng chặn gối làm lô cốt mà thôi.

Năm ấy, trời nồm khá lâu, đến lúc sinh viên bắt đầu học kỳ mới, kiểu thời tiết khó chịu ấy vẫn chưa chấm dứt. Mọi dự định đi chơi với Linh của tôi vẫn chưa thực hiện được. Những lúc như thế, tôi đành nhắn tin cho Linh như để chắc chắn rằng em vẫn nhớ đến mình:

“Mấy hôm nay có đi chơi đâu không?”.

“Mưa thế này đi đâu chứ? Đi học rồi nằm nhà đắp chăn đọc truyện thôi! ^^”.

“Đọc truyện gì thế? Hentai à? >:)”.

“Đắm chết giờ! >< mà=” cuối=” tuần=” này=” chắc=” không=” đi=” xem=” phim=” được=” rồi=” mưa=”>”

“Thôi đợi khi nào hết nồm thì đi.”.

“Ồ... đợi hết nồm á?”.

“Ra đường giờ bắn lăm! Hay cô muốn đi?”.

“Ồ không. Vậy cũng được. Đợi hết nồm vậy.”.

Thực ra nếu Linh muốn đi xem phim thì dù trời sập, tôi cũng đèo em đi. Nhưng trời mưa vừa lạnh vừa bắn, Linh ngồi sau xe tôi chỉ tổ bắn áo, bắn luôn cả sắc đẹp của em. Thế nên tôi nghĩ em cứ nằm nhà đắp chăn là ổn, đỡ phải phơi mình giữa giá rét, mà da càng thêm trắng, tiện thể bổ dưỡng cho nhan quan của mình về sau. He he he!

Nhưng nữ thần may mắn không hề đoái hoài với tôi, dường như bà ta đã quăng tôi vào tay gã thần xui xẻo. Học được một tuần thì trường tôi thông báo sinh viên đi thực tập quân sự, thời gian kéo dài khoảng một tháng. Oái oăm ở chỗ cái ngày bắt đầu cũng là lúc thời tiết bắt đầu tạnh ráo. Thế này là sao? Tại sao lúc tôi có thể đi chơi với Linh, trời lại mưa? Còn khi trời tạnh, tôi phải đi thực tập? Nói theo ngôn ngữ của giới trẻ bây giờ thì tôi chỉ còn biết thốt lên: Định Mệnh. Đây chính là Định Mệnh mà ông trời sắp đặt. Tính

ra, suốt từ ngày gặp lại Linh, tôi đã lỡ hẹn với em không biết bao nhiêu lần. Điều này khiến tôi lo lắng vô cùng. Nhưng lo lắng chẳng ích gì bởi trường đã ra lệnh và tôi bắt buộc phải đi.

Những ngày tập quân sự cũng không có gì đáng nói, ngoại trừ một chuyện là tôi luôn tận dụng thời gian để nhắn tin cho thằng Choác. Thường thường là lúc lên giường đi ngủ vì giờ này nó mới đi làm thêm về. Tôi kể lại sự tình cho thằng Choác. Nó cũng bó tay trước vận số nhọ hơn mồm chó của tôi, chỉ biết an ủi:

“Thôi ở ngoài tiền tuyến cứ yên tâm chiến đấu, tôi ở hậu phương sẽ lo cái Linh giùm đồng chí.”

“Con bà mày! Thế bây giờ tao phải làm sao?”

“Tao cũng chịu mày luôn rồi. Tùy cơ ứng biến thôi. Mà ông làm gì phải bí quan thế? Tươi lên, không tán được nó thì tán con khác! Thiếu mẹ gì gái?”

“Nhưng tao lo quá! Mấy lần lỡ hẹn đi chơi rồi, liệu nó có ghét tao không?”

“Ghét thì không, nhưng chán thì có.”

“Cái đ...! Thế tao phải làm sao?”

“Thì cứ nhắn tin cho nó! Đừng dày quá, hai ba ngày một lần thôi! Nhắn nhiều gái nó ghét, nhắn ít nó bảo đêch quan tâm nó, thế nên chú cứ vừa vừa cho anh.”

“Ờ, biết thế.”

Cuộc nhắn tin kết thúc và tôi bắt đầu nhắm mắt ngủ. Nhưng chỉ vài phút sau, tôi nhận ra điện thoại sáng đèn. Thằng Choác vừa gửi tin nhắn mới, mở ra đọc thì nó ghi thế này:

“Tao thấy mày quan trọng hóa vấn đề quá. Nếu mày không tán được con Linh thì sao? Mày sẽ tán con khác chứ?”

Nếu bạn còn nhớ, cái ngày mà tôi với thằng Choác đi ra hồ Tây, nó có hỏi tôi một câu rằng nếu không theo nghiệp vẽ thì tôi sẽ làm nghề gì khác? Giờ đây, nó lại hỏi tôi một câu hóc búa tương đương.

Nếu không thể yêu Linh, liệu tôi có thể yêu ai khác?

Ngay lúc ấy, tôi cũng chưa thể hình dung viễn cảnh tán gái thất bại. Tôi là đứa hiếu thắng. Tôi chơi game để thắng, không phải giải trí. Tôi tham dự cuộc thi vẽ để có giải thưởng, không phải tham dự chơi chơi. Và tôi tán gái để người con gái ấy thuộc về mình, không phải thằng lăng nhăng đem gái ra làm trò đùa. Với bản tính cứng đầu, tôi trả lời thằng Choác:

“Làm đêch có chuyện tao không tán được cái Linh chứ?”

“Ờ, ờ. Biết thế.”

Theo lời dẫn dò của thằng Choác, cứ ba ngày tôi lại nhắn tin cho Linh một lần. Việc nhắn tin hơi khó vì đợt thực tập này thì hành kỷ luật rất nghiêm, đứa nào bị bắt gặp nhắn tin trong giờ ngủ sẽ phải ra ngoài hành lang chống đẩy một trăm lần. Nhiệm vụ trên được giao cho thằng bí thư của trường. Thằng bí thư này lại thuộc dạng thích bắt bớ để lập công trạng. Nó rất bựa. Nó không bao giờ bắt bạn nó hay mấy thằng máu mặt mà chỉ nhằm lũ mặt mũi thư sinh trói gà không chặt như tôi. Lớp tôi lại chẳng có thằng đầu bò nào nên nó rất khoái đảo tới đảo lui nhằm bắt bớ mấy thằng con trai hoặc đi chọc ghẹo bọn con gái.

Mỗi tối, thằng bí thư cùng đám bạn của nó lại cầm đèn pin đi soi từng phòng, điệu bộ nghênh ngang như bọn sao đỏ hồi cấp một. Tôi tin chắc rằng nền giáo dục này đã sai lầm khi để ra hai thằng con quái thai là sao đỏ và bí thư đoàn. Nhằm đối phó thằng bí thư chó săn, tôi phải tắt chuông điện thoại, tắt cả rung, chỉ để sáng đèn rồi lựa chỗ tối nhất mà nằm. Được cái những thằng bạn cùng phòng cũng nghịch điện thoại nên bảo vệ nhau rất kỹ. Một thằng được cử ra canh, hề nghe thấy tiếng bước chân của thằng bí thư, nó lại thì thào:

-Chó đến! Chó đến!

-Con gâu gâu đến đây!

Thế là suốt đợt thực tập ấy, chẳng đứa nào trong bọn tôi bị bắt chống đẩy cả.

Đúng như lời thằng Choác, tôi đã quá bi quan. Linh vẫn trả lời tin nhắn của tôi đều đều. Em kể chuyện về môn học mới khó nhằn, về quy định học tín chỉ và em phải thức tới sáng để đăng ký vào hệ thống tín chỉ chạy chậm như rùa bò. Tôi kể cho em nghe về thằng bí thư gâu gâu, vụ tập huấn lần lê bò toài trên nền đất nhão nhoét vì mưa. Linh không có vẻ gì là bức bối vì những lần thất hứa của tôi. Tôi nghĩ em vẫn thông cảm và luôn chờ cơ hội ỉnh.

Cho tới ngày cuối cùng của kỳ huấn luyện quân sự, Linh nhắn tin cho tôi:

“Tùng về hôm thứ năm chứ gì? Vậy thứ bảy đi café nhé?”.

Tôi đọc tin nhắn, mắt mở to chữ A, mồm há rộng chữ O, trong lòng vừa ngạc nhiên lẫn phấn khích. Từ trước tới nay, Linh chưa bao giờ chủ động mời tôi đi café. Suốt chín tháng trời kể từ ngày gặp lại, đây là lần đầu tiên em chủ động mời tôi. Còn tôi chưa chuẩn bị tinh thần cho việc này! Răng đánh lạch cạch, tay chân bấn loạn, tôi nhắn tin lại:

“Thật á? Nhưng có chuyện gì thế?”.

“Bí mật, đến rồi sẽ biết! ^^”.

Úp úp mở mở là bản tính của Linh. Tôi cá rằng em lại bày ra trò gì đó tương tự chiếc khăn len. Nhưng kệ, dù là gì đi chăng nữa, tôi cũng cảm thấy vui khôn tả. Cuối cùng thì chín tháng đánh trận đã thắng lợi, dù thiệt hại không hề nhỏ.

Ngay khi về Hà Nội, tôi gọi điện ngay cho thằng Choác. Thằng này theo dõi sát sao tình hình chiến sự nên rất kinh ngạc khi biết Linh chủ động mời tôi đi chơi. Nó chấp tay, mặt mũi nghiêm trang, mồm bẹt ra giả dạng phim chưởng:

-Chúc mừng túc hạ từ nay hết kiếp làm bạn với giấy vệ sinh! Ngu mà có được gái, sự kiện này sẽ lưu danh thiên cổ!

-Con bà mày! Nghiêm túc coi! Thế hôm ấy tao phải làm gì? Tổ tình với nó được chưa?

-Chắc là được rồi. Nó chủ động mời mày thì phải nắm cơ hội chứ! Mày tán nó bao lâu rồi? Chín tháng? Đầu? Hình như là mười tháng! Cũng lâu phết, giờ nói được rồi! Ông cứ ăn mặc bình thường, nhưng nói chuyện tử tế giùm tôi. Mà sao đầu tóc mày rối bù thế? Mãi lấp lỏ châu mai với thằng cùng phòng phải không? Tao biết, không phải chối! Được rồi, thứ bảy sang đây, tao còn mấy chai Mỹ Hảo, vuốt tóc đẹp lắm!

Hôm thứ bảy, tôi sang nhà thằng Choác nhờ nó chỉnh sửa đầu tóc. Tất nhiên là nó không có xài Mỹ Hảo để vuốt tóc cho tôi. Nhờ nó, mặt mũi tôi sáng sủa ra trông thấy. Bạn bè là sống chết có nhau? Là đồng cam cộng khổ? Không cần đao to búa lớn thế, nội cái việc nó kiên trì giúp đỡ thằng thổ phỉ như tôi có bạn gái là đủ để sút mấy câu hoa mỹ kia vào sọt rác hết. Trước khi đi, thằng Choác còn động viên:

-Anh cứ yên tâm ra trận, em ở hậu phương sẽ chung thủy đợi chờ anh!

-Đợi thắng lợi trở về, bố sẽ giết mày! – Tôi nói.

Hai thằng cười sảng sặc. Cả tôi và nó đều tin rằng bắt đầu từ ngày mai, tôi chính thức có bạn gái.

Linh hẹn tôi ở một quán café nằm trên tòa nhà cao tầng gần trung tâm thành phố. Từ nơi đó có thể phóng mắt xuống nhìn dòng người tấp nập trên những con phố rực sáng đèn điện. Quán café bài trí những chiếc ghế đệm đỏ dưới không gian mờ mờ màu xanh nhạt – một nơi thích hợp cho đôi lứa. Nếu không tính tiền café đắt lòi (40 nghìn/ cốc) thì chỗ này rất đáng để tới mỗi dịp cuối tuần. Tối hôm ấy, tôi đến trước, kiểm một chỗ gần cửa sổ ngắm phố phường và nhâm nhi cốc café đen đắng nghét. Tôi nhớ lại ngày cuối cùng chia tay Linh, nhớ về bản nhạc Time like these của Foo Fighters. Mới đó đã bốn năm.

Bốn năm trước, một câu chuyện kết thúc. Bốn năm sau, một câu chuyện khác bắt đầu.

Bức tranh vẽ cây cầu dẫn từ vùng đất cổ tích lên bầu trời đầy sao đã có kết thúc đẹp. Rốt cục thì cô bé và cậu bé nó đã tìm thấy cánh cửa thiên đường.

Tôi đợi khoảng mười lăm phút thì Linh tới. Ai đây?! – Tôi thốt lên trong lòng. Linh vẫn là Hoa Ngọc Linh mà tôi biết, nhưng em đẹp hơn, tựa như một đoá hồng vốn đẹp nay nở bung ra. Môi em đỏ hơn, đôi mắt đậm màu hơn, mái tóc nhuộm màu và làm xoăn, chừng ấy đủ khiến tôi ngu đi trong ít phút. Em cười:

-Tùng đến lâu chưa?

-Vừa mới. Mà... hôm nay trông đẹp thế? Tính hẹn hò với ai à?

“Hẹn hò với Tùng chứ ai!” – Tôi đã mong Linh nói vậy. Nhưng em chỉ cười rồi ngồi xuống, hỏi han tôi chuyện thực tập quân sự. Tôi không dám chắc Linh nghe toàn bộ lời tôi nói bởi chốc chốc em lại ngoái về phía cửa ra vào như đang chờ ai đấy. Một lát sau, em đứng dậy và đi về phía cửa. Tôi nghe em nói như vậy:

-Sao anh lâu thế?

“Anh”? Em gọi ai là “anh”? Chẳng cần đợi lâu, tôi đã có câu trả lời. Sánh bên vai em là một anh chàng khoác quần áo bảnh bao, mặt mũi ưa nhìn cùng mái tóc cạo mái hợp mốt, mà nếu tôi xài cả tấn Mỹ Hảo cũng chẳng thể đẹp bằng hắn. Anh trai chẳng? Chơi với Linh nhiều năm, tôi chưa từng nghe em có anh trai. Và đúng là Linh chẳng có anh trai chị gái nào hết. Em chỉ vào anh chàng bảnh trai nọ và cười với tôi:

-Giới thiệu với Tùng nhé, người yêu của mình!

Em cười tươi và hạnh phúc. Tôi nhìn thật lâu vào mắt em, nhìn thấy cả hình bóng của mình trong đó. Tôi mong chờ em sẽ nói khác hoặc tỏ thái độ nào đấy như đùa cợt như vụ tặng tôi khăn len, hoặc lừa tôi rằng em về quê. Không, chẳng có sự đùa cợt nào ở đây. Linh cười nhưng nói nghiêm túc. Anh chàng đẹp mã này là bạn – trai – của – em.

-Chào cậu! – Anh chàng kia chìa tay ra và nói với tôi – Cậu tên Tùng hả? Nghe Linh nói nhiều về cậu, thấy bảo cậu vẽ đẹp lắm hả?

Kịch bản phim sẽ là cảnh nhân vật nam chính đập thẳng nhân vật phụ một trận sống dở chết dở, nhân vật nữ chính nhảy vào can ngăn, sau đó là màn cãi nhau, chàng bỏ đi trong mưa, nàng ở lại trong nước mắt. Nhưng thực tế là tôi chẳng làm gì anh chàng kia hết. Tôi chỉ bắt tay hắn rồi cùng ngồi nói chuyện. Tôi chỉ biết hắn tên là Trung, cũng đang là sinh viên, sinh viên trường nào hay nhà ở đâu thì chẳng rõ bởi tôi chẳng quan tâm nữa. Cuộc nói chuyện giữa ba người tẻ ngắt vì tôi chẳng nói nhiều, Linh và anh chàng kia nói là chủ yếu. Hai người họ nói toàn những thứ tôi chẳng hề biết, hay nói cách khác, tôi là kẻ ngoài cuộc. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao em gọi tôi đến.

Bởi em coi tôi là bạn.

Và em muốn giới thiệu người yêu của em cho tôi biết. Phải, ai mà không muốn giới thiệu người yêu mình cho bạn bè?

Cuối buổi, cả ba chúng tôi ra về. Linh níu tôi lại một quãng, đợi người yêu em đi khuất rồi hỏi:

-Trông thế nào, có được không?

Em hỏi vô tư với nụ cười vô tư chẳng kém, chúng vô tư đến mức lạnh lẽo như băng đá. Tôi nhìn đôi mắt em và lại thấy hình ảnh phản chiếu của mình. Tôi chờ đợi đôi mắt ấy bày tỏ chút gì nuối tiếc, bày tỏ chút tình cảm chi đấy. Nhưng Linh lại im lặng, sự im lặng khiến tôi biết rằng sẽ chẳng có phép màu nào xuất hiện giữa cuộc sống này. Tôi vội cúi đầu ngượng ngùng rồi nói khe khẽ:

-Ừ, trông hắn cũng được đấy!

Em cười:

-Thế là được nhỉ! Tùng nói thế là mình yên tâm rồi!

Ba người chúng tôi xuống khu nhà để xe. Linh và bạn trai riu rít về chuyển xem phim hồi chiều, còn tôi vô hồn như lang thang giữa bóng tối. Tới khi Linh sắp leo lên xe người yêu, tôi bèn gọi em lại và hỏi một câu ngô nghê:

-Tuần sau rồi buổi nào không? Café chứ?

-Mình không biết nữa. Tuần sau mình bận lắm, có gì mình nhắn tin sau nhé!

Linh tạm biệt tôi, tạm biệt không chút nuối tiếc. Khi em đi khỏi, tôi vẫn đứng đó, ánh mắt trông mong điều kỳ diệu như một đứa trẻ tin tưởng vào những câu chuyện cổ tích. Và tôi bỗng hiểu rằng Linh đã phát chán với thằng luôn thất hứa như tôi. Sau ngần ấy năm, tôi vẫn học nổi cách để giữ lời hứa.

Tối hôm đó, tôi đi lòng vòng chục con phố mới lết xác về nhà. Tôi ngồi lên bàn, mở máy tính để vẽ. Nhưng chỉ mở vậy thôi chứ tôi chẳng làm gì, thậm chí không cả trả lời tin nhắn của thằng Choác. Tôi đang cố lý giải mình đã sai lầm ở chỗ nào và tại sao Linh chỉ coi tôi là bạn. Hay em giận tôi vì không đưa em xem phim. Đã nói rồi, hôm ấy bận lắm, đi chỉ khổ em chứ tôi đâu có ngại? Bão cấp mười tôi còn chẳng ngăn nữa là mấy cơn mưa phùn tí ti đó! Tôi chẳng ngại cái mẹ gì hết! Tôi...

Tôi không biết nữa...

Thấy chân tay mình bần loạn như sắp đập phá cái gì, tôi bèn mở nhạc rồi lấy giấy bút ra vẽ. Tôi cố gắng vẽ lại bức tranh tặng Linh năm nào như để níu kéo, như mong em thay đổi suy nghĩ. Vẽ một lúc, tôi chợt nhận ra bức tranh này không hề giống bức tranh năm xưa. Tôi vò nó, quăng vào thùng rác rồi vẽ bức thứ hai. Nhưng bức thứ hai, bức thứ ba rồi bức thứ ba mươi, tôi vẫn chẳng thể vẽ đúng.

Có những thứ đã thuộc về quá khứ và tôi không bao giờ được thấy nó thêm lần nữa.

Tôi nhìn ra bầu trời qua ô cửa sổ. Vẫn bầu trời ấy, vẫn khung cảnh ấy, nhưng trong mắt tôi, nó chỉ là một màu xám trộn lẫn vệt đen của những tầng mây dày đặc.

Trái tim của tôi ở đâu giữa tầng mây ấy?

Bốn năm trước, em cất giấu trái tim của tôi.

Bốn năm sau, em vẫn không cho tôi tìm thấy nó.

Tôi buông bút vẽ, đôi mắt lang thang trên trang giấy thứ ba mươi mốt. Giấy trắng tinh, vô hồn, vô cảm xúc, hết như tâm hồn tôi lúc này. Chỉ còn lại tiếng hát mà gã vocal của Sonata Arctica cứ rót vào lòng tôi. Gã hát mà như bày tỏ cõi lòng của gã với tôi vậy.

Trong những câu chuyện cổ tích, người ta để ý về hoàng tử và công chúa. Không ai để ý tới thằng hề ngày đêm ở bên công chúa cả.

Khi thất tình, đàn ông có khóc không?

Khi thất tình, đàn ông không khóc, chỉ buồn. Buồn vô hạn, như đại dương mênh mông không bến bờ.

Talk to me, show some pity

You touch me in many, many ways

But I'm shy, can't you see

I see, can't have you, can't leave you there 'cos

I must sometimes see you

And I don't understand how you

How you can keep me in chains

(Nói gì đi em, tỏ chút tiếc nuối gì đi

Em làm tôi rung động

Nhưng em có biết tôi đang ngượng ngùng vì em?

Tôi biết tôi không thể có em

Nhưng tôi không thể xa em vì tôi vẫn muốn ngắm nhìn em

Và tôi không thể hiểu

Tại sao em lại khiến tôi khờ dại như thế?)

22. Chương 22

Năm 2 đại học, Hoa Ngọc Linh có bạn trai – một tình yêu chính thức và đàng hoàng, không phải kiểu yêu đương chớp hời của thời học sinh. Chính thức và đàng hoàng nghĩa là anh chàng (hoặc cô nàng) có thể thông báo với mẹ mình như vậy: “tối con không ăn cơm nhà đâu, đi ăn với bạn gái (hoặc bạn trai) nhé!”. Chứ đứa nào đang tuổi cấp hai cấp ba mà nói câu ấy, không ăn mấy phát bạt tai mới lạ. Ít nhất là điều trên đúng với thời của tôi chứ với các thế hệ sau này, tôi nghĩ nó chẳng còn mấy chính xác nữa.

Con người là thứ sinh vật dễ bị ám ảnh bởi sự “đầu tiên”. Nhiều gã nói rằng họ nhớ cô gái đầu tiên mà họ trao tình cảm. Phụ nữ cũng vậy, nhưng người đầu tiên của họ phải là một anh chàng có quan hệ tình cảm chính thức và đàng hoàng. Thế nên ông nào hôn được con gái hoặc có mối tình thời học sinh thì hãy bớt hoang tưởng, các cổ chẳng nhớ mấy ông đâu! (Ở đây tôi loại trừ những thằng đã abcdxyz con gái khi còn đang tuổi học sinh). Khỏi nói đâu xa, Hoa Ngọc Linh là ví dụ điển hình. Khi tôi đề cập câu chuyện hôn trộm năm lớp 7, em lại tỏ ra khá ngạc nhiên, như thể phát hiện một câu chuyện thú vị:

-Lâu quá rồi, Tùng vẫn còn nhớ cơ à?

Là vậy đó! Rõ ràng Linh chẳng ấn tượng gì về cái chuyện mà tôi cho là “ấn tượng” hết!

Cuộc tình giữa Linh và anh chàng trí thức tên Trung kia kéo dài gần một năm, tôi không chắc lắm. Vô số lý do để người ta yêu nhau và cũng muôn vàn vấn đề làm tình yêu tan vỡ. Nhiều năm trôi qua, tôi vẫn chẳng hiểu tại sao họ chia tay. Khi kể cho tôi nghe về mối tình đầu “chính thức và đàng hoàng” đó, em toàn nói chuyện vui, vui tẹt ga và chẳng có tí buồn nào luôn! Em kể tới đâu, tôi ghen tị tay Trung trí thức đến đó.

-Hồi hè mình với Trung đi phượt. Ừ, hẳn có chơi với hội bạn phượt nên mình đi cùng. Mỗi lần đi là khoảng... ờm, sáu người, mình không nhớ lắm, trai gái đủ cả. Vườn quốc gia Ba Vì, Mộc Châu, Cao Bằng... mình đi cả rồi. Lúc đầu mẹ không cho đi, mình phải nhờ Trung sang xin hộ. Thế mà được đấy! Mẹ bảo hẳn đứng đắn tử tế, lại có trách nhiệm. Trung sang nhà mình nhiều, bố mẹ mình quen mặt hẳn luôn mà! Hồi Tết dương, bố mình còn rủ hẳn ở lại uống rượu nữa!

Nghe em kể, tôi đoán được phần nào nguyên nhân khiến em thích anh chàng kia. Ngay từ năm nhất đại học, mỗi lần café, Linh đều nhấm nháy chuyện phượt. Ngày nay, những cô gái luôn đầy năng lượng và khát khao, khác xa những cô gái thời xưa. Họ tiếp nhận nhiều tri thức hơn, đọc nhiều thông tin hơn từ báo chí và Internet. Họ hình dung hôn nhân là điểm kết thúc của tuổi trẻ, số khác tiêu cực hơn thì cho rằng hôn nhân là ngục tù núp dưới bóng truyền thống xã hội. Tuổi trẻ đẹp và không dài – họ hiểu điều đó sớm hơn những gã con trai còn mãi cày game online hoặc đương mãi nhậu nhẹt. Họ muốn những năm tháng ngắn ngủi ấy trở nên đáng nhớ theo cách của mình. Với Linh, em muốn phượt, và anh chàng tên Trung cho em thỏa ước nguyện. Khỏi cần bày binh bố trận, chiến thuật chiến lược như tôi, thằng cha đó chiếm cảm tình của Linh bằng cách rủ em đi phượt. Hẳn cung cấp thứ mà em hằng ao ước và sau một tháng, em đáp lại tình cảm của hẳn. Con bà nó đúng một tháng! Trong khi tôi vật vờ chín năm mười tháng mà chẳng xơ mủi được gì! Đời bất công, quá bất công! Grào!

-Thế từ hồi chia tay đến giờ, Linh còn gặp thằng cha ấy lần nào nữa không?

-Cũng có, không nhiều lắm. Từ hồi ra trường mình chưa nói chuyện với hẳn lần nào.

Và rồi Linh im lặng, ánh mắt tạm rời xa hiện tại và tìm về hoài niệm tình đầu tươi đẹp. Có thể cái tay Trung trí thức không quá tử tế và đứng đắn như bề ngoài, nhưng nói gì đi chăng nữa, Linh sẽ nhớ hẳn và rất khó để quên. Tình đầu mà! Đôi chút ghen tị, đôi chút tò mò, tôi hỏi Linh một câu mà tôi biết chắc em sẽ từ chối trả lời:

-Thế tóm lại là vì sao chia tay? Uống rượu với bố vợ rồi mà vẫn không ăn thua à?

Linh cười, chỉ cười vậy thôi. Tôi cũng chỉ hỏi cho vui và không mong chờ lời giải đáp. Nhưng một lát sau, bỗng nhiên em nói:

-Tại hẳn cứ đòi mình tốt nghiệp xong là làm đám cưới luôn. Mình không thích thế và bảo hẳn nghĩ xa quá. Mình nói đợi khi kiếm được việc làm rồi tính tiếp thì hẳn không chịu. Thế là cãi nhau!

-Chia tay luôn? – Tôi hỏi.

-Cũng không hẳn. Về sau mình với hắn cố làm hòa, nhưng quan điểm sống khác quá, đành chia tay thôi.

Trước câu trả lời của em, tôi vừa thấy bình thường lại vừa ngạc nhiên. Bình thường vì chẳng có cô gái nào đang tuổi yêu đương đã tính ngay chuyện cưới. Ngạc nhiên vì tôi cứ ngỡ Linh sẽ giữ chuyện đó như bí mật riêng, vĩnh viễn không kể với đứa con trai khác. Thời gian thực quá khắc nghiệt, nó đủ sức biến những kỷ niệm đẹp dễ trở thành chuyện phiếm, hoặc ít nhất là không còn riêng tư nữa. May mắn cho gã Trung trí thức là em không nói xấu anh ta sau lưng. Em không giống nhiều cô gái khác hễ cứ hở ra là bôi xấu tình đầu của mình, như thể những thằng đấy là đám mù dốt tốt số vợ được công chúa như mấy cổ vậy.

À, đọc tới đây, chắc bạn đang hỏi khi Linh chia tay, liệu tôi có tiếp tục theo đuổi em không? Dĩ nhiên là có và nó không phải chuyện gì vui vẻ. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy biết ơn thời gian. Thời gian quá khắc nghiệt, đến nỗi nó đủ sức biến câu chuyện buồn thành chuyện hài và tôi có thể kể cho Linh nghe mà không ngại ngùng hay xấu hổ. Phiền nỗi mấy chuyện kiểu đấy hơi nhiều và tôi chẳng biết bắt đầu từ đâu. Nhân lúc Linh vẫn đương mãi nhớ nhung tình đầu, tôi rút điện thoại di động, vờ như trả lời một tin nhắn quan trọng, nhưng thực chất là thu mình vào nội tâm. Tâm trí tôi bừa bộn nào ký ức nào kỷ niệm, tôi cần sắp xếp chúng về chỗ cũ.

Vì mãi dọn dẹp đầu óc mình, tôi không để ý Linh đã quay về thực tại từ lúc nào. Em bỗng lên tiếng:

-Tùng bạn à?

-Hả? À, không! – Tôi đáp lời, ngón tay vẫn vờ như bấm phím điện thoại – Bạn nhắn tin rủ tôi đi chơi ấy mà!

Em chăm chú nhìn tôi, như thể tò mò muốn coi tôi nhắn tin cho ai. Tôi hơi nóng lưng, bèn cất ngay điện thoại. Không đợi tôi mở miệng, Linh liền nói:

-Mình hỏi cái này được không?

-Ồ thì cứ hỏi, rào trước đón sau ghê thế?

-Có bao giờ Tùng ghét mình không?

Tôi nở nụ cười méo xệch, em hỏi câu này khó quá! Tôi không thân thiết với em tới độ có thể nói thẳng rằng “lắm lúc ghét vãi ra!”, song lại chẳng đủ xa cách để buông một câu khách sáo “làm gì có chuyện đấy?!”. Chà! Đàn bà là chúa hỏi khó! – Tôi tặc lưỡi rồi trả lời thành thực:

-Có, thực sự là có.

-Những lúc nào vậy? Nói mình nghe được không?

Có bao giờ bạn ghét người mình yêu không?

Tôi khẽ thở dài. Những dòng ký ức vốn đã ngăn nắp, giờ Linh lại bắt tôi lôi ra, thực phiền phức. Mà câu chuyện tôi sắp kể sau đây có hơi nhục một tí.

*

* *

Hoang tưởng là căn bệnh chung của những thằng lần đầu đi tán gái. Bệnh này căn bản không có phương pháp chữa, chỉ khi bị sự thật phũ phàng vả lệch mặt nhiều lần, người bệnh tự khắc khỏi. Sau sự kiện ở quán café nọ, chứng hoang tưởng tình yêu trong tôi vẫn còn, nhưng vơi đi khá nhiều. Tôi học được một kinh nghiệm quý báu là trước khi con gái lên tiếng, đừng nghĩ rằng mình hiểu suy nghĩ của cô ta. Phụ nữ rất giỏi che giấu, họ có thể che giấu chính mình chứ đừng nói người khác.

Tôi kể toàn bộ câu chuyện ở quán café cho thằng Choác và thằng Xoạch. Hai đứa không chửi bới cũng chẳng bình luận chi nữa vì chúng nó đã quen vận số nhọ hơn mồm chó của tôi. Vả lại, sự thể đã rồi, chúng nó nói nữa chửi nữa cũng chẳng thể thay đổi điều gì. Chỉ duy thằng Choác có vẻ ngạc nhiên. Nó không nghĩ sau chừng ấy thời gian, Hoa Ngọc Linh đối xử với tôi như một người bạn. Nó cũng tin rằng tôi có thể đến với Linh mà không hề gặp trở ngại.

-Đáng ra mày nên tỏ tình sớm hơn! – Thằng Choác nói với tôi – Đúng là trâu chậm uống nước đục mà!

Tôi chép miệng chán nản:

-Thì chính mày bảo cứ từ từ còn gì nữa? Mày bảo cái Linh rắn chắc như cứ điểm Điện Biên Phủ, công phá từ từ mới được, đúng không?

-Thì tại tao không biết có thằng khác đang چرا nó. – Thằng Choác nói – Mày ở gần nó thế mà không biết thằng khác theo đuôi nó à?

-Bạn thì bạn chứ tao có phải mẹ nó đâu mà biết thằng nào چرا nó? Mà tao thì mẹ nó cũng không biết luôn!

-Kể ra thằng kia cũng tài, có một tháng là xong phim. Mày nghiêng răng nghiêng lợi mười tháng mà đêch xơ múi nổi!

Thằng Xoạch im lặng từ đầu này giờ bỗng xen vào:

-Thôi chuyển qua con khác đi. Vợ tao có con bạn, trông cũng được, mày thử tán nó xem? Mày chuyển đối tượng được rồi. Nói thật, nếu là mày thì tao nghỉ sau ba tháng! Chẳng hơi đâu mà mười tháng cả!

Thằng Choác cũng đồng tình với quan điểm đó. Nó khuyên tôi nên từ bỏ Hoa Ngọc Linh và tìm cô gái khác. Ban đầu, tôi cũng gật gù nghe theo chúng nó. Cuộc đời đại học của tôi còn hai năm nữa mới kết thúc (trong trường hợp tôi không nợ môn nào), nếu cứ bám vào một người con gái, tuổi trẻ sẽ phí hoài vô ích. Cứ tưởng tượng bạn đang tản bộ trong vườn hoa mà chỉ chăm chú một bông hoa, bạn sẽ không thấy những bông hoa khác đẹp hơn, không có cơ hội hái hoa, thậm chí là đập chấu cướp hoa... tôi đang lăm nhăm đấy, đừng để ý! Tóm gọn vấn đề là tôi nên quên Hoa Ngọc Linh.

Ngày hôm sau, tôi bắt đầu chiến dịch lãng quên Hoa Ngọc Linh. Tôi để ẩn nick Yahoo! (và nhìn nick em online), không nhắn tin rủ em đi café hay xem phim (thực chất là đợi chờ em nhắn tin trước). Nhưng chỉ sau một tháng hai ngày và ba tiếng, tôi lại quay về nếp cũ. À, tiện nói luôn, tôi đã hủy ý định چرا cấm cô nàng mà thằng Xoạch giới thiệu. Tôi cũng chẳng biết mặt cổ ra sao bởi tôi luôn nay hẹn ngày mai, mai hẹn ngày kia mỗi khi thằng Xoạch đề cập chuyện hẹn hò. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần ột mối quan hệ khác, một cô gái khác.

Tôi chưa sẵn sàng...

Bạn có thể chê tôi thiếu ý chí, nhưng ai từng yêu đơn phương đều hiểu thời gian là thứ cực kỳ đáng ghét. Nó ngăn cản ta đến với người mình yêu và tệ hại hơn, nó khiến ta không thể quên người ấy. Hoa Ngọc Linh, Hoa Ngọc Linh... thời niên thiếu của tôi gọi cái tên đó, vui vẻ hay điên khùng cũng vì nó. Nói quên là quên? Sao dễ thế được?

Vậy là Hoa Ngọc Linh vui vẻ yêu đời bên cạnh người em yêu, còn tôi vẫn âm thầm theo dõi em, như một gã hề nấp trong bóng tối ngắm nhìn nàng công chúa của mình. Thi thoảng, em cũng hỏi han tình hình của tôi, tất cả đều qua Yahoo!, điện thoại thì hầu như không liên lạc. Con gái khi có người yêu thì hay xao nhãng bạn bè, mà tôi lại là bạn của em mới đau đời! Thua trận chốn tình trường, tôi tiếp tục cuộc sống thường nhật. Sáng đi học, chiều về ngủ hoặc đi chơi cùng mấy thằng bạn, tối ngồi vẽ. Những lúc ngồi không, tôi nhìn vào màn hình điện thoại và chờ đợi trong hi vọng. Nhưng đợi mãi, đợi tới hết năm hai, chẳng có ông bụt bà tiên nào hiện lên giúp tôi cả.

Học kỳ hai đại học đã chán thì chớ, kỳ nghỉ hè sau đấy cũng chẳng khá hơn. Nguyên do là bởi Facebook. Món này nhập khẩu về Việt Nam hồi năm 2009, nhưng do dân tình bản xứ còn lưu luyến Blog 360 nên chưa vội dùng ngay mà chuyển sang 360 Plus. Có điều 360 Plus lại quá lờ lợt và rối mắt nên sau năm 2010, mọi người đổ xô xài Facebook như zombie cắn mồi. Thằng này có một đặc điểm mà đám Blog 360 hay 360 Plus không bì nổi: upload và chia sẻ ảnh. Thiết nghĩ người ta nên trao giải Nobel, sau đó kết tội tù chung thân cho thằng cha nào nghĩ ra tính năng này. Mùa hè năm đó, mỗi lần vào Facebook của Linh, hàng chục bức ảnh đi phượt của em lại đập vào mắt tôi. Em chụp một mình thì ít, chụp với người yêu em thì rõ nhiều. Khốn nạn thay, trong mọi bức ảnh, thằng cha Trung trí thức kia đều cười toe toét. Hắn cười vì có bạn gái, cười thẳng vào mặt tôi – thằng trâu chậm uống nước đục. Hắn như nhân viên cửa hàng đồ ngọt ném vào mặt tôi hàng chục chiếc bánh GATO cỡ lớn – loại đặt tiệc ười người ăn. Ăn nhiều GATO quá, bụng của tôi thổn thức vì ghen tức, miệng thì lăm nhăm: Đan Mạch, Đan Mạch. Thành thử mỗi lần ăn xong, tôi phải nghe nhạc cho dễ tiêu. Hai giờ sáng, nhìn trời đêm, trong giọng ca khắc khoải và tiếng bass trầm đục của

bản nhạc “To bid you farewell”, tôi cảm giác nhẹ nhõm phần nào. Âm nhạc của Opeth luôn là liều thuốc tốt cho những thằng đàn ông thất tình.

I stand motionless

In a parade of falling rain

Your voice I cannot hear

As I am falling again

(Tôi trở nên vô hồn

Trong cơn mưa rào

Tôi không thể nghe thấy giọng nói của em

Đường như tôi lại gục ngã thêm lần nữa)

Nhưng với bản tính hiếu thắng, tôi không ỉu quá lâu trong thất bại. Facebook đáng ghét, nhưng không phải hoàn toàn. Mục About (tổng quan) về chủ nhân Facebook, theo tôi, là một thứ thú vị. Khi mà người ta bắt đầu kiêu lời nói chuyện với nhau và dán mắt vào màn hình smartphone, món About của Facebook đâm ra lại hữu hiệu. Biết được gu âm nhạc, cuốn sách ưa thích, chương trình TV đang theo dõi, ta có thể đoán ra tính cách của vị chủ nhân, không ít thì nhiều. À, tất nhiên, theo dòng thời gian, thế giới Internet ngày càng nhiễu loạn, cái định lý trên giờ chẳng đúng nữa. Quay lại vấn đề, ý tôi là khi ngó vô phần About của Linh, tôi nhận ra em không những thích nhạc rock mà còn khoái mấy anh chơi guitar như Paddy Sun và Sungha Jung. Độ ấy mấy chàng này nổi như cồn, dân tình hâm mộ và đổ xô tập fingerstyle (một kiểu chơi guitar). Nhắc tới đàn, tôi lại nhớ tới thiên tình sử của thằng Choác. Chỉ một cây đàn guitar, nó đồn gục luôn đàn bà. Chẳng nghĩ chẳng rằng, tôi khởi động kế hoạch chiếm lấy trái tim Hoa Ngọc Linh. Việc đầu tiên: rủ thằng Choác đi mua đàn. Tôi gọi điện cho nó:

-Này, thiết kế cho tao một con đàn!

-Hử? Sao tự dưng mày lại chơi đàn?

-Vì tao thích thế! Chiều nay dẫn tao đi mua cái! Vừa xin tiền bà cụ xong!

Và thế là chiều hôm ấy, thằng Choác dẫn tôi đi mua đàn. Đàn mua ở Hàng Trống, giá 800 nghìn. Lần đầu tiên cầm đàn, như bao thằng khác, tôi cảm giác mình sắp trở thành Jimi Hendrix tới nơi. Có điều sau một ngày luyện tập, tôi thấy Jimi xa xôi quá, thôi thì Jimmy Page hoặc Eric Clapton cũng được. Nhưng các cụ trên cũng xa quá, thôi hạ xuống Steve Vai hoặc Joe Satriani vậy. Cơ mà tập đàn khoảng một tuần, tôi nhận ra mình vẫn đặt tiêu chuẩn quá cao, lại tiếp tục hạ xuống Dave Mustain, James Hetfield hoặc Alexi Laiho. Đan Mạch, chỉ cần tôi được một nửa Alexi, gái nào cũng chết chứ đừng nói Hoa Ngọc Linh!

Nhưng rồi sau ba tháng hè, tôi chợt tỉnh ngộ. Tôi hiểu ra đôi tay mình chỉ giỏi vẽ, hoàn toàn không có tí năng khiếu nào về đàn. Một tí không, nửa tí cũng không! Khởi bàn Alexi, ngay như thằng Choác, tôi tập mãi mà chẳng thể theo kịp trình độ chơi đàn của nó. Một sự thật rất buồn cười là đa phần những thằng to mồm về rock metal lại chẳng biết chơi nhạc cụ (như tôi là ví dụ, he he). Tuy nhiên, sau một thời gian, tôi cũng tập tọe được bài “Hòn đá cô đơn”, dù rằng khi chơi vẫn thường bấm sai nốt. Tôi tạm coi đó là thành tựu. Nhưng bài này cần phải hát, mà khi tôi hát thử cho hai thằng bạn nghe, chúng nó rên rỉ thối trời. Mặt thằng Choác nhăn như khi ăn ớt, tay xua tới xua lui:

-Thôi mày! Tài tao chảy máu rồi! Mày chơi đàn thôi, đừng hát! Tao xin!

-Thế tao hát bè được không?

-Là “bè” thì đã tốt! – Thằng Xoạch nói – Tao nghĩ nó giống “phà” hơn!

Thằng Choác lắc đầu chê thằng Xoạch:

-“Phà” á? Ông đánh giá nó cao thế? “Xà lan” thì có!

Về khoản này, tôi nghĩ hai thằng chúng nó nói đúng. Nghe lại bản thu âm giọng của mình, thay vì đi thi The Voice hay Vietnam Idol, tôi sẽ gửi thẳng tới bộ công an, ngành thẩm vấn phạm nhân, bảo đảm vụ án

nào cũng xong xuôi hết. Tôi bèn quay lại mục About trên Facebook của Linh và tìm xem em có bất cứ sở thích nào liên quan đến vẽ không? Nhưng ông trời lại cười vào mặt tôi: “Không có đâu con, hờ hờ hờ!”. Tại sao? Tại sao con gái cứ đắm đầu vào nhạc nhẽo với mấy thằng bánh? Những lúc ấy, tôi ghét Linh. Ghét vì em không có đầu óc nghệ thuật, ghét vì em khoái đàn chứ không khoái vẽ. Tại sao không phải là vẽ? Tại sao? Grào!

Dù vậy, tôi vẫn kiên cường bám trụ trên mặt trận chiếm trái tim Hoa Ngọc Linh. Vào năm ba đại học, thay vì chơi đàn, tôi quay ra... nấu ăn. Khó hiểu phỏng? Nguyên do: một ngày nọ, trên Facebook của Linh có đường link dẫn đến bài báo. Tựa đề là gì thì tôi không nhớ, nhưng đại khái là cái thằng bỏ mẹ, ý tôi là tác giả bài báo, cho rằng phụ nữ không cần biết nấu ăn và đàn ông sẽ thay cái thiên chức đó. Thực tình, chẳng thằng quái nào thích cắm mặt vào bếp trừ phi hẳn làm nghề đầu bếp. Mà những ông đầu bếp thì luôn chông lón khó tính trong việc ăn uống và bạn đừng tưởng họ khoái chuyện nấu ăn cho gia đình. Nói như các cụ: mỡ đầy mà húp! Tuy nhiên, điều tôi quan tâm là dòng ment của Linh phía dưới bài báo:

“Giá mà người yêu mình biết nấu ăn! TT”.

Phía cuối dòng ment, Linh tag tên của bạn trai em. Qua vụ này tôi mới biết gã Trung trí thức nọ cũng giống tôi, đều có những bà mẹ quán xuyến việc gia đình và hầu như không đụng vào nấu nướng. Đã vậy, tôi bèn đi trước thằng người yêu của Linh một bước. Khỏi đi đâu xa, tôi chỉ cần bước xuống cầu thang rồi rẽ phải là gặp ngay sư phụ: mẹ tôi.

-Mày? Nấu? – Mẹ ngạc nhiên.

-Vâng, tại sao không? – Tôi ngạc nhiên không kém vì nghĩ mẹ nên vui mừng mới phải.

Trước tinh thần sốt sắng bất thường của thằng con vốn lười chấy thây, mẹ tôi hơi nghi ngờ, song vẫn chỉ dạy. Thật may, về khoản nấu ăn, tôi không đến nỗi đầu đất như chơi đàn. Ít nhất, mỗi khi mẹ vắng nhà, tôi có thể ăn được nhiều món khác nhau thay vì quanh quẩn mì tôm hay trứng luộc. Tôi dự tính sẽ hỏi mẹ cách chặt thịt gà. Thiệt tình, thằng nào thời này biết chặt gà, nhà vợ phải nhìn bằng con mắt khác. Linh ơi, em bỏ thằng người yêu kia đi được rồi! Hề hề hề!

Tuy nhiên, tôi đã từ bỏ ý định thể hiện tài năng nấu nướng. Ấy là vào một ngày đẹp trời (luôn là ngày đẹp trời!), mẹ bảo tôi làm món canh khoai với sườn trong nồi áp suất. Thằng con làm nhanh lắm, như đầu bếp chuyên nghiệp, mẹ vui mừng khôn tả vì “cháu nó đảm đang”. Có điều bà mẹ không tính được rằng thằng con đảm đang chưa nấu nồi áp suất bao giờ. Bạn biết đấy, trên nắp nồi áp suất có một cái van, khi thức ăn gần chín, nó sẽ quay tròn và xì khói. Lúc ấy, tôi cứ theo công thức nấu canh xong phải mở vung mà van vẫn đang xoay mòng mòng. Đến khi mở nắp thì ôi thôi. Bùm! Một tiếng nổ như lựu đạn rút chốt, nắp một nơi, nồi một nẻo, còn những thứ trong nồi òa ra khắp nơi. Mặt tôi dính đầy khoai, tóc nhuộm màu đỏ cà chua. Nghe tiếng nổ, mẹ tôi từ trên nhà chạy xuống, miệng hú hét:

-Mày làm cái gì thế hả? Ai bảo mày mở nồi?

Và rồi mẹ phải đi dọn bãi chiến trường mà tôi tạo ra. Dọn đến đâu, bà cụ chửi tới đó, chửi như thể tôi là thằng khùng bố phá hoại hòa bình bằng nồi áp suất. Mà tổ sư, canh khoai ngon thì ngon nhưng ám vào người thì tẩm gội mấy vẫn có mùi. Kỳ cọ mãi vẫn chưa sạch cái đầu bết cà chua, tôi đâm ra ghét Linh. Tại sao lại là nấu ăn? Tại sao không phải ulynh lộn mà lại là nấu ăn? Đàn bà lắm điều! Grào!

Dù vậy, nhìn vào hai sự vụ trên, tôi tức Linh theo kiểu giận cá chém thớt. Nguyên nhân sâu xa cũng vì tôi không có được em. Nhưng chuyện mà tôi sắp kể sau đây thì đúng là lỗi của em thật. Tôi phát hiện ra em nói nhiều kinh khủng! Và phụ nữ không hiểu rằng tật nói nhiều của họ sẽ gây nên án mạng nếu họ không kiềm chế.

Chuyện bắt đầu khoảng cuối học kỳ I năm 3 (trường tôi vẫn theo quy tắc niên chế, chưa đổi sang học tín chỉ), tôi bắt đầu làm quen với đám bạn của Linh. Đại khái có một cô bạn của Linh add facebook tôi, rồi tôi chat với cô, xem chừng khá hợp cạ. Rồi sau đó cô nàng hẹn tôi đi café. Ừ thì café! – Tôi đồng ý. Ở buổi hẹn, hai đứa nói chuyện cũng hợp nhau một số vấn đề, thế là thành bạn. A, trước khi tiếp tục thì tôi khuyên bạn đừng mong chờ cuộc tình nào giữa tôi và cô bởi cô ta đã có bạn trai từ trước rồi.

Nói sơ qua về nhân vật này thì đó là một cô nàng thấp thấp bé bé, miệng tuy nhỏ nhưng hét khá to. Cô đã có người yêu, thằng này tập thể hình nên to vật vờ; giả sử tôi và nó bực nhau thì chẳng khác gì David

choảng Goliath. Vì ngoại hình lệch lạc của cặp tình nhân này, tôi tạm gọi cô nàng là Oắt, anh chàng là Khủng. Bởi cô nàng Oắt hay gọi đi café nên tôi quen biết thằng cha Khủng. Thanh niên to vật vờ này hể hờ ra là chém gió về thể hình và chương trình WWE, nhất là mấy tay đô vật. Nghe hần kể, tôi nghi ngờ hần dành tình yêu cho tay đô vật Undertaker nhiều hơn là Oắt. Tôi thì cứ nghe, thi thoảng thì triển vài món công phu bự đít, Khủng khoái lắm. Hần add facebook của tôi và hấp diêm mục News Feed bằng ảnh thể hình, chẳng khác mấy em gái mê nhạc Hàn đăng ảnh trai đẹp là mấy.

Những cuộc café với nàng Oắt và chàng Khủng kéo theo một lô lốc bạn của Linh. Nhưng nhân vật chính, Hoa Ngọc Linh gần như không bao giờ xuất hiện. Hoặc nếu xuất hiện, bên cạnh em lúc nào cũng có tay Trung trí thức. Em chào tôi, cười nói với tôi, hỏi han chuyện học hành, bạn bè; tất cả chỉ gói gọn trong ba phút, thời gian còn lại, em dành hết cho người yêu. Biết con gái khi yêu thì quên hết cả, nhưng em kiếm lời với tôi quá! Tôi mong em quay sang nhìn tôi một chút, nói nhiều hơn một chút, cười nhiều hơn một chút. Song... chắc, bạn biết số tôi nhỏ thế nào nên thôi khỏi kể thêm nữa, chứ không câu chuyện này sẽ dễ thành bi kịch lắm!

Nhưng lời khẩn cầu của tôi xem chừng đã chọc vào màng nhĩ của ông trời. Giữa tháng 12, gần dịp Noel, chàng Khủng tổ chức sinh nhật. Hần gọi điện rủ tôi đi ăn lẩu. Ban đầu, tôi từ chối vì nghĩ đây chỉ là bạn bè xã giao, chúc mừng trên facebook là được, khỏi cần ăn uống nhiều khê. Tôi nói với hần:

-Em bạn anh ạ, mai có buổi kiểm tra!

-Thế à? Anh tưởng chú rồi thì qua đèo cái Linh. Thằng người yêu nó hôm nay bận cả ngày. Thôi để anh bảo Oắt qua đèo...

Chưa để hần nói xong, tôi cướp lời:

-Sao anh không nói sớm? Anh qua đèo Oắt đi! Sao lại bỏ vợ con bơ vơ thế được? Để em đèo cái Linh cho!

-Chú vừa nói mai kiểm tra mà?

-Thế anh muốn nghe con Oắt gào lên à?

-Ờ... ờ... thằng này khôn! Ờ, thế 7 rưỡi nhé, ở phố... Chú qua giùm anh cái!

Khỏi cần hần giục già lần hai, tôi phóng xe đi ngay. Gần một năm không được đèo Linh, giờ mới lòi ra cơ hội, cả tôi lẫn con xe máy mừng vui khôn xiết. Tôi như Lữ Bố, xe như Xích Thố, cả hai cứ thế phóng vù vù. Chưa đầy mười lăm phút sau, tôi đã có mặt ở nhà Linh (bình thường phải nửa tiếng mới đến nơi). Đã bao lâu rồi tôi chưa được thấy em đứng một mình và không có thằng người yêu quần quanh? Tối nay, em là của tôi, không phải của đứa nào khác, khừ khừ!

Và rồi tôi đèo Linh tới điểm hẹn. Bàn tiệc sinh nhật gã Khủng hôm ấy có hơn mười người, dăm ba gã sở hữu thể hình rất “vạm”, chắc chắn là bạn của Khủng. Còn dăm ba người khác là bạn của Oắt và Linh, số còn lại lạ hoắc. Nói tóm lại, ngoài cặp tình nhân đũa lệch và Linh, tôi chẳng biết thằng cha căng chú kiết nào sát. Nhưng lẩu mùa đông ngon ở chỗ có rượu Vodka, mà đã Vodka vào thì chẳng phân biệt quen hay lạ, nam hay nữ, cứ rượu là xong hết. Ngay cả đám con gái như Linh và Oắt, mỗi nàng đều một chén. Vodka, Connecting People! Tôi uống kém, chấp nhận làm chiếu dưới rót rượu cho đàn anh, thi thoảng thổi dít cho những thằng to mồm nhất bàn nhậu, rồi âm thầm diệt mỗi trong lúc chúng nó còn mải tán phét. Chỉ tội cho chàng Khủng bị thổi nhiều quá, thành ra hần cứ uống mãi, uống mãi, tới mức suýt ngủ luôn trong nhà vệ sinh của quán lẩu.

Nhậu nhẹt tới 9 giờ, Linh nắm tay tôi bảo về. Hai đứa liền rời bàn nhậu. Trên đường về, tôi cố tình đi xe thật chậm. Tôi muốn lưu giữ khoảnh khắc này lâu, muốn ngửi thấy mùi rượu từ miệng em đang phả ra, muốn nhìn gương mặt đỏ vì rượu của em qua gương chiếu hậu. Tôi chờ đợi em lên tiếng. Nhưng xe đương bon bon chạy, bỗng nó lao xuống ổ gà. Một cơn xóc mạnh kèm theo một áp lực nhẹ đè xuống bụng của tôi. Là Linh ôm tôi chăng? Không, tôi nhận ra thứ áp lực này không phải từ bên ngoài, mà là từ trong dạ dày của tôi. Khốn nạn thay, đây không phải “đi nhẹ”, mà là “đi nặng”. Thôi bỏ mẹ con rồi! Ban này nhúng thối gà chưa kỹ đây mà! – Tôi tái mặt. Và tới lúc này, Linh mới lên tiếng:

-Lâu quá Tùng không đèo mình nhỉ? Tùng nhớ ngày trước đèo mình qua lăng Bác không?

Lãng mạn đẩy em ơi, nhưng bây giờ đéch hợp tí nào! – Tôi đáp khe khẽ như cố ngăn cái bụng mình nặng thêm:

-Ừ...ừ...

-Không biết giờ người ta còn cho đi xe đạp vào lãng Bác không nhỉ? Hồi lớp 9, bọn mình thường ra đấy chơi, đúng không?

Tôi khịt mũi, cố gắng điều hòa nhịp thở. Tôi bắt đầu cảm thấy nặng nề hơn, đũng quần như đeo quả tạ nặng năm ký. Tôi thở dốc:

-Ừ... ừ... tôi nhớ!

Em cười tươi:

-Mình nhớ hồi ấy Tùng đi xe mini Nhật, đúng không? Cái xe ấy giờ sao rồi?

Tôi rẽ xe máy sang phải tiến vào đường mới. Ngay khúc rẽ có một cái ổ gà, xe lại chồm xuống rồi nảy lên. Tôi gần như nín thở vì quả tạ dưới đũng quần giờ đã thành mười ký. Trong thoáng chốc, tôi cảm tưởng hàng chục cái xi lanh loại tiêm phòng cho bò đang đâm vào mông mình, khó chịu vô cùng! Tôi thở ngắt quãng như bà bầu đang đau đẻ, giọng yếu ớt:

-Tr... tr... trượt cá! Hồng! Cho... cho thăng em họ!

Tôi chẳng hiểu tại sao em kể chuyện cũ, mà tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ mong con đường phía trước đừng có ổ gà hay nắp hố ga nữa, dính vài phát chồm xuống nảy lên nữa là có án mạng! Linh cười tươi, chẳng thèm để ý đầu tôi chảy đầy mồ hôi, dù là đang giữa mùa đông. Lát sau, em lại nói:

-Ồ, tự dưng mình kể chuyện ấy làm gì nhỉ? Chắc mình say rồi! Đừng để ý nhé! Đạo này mình gặp nhiều chuyện quá! Ông Trung ấy mà... trông vậy thôi, ổng bừa bộn lắm! Ổng quen đi phượt rồi, tính cách bừa bãi, mình nói mãi chẳng chịu nghe. Hồi trước, mình cứ tưởng ông ấy hiền lành, ai dè cũng gia trưởng lắm! Lấy con nhà gia trưởng khổ lắm, Tùng thấy đúng không? Ổng con một mà...

Linh cứ tiếp tục huyền thuyên về chàng người yêu của em. Em nói nhiều khủng khiếp! Luẩn quẩn mỗi cái chuyện gã người yêu sống bừa bãi, em nói không ngừng nghỉ. Mà mỗi lần nói xong một đoạn, em lại “Tùng thấy đúng không”, thành ra tôi phải mở miệng đáp lời. Chó chết là khi nói, cái bụng của tôi càng thêm nặng, đũng quần giờ nặng như quả tạ hai mươi ký:

-Ừ...ừ... tôi thấy... ui... ui... cứ từ từ giải quyết... ui...

Mấy tiếng “ui” là tôi đang nín thở. Lúc đang dừng đèn đỏ, tôi phải nhồm người lên, hai chân khép lại, nắm đầu ngón chân cào để giầy liên hồi. Trời ơi, cuộc hẹn của con sao lại biến thành thế này? Đừng có ra! Đừng có ra! – Tôi thở phà phà. Trong khi đó, Linh vẫn nói như chẳng có chuyện gì xảy ra:

-Mà khổ cái nữa là ông Trung không biết nấu ăn. Hôm trước mình nhờ ổng luộc rau thôi mà cũng không làm được. Ổng được chiều từ bé rồi mà, có biết làm cái gì đâu! Mà Tùng biết nấu ăn không vậy?

Lúc này, tôi thở còn khó chứ đừng nói là mở miệng phát ngôn. Bằng một nỗ lực tuyệt vời, tôi thít cơ mông gồng cơ đít, sau trả lời:

-Có... có... biết!

Giọng nói của tôi giờ mong manh như dây đàn căng hết cỡ mà chỉ cần chạm nhẹ vào là mọi thứ... tóe tòe loe. Linh nhận ra điều ấy, em hỏi:

-Tùng sao thế? Sao đổ mồ hôi nhiều thế?

-Mình... say... – Tôi đáp.

-Thế à? Thế dừng xe lại nghỉ đã, đi kiểu này nguy hiểm lắm!

Em dừng xe để giết tôi à! – Tôi muốn gào lên. Dù vậy, điều an ủi là từ đó tới khi về nhà Linh, em không nói câu nào nữa vì sợ tôi mất tập trung. Em nghĩ tôi say thật! Lúc xuống xe, em ân cần hỏi han tôi:

-Tùng đi được chứ? Hay vào nhà mình một tí đã rồi về?

Vào nhà em? Trong đó có nhà vệ sinh! – Tôi sáng rực mắt. Nhưng tôi ngay lập tức từ bỏ ý định, bởi lẽ cơn đau trong bụng tôi khi thoát ra sẽ nổ như bom nguyên tử, chất phóng xạ lan khắp bảy gian nhà ba gian bếp không chừng! Và Linh sẽ biết ngay tôi xạo ke chuyện say rượu. Không được, không thể được! Thà chết oai hùng trước mặt gái còn hơn sống tủi nhục! Tôi hùng hồn đáp:

-Không sao! Mình tự về được!

-Ừ, về rồi nhớ gọi điện ình nhé!

Nói xong, tôi liền đi ngay. Song khốn khổ là tôi không thể đi nhanh vì cơn buồn đi nặng giờ đã như quả tạ trăm ký sắp kéo rách đũng quần. Lỡ xe va phải ổ gà, thảm kịch sẽ xảy ra! Cố lên, chiaki, rồi mày sẽ về được nhà! Cố lên! – Tôi tự nhủ.

Sau hai mươi phút, cuối cùng tôi đã về đến nhà. Chẳng còn dáng điệu hiên ngang mọi khi, tôi vừa bước vừa ôm bụng, hai chân lúu rúu vào nhau như nàng dâu ngày đầu về nhà chồng, như gái còn trinh lần đầu đi nhà nghỉ. Thuyết tương đối khó hiểu sao? Albert Einstein khó hiểu sao? Đây này, thuyết tương đối đây này! Với tôi, đường tới nhà vệ sinh giờ còn xa hơn cả đường sang Tây Trúc thỉnh kinh. Bước được hai bước, tôi chợt nghe điện thoại rung. Là thằng Choác gọi. Mày bị làm sao? Bị gái đá? Hay bị sốt cao? Không, dù thế nào, mày cũng không thể cản tao tới nhà vệ sinh, tao phải lo cho cái thân tao trước đã, xin lỗi mày! Tôi ngắt điện thoại, tay kia ôm hông mà bước. Nhưng chưa đặt chân vào nhà vệ sinh, điện thoại lại réo. Ai gọi? Là Hoa Ngọc Linh gọi! Tính sao? Sau vài giây nấn ná, tôi bèn trả lời, mắt gần như ứa nước:

-Mình... về rồi nhé!

-Ừ, tại thấy Tùng đi lâu quá! Vậy là về rồi hả?

Tôi uốn éo vặn vẹo người trả lời em:

-Ừ... ừ...

-Hôm nay mình cũng say quá, Tùng đừng để ý nhé! Tí nữa...

Chẳng còn ngôn từ nào đủ sức diễn tả cảm giác của tôi lúc này. Trong niềm căm hận Hoa Ngọc Linh, tôi bèn trả lời gấp:

-Ừ, ừ! Tí mình gọi lại nhé!

Tôi vút quách điện thoại rồi chạy vào nhà vệ sinh, sau đó làm việc cần phải làm. Em giận tôi cũng được, nhưng em đâu có biết vì tật nói nhiều của em, suýt chút nữa đời tôi biến thành thảm kịch?

Và đó cũng là đầu tiên, tôi thấy Hoa Ngọc Linh rất đáng ghét. Thật!

23. Chương 23

Công cuộc của cảm Hoa Ngọc Linh của tôi không giới hạn trong học đàn, nấu ăn hay chuyện khó nói liên quan tới nhà vệ sinh. Năm ba đại học, Linh ngày càng trưởng thành, còn tôi cứ chạy theo sự trưởng thành của em trong một hành trình dai dẳng chẳng có hồi kết. Ngắn ấy thời gian là vô số chuyện hài hước khác mà mỗi dịp nhậu nhẹt với mấy thằng bạn, khi đã ngà ngà say, tôi lại kể cho chúng nó nghe. Nhưng ở đây, tại quán café này, tôi không kể nữa bởi với Linh, những câu chuyện ấy quá dài dòng và nhảm nhí. Và lại, phương châm sống của tôi là “không nên để phụ nữ biết tất cả”, he he!

-Thế hóa ra hôm ấy không phải là Tùng say à? – Linh cười nắc nẻ, em chẳng ngờ câu chuyện của nhiều năm trước có nội tình “bốc mùi” như vậy – Chơi liêu thế? Không sợ hy sinh giữa đường à?

-Thà vậy còn hơn! – Tôi nói – Chứ vào nhà Linh giải quyết thì giờ không có chuyện ngồi đây tán phét đâu!

Linh ôm miệng cười, gương mặt đỏ lựng. Mỗi lần em biểu hiện như thế, bạn biết đấy, lòng tôi lại tiếc nuối. Tiếc vì gò má hồng kia chưa từng thuộc về mình, tiếc vì sau buổi café này, sẽ rất lâu nữa tôi mới lại thấy nụ cười của em. Sự tiếc nuối chỉ như sợi chỉ mong manh buông xuống tâm trí tôi, nhưng lại là một sợi chỉ kéo dài trong nhiều năm liền và không hề bị đứt. Phải, sau ngày ra trường, kiếm việc, làm việc, tôi vẫn không thể quên cô gái mà mình từng theo đuổi. Bạn có thể gọi tôi là thằng bi lụy và tôi không phản đối. Nhưng khi bạn đặt cược tâm hồn mình vào một sự vật, sự việc mà kết quả không được như ý muốn, cảm giác thất bại cứ đeo bám bạn mãi. Nhất là với thằng hiếu thắng trong mọi vấn đề như tôi, nó lại càng khó quên.

-Nhưng Tùng ghét mình không phải vì mấy chuyện ấy chứ? Chắc phải có lý do khác!

Tôi gật gù xác nhận em nói đúng. Phải, mấy chuyện hài hước kể trên chỉ là một cốc café nâu – có đầy đủ vị đắng pha lẫn vị ngọt của sữa. Người ta có thể uống cốc nâu vào mọi mùa, mọi thời tiết và mọi tâm trạng. Nhưng một ly café đen chỉ toàn nỗi buồn lại khác. Với tôi, vị đắng ngắt của nó hoàn toàn lệch pha với trời chiều trở nắng đẹp, với tâm trạng phơi phơi niềm vui hay một buổi trò chuyện cùng người quen cũ mà đã lâu chưa gặp. Không, tôi sẽ không kể chuyện buồn, không nhắm nháp vị café đen, dù cho Linh thúc ép tôi thế nào đi chăng nữa.

Thấy tôi không trả lời, Linh cũng im lặng, nhưng nó không có nghĩa là em đã ngừng hỏi. Một cách âm thầm và lặng lẽ, em dẫn dụ tôi bằng một câu hỏi khác:

-Đạo này Tùng còn vẽ nữa không?

-Vấn! – Tôi đáp.

-Đi làm thế mà còn dư thời gian vẽ? Không mệt à?

-Ồ thì cũng mệt lắm. Nhưng mỗi tối cố một tí, ngủ ít hơn một tí, có gì café bù lại.

Linh mỉm cười:

-Làm thế hại người lắm. Tùng coi mặt mình xem, già khọm ra kìa!

Nghe em nói, tôi liền quay ra nhìn cửa kính của hàng café. Kính tuy không phải gương nhưng cũng hiện ra một phần gương mặt tôi. Đọc báo tôi thấy đủ thể loại phân tích cái giá của đam mê, nào bạn trả giá thể nọ, nào bạn trả giá thể chai. Đại khái là ông tác giả nào cũng vẽ ra mấy thứ to tát khoa trương, như thể sắp sánh vai với cuốn sách “Cổ Học Tinh Hoa” không chừng. Nhưng rốt cục thì chẳng thằng cha nào đề cập khuôn mặt của thằng theo đuổi đam mê ra làm sao. Mặt tôi đây: gầy gò, hốc hác, đôi mắt thâm sì và... tóc bạc. Bạn đừng vội lắm bầm “Đan Mạch thẳng chém gió, mới hai mươi ba xuân xanh, bạc cái đầu thầy mày à?”. Là thật đấy! Đầu tôi rất lắm tóc bạc, có những sợi trắng như cước, những sợi nữa đen nửa trắng – hậu quả của thức khuya quá nhiều. Mỗi dịp ngứa tay, mẹ lại đề đầu tôi xuống sinh ra cảnh dở khóc dở cười “mẹ nhổ tóc cho con”. May là trước khi tới đây, tôi đã cạo râu nên bộ mặt đã bớt thảm hại đi nhiều. Ở thời buổi coi trọng hình thức này, với cái dung nhan này, tôi đi xin việc khó, tán gái cũng khó nốt.

-Đành chịu thôi. – Tôi cười – Nhưng sao Linh lại hỏi thế?

Linh trả lời:

-Đạo này mình có xem lại tranh của Tùng. Tranh đoạt giải ấy! Ngày trước, mình sợ mấy bức tranh ấy lắm! Giờ lại thấy nó đẹp.

Tôi xin phép cắt ngang để giải thích một chút. Hồi đại học, tôi tham gia cuộc thi vẽ hai lần, lần thứ nhất thì các bạn biết rồi, còn lần thứ hai diễn ra vào năm tư. Bức tranh mà Linh đang nói là tranh tham gia cuộc thi lần hai.

-Mỗi tuổi cảm nhận khác nhau nhỉ? – Linh tiếp lời – Nhưng mình nhớ Tùng không hay vẽ như thế, đúng không? Tại sao bức tranh ấy khác vậy?

Tôi gãi tóc cười gượng. Cười không phải vì em hỏi hay, mà bởi em toàn hỏi khó. Suốt bữa café này, tôi chẳng nhớ mình đã bao lần điều đứng trước những câu hỏi khó của em nữa. Và chẳng đợi tôi mở miệng, em đã nói:

-Lúc ấy, Tùng ghét mình lắm, đúng không?

Khi vẽ, tôi thường đưa cảm xúc hiện tại vào bức tranh. Nếu cảm xúc chưa đủ hoặc chưa được như ý muốn, tôi sẽ nghe nhạc. Nhưng có thời điểm ngay cả rock metal cũng không thể giúp tôi thoát khỏi vùng bùn do chính mình tạo ra. Bức tranh tham dự cuộc thi lần hai... phải, tôi đã vẽ nó trong sự căm ghét lẫn thất vọng. Mà nguyên nhân không phải ai khác ngoài Hoa Ngọc Linh. Sau một hồi suy nghĩ, tôi thành thực trả lời:

-Ồ, có, có ghét.

Linh chun mũi cười:

-Nhưng đây là tại Tùng trước, đâu phải lỗi của riêng mình?

-Năm tay cũng được coi là tội lỗi à? Nó đâu khác hồi lớp 7 chứ?

Linh nhướn mắt, đầu khê đung đưa, hai tay đan vào nhau và vòng qua đầu gối. Em đang nhớ những câu chuyện thời tuổi trẻ và đánh giá cẩn thận bằng lý trí của tuổi trưởng thành. Ngẫm ngợi hồi lâu, em nói:

-Khác nhiều chứ! Lớp 7 là trẻ con, còn lên đại học là người lớn, đâu thể như ngày xưa được?

Tôi công nhận em nói đúng. Nhưng sự đúng đắn của em khiến tôi chạnh lòng. Tôi thở phào phù:

-Nhưng Linh đâu có ỉn cơ hội?

Linh mỉm cười. Em chống cằm, hướng đôi mắt ưu tư ra ngoài cửa kính. Tôi cảm giác em không ngắm nghía dòng xe cộ đông đúc giờ tan tầm, hay quan tâm màu tím nhạt nhợt của đêm tối đang chậm chạp bao phủ bầu trời. Nhưng chỉ là cảm giác của tôi thôi, em nghĩ gì có trời biết!

Cốc café của Linh đã gần hết và chỉ còn một ngụm nữa là xong. Em không như tôi – một gã nghiện café có thể uống hai cốc và cũng chẳng còn nhiều thời gian để tán chuyện nữa. Song em nấn ná chưa uống vội mà hỏi:

-Nếu bây giờ mình nói là “có cơ hội đấy” thì Tùng nghĩ sao?

Giọng em nhỏ, đôi mắt em nhìn đi nơi khác như cố ra vẻ mình buột miệng nói bâng quơ. Nhưng tôi biết em nói nhỏ vì sợ ai đó nghe thấy, đôi mắt em thì thoáng lại liếc sang rồi lập tức đảo về vị trí cũ. Linh là người giỏi che giấu cảm xúc. Nếu không phải làm bạn với em từ trước và để ý những tiểu tiết nọ, tôi sẽ nghĩ em đang nói đùa. Tôi im lặng và cố gắng tìm kiếm câu trả lời thích hợp.

Nếu có cơ hội, liệu bạn sẽ cố gắng với tay đến một thứ mà trước đây bạn không thể sở hữu nó?

Nếu có cơ hội, liệu bạn sẽ đến với người mà trước đây không thuộc về mình?

*

* *

Sau vụ ăn sinh nhật đáng nhớ, tôi từ chối mọi lời mời ăn chơi của gã Khủng, đồng thời hạn chế ăn lẩu ở ngoài hàng quán. Khổ nổi tay Khủng thì cứ nghĩ tôi ngại tiếp xúc với gã. Tính gã lại sồn sồn, có gì trong bụng phọt ra đằng miệng hết nên mỗi lần đi café, gã bám bố vào mặt tôi không thương tiếc:

-Chú xem thế nào chứ mỗi lần anh gọi, chú lại tránh mặt là sao? Chú không ưa cái gì thì nói thẳng ra xem nào?

Mỗi lần bị gã truy vấn, tôi chỉ cười xòa và ậm ừ viện cớ nọ lý do kia, tuyệt đối không hở ra một tí gì về sự vụ hôm ăn lẩu. Tôi và gã Khủng chỉ là bạn xã giao, mà trong quan hệ bạn bè xã giao chẳng có chỗ cho bí mật hoặc những chuyện khó nói. Phiền phức ở chỗ gã có tính ham vui, hễ có vụ ăn chơi gì là gọi bạn bè tứ phương, trong số đó có tôi. Mãi khi chia tay nàng Oắt vì mấy cú giận dỗi nhảm nhí (với thằng FA như tôi thì chúng là nhảm nhí), gã Khủng mới thôi rêu tôi. Nghe đâu sau hôm chia tay khoảng ba ngày, gã trốn trong phòng khóc lóc rên rĩ từ sáng đến tối rồi lại gọi mấy thằng bạn sang nhậu cho quên sầu, một thùng Heiniken nguyên tối ấy hết nhẵn. Thất tình mà! Dù vậy, về cơ bản, Khủng là người tốt, thế nên tôi cũng thấp hươg... à nhầm, nâng ly thông cảm giùm gã. Cơ mà tưởng tượng cảnh một thanh niên tập gym to cao cơ bắp nằm trên giường, mặt úp xuống gối khóc lóc vật vã, mồm gào lên “Anh yêu em, Oắt ơi!”, tôi lại thấy hài hước nhiều hơn.

Trở lại chuyện của tôi, từ sau vụ sinh nhật gã Khủng, tôi và Linh gần như không gặp nhau thêm lần nào. Ngay cả trên facebook, chúng tôi cũng hạn chế nói chuyện, thì thoảng lăm mới hỏi thăm nhau vài câu. Sang năm ba, việc học của tôi nặng hơn nên thời gian cho chuyện tán gái lẫn về vời bị rút xuống. Ngoài mấy môn chuyên ngành cực kỳ khó nhằn như Kế Toán hay Đầu Tư Tài Chính, sinh viên phải học thêm môn Triết. Với các bạn chưa học đại học thì tôi có thể mô tả món này như môn Văn thời học sinh: thú vị khi tự mình tìm hiểu và trở nên nhàm chán khi có giáo viên cùng barem “chỉ dẫn”. Thiệt tình, tôi nghĩ nó chỉ nên là môn tự chọn, như thế sẽ tốt hơn là gò ép sinh viên, để chúng nó phải xé sách rồi dầm dúi mang vào phòng thi. Và để sau khi tốt nghiệp, chúng nó sẵn sàng phi cuốn Triết Học cho đồng nát hoặc tệ hơn, xé cuốn sách banh ta lông như một cách trả thù. Suy cho cùng, bao nhiêu năm cải cách của “người ta” rốt cục chỉ giải quyết khâu oai – tức là bề ngoài, chứ bên trong vẫn bài ca cũ “bánh mì Sài Gòn đặc ruột thơm bơ hai nghìn một ổ, ăn vào tắc cổ chết luôn”.

Nhắc chuyện học hành thời sinh viên, không gì đáng nhớ bằng chuyện đồ án. Lụt – một từ quá đỗi quen thuộc với sinh viên. Nó vừa là tính từ, danh từ, động từ và cũng là tiêu đề phổ quát nhất để mô tả về đồ án. Thời gian cho đồ án không hề ít, nhưng chẳng đứa nào chịu làm ngay mà toàn đợi gần hạn nộp (deadline) mới chịu mớ vào. “Lụt”, “Đang lụt”, “Lụt nặng”, mỗi dịp deadline tới gần, dân tình lại treo nó lên khắp Yahoo! và Facebook. Treo như vậy có nghĩa là “tao đang học hành chăm chỉ, không thể đi chơi”, hoặc cũng có nghĩa “tao sẽ đi chơi, nếu thằng nào ném cho tao cái đồ án hoặc làm hộ tao”. Tôi nghiêng về cái về thứ hai nhiều hơn.

Nhưng tiết mục khốn nạn nhất là làm đồ án nhóm. So với chuyện mất nước mất điện giữa mùa hè, món này gây ức chế gấp tỉ lần. Một cách mỹ miều, đồ án nhóm được mô tả là nâng cao kỹ năng hoạt động nhóm, nâng cao khả năng giải quyết tình huống, bla bla bla... Đại khái nó giống chơi game, ba bốn thằng cùng chơi, cùng phối hợp, cùng đi tới chiến thắng. Nhưng học khác game. Trong game, thằng nào cũng cố hết sức để làm bố đời nhưng lại chẳng đem tinh thần ấy vào chuyện học. Bốn thằng làm chung đồ án, bất luận thế nào cũng lòi ra một đứa lười chây thây, phó mặc tất cả cho lũ bạn và chỉ xuất hiện hôm thuyết trình đồ án. Hai thằng còn lại hên xui, hoặc làm quỳnh quáng cho xong nghĩa vụ, hoặc theo chân thằng lười kia. Còn một đứa cuối cùng, chính là tôi đây, phải gánh cho chúng nó. Tuy chẳng chăm chỉ gì cho cam, nhưng tôi không muốn ra trường với học bạ toàn điểm trung bình và yếu. Khốn khổ thay, mỗi lần xếp nhóm, giáo viên thường ném tôi vào một đám toàn thằng tổ tiên con lười, con lười còn chăm hơn chúng nó! Khá một cái là tôi không chửi được vì mặt chúng nó dày hơn bê tông cốt thép, nên ức chế càng thêm ức chế. Điểm môn Đầu Tư Tài Chính của tôi bết bát là do mấy thằng lười kể trên. Lý do hợp tác xã sụp đổ là đây này, khỏi ví dụ đâu xa! Ôn trời, về sau giảng viên cho phép sinh viên tự tìm bạn làm cùng nên tình hình khả quan hơn. Tôi được dịp thoát khỏi đám tổ tiên loài lười. Tôi không cần đưa bạn thông minh giỏi giang, chỉ cần một thằng có trách nhiệm.

Về phần Linh, em cũng bận rộn với việc học hành lẫn yêu đương. Em chẳng đi làm thêm nhưng lại kiếm được tiền nhờ học bổng của trường. Cứ tăng tăng hai tháng một lần, trường lại thưởng em vài trăm nghìn vì thành tích học tập tốt. Thế là em có tiền đi chơi và tiêu vặt. Vừa yêu đương, vừa học tập tốt, con bà nó Xuka phiên bản Việt Nam à? – Tôi tự nhủ. Không phải tôi thần thánh hóa Hoa Ngọc Linh, mà vì mỗi con người chúng ta đều có tài năng riêng. Xung quanh chúng ta vẫn xuất hiện những thằng bạn hay chơi điện tử song học vẫn giỏi, Linh là một kiểu như thế. Em cân bằng được cả chuyện học tập lẫn yêu đương. Những bức ảnh đi phượt của em cùng chàng người yêu vẫn được up đều lên facebook, tay Trung trí thức kia vẫn phang vào mặt tôi hàng chục chiếc bánh GATO. Thằng cha ném nhiều đến mức tôi dần quen vị bánh GATO và bắt đầu thấy ngán. Linh đã có người yêu, tôi chấp nhận điều đó và... rút lui. Giống hồi cấp hai, khi Linh cặp với thằng Gà, tôi cũng không can dự. Trái tim em đậu ở cảnh nào, tôi không rung cành đấy, chỉ đợi khi trái tim ấy bay đi, tôi mới đuổi theo. Đó là cách sống, cách nghĩ của tôi.

Nhưng sự im lặng giữa tôi và Linh không kéo dài mãi. Khoảng cuối tháng ba, em chủ động bắt chuyện nhiều hơn. Mỗi tối, thay vì về và làm đồ án (đợt ấy nhiều đồ án tấp vào mặt nhiều như mẹ tát con), tôi phải nghe Linh tâm sự. Em kể lể chuyện con gái phức tạp, học hành khó khăn, sau rút lại quanh về gã người yêu – chủ đề này chiếm thời lượng phát sóng nhiều nhất. Ru ngủ đàn ông rất dễ, phụ nữ chỉ cần làm một trong hai việc: dẫn thằng đó đi mua sắm hoặc kể chuyện cho nó nghe. Tôi yêu Linh, song nghe em kể lể, tôi phát nản. Tôi đâu thích nghe chuyện đi phượt của em với người yêu hay chuyện thằng cha đó nấu ăn dở tệ?! Hay em cũng có thú vui phân phát bánh GATO giống gã người yêu em? Bi hài là tôi không thể trả lời qua loa chiếu lệ, làm thế em sẽ biết ngay.

“Tuần trước mình với ông Trung đi ăn cùng hội bạn của ông ý

Ông ấy hễ rượu vào là nói nhiều lắm ý >.

Mà lại uống nhiều nữa chứ

Hôm vừa rồi mình có nhắc

Ông ấy chẳng chịu nghe, cứ bảo “đàn ông phải thế”

Thế là cãi nhau

Chán lắm

Chẳng lẽ chia tay?”.

Thời cơ là đây! Đổ dầu vào lửa đi mày! Khích đều mạnh lên! – Con quỷ trong người tôi thì thâm bên tai. Thực tình, nhìn mấy bức ảnh trên facebook của Linh, thấy gã Trung trí thức cười toe toét hơn hở, tôi lại lộn ruột. Nhưng nghĩ quanh nghĩ quẩn chán chê, tôi trả lời (trong sự buồn ngủ):

“Cứ từ từ xem nào

Đàn ông rượu chè là bình thường

Cứ từ từ khuyên bảo

Rồi hấn sẽ từ từ khắc phục

Dọa nó là nếu không bỏ thì cấm vận

Cho vui chơi với hai tay suốt đời luôn

Nó nghe ngay >:).”.

“Nói năng nham nhở thế à? Muốn ăn tát hả? >

Nhưng mà lão Trung bảo thủ lắm

Nói kiểu gì bây giờ?

Ai chả biết đàn ông là uống?

Nhưng uống vừa vừa thôi chứ

Uống lắm nói nhiều, đau đầu lắm TT

...”.

Linh nói dài, đại khái gã người yêu của em hễ uống rượu là lảm lòi và làm em đau đầu. Còn tôi díp cả mắt với màn kể lể của em. Sau cùng, để ngăn em nói thêm và có thời gian làm đồ án, tôi bèn chốt hạ:

“Nói nhẹ nhàng thôi là nó nghe

Cứ lựa lời là được

He he

Cứ rót mật vào tai nó là nó phải nghe

Đừng quên cấm vận! >:).”.

“Đánh đấy, không đùa đâu! ><>

Vậy đó, tôi vừa đóng vai ông tổ trưởng tổ hòa giải dân phố. Bạn có thể gọi tôi là thằng rởm đời hoặc bốc phét, tùy cách nghĩ của bạn. Tôi cũng tự nhận mình không phải loại người cao thượng, chỉ là tôi không muốn Linh khó nghĩ. Tôi không muốn thấy em buồn, đơn giản vậy thôi. Vả lại nếu dùng thủ đoạn chiếm đoạt một thứ, nó sẽ bị người khác chiếm lại bằng chính thủ đoạn ấy. – Tôi tin là vậy.

Dù thế, quan hệ giữa Linh và gã Trung trí thức ngày một xấu. Tôi nghe nói anh ta đã bỏ cái tật rượu vô lăm lờ, nhưng chẳng rõ tại sao hai người lại chia tay. Quan hệ đôi lứa rất phức tạp và dĩ nhiên thằng FA như tôi không thể hiểu. Mãi sau này, Linh mới kể cho tôi nghe là khúc mắc chuyện cưới xin. Phụ nữ là vậy. Họ quan tâm bạn, muốn sửa đổi bạn, nhưng không có nghĩa họ muốn sống trọn đời với bạn. Bởi đó là sự độc đoán đặc trưng của nữ giới. He he!

Tới khoảng tháng 4, lúc vào facebook, tôi nhận ra phần relationship (quan hệ) của Linh đã chuyển sang single (độc thân), trên tường cũng ghi mấy câu status kiểu buồn chán rồi vài đứa bạn nhảy vào an ủi. Tôi bèn chat với em ngay:

“Sao thế

Cô với lão Trung lại làm sao rồi?”

“Chia tay rồi”.

“Hả?

Sao lại chia tay?”

“Không hợp thì chia tay thôi :)”

Ở thời điểm ấy, em không muốn nói rõ ràng. Tôi cũng chẳng cần vặn thêm, chỉ đề nghị:

“Mai café không?”

“Ừ, đèo mình nhé?”

Thấy em và Trung chia tay, tôi khá... mừng. Nghe hơi khốn nạn, nhưng thật. Gần một năm ăn bánh GATO, tôi không mừng mới lạ. Tuy nhiên, vì đã học được bài hoang tưởng trong yêu đương nên tôi không vội vã hay hy vọng nhiều. Thời nay người ta nói chia tay rồi quay lại với nhau dễ như trở bàn tay. Và lại, đây là tình đầu của Linh, chia tay xong hẳn em không buồn phiền cũng hệt hẵng. Nên chờ thêm thời gian nữa, tốt hơn. – Tôi nghĩ.

Tôi đã suy tính đúng. Linh mất khoảng một tháng để cân bằng lại cuộc sống. Vì chuyện tình cảm, thành tích học tập của em sa sút và đó là lần đầu tiên em mất học bổng. Nhưng em kiên quyết không quay lại với anh chàng Trung trí thức nọ dù anh ta đã năn nỉ (tôi nghe được chuyện này từ nàng Oắt). Điều này làm tôi vừa vui lại vừa sợ. Vui vì em đã dứt tình cũ, sợ vì tính cách của em. Khi đặt dấu chấm ột mối quan hệ, Linh sẽ không nín kéo hay nghĩ về nó thêm lần nữa. Dấu chấm của em là chấm hết chứ không phải ba chấm hay chấm phẩy. Tôi đã nghĩ chuyện tỏ tình, nhưng nghĩ đến tính khí của em, tôi lại chùn bước.

Tôi có đem chuyện này kể cho thằng Choác và thằng Xoạch. Lần này chúng nó không lên kế hoạch nọ chiến lược kia nữa mà bảo tôi tấn công ngay. Thằng Xoạch nói:

-Hãy! Chú cứ đánh cho anh! Không phải xoắn, anh sẽ ở nhà lập đàn cầu may giùm chú!

-Rủ nó đi chơi đâu đấy rồi nói. – Thằng Choác động viên – Chờ đợi đủ rồi, ông ạ! Bọn tôi cũng rách ruột với ông lắm!

Tôi thấy vui vì có hai thằng bạn khua chiêng gõ mõ cổ vũ. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy lo lắng. Trong mắt Linh, tôi là bạn. Khi một đứa bạn tỏ tình, em sẽ phản ứng ra sao? Tôi đem chuyện này kể cho thằng Choác, nó tặc lưỡi:

-Thì trước khi tao với mày yêu nhau, chúng ta đều là bạn, đúng không? Hồ hồ! Ồi! Đừng bóp cổ tao! Ặc... mày nghĩ thoang thoang đi. Tỏ tình được thì được, không được thì thôi, sao mày lẩn tẩn mãi thế? Ông hiểu thằng quá ông ạ! Không được nó thì bọn tao giới thiệu ày con khác. Thiếu gì gái chứ?!

Thằng Choác nói đúng, tính hiếu thắng của tôi còn lan sang tâm tư tình cảm. Tôi không muốn mình thất bại trong lần đầu tiên mở miệng tỏ tình. Vì sợ thất bại nên tôi mới lùng khùng, kéo dài mối quan hệ với Linh suốt chín năm... không, tới thời điểm này là mười năm và những tháng đầu tiên của năm thứ mười một đã bắt đầu chạy. Thời gian quá dài và tôi phải tự vấn lại bản thân mình, tình cảm của mình.

Tôi đối với em thế nào?

Em với tôi là gì?

Mười năm đợi chờ liệu có quá dài?

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tôi cũng đưa ra chính kiến. Do hiếu thắng, tôi đã kéo dài câu chuyện suốt mười năm. Nhưng vì hiếu thắng, tôi quyết không để nó dài thêm nữa. Tôi muốn nó kết thúc vào dịp hè, mùa của nắng, mùa của những chuyện tình cảm tuổi học trò. Khởi đầu từ đâu, kết thúc ở đây là tốt nhất.

Vào một chiều chủ nhật tháng 7, tôi đi chơi cùng đám bạn của Linh. Hôm đó là sinh nhật nàng Oắt. Cô này tính dễ chiều nên tổ chức sinh nhật không nhiều khê, chỉ đơn giản là xem phim, ăn uống rồi cà phê cà pháo là hết vị. Một điều không thể phủ nhận là từ ngày thanh niên tập gym tên Khủng biến mất, không còn cái miệng choang choáng hay phát ngôn ngô nghê của gã, những buổi vui chơi xẹp xuống hẳn. Tám đứa đi chơi thì quá nửa dán mắt vào điện thoại, mấy đứa tụm thành nhóm nhỏ kể chuyện gì có trời mới thấu. Cả tôi và Linh đều chán cảnh này nên đứng dậy về trước. Chúng tôi có điểm chung là sợ những buổi trò chuyện mà chỉ toàn những tiếng cười vô nghĩa trước màn hình điện thoại. Quan trọng hơn, có mỗi tôi với em, nói chuyện sẽ... dễ dàng hơn. Khử khử!

Trên đường về, tôi đi xe với tốc độ vừa phải để kéo dài thời gian. Vả lại đi chậm có cái hay của đi chậm, bởi tôi có thể ngắm nhìn gương mặt Linh qua gương chiếu hậu. Tin tôi đi, hãy lắp gương chiếu hậu vào xe máy, vừa an toàn, vừa không bị cá vàng hỏi thăm, vừa ngắm được cô gái ngồi ở yên sau, vừa đá hình các cô em xinh tươi trên đường mà không sợ lộ. Biết bao ích lợi! Quay lại chủ đề, tôi ngắm Linh, còn Linh thì cứ nói mãi về bộ phim vừa xem, quán café ban nãy và sự thất vọng của em về đám bạn chỉ biết chúi mũi vào điện thoại. Tôi chẳng quan tâm, chỉ “ờ” cho có.

-Dạo này đi chơi chán quá! Mấy đứa chúng nó cứ bấm bấm cái điện thoại, bực cả mình! Có khi mình phải bảo Oắt quay lại với Khủng thôi, chứ thế này khó chịu lắm!

-Ờ, ờ...

-Mà mình thấy cái Oắt hợp với Khủng đấy chứ. Sao chúng nó chia tay được nhỉ? Này, có để ý facebook của Khủng không? Dạo này hẳn hay đăng mấy cái status chán đời lắm, mặt mũi thì đầy râu ria, trông ghê chết! Lại còn up liên tục ảnh rượu bia nữa!

Tôi cứ gật gật cho qua chuyện. Oắt là một cô gái tốt, dù hơi đanh đá, nhưng thiệt tình tôi phải mời nàng ta ra chỗ khác. Giờ trong đầu tôi chỉ nghĩ đến Linh, Hoa Ngọc Linh, không ai khác! Tôi phải nói điều gì đấy với em. Phiên nổi đường đông, xe cộ cứ dí sát nhau như thể bàn dân thiên hạ cứ hống hót lời tỏ tình của tôi. Mấy bố xê ra chỗ khác, để con làm việc! – Tôi bèn đi chậm hơn, canh me lúc đèn tín hiệu chuyển màu đỏ và dừng xe ở một chỗ cách xa dòng xe đông đúc. Bằng đầu óc của một thằng học văn dốt nát, tôi mở bài khá tệ hại:

-Nóng quá nhỉ!

Linh không trả lời. Đang tháng 7, trời không nóng thì chẳng lẽ có tuyết? Cơ mà lưng tôi bắt đầu nóng rực, đầu óc dần mất bình tĩnh. Tổ sư, cảm giác tỏ tình chẳng khác gì tử tù sắp bước lên dàn máy chém. Tôi hít một hơi rồi nói tiếp:

-Đầu tháng có cuộc thi vẽ, tôi đang muốn tham gia.

Cái này thì hấp dẫn hơn chuyện nắng nóng. Linh hỏi ngay:

-Thật hả? Cuộc thi ở đâu vậy?

-Ở diễn đàn tôi tham gia. Chỉ chỗ ấy mới chấp nhận những bức tranh của tôi. Giải thưởng lần này lớn lắm. Nhất 16 triệu, nhì 8 triệu, ba là 3 triệu.

-Nhiều thế? Tham gia đi! Nhưng Tùng có chắc sẽ đạt giải nhất không?

Tôi nhún vai:

-Nhiều thằng quái vật vẽ đẹp hơn tôi. Nhưng nếu được giải ba cũng không tệ.

-Cố gắng lên! Nếu được giải thì nhớ khoe mình nhé! Mình dễ tính lắm, nộm bò khô hoặc miến trộn là được rồi!

Tôi lắc đầu:

-Không. Nếu có tiền, tôi sẽ dùng vào việc khác, ăn uống làm gì?

Linh xụ mặt:

-Èo! Kì bo thế! Có tiền mà không khao bạn bè à? Muốn mình trù ẻo cho hết đoạt giải không?

Tôi đáp lời:

-Vì nếu có tiền, mình sẽ tặng quà cho Linh...

Đúng lúc ấy, đèn giao thông chuyển màu xanh, hàng trăm chiếc xe rồ ga và Linh không nghe được lời tôi nói. Em nhồm người lên hỏi:

-Hả? Tùng nói gì cơ?

Thực tình, để thoát ra câu vừa rồi, tôi đã dồn toàn bộ can đảm lên thanh quản. Suốt năm cấp hai, tôi xưng mày tao chí tở với Linh, lên đại học thì toàn gọi là “cô”, để tới bây giờ, khi đối diện em và gọi tên em, tôi lại thấy ngượng nghịu vô cùng. Giá như là tiếng Anh với đại từ nhân xưng chỉ có “I” và “you”, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Nhưng đây là tiếng Việt, là thứ ngữ pháp thể hiện thái độ người nói qua đại từ nhân xưng. Đan Mạch, rắc rối quá! – Tôi chửi thầm.

Nhưng tôi quyết không để mọi chuyện trôi đi chỉ vì tiếng ồn của xe máy như phim. Đây là cuộc sống của tôi và tôi phải tỏ tình. Đợi đến khúc đèn đỏ thứ hai, Linh hỏi tôi:

-Ban nãy Tùng nói gì đấy?

Tôi đáp lời:

-Mình nói nếu có tiền, mình sẽ tặng quà cho Linh.

Qua gương chiếu hậu, tôi có thể nhìn rõ gương mặt của Linh. Em nghe thấy lời tôi nói, em biết tôi đã thay đổi cách xưng hô. Song em chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên hay ngượng ngùng, chỉ hỏi tiếp:

-Sao phải làm thế?

Tôi hít vào, thở ra; cuối cùng, cái cần đến đã đến. Ban đầu, tôi hơi lưỡng lự, nhưng rồi sự hiếu thắng đã thôi thúc tôi phải mở miệng:

-Nếu mình bảo là vì mình thích Linh thì sao?

Đường phố vẫn ồn ào tiếng xe máy, tiếng ô tô, nhưng tôi biết Linh đã nghe rõ câu trả lời của tôi. Bởi vì em không hỏi lại. Bởi vì em... im lặng. Trong mắt em, tôi là thằng bạn ngồi cùng bàn hồi cấp hai, một thằng chọi con ham mê điện tử hồi cấp ba, một anh chàng hay rủ em đi café hồi đại học. Và khi cái thằng đó mở miệng tỏ tình, em có cảm giác khó xử, âu cũng bình thường. Tuy nhiên, em im lặng lâu quá nên tới khúc đèn đỏ thứ ba, tôi bèn “gợi ý”:

-Mình vừa nói rồi đó.

Linh chỉ “Ừm” một tiếng, rất khẽ, như thể cơn gió thoảng qua tai tôi và rồi em lại im lặng. Thà em cười hay nói “Mày đùa bà à?” còn đỡ. Đằng này, em cứ im lặng như thể tôi đã làm em tổn thương sâu sắc. Thôi ngu rồi, nói sai chỗ nào đây? – Tôi lẩm nhẩm lại lời tỏ tình của mình, cố gắng tìm ra điểm khiếm khuyết. Trong lúc tôi còn mải phân tích chữ nghĩa, Linh chợt cười rộ:

-Thì mình cũng thích Tùng mà!

-Hả? – Tôi hỏi lại.

-Thì mình bảo mình cũng thích Tùng. Thích nhau thì mới thành bạn được, đúng không?

Cái đ...! – Tôi lẩm bầm. Nói như em thì chẳng hóa ra tôi và thằng Choác mến thương nhau mà thành bạn bè lâu năm hả? Nghe gai cả người! Tôi liền nói:

-Không, không phải tình đồng chí kiểu đó! Mình thích Linh kiểu khác, tức là trên mức “thích” ấy!

-Tại sao lại thích? – Linh hỏi.

Câu hỏi này y hệt câu hỏi thời cấp hai. Nhưng tôi không thể trả lời như thời ấy: vì em xinh, học giỏi và nhà giàu. Tôi yêu em vì một lý do: sự tồn tại của em làm tôi biết yêu. Đơn giản vậy thôi. Tất nhiên, tôi không thể phát ngôn những gì mình nghĩ mà phải lược đi những yếu tố sến sẩm:

-Thích là thích thôi. Sao phải có lý do?

Tôi không trả lời trực tiếp nhưng thông điệp rất rõ ràng, tôi muốn làm bạn trai của Linh. Trước vấn đề này, em tỏ thái độ bằng cách tiếp tục im lặng. Tôi nôn nóng:

-Mình có cơ hội chứ?

Linh vén những sợi tóc vương trên mặt, em cười:

-Mình chưa bao giờ nghĩ chuyện đó cả.

-Không có cơ hội nào à? – Tôi thất vọng.

-Ừm... thực ra... nếu Tùng đoạt giải vẽ, mình sẽ nghĩ lại. Tùng định tặng mình cái gì đó à? Đoạt giải đi đã!

Bụng tôi như có trống đánh chiêng khua rộn rã. Phải, tình yêu nào mà chẳng có thử thách? Nếu Linh muốn tôi chứng tỏ tài năng của mình xứng đáng với em, tôi sẽ làm. Tôi không biết chơi đàn, nấu ăn hơi kém, nhưng vẽ thì được. SONG để chắc chắn, tôi hỏi em thêm lần nữa:

-Thật hả? Sẽ nghĩ lại thật hả?

-Ừm, mình sẽ nghĩ lại. – Linh gật đầu.

Khỏi phải nói lúc đó tôi vui sướng cỡ nào. Niềm vui đồ ải học còn khướt mới sánh được với niềm vui này. Cuối cùng, sau ngần ấy năm, Linh đã cho cơ hội. Và dĩ nhiên, tôi sẽ không để nó vượt khỏi tầm tay. Vẽ ư? Không chỉ là giải ba, không chỉ có mỗi 3 triệu! Phải hơn thế! – Tôi tự nhủ.

Ngay tối hôm ấy, tôi lao đầu vào vẽ, dồn toàn tâm toàn sức cho cuộc thi. Những bức tranh phác thảo đầu tiên lần lượt ra đời. Chúng không khác gì so với đám tranh mà tôi từng vẽ. Nhưng tôi cảm thấy không hài lòng. “Không khác gì” nghĩa là tôi chưa cố gắng, chưa tiến bộ được chút nào. Tôi vò nhàu những bản vẽ phác thảo, đọc thêm sách tham khảo và cố gắng học hỏi những bức vẽ trên mạng. Nếu chỉ vẽ như hiện tại, tôi không thể giành giải ba chứ đừng mơ giải nhất. Nói thêm một chút về cuộc thi. Diễn đàn tôi tham gia là diễn đàn lớn, rất nhiều người truy cập và có nhiều nhà tài trợ, thế nên khi họ tổ chức cuộc thi, giải thưởng không hề nhỏ. 16 triệu, một con số vừa đủ để thu hút mọi gã đang hoạt động cả trong lẫn ngoài diễn đàn. Tuy chỉ là cuộc thi cho dân không chuyên, nhưng trong đám không chuyên này có hàng tá con quái vật sở hữu trình độ hơn cả dân mỹ thuật chính cống. Không có chuyện nhường nhịn trong cuộc đua tới giải thưởng 16 triệu. Ba tháng là thời hạn; chiến đấu và chiến thắng, đó là tất cả.

“Thế giới của bạn” – chủ đề cuộc thi là thế. Ít nhất, nó cũng không mông lung như chủ đề của lần thi thứ nhất. Sẽ là fantasy – sở trường của tôi, nhưng làm sao để fantasy thể hiện được tâm hồn mình? Nhưng làm sao mà khi người khác nhìn vào, họ sẽ hình dung ra thế giới trong tư tưởng của tác giả? Nói tới đây, tôi mới thấy... khó. Có những độ tuổi, có những thời điểm mà chỉ khi đó, người ta mới nhìn thấy chính mình. Tôi còn quá trẻ để vẽ được một thứ như thế.

SONG tôi không nản. Suốt mùa hè, tôi dành phần lớn thời gian bên máy tính, bút vẽ và giấy. Những bữa cơm trở thành gánh nặng vì tôi cảm thấy chúng quá mất thời gian. Lắm lúc mẹ chửi tôi như tát nước vì tội bỏ bữa song tôi mặc. Những buổi café cũng được hạn chế bởi khi ấy, tôi không chia sẻ ý tưởng cho ai, kể cả bạn bè như thằng Choác (một sai lầm). Ngay cả với Linh, tôi cũng không rủ em đi café nữa. Tôi muốn có giải thưởng, muốn có một dấu mốc đáng nhớ cho cuộc đời và hơn tất cả, để chứng tỏ với Linh rằng tôi có thể thực hiện lời hứa của mình. Dù vẽ chưa đâu vào đâu nhưng tôi bắt đầu mơ tặng em cái nọ cái kia. Thỉnh thoảng, khi quá mệt và không thể vẽ tiếp, tôi lại chat với em:

“Đang bí quá

Năm nay cái đề khoai vãi

Mình vẽ nhiều lắm rồi

Nhưng chưa ưng ý bức nào cả”

Tôi nói với em khá nhiều. Vẽ được cũng nói, vẽ chưa được cũng nói. Mỗi lần như thế, Linh đều động viên:

“Ừ, cố gắng nhé ^^”

Và tôi không hề biết rằng đó là một dấu hiệu.

Cho đến giữa tháng 9, tức là năm tư đại học, khi mà dư âm mùa mưa chưa kết thúc, tôi đã hoàn thành tác phẩm của mình. Bức tranh đó là câu chuyện tiếp nối của bức tranh ở lần dự thi đầu tiên. Phía sau cầu thang đá dẫn lên bầu trời là thiên đường thực sự dành cho cô bé và cậu bé nọ. Tôi không thể tả bức tranh chi tiết bằng chữ nghĩa vì nó quá dài, nhưng đại thể, nó là tập hợp từ hàng trăm bản vẽ khác nhau. Có những bức do tôi nghĩ ra, có những bức vay mượn ý tưởng; tôi tập hợp chúng lại, chỉnh sửa từng chi tiết một và tạo nên thế giới fantasy của riêng tôi, của những điều mà trí tưởng tượng thời thơ bé từng mơ ước. Ngay khi hoàn thành nó, tôi gọi ngay cho Linh. Tôi muốn em là người đầu tiên chiêm ngưỡng bức tranh. Tôi không nghĩ em sẽ thích nó hoàn toàn, nhưng chắc chắn có ấn tượng. Tôi tin vậy.

Phải, tôi đã tin như vậy.

Cho đến khi tôi vào facebook, vốn chỉ định gọi Linh chat cùng. Nhưng như một thói quen khó bỏ, tôi lại log vào facebook của em để xem status mới, ảnh mới. Và ở đó, tôi nhận ra phần relationship của em đã thay đổi từ một tuần trước. Không còn single nữa, mà là một hình trái tim hồng hồng với cái tên lạ hoắc của một thằng con trai. Phía dưới là một loạt những ment của bạn em vào chúc mừng và trêu chọc.

Suốt một tuần ấy, em chẳng nói với tôi rằng em đã có bạn trai mới.

Và suốt một tuần ấy, tôi cố gắng hết sức để hoàn thành bức tranh. Tôi không vào facebook. Tôi không biết gì cả.

Dù vậy, tôi vẫn gọi Linh:

“Café không?”

Mình vẽ xong rồi

Muốn xem tranh chứ?”

Và em vẫn trả lời tự nhiên, hoàn toàn không đề cập về việc mình có bạn trai mới:

“Có chứ ^^”

Vẫn quán cũ chứ gì?

Không cần đón mình đâu

Cứ ra trước đi”

Như lời em nói, tôi phóng xe ra quán café, chọn một chỗ kín đáo với cốc đen lơ lửng mà đắng ngắt. Trước lúc em đến, tâm trí tôi như cái đu quay đã cũ nát đang chuyển động chậm rãi, quay tới đâu kêu lạo xạo tới đó. Tôi mong cái relationship kia chỉ là trò đùa, bọn thanh niên hay chơi món này để tung hỏa mù câu like và ment. Rồi tôi lại nghĩ về câu trả lời của em ban nãy. Em không cần tôi đèo, vậy là gã bạn trai mới sẽ đèo Linh tới đây, xem qua loa bức tranh của tôi, khen vài câu xã giao rồi nói những chuyện chỉ em và hắn mới hiểu? Hay em lại mang tới một bất ngờ như vụ tặng mũ len hồi năm hai đại học? Hồn loạn, đầu óc tôi chỉ có hỗn loạn.

Nhưng khi em xuất hiện ở cửa ra vào, dáng vẻ bình thường và không – đi – cùng – bạn – trai, tâm trí của tôi mới bình thường trở lại, như một nùi chỉ rối vừa được tháo gỡ. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện học hành năm tư, chuyện công việc sau khi tốt nghiệp, số môn mà mỗi đứa còn nợ. Suốt cuộc đối thoại, tôi cứ nhóng mắt về phía cửa ra vào để chắc chắn không có gã nào bước vào và tự xưng là bạn trai của Linh. Em cũng không hề đề cập câu chuyện trên facebook, như thể tôi không quan tâm thì càng tốt.

Dông dài mãi, cuối cùng tôi cũng cho em xem bức tranh của mình. Linh nhìn nó hồi lâu rồi cười:

-Đẹp đấy chứ! Chắc phải được giải đấy!

Em cười thật tươi, và tôi thật đau. Bởi sau cái cười ấy, em cúi xuống trả lời tin nhắn và chăm chú như không muốn rời mắt khỏi màn hình điện thoại. Tôi nhớ mấy tháng trước em còn tỏ vẻ khó chịu với những đứa hay xài smartphone khi đi café, nhưng giờ em hành động như bản sao của những thứ em từng căm ghét. Cho tới khi nhận ra tôi im lặng và chẳng nói gì, em mới cất điện thoại, sau nói:

-Bạn gọi... đang có bài đồ án. Mấy hôm nay mình bận lắm...

Đồ án quái gì vào tuần đi học đầu tiên hả Linh? – Tôi cười. Em giỏi nhiều thứ, chỉ riêng nói dối là vụng về. Tôi cũng chẳng muốn mất thêm thời gian nữa, bèn hỏi em:

-Linh có người yêu mới hả?

Em gật gật như chẳng hề mong chờ câu hỏi đó của tôi:

-Ừ... ừ.

Sau câu trả lời của em, chúng tôi im lặng rất lâu. Sự im lặng này không phải nốt trầm của một bài hát vui tươi, mà là một khúc mở đầu của một bản nhạc buồn bã. Sau một hồi, tôi là người phá vỡ sự im lặng:

-Mấy tháng trước, Linh bảo nếu mình đoạt giải và mua quà, Linh sẽ nghĩ lại, đúng không? Đừng nói quên nhé?!

-Ừ, mình có nói.

-Vậy thì mình cố gắng rồi. Mình sẽ đem tranh này đi dự thi. Linh ỉn cơ hội chứ?

Linh lắc đầu cười:

-Mình chỉ nói vậy thôi.

-Hả? Nói vậy là sao? Linh hứa rồi cơ mà? – Tôi vồn vã.

-Mình đâu có hứa? Mình chỉ nói sẽ suy nghĩ chứ đâu hứa hẹn gì?

Nghe em trả lời, có cái gì đấy nứt rạn trong đầu tôi, vết nứt lan ra, lan khắp gương mặt. Dù chẳng có gương, nhưng tôi có thể hình dung ra khuôn mặt mình. Nó như một tấm gương vỡ, toác thành từng mảnh, không thể hàn gắn. Trong một nỗ lực tuyệt vọng, tôi nắm lấy tay em như đang nắm lấy những mảnh vỡ và cố gắng gắn chúng lại với nhau:

-Tại sao thế? Mình thích Linh! Mình không hề nói dối! Mình đã vẽ mà!

Linh tựa mình và cố thoát khỏi bàn tay tôi nhưng không thể vì ngay lúc này, bàn tay tôi là bàn tay của kẻ sắp chết đuối đang vớ lấy cọc. Em nói khẽ:

-Đừng làm thế, bỏ tay mình ra đi!

Rõ ràng em đang từ chối đôi tay của tôi. Em như mảnh kính vỡ sắc lạnh cào nát bàn tay tôi nhưng tôi vẫn nhất quyết không bỏ:

-Cho mình thêm cơ hội nữa? Được không? Đợi mình đoạt giải, được chứ?

Hành động của tôi lúc này chẳng khác gì con thú hoang. Linh sợ điều đó, em hét lên:

-MÌNH BẢO LÀ BỎ RA!

Trong lúc giằng tay, tay em va phải cốc café. Nó đổ trên bàn, đổ ngay xuống bức tranh của tôi. Tranh hỏng chẳng làm sao, tôi vẫn giữ bản mềm trong máy tính, in lại hàng trăm bản cũng được. Khách khứa trong quán café nhìn tôi, chẳng sao, đó là việc của họ. Nhưng gương mặt của Linh mới là vấn đề. Em nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ và oán trách. Em không sai. Tôi sai. Tôi thả tay em, còn em nhìn bức tranh rồi nói gấp:

-Mình... về trước đây! Về sau nhé!

Em đứng dậy và đi thật nhanh như không muốn trông thấy mặt tôi nữa. Tôi ngồi đó, ánh mắt thất thần trên bức tranh. Thiên đường của tôi, thế giới của tôi, tất cả đã đổ nát. Vậy hóa ra ngay từ đầu chỉ là nói đùa à? – Tôi tự hỏi.

Tất cả là chỉ nói đùa.

Tôi nhìn xuống bàn tay mình. Tôi thấy nó đã rách nát và đầm máu. Ký ức đã vỡ và tôi không thể hàn gắn nó được nữa.

Tôi không bỏ bức tranh đầm màu café đỏ vào sọt rác hay quăng ra đường. Tôi mang nó về nhà và ngắm thật lâu, ngắm nó trong cơn mưa rả rích không chịu ngớt của tháng 9, ngắm nó trong cơn mưa không lời mang tên September của While Heaven Wept. Những âm thanh harmonic của guitar phả những làn hơi lạnh lẽo vào lòng tôi.

Lạnh, thực sự là lạnh.

Đến khi tôi nằm xuống vì quá lạnh, cơn mưa Lamentos của Ural lại ập xuống. Không cơn mưa nào buồn thảm bằng cơn mưa đó. Không guitar điện, không tiếng trống, không âm thanh điện tử; chỉ có hai chiếc đàn mộc và tiếng gầm gừ vô nghĩa của một thằng đàn ông.

Tôi mong ai đó có thể cứu tôi ra khỏi cơn mưa tháng 9 này. Tôi đã mong đợi.

Nhưng chẳng ai cứu tôi cả.

Bức tranh loang màu café đã chẳng còn ra hình thù gì. Nhưng trong một khoảnh khắc, nhìn đồng màu hỗn tạp đó, tôi tự dừng muốn vẽ, nhưng không phải vẽ bằng máy. Tôi vớ lấy bút chì và một tờ giấy trắng. Tôi nhìn những hình ảnh loang lổ đó và vẽ một bức tranh hoàn toàn mới.

Tôi ghét em. Tôi ghét Hoa Ngọc Linh.

Tôi vẽ nhanh, vẽ nhiều, đến mức ngòi chì gãy nát và không thể vẽ được nữa. Tôi nhận ra bức tranh chỉ không có sắc màu, chỉ có trắng và đen, chỉ có những hình thù quái đản, những khuôn mặt giống người mà không phải người. Thiên đường của tôi khi sụp đổ trở nên méo mó vậy đấy.

Nhưng ghét em bao nhiêu, tôi nhận ra mình lại đang yêu em bấy nhiêu, yêu một người không thuộc về mình. Tôi yêu em, ghét em, và không thể rời bỏ em – một vòng luẩn quẩn như bài hát Brush it off của Plan Three vậy:

And I need you, then what?

And I leave you, then what?

Everytime I stand here corrected

(Tôi cần em, nhưng rồi sao?

Tôi rời bỏ em, nhưng rồi sao?

Cuối cùng vẫn là tôi đứng đây trong đau khổ)

Với tôi, mưa tháng 9 chưa bao giờ hết lạnh.

24. Chương 24

Hiếu thắng là con dao hai lưỡi. Nó có thể đem lại cho người ta sự kiên trì không tưởng, nhưng cũng khiến họ sợ thất bại. Khi thất bại tới, kẻ hiếu thắng ngã gục như một cây đại thụ bị bật gốc, tức là đổ dần dần, sau đó nện uỳnh xuống mặt đất và không bao giờ đứng dậy được. Rồi cái cây cứ thế chìm vào tầng bùn cát, cuối cùng hóa thành tro và chẳng bao giờ thấy ánh mặt trời nữa. Cuộc đời người đàn ông là chặng đường dài ngụp lặn trong tro bùn, tìm kiếm một mảnh đất rắn chắc để đứng lên và có thể ngửa mặt nhìn mặt trời một cách đàng hoàng nhất. Mấy ai biết được trong chặng đường tro bùn ấy, người đàn ông đã khóc bao nhiêu lần?

Bạn khoan hăng nói “Mình đang đọc cái nời gì thế này?”. Cái phần mở bài trên là tôi học mót từ mấy ông tác giả tuổi hai mươi đít chơi với mà ba mươi cũng chưa tới, mà các ông này lại rất thích viết những vấn đề đao to búa lớn. Nên giắt bụng chút ngôn từ như vậy, để khi café trà đá thì lôi ra cho lũ bạn khiếp vía một phen. He he, đùa thôi! Câu chuyện của tôi vẫn nằm trong vấn đề tình yêu tình báo và sẽ chẳng có thứ gì đạt tầm vĩ mô như phần mở bài cả. He he!

Đồng dài là vậy, nhưng quả thực năm tư đại học của tôi là quãng thời gian khó khăn. Sau cú sốc mang tên Hoa Ngọc Linh, tôi mất rất mủ n (nếu bạn còn nhớ toán) nhiều thời gian để quên em, tưởng chừng như không thể quên được. Nhưng yêu đương không phải là tất cả, còn nhiều điều khó khăn hơn thế, nhất là với một đứa con trai sắp ra trường.

Chuyện học hành năm cuối chưa bao giờ dễ thở. Môn học ngày càng khoai sắn, tựa như miếng xương sườn cục mà khi gặm, vụn xương sẽ lẫn nhồn cùng thịt, hết sức khó chịu. Trong một bữa ăn đầy những món xương cục như thế, bọn sinh viên có hai cách lựa chọn. Một là bỏ bữa, đợi khi nào thật đói bằng tốt nghiệp mới quay trở lại ăn tiếp; hai là cố gắng nuốt cái đống nọ để ra trường. Tôi, như đại đa số sinh viên khác, chọn cách thứ hai. Cuối năm 2011 đầu 2012, kinh tế tuột dốc thảm hại, cơn lũ khủng hoảng tràn lan quét bay vô số doanh nghiệp. Dù chẳng bao giờ quan tâm thời sự nhưng lũ sinh viên, nhất là bọn theo học kinh tế tài chính đều thấy viễn cảnh bon chen xin việc. Vậy là từng thằng phải ề cổ ra học, không kiếm được bằng giỏi thì cố lấy bằng khá, mà ngu quá thì vẫn phải lấy bằng, bởi không có bằng cấp là cuộc đời bế tắc.

Nhưng ngoài hai cách kể trên, một số thằng chọn cách thứ ba: nhịn đói vĩnh viễn, như gã anh cả từng dẫn tôi vào đời hồi năm nhất. Nghe nói trong khi bạn bè và lũ đàn em ra trường, gã lại bỏ học về quê lấy vợ và không bao giờ biết mặt mũi tấm bằng tốt nghiệp. Tôi đã nghĩ gã chỉ là thằng ất ơ làm hai cụ thân sinh tốn cơm tốn gạo. Sau này, khi ngẫm lại, tôi chợt hiểu mỗi người có sự lựa chọn cho riêng mình. Không tốt nghiệp chưa phải là kết thúc và lấy vợ có thể là khởi đầu mới. Dù vậy, đó là những tin tức cuối cùng tôi nghe về gã.

Câu chuyện tốt nghiệp đại học cũng na ná khoảng thời gian cuối năm lớp 12. Chúng đều là những năm bản lề ảnh hưởng tới cuộc đời bạn. Chỉ khác là nếu năm lớp 12, tôi chọn ngành thi dưới áp lực của bố mẹ thì giờ đây, tôi phải tự quyết định cuộc đời mình. Ra trường kiếm việc với tấm bằng tài chính ngân hàng hay tiếp tục theo đuổi sự nghiệp vẽ? Và chẳng mất quá nhiều thời gian, tôi đã có câu trả lời. Tôi yêu vẽ, nhưng ở môi trường này, xã hội này, tôi sẽ chết đói vì nó. Bố mẹ tôi đã già và sắp về hưu (các cụ lấy nhau muộn), không thể nuôi báo cô tôi mãi. Vả lại, với tác phong văn hóa làng xã Việt Nam, các cụ sẽ chẳng lấy làm vui khi người khác hỏi “cháu nó công tác ở đâu?” và phải trả lời “cháu nó thất nghiệp, đang ở nhà vẽ vờ ại!”. Vì cuộc sống, vì định kiến xã hội, tôi đành phải gác lại chuyện vẽ vờ. Thực tế, tôi đã nghỉ vẽ hơn một năm, thậm chí còn không nghĩ mình sẽ vẽ lại nếu không trải qua một biến cố. Là biến cố gì thì tôi sẽ kể sau.

Nhưng đằng sau chuyện nghỉ vẽ của tôi còn có một lý do khác. Tôi ngừng vẽ vì chuyện buồn, hay nói đúng hơn là do sự sai lầm của tuổi trẻ. Tuổi trẻ nên mắc sai lầm – người ta nói thế, nhưng người ta không bao giờ nói sai lầm sẽ ảnh hưởng tới bạn như thế nào. Nếu có thể quay ngược thời gian, tôi ước rằng mình chưa bao giờ phạm phải sai lầm đó.

Hắn bạn còn nhớ cuộc thi vẽ ở diễn đàn mà tôi tham gia. Trước hạn chót, thay vì nộp bức fantasy đầy màu sắc được thực hiện trong mấy tháng trời, tôi lại gửi bức tranh đầy những hình thù quái đản vẽ bằng bút chì trong vài phút. Đẳng thấp mà nói, lý do tôi nộp bản vẽ ấy phần nhiều vì căm ghét Hoa Ngọc Linh. Tôi muốn cho em thấy sự căm ghét trong tôi có hình thù như thế nào và đáng sợ ra sao. Nhưng đấy là trường hợp em vào diễn đàn mà xem tác phẩm của tôi. Ở thời điểm đó, tôi và Linh gần như cắt đứt liên lạc, thi thoảng chỉ vào like hoặc ment một cách ngắn gọn trên facebook của nhau mà thôi. Liệu em có xem không? – Tôi tự hỏi. Sự thực là tuy ghét Linh, song tôi vẫn muốn em chiêm ngưỡng bức tranh tôi vẽ, dù chỉ một cái liếc mắt thoáng qua cũng được.

Tuy nhiên, tôi biết rõ một điều Linh có thể không quan tâm tôi vẽ cái gì, nhưng một khi tôi đạt được giải thưởng 16 triệu kia, em sẽ phải nhìn tôi với thái độ khác. Tôi không biết gã người yêu mới có điểm gì hấp dẫn Hoa Ngọc Linh? Đẹp trai? Có tài? Hay nhiều tiền? Tôi không biết vì tôi không tìm hiểu. Mỗi lần tự hỏi như vậy, sự hiểu thắng trong tôi cứ thế lớn dần. Và tới một thời điểm, nó lớn đến mức không thể kiểm soát. Nó thù thủ với tôi rằng chỉ cần giành được 16 triệu, Linh sẽ nhìn tôi với con mắt khác và hơn thế nữa, tôi có thể chiếm được tình cảm của em. Tôi sẽ chứng minh cho em thấy từ hai bàn tay trắng này, tôi sẽ làm

được những điều mà thằng người yêu em mãi mãi không thể làm được.

Khi ban tổ chức diễn đàn nhận được toàn bộ bài dự thi, họ bắt đầu đăng tranh lên. Cuộc thi chia thành hai vòng và được đánh giá dựa trên nhận định của giám khảo. Tuy nhiên, tên tuổi người dự thi được giấu kín để tránh tình trạng tác giả có tiếng lôi kéo người ủng hộ. Tôi là một trong các tác giả như thế. Ở diễn đàn, tôi vẽ với thuộc loại số má và có khá nhiều người hâm mộ. Ban tổ chức sợ rằng những người hâm mộ sẽ ảnh hưởng tới giải thưởng như mấy cuộc thi đăng ảnh rồi câu like. Nhưng điều luật nọ chẳng hề hấn gì với tôi. Do vẽ rất nhiều nên người ta đã quen với cách vẽ, cách phối màu, thậm chí cả những lỗi sai của tôi. Bức tranh dự thi tuy quái dị nhưng không phải lần đầu tiên tôi vẽ kiểu đó. Thế nên ngay khi ban tổ chức đăng bài dự thi của tôi, rất nhiều người ủng hộ và để lại bình luận tích cực, dĩ nhiên họ biết ai vẽ nhưng không nói thẳng tên. Một điều vui nữa là giám khảo cũng đánh giá cao bức tranh đó. Sau một tháng, bài dự thi của tôi lọt vào vòng hai, như thể nó là chuyện dĩ ngẫu vậy.

Nhưng vấn đề bắt đầu nảy sinh từ vòng hai, khi mà ý kiến của ban giám khảo khắt khe và nặng tính hàn lâm hơn. Với một thằng không học bài bản và thu lượm kinh nghiệm chủ yếu qua thực hành như tôi, đây là trở ngại rất lớn. Những giám khảo khó tính thường là người ưa thích bài bản, họ yêu cầu sự phá cách trong mỗi bức tranh nhưng nếu phá cách vượt ngoài khuôn khổ, họ sẽ chỉ trích. Tác phẩm của tôi là một trong số những bức tranh bị giám khảo bình luận khá tiêu cực. “Thiếu căn bản”, “phá cách vô lối”, “không hiểu ý nghĩa của bức tranh”... đủ thể loại gạch đá rơi xuống đầu tôi. Ban đầu tôi khá tức tối vì lòng tự tôn ngất trời của tuổi trẻ, nhưng dần dà, tôi cũng nhận ra những thiếu sót mà mình cần khắc phục. Tuy nhiên, điều khiến tôi nổi điên là có những bức tranh sao chép ý tưởng từ tranh nước ngoài lại được giám khảo đánh giá cao. Con bà nó, trông chẳng khác gì mấy bức digital art lờ lợc bên tàu khựa! – Tôi chửi đổng. Không riêng tôi mà ngay cả người ngoài cũng nhận ra những bức tranh lỗi bịch kể trên. Nhưng dẫu tôi chửi nữa, chửi mãi thì giám khảo mới là người quyết định giải thưởng. Trong số hai mươi bức tranh dự thi, chưa chắc tôi đã đạt giải ba chứ đừng nói giải nhất 16 triệu.

Khi đó, vì giải thưởng, vì Hoa Ngọc Linh, sự hiếu thắng trong tôi vươn đến đỉnh điểm. Tôi bắt đầu tạo vài account mới trên diễn đàn, hay còn gọi là clone. Tôi sử dụng clone để ném gạch những bức tranh sao chép kia, sau đó tự tăng bốc bức vẽ của mình (nói trắng ra là thủ dâm tinh thần). Thời gian đầu, cách làm này có hiệu quả khi người ta nhận ra sự lỗi bịch trong mấy bức tranh sao chép, chúng dần dần chìm ngấm và không còn được quan tâm nữa, đồng thời bức tranh của tôi được chú ý nhiều hơn, lượng view cũng tăng vọt. Chỉ sau một thời gian ngắn, tôi trở thành kẻ nặng ký trong cuộc đua tới 16 triệu. Do sở hữu lượng view cao nhất trong tất cả các bức tranh dự thi, rất nhiều người tin rằng giải thưởng lớn lao kia sẽ thuộc về tôi. Ngay cả tôi cũng nghĩ như thế.

Tôi đã từng nói với bạn rằng nếu chiếm đoạt cái gì bằng thủ đoạn sẽ phải trả giá bằng thủ đoạn. Tôi không nói suông, bởi chính tôi đã trải qua. Một ngày nọ, một thằng cha tác giả bị loại do đạo ý tưởng đã nhờ mod truy tìm địa chỉ IP các nick đăng bình luận chỉ trích hắn. Trong số những nick chỉ có clone của tôi. Xin được cắt ngang là tôi biết sử dụng địa chỉ IP giả để tạo clone, nhưng trong một lần bất cẩn, tôi đã sử dụng clone bằng máy tính ở nhà. Thế là mod dò ra ngay dải IP của clone trùng với nick chính Boyteotop. Ngay hôm sau, tay tác giả kia lập ra một topic mới nhằm phanh phui chuyện tôi xài clone. Hậu quả khá kinh khủng. Hàng loạt lời chửi bới thậm tệ, hàng loạt đề nghị tẩy chay ập xuống đầu tôi. Chúng đại loại thế này:

“Mịa, hóa ra là chơi clone, bẩn vãi!”.

“Vẽ đ... ra đâu vào đâu mà chơi trò bẩn”.

“Họa sĩ cái gì thằng này, thằng bẩn”.

“Chơi clone à? Thất vọng quá!”.

“Tôi bảo rồi mà, tranh thằng này có ra cái gì đâu mà mọi người cứ tung hô nó thế?”.

“@\$%”. (chỗ này chửi tục)

Lượt view của tôi không thuyên giảm mà tăng thêm. Người ta vào để coi cái thằng chơi clone kia vẽ với ra làm sao. Theo hiệu ứng đám đông, cái gì xấu là xấu cả họ hàng hang hóc, xấu từ gốc đến rễ. Tôi mặc nhiên được cho là thằng vẽ tệ nhất trong số những tác giả dự thi. Những kẻ hâm mộ tôi trước kia giờ bắt đầu rêu rao tôi đi ăn cắp ý tưởng vẽ, chúng nó làm việc này không công và nhiệt tình như đám tình nguyện

viên. Nhưng đó chưa phải là điều tệ nhất. Sau vài ngày bị phát giác sử dụng clone, tôi bị loại khỏi cuộc thi. 16 triệu, không, thậm chí là giải ba 3 triệu, tôi cũng không thể đạt được.

Vậy đây, chỉ vì hiếu thắng, bao công sức gây dựng danh tiếng trên diễn đàn của tôi đã bị chính tôi đập đổ. Tuổi trẻ nên sai lầm, nhưng có những sai lầm mà ta hối hận rất lâu và mong rằng có thể sửa chữa lại. Nếu bạn đã hết hứng với thằng chơi clone này, bạn có thể dừng tại đây và coi mọi chuyện của tôi là gió máy, còn nếu bạn muốn nghe hần phía tiếp, mời chuyển mắt xuống đoạn dưới. He he!

Sau sự cố đáng tiếc, tôi nghỉ vẽ, gần như biến mất khỏi diễn đàn, chỉ thi thoảng log nick để liên lạc với những người bạn cũ. Họ vừa là bạn, vừa là người hâm mộ, họ tuy thất vọng về việc làm của tôi nhưng họ vẫn giữ liên lạc. Bạn bè ảo có đặc điểm là dễ tha thứ cho nhau vì không tiếp xúc cận mặt, và cũng vì không ảnh hưởng tới quyền lợi của nhau. Nhưng ngoài đời thật thì khác. Sau vụ thằng Cháy hồi lớp 7, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải vấn đề nào về bạn bè nữa. Vậy mà vấn đề vẫn xảy ra. Nó tuy không to tát như vụ thằng Cháy song chẳng phải chuyện vui vẻ, nếu không muốn nói là nhục.

Hần bạn vẫn còn nhớ hai nhân vật Cuốc và Sĩ. Nếu quên, tôi sẽ nhắc lại giùm: chúng nó là hai thằng bạn học chung lớp hồi phổ thông trung học. Hai đứa nó là những thứ duy nhất của thời cấp ba mà tôi còn lưu giữ được. Những năm đầu đại học, giữa tôi và chúng nó bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn, nhưng không vì thế mà tôi từ bỏ quan hệ bạn bè. Xét cho cùng, chúng nó không phải loại bạn xấu và ưa lợi dụng nhau như kiểu thằng Cháy. Mà thời buổi này tìm được đứa bạn nói chuyện hợp hợp hay bớt vụ lợi thôi cũng vui lắm rồi, đâu thể đòi hỏi cao hơn?

Nhưng khi à không còn chuyện hợp nhau nữa thì quan hệ bạn bè sẽ kết thúc, như tôi với thằng Cuốc là ví dụ. Tôi vẫn mê game, nó vẫn mê game, nhưng tôi nói về game là nói về những ý tưởng vẽ, còn nó nói về game là nói về giải trí đơn thuần. Tôi chưa có bạn gái, nó chưa có bạn gái, tôi nói nên làm việc gì khác để hâm bớt chuyện gái gú, nó nói phải kiếm bạn gái ngay. Tôi hỏi nó “mày đang kiếm gái à?”, nó trả lời “ông điên à, tôi nói cần gái bao giờ?” (thực tế nó đã tích cực theo đuổi vài em và chẳng em nào gật đầu). Tôi buồn chuyện vẽ, nó không quan tâm. Tôi hỏi có nên tiếp tục vẽ nữa hay không, nó lôi ra mấy hot girl hot boy thổ tả cắn răng trên mạng ra để trả lời. Nó cho tôi nghe mấy bài nhạc trẻ Việt và nhạc Hàn, tôi lắc đầu vì chỉ nghe rock. Nó bảo hay, tôi bảo “nhạc như cứt”, nó chửi “ông thì biết con kẹc gì?”. Xong, chỉ vài chi tiết trong buổi tán gẫu café, tôi và nó cắt đứt liên lạc. Có lẽ tôi đã nổi nóng quá đà. Khi ra trường hơn một năm, tôi đã có ý nói lại quan hệ bạn bè với thằng Cuốc. Tuy nhiên, chỉ sau một buổi café với nó, tôi bỏ luôn ý định trên. Càng lớn tuổi, khoảng cách giữa con người với con người càng nới rộng và có những hố sâu mà chúng ta mãi mãi không thể vượt qua được.

Nhưng câu chuyện giữa tôi và thằng Sĩ lại hoàn toàn khác. Có lẽ lỗi lầm thuộc về tôi nhiều hơn.

Tôi đã từng kể về nguồn gốc biệt danh “Sĩ”, tựu chung xuất phát từ tính cách của nó: chảnh và ngạo mạn. Số là một chiều thứ sáu, thằng Sĩ gọi tôi đi café vỉa hè. Hôm ấy được nghỉ tiết, tôi gật đầu ừ ngay tấp lự rồi phóng xe đi. Tuy nhiên lúc đến nơi, tôi thấy ông thần này đang chửi nhau với một thằng ôn khoác áo đồng phục học sinh cấp ba. Hỏi ra thì thằng Sĩ ngồi đúng cái chỗ mà thằng kia với con người yêu nó hay ngồi. Thằng học sinh yêu cầu thằng Sĩ nhường chỗ (bằng cái giọng bố láo), còn thằng Sĩ lắc đầu kiêu mợ đi cương (bằng một thái độ gọi đòn). Do quá quen tính thằng Sĩ, tôi định chạy ra ngăn nó thì nó gật đi:

-Ông kẹ mẹ tôi! Để tôi đập de kèn “con” này!

Và nó đập thật. Thằng ôn kia cao to gần bằng thằng Sĩ, nhưng phiên nổi chân tay léo khoéo kiểu công tử bột nên bị ông thần Sĩ cho nằm trên đất chỉ sau một nháy. Thằng ôn ôm mồm chạy dài và quay lại chửi rửa:

-ĐM mày nhá! Đợi nguyên đây! Tí nữa bố xử mày!

Thằng họ leo lên xe chạy thẳng. Thằng Sĩ thì vừa cười vừa ưỡn ngực như một tay võ sĩ quyền anh vừa giành được thắng lợi sau trận thách đấu. Nó vừa uống café vừa khinh bỉ bọn ranh con cấp ba, và nói chẳng thằng nào đủ bản đánh nhau tay đôi với nó. Cái này thì tôi nghĩ thằng Sĩ đúng vì nó chưa bao giờ thua đánh nhau tay đôi (hồi cấp ba không thắng đầu gấu nào dám một chọi một với nó). Nhưng tôi không nghĩ nó có khả năng thưởng thức món đặc sản “hội đồng” trứ danh của Việt Nam. Chừng nửa tiếng sau, suy nghĩ của tôi trở thành sự thực khi tiếng xe máy ầm ầm ngoài quán. Thằng ranh con cấp ba kia không đủ bản đánh nhau với thằng Sĩ nhưng đủ bản để gọi bang hội của nó tới. Mà nào phải mấy thằng học sinh

như nó? Giời hời, nhìn đám đi theo nó mà xem, thằng nào thằng nấy xăm trổ mặt mũi bất cần đời, chưa kể vài thằng còn lăm lăm con tông trên tay. Mười thằng và năm con tông cả thấy, họa thằng Sĩ là Quan Vũ tái thế mới đánh nổi. Tôi thì từ bé chưa đánh nhau bao giờ, trông đám cô hồn các đảng này thì cảm khẩu. Ông thần Sĩ cũng chẳng khá hơn, mặt mũi tái mét không còn hột máu. Trong khi đó, thằng ôn học sinh kia thì đứng sau bọn đàn anh mà hô hào:

-Thằng kia anh ơi! Nó đánh em! Chém chết con mẹ nó!

Mười thằng kia nhao nhao đòi “chém chết con mẹ nó” cùng vô số lời chửi tục. Trước cảnh ấy, tôi tự dưng chùn chân, tôi muốn trốn khỏi chỗ này. Nhưng bạn tôi còn ở đó, tôi không thể bỏ đi được. Khổ nỗi ở lại đây, tôi cũng chẳng biết làm gì. Lựa lời nói chẳng? Khéo nó chém luôn cả mình! Hay cùng thằng Sĩ đánh nhau luôn? Con bà nó, tôi chỉ có thể làm cái khiến cho thằng Sĩ mà thôi! Và giữa lúc ấy, nếu không có ông chủ quán café ra mặt với mấy người lớn tuổi ở đấy can ngăn, khéo hôm đó cả tôi lẫn ông bạn được chuyển khẩu vào Việt Đức.

-Chúng mày đánh nhau thì ra chỗ khác. Đây là chỗ nhà tao làm ăn, không phải chỗ cho chúng mày làm loạn nhé! – Ông chủ quán café chống nạnh nói – Tao gọi công an đến đây gõ hết cả lũ lên phường bây giờ! Đừng để tao nói thêm lần nữa nhé? Cút!

Ông chủ quán café này từng là dân số má, lời lẽ điềm tĩnh nhưng có uy, lũ kia đành phải rút nhưng lại phục sẵn ở đầu đường để đón đánh thằng Sĩ. Ông chủ bèn cho nhân viên dắt xe của bọn tôi ra rồi chỉ lối đi khác:

-Chúng mày đi ra đường kia rồi rẽ phải là được. Lần sau thì tránh mấy thằng ấy giùm, để tao còn làm ăn chứ!

Câu chuyện trên đã trở thành dĩ vãng. Tôi có nghe thằng ôn học sinh lại quây ở quán café thêm lần nữa và nó bị ăn đòn như tử do đụng trúng dân anh chị. Nghe dân tình đồn thổi là vụ ấy khá to, bố mẹ thằng cu phải lượm nó về. Một kết cục tệ nhưng không bất ngờ cho những thằng học sinh thích làm giang hồ. Nhưng kết cục giữa tôi và thằng Sĩ cũng chẳng tốt đẹp hơn. Sau sự cố ở quán café, thằng Sĩ bớt nói chuyện với tôi rồi từ từ cắt liên lạc. Tôi hiểu nó nghĩ gì. Tôi hiểu cảm giác của nó. Đó là chuyện tôi cảm thấy nhục nhất cuộc đời, còn hơn cả việc bị hàng trăm người ném gạch trên diễn đàn về. Tôi nhận ra điều nhục nhất của một thằng đàn ông là không thể bảo vệ người thân và bạn mình. Thằng Sĩ đã từng là “người thân” của tôi, là bạn tôi và tôi chỉ đứng đó, không dám làm gì để bảo vệ nó. Khi viết ra những dòng này, sự hổ thẹn trong tôi vẫn y nguyên như ngày ấy. Tôi ước mình đã có thể giúp thằng Sĩ, chỉ cần lên tiếng thôi, hoặc thậm chí là cùng nó đánh nhau cho dù cái giá có thể rất đắt. Tôi ước mình đã dũng cảm hơn. Nhưng nói đi nói lại, ở thời điểm ấy, tôi là thằng hèn không hơn không kém.

Thế đấy, trong những năm tháng cuối đại học, cuộc đời đã vấp vào mặt tôi như vậy.

Cuộc sống của tôi lẫn quần cũng một phần vì cái tên Hoa Ngọc Linh. Một cách sâu xa, em là phép thử độ hiếu thắng của tôi. Nhưng thử kiểu này đau quá, con không chịu nổi giời hời! – Tôi than thở. Kể từ sau vụ Linh làm đổ café lên tranh, tôi và em ngừng nói chuyện với nhau và gần như thành hai người xa lạ. Nếu không có cô nàng Oắt hay rủ rê café hai đứa, có lẽ chúng tôi đã từ mặt nhau thật. Nhưng không khí ở những buổi café cũng chẳng vui vẻ gì. Mỗi lần gặp mặt nhau, tôi và em chỉ chào trả kiểu khách sáo rồi ai làm việc người nấy. Tôi nói chuyện với Oắt, còn em cứ dán mắt vào màn hình điện thoại. Em giờ là một phiên bản của con nghiện smartphone, đôi tay vuốt vuốt màn hình, thi thoảng lại tự cười vì những chuyện hài hước trên facebook.

Nhưng thà Linh cười với cái smartphone còn hơn là em cười với gã người yêu. Mấy bận café, em lại lòi thằng cha này tới. Tôi không quan tâm hấn làm gì hay ở đâu, chỉ biết mặt mũi hấn khá ưa nhìn, nếu không muốn nói là bánh. Thực sự là nhìn Linh và hấn, người ta dễ dàng tưởng tượng ra một cặp đôi công chúa – hoàng tử trong phim hoạt hình của Walt Disney. Nhắc mới nhớ, suốt quãng thời gian đó, Linh đẹp hơn nhiều. Em trang điểm nhiều hơn, và tôi hầu như không bao giờ thấy mái tóc em trở lại màu đen như trước kia. Em đẹp bao nhiêu, tôi đau lòng bấy nhiêu. Nhưng cuộc sống là thế, tôi phải chấp nhận sự thay đổi của nó. Tôi phải chấp nhận rằng Hoa Ngọc Linh không thuộc về mình.

Tuy nhiên, chấp nhận theo kiểu nào lại thuộc về cá tính mỗi người. Tôi không hay để bụng, nhưng một khi đã căm thù ai thì căm thù tới cuối đời, như thằng Cháy là ví dụ. Đạo gần đây tôi có facebook của thằng Cháy, nhưng do nó add tôi, không phải tôi add nó. Tôi thề rằng sẽ không bao giờ đi họp lớp mà có mặt

thằng khốn đó. Nên đối với Hoa Ngọc Linh, đã có lúc tôi đối xử với em khá tiêu cực như kiểu đối xử với thằng Cháy. Độ khoảng tháng 5, tôi chat với Oắt và vô tình biết được chuyện Linh đã chia tay. Cuộc tình hoàng tử – công chúa của em rất cực không có kết thúc hậu hĩnh như truyện cổ tích hay phim hoạt hình. Nàng Oắt nói với tôi:

“Cái Linh không sao cả

Nhưng chắc cũng buồn

Ông thử hỏi thăm nó xem sao?”

“Hỏi làm đ... gì

Cô không hỏi thì thôi

Sao tôi phải hỏi?”

“Tui hỏi rồi

Ông là bạn nó thì cũng hỏi thăm đi chứ?

Mà sao lại câu với tui?

Thích ăn đòn phỏng?”

“Chỉ là không thích thôi?”

“Ông thích cái Linh phải không?”

Nàng Oắt có khả năng nhìn nhận sự việc khá nhanh và phán đoán khá chuẩn. Tôi đành trả lời”

“Ừ”

“Ồ, vậy tui đoán ra được chuyện gì rồi nhé :v

Nhưng mà ông là con trai

Nghĩ thoáng thoáng đi một tí

Ít nhất cũng nên hỏi người ta ra sao chứ?”

“Ồ ờ, được rồi”

Tôi trả lời cho xong chuyện với nàng Oắt. Nhưng thực tế là tôi không hỏi thăm Linh. Chuyện tình cảm của đàn bà con gái khó hơn cả Kinh Dịch, tôi không có hứng thú tìm hiểu. Vả lại tôi đang ghét Linh, vì thế khi tình yêu của em tan vỡ, tôi vui chưa hết chứ lấy đâu ra thời gian thăm hỏi hay quan tâm? Thực tình, cũng có lúc tôi hơi yếu lòng, rất muốn vào hỏi thăm tâm trạng em ra sao và khuyên em đừng để chuyện buồn ảnh hưởng tới học hành năm cuối. Nhưng sự hiểu thắng lấn át tất cả. Nó nói với tôi Hoa Ngọc Linh có lỗi và em đáng bị bỏ rơi như thế. Tôi không phải gã hề chạy theo công chúa mỗi khi nàng gặp chuyện buồn. Không phải!

Sự im lặng giữa tôi và Linh kéo dài khá lâu. Phần vì giữa hai đứa có quá nhiều chuyện khó nói, phần vì kỳ thi tốt nghiệp đại học đã tới. Đợt ấy, tôi gần như chỉ ở nhà, cố gắng làm cho xong đồ án cuối kỳ, thực tập, đồng thời đi thầy đi cô để trả nợ môn. Khi tất cả mọi chuyện liên quan tới học hành kết thúc, tới khoảng cuối tháng 6, Linh chủ động bắt chuyện với tôi. Em sẽ kể lể việc chia tay, gã người yêu có những tật xấu ra sao và sau đó mong muốn một sự thông cảm từ thằng bạn ngồi cùng bàn thời cấp hai này – tôi đã nghĩ như vậy. Tôi thậm chí còn tìm cách đối đáp làm sao để khiến em phải đau lòng. Nhưng Linh lại chẳng kể lể điều chi cũng chẳng than thở cái gì, em chỉ hỏi:

“Tùng thi về đến đâu rồi?

Được giải chứ? ^^”

Tôi đã lâu không vào diễn đàn nên chẳng biết cuộc thi đã tới đâu. Nhưng theo tôi phỏng đoán thì ban giám khảo đã xong phần nhận xét và sắp công bố trao giải. Do bị loại nên tôi chẳng quan tâm ai chiến thắng giải

16 triệu nữa. Tôi cũng giấu nhem luôn chuyện đáng xấu hổ trên diễn đàn. Nếu Linh biết, hẳn em sẽ cười vào mặt tôi dữ lắm. Tôi trả lời:

“Chẳng biết

Chắc giải dứt”

“Đừng bi quan vậy ^^

Tùng vẽ được mà

Mà tháng 7 mới công bố giải kia mà?

Lo gì chứ?”

“Chắc

Nhiều thằng vẽ đẹp hơn

Mình không địch nổi”

“Ừ, biết thế

Mấy hôm nữa trường mình làm lễ tốt nghiệp

Tùng đến được không?”

“Chưa biết được

Mấy hôm nay hơi bận

Để mình xem đã”

“Ừ, nếu rảnh thì đi nhé! ^^”

Thực tế là việc thi cử của tôi đã xong, chỉ còn một môn nợ và phải đến tháng 9 mới có lớp học. Thực tâm là tôi rất muốn nhìn thấy Linh trong bộ đồ tốt nghiệp. Thực tình là tôi yêu em đến nỗi có thể bỏ qua mọi chuyện quá khứ. Nhưng con thú hiểu thắng trong tôi mạnh mẽ đến mức chính tôi cũng không thể kiểm soát. Nó ghì tôi xuống và quyết không cho tôi đi. Và tới hôm trường của Linh tổ chức lễ tốt nghiệp, tôi không tới dự mà đi café cùng thằng Choác.

“Sao ông không tới?

Cái Linh cứ hỏi tui suốt

Mà tui gọi điện thì ông tắt máy

Bộ ông không nghĩ thoáng ra được à?

Ông thích nó mà nó không thích ông thì thôi chứ

Đàn ông tí xem nào

Tui mệt với mấy người quá đi! @@

Chiều nay ra café chết với tui”

Lời trách móc của nàng Oắt làm tôi khá bận tâm. Ở một nghĩa nào đó, làm thằng đàn ông phải biết bỏ qua và tha thứ. Nhưng với Hoa Ngọc Linh, tôi chỉ là cậu bé. Tôi yêu em bằng trái tim của một cậu bé và tôi ghét em cũng bằng trái tim của một cậu bé. Sau bao nhiêu năm, thứ tình cảm ấy chẳng hề thay đổi.

Trước mặt em, tôi vẫn mãi chỉ là một anh chàng bé con.

Nhưng thời đại học của tôi có cái kết không tệ. Cuộc sống là một bản nhạc progressive rock, bạn không thể lường trước sự chuyển tông đột ngột hay những pha ngắt quãng của nó. Đôi khi, trong những nỗi buồn, ta lại tìm thấy nhiều điều vui.

Khoảng giữa tháng 7, khi đang mãi xem thông tin việc làm, tôi nhận được một cuộc gọi lạ. Ban đầu tôi nghĩ đây là điện thoại của nhà tuyển dụng vì tuần trước tôi đã gửi hồ sơ xin học việc. Tôi khá vui, bèn nhắc máy trả lời:

-Alo, ai đấy ạ?

-Byteotop đấy hả? Hondabagia đây, chú nhớ anh không?

Gần nửa năm không vào diễn đàn vẽ, tôi suýt nữa đã quên nickname của mình. Tôi đáp:

-À... có, em nhớ! Có chuyện gì đấy anh?

-Tuần sau có buổi offline diễn đàn, tiện thể trao giải đấy. Chú đến lĩnh giải giùm anh nhé, không lại mắc công anh phải chuyển tài khoản cho chú!

Tôi trở mắt ngạc nhiên:

-Hả? Giải gì hả anh?

-Ồ... thế chú không biết gì à? Chú được giải ba mà!

Tôi càng không hiểu chuyện gì xảy ra, bèn nói:

-Mấy tháng nay em có vào diễn đàn đâu anh? Sau cái vụ đấy thì em nghỉ rồi!

-À, anh có nghe vụ đó rồi. Chú chơi cũng hơi bấn thật. Nhưng mà khoảng tháng 5, bọn giám khảo có xem xét lại. Có một thằng giám khảo khoái tranh của chú nên bảo cho thi tiếp. Ủ thì chúng nó gặt đầu thôi. May cho chú nhé! Dù gì thì giải ba cho chú cũng xứng đáng rồi. 4 triệu chứ ít à?

Tôi hỏi lại:

-Vậy à... ơ nhưng mà em tưởng giải ba chỉ 3 triệu thôi chứ anh?

-Ồ thì là 3 triệu. Nhưng mà bọn giám khảo trao cho chú thêm một giải sáng tạo nữa, tổng cộng là 4 triệu. Thế nhé, nhớ đi đấy!

Cuộc gọi kết thúc và tôi nghĩ Hondabagia đang trêu mình. Có thể lắm chứ! Có thể gã ghét tôi xài clone nên muốn chơi tôi một vỏ thật đau. Nhưng tôi đã cả nghĩ. Trên trang chủ của diễn đàn, kết quả cuộc thi được công bố và trong số những người đoạt giải có tên tôi: Byteotop. Khỏi phải nói tôi đã vui sướng ra sao. Tôi lẩn khắp nhà, cười nói âm ỉ song khi bố mẹ hỏi tại sao thì tôi không nói gì. Tôi không thể giành 16 triệu bởi bức tranh đoạt giải nhất đẹp hơn tranh tôi nhiều lắm. Tôi hơi tiếc song không tiếc nuôi quá lâu. Bốn năm vẽ với rất cực cũng có thành quả, so với giải thưởng vài trăm nghìn hồi năm hai là một bước tiến lớn, không phải về giá trị mà vì tôi đã giành được một thứ là “sáng tạo”. Hồi cấp ba, Châu nói với tôi về chữ sáng tạo trong vẽ và sau nhiều năm kiên trì, tôi đã đạt tới ngưỡng mà cô bé mong muốn. Liệu cô bé Trâu điên có theo dõi thành công của tôi không? Nếu em ở đây, hẳn tôi sẽ cảm ơn em thật nhiều, sau đó rủ em đi ăn kem, ăn nhiều đến tắc thở luôn!

Niềm vui sẽ được nhân thêm khi ta chia sẻ nó cho bạn bè. Năm cuối đại học, tôi không còn nhiều bạn, nhưng ông bạn Choác thuở nào vẫn còn đó. Nó vui khi tôi đoạt giải thưởng, lắng nghe tôi huyền thuyên chí tướng về những dự định tương lai, chạy đi làm nôi lấu và uống rượu với tôi cả đêm. Khi tôi tưởng mình chẳng còn ai để sẻ chia, thằng Choác xuất hiện và giúp tôi nhận ra mình không hề cô độc giữa thế giới này. Trong bữa rượu, nó khề khà nói:

-Cái Đan Mạch, mày cứ tin tao, mày sẽ kiếm được người yêu. Con đó sẽ gây gò y hết mày!

-Đào Mỏ... nó gây như tao thì hai đứa đi chơi Halloween không cần hóa trang à?

-Mày cứ tin lời lãnh tụ, tao bảo nó gây như mày là nó sẽ gây như mày!

Tầm thời gian đó, nhà trường công bố điểm đồ án cuối năm. Tôi được điểm khá và điểm trung bình cả năm cũng ở mức khá (chưa tính môn nợ). Tôi thở phào nhẹ nhõm. Vác bằng khá ra trường chưa chắc đã xin được việc, nhưng ít nhất là hai cụ ở nhà sẽ không thể nói tôi học hành kém cỏi hay lười biếng. Vả lại nhà có yên chuyện thì tôi mới kiếm được việc.

Những chuyện quan trọng nhất đều có một kết cục của riêng chúng, tất cả đều không quá đẹp, nhưng cũng không tệ. Bốn năm đại học là quãng thời gian để tôi đào sâu tâm hồn mình và tìm hiểu xem mình thực chất là con người thế nào. Còn nhiều điều mà tôi cần phải học, cần phải hoàn thiện. Nhưng tựu chung, mọi vấn đề của đại học đều được giải quyết. Chỉ còn duy nhất một chuyện khiến tôi lẩn tránh: Hoa Ngọc Linh. Số là đầu tháng 8, trường tôi tổ chức lễ tốt nghiệp. Tất nhiên tôi đã rủ thằng Choác, nhưng tôi không biết có nên rủ Linh tới hay không. Nghĩ đi phải nghĩ lại, tôi đã không dự lễ tốt nghiệp của em thì chẳng có gì em phải rộng lượng với tôi. Tuy nhiên, nếu em bỏ qua chuyện cũ, có lẽ tôi sẽ ra trường với tâm hồn thanh thản hơn. Sau tốt nghiệp, chúng tôi sẽ bước đi trên con đường của riêng mình, chẳng còn nhiều cơ hội để tôi và Linh chấm dứt mối bồng bong mà hai đứa đã gây ra.

Suy đi tính lại, tôi quyết định mở lời với Linh. Tuy nhiên, nói chuyện điện thoại thì hơi khó nên tôi đành xài facebook. Viết bao giờ cũng dễ hơn so với nói.

“Mình được giải rồi

Giải ba

4 triệu”

“Thật á? @@

Khao thôi! ^^

Mình bảo mà

Mình biết Tùng sẽ đoạt giải mà”

“Ồm

Mấy hôm nữa trường tôi tổ chức lễ tốt nghiệp

Linh đến được không?”

“Hôm mình tốt nghiệp

Tùng không đi

Giờ lại bắt mình đến à? ><>

“Ồ thì tại bạn quá

Xin lỗi

Nếu rảnh thì đi nhé”

“Ừ

Để mình xem ^^”

Linh là một cô gái khó hiểu và giỏi che giấu cảm xúc. Em trả lời như vậy không có nghĩa tâm ý của em cũng như vậy. Có lẽ em đang giận và trả lời cho có. Tuy nhiên, tôi không phiền. Nếu Linh không tới, có nghĩa là giữa tôi và em chẳng còn gì để níu kéo. Thôi thì cứ để cho gió mang đi. – Tôi tự nhủ.

Rồi lễ tốt nghiệp tới. Lần đầu tiên trong đời, tôi được diện bộ cánh bóng loáng và chiếc mũ tốt nghiệp mà trước đây chỉ thấy qua phim ảnh. Tôi không thân với bọn bạn đại học, nhưng buổi cuối cùng, khi ngồi tán chuyện cùng chúng nó, tôi phát hiện ra nhiều điều thú vị. Có đứa nói sẽ về quê, có đứa muốn ở lại Hà Nội lập nghiệp, có đứa lại muốn chuyển ngành, nhưng tựu chung đều muốn vui chơi vài tháng. Tôi lưu số điện thoại của những đứa thân quen nhất, hỏi facebook những đứa hơi hơi quen và chụp ảnh cùng những đứa chưa từng một lần nói chuyện. Tôi cũng chẳng giận khi chúng nó tề lên biệt danh “Tùng Thọt Tr...”. Đây là buổi cuối nên người ta dễ tha thứ cho những lỗi lầm. Hai tháng, thậm chí là hai ngày nữa, sẽ chẳng còn ai nhớ biệt danh “Tùng Thọt Tr...” nữa. Tôi muốn rời khỏi trường đại học với cái đầu nhẹ nhàng, như thế tốt hơn là cứ để những ám ức trong lòng.

Thằng Choác cũng đến. Nó phần vì chia vui, phần vì nghe nói lễ tốt nghiệp trường tôi có tiệc ngọt nên tiện thể đánh chén, đồng thời tẩm tía vài cô em xinh tươi. Nhưng chưa xin được số cô nào, thằng họ đã phải

về vì người yêu gọi. Lúc nó về, tôi lại ngóng về phía cổng trường, xem có bóng dáng của Hoa Ngọc Linh ở đó không. Nhưng rốt cục thì chẳng có ai hết. Một tia buồn mỏng mảnh như sợi tơ khẽ giăng qua trí óc tôi. Phải, dấu chấm hết của thời đại học hơi kém vui.

Khi lễ tốt nghiệp gần tàn, lớp tôi liền rủ nhau đi uống bia. Đây là dịp để các con gười say sưa tới bến. Đang sẵn chân, tôi cũng đồng ý. Tuy nhiên, lúc xuống nhà để xe, tôi lại gặp ngay Hoa Ngọc Linh đang bước ngược chiều. Tóc em phất phơ và rối, dường như là vừa trải qua một đoạn đường đầy gió. Trông thấy tôi, em cười:

-Mình đến kịp chứ?

Lễ tốt nghiệp đã tàn, nhưng với Linh, tôi không bao giờ thấy muộn.

Hai đứa chúng tôi tìm một ghế đá trong sân trường, ngay bên dưới gốc cây phượng. Phượng ở đây không nhiều như ở các trường cấp hai, cấp ba. Hè đến, phượng ở đây chỉ rơi lác đác trên những lớp lá me dày màu vàng nhạt. Đã quá xa để tôi có thể tìm thấy khoảng sân trường đỏ rực của thời xưa cũ.

-Mình bận tí việc, giờ mới chạy qua được. – Linh nói.

Tôi cười – nụ cười thật lòng đầu tiên với em sau nhiều tháng lạnh nhạt:

-Ồ, cảm ơn.

Một thoáng ngập ngừng đậu trên bờ môi của Linh. Tôi đồ rằng em định kể một chuyện gì đó thật vui vẻ. Tuy nhiên, ngập ngừng mãi, em lại im lặng. Có lẽ em không biết nên bắt đầu từ đâu. Tôi cũng chẳng biết nên khởi đầu câu chuyện thế nào, đành nhắm mắt nói bừa:

-Linh đã nhắm đi làm chỗ nào chưa?

-Mình chưa biết. Vui chơi vài tháng đã rồi tính sau!

Tôi phì cười:

-Vui chơi vài tháng á?

-Thật, không đùa đâu. – Em cười theo – Học hành mệt lắm rồi, phải xả hơi chứ! Nhưng cũng chưa chắc mình tìm việc ngay, có khi đi học thêm văn bằng hai nữa.

Việc làm và thời kỳ sau đại học luôn là chủ đề nóng với những đứa sinh viên cuối cấp. Tuy nhiên nó chẳng đủ sức kéo dài cuộc đối thoại giữa tôi và Linh. Suy cho cùng, chúng tôi gặp nhau, nói chuyện với nhau không phải vì học hành hay tương lai. Có nhiều điều khác đáng để chúng tôi nói hơn. Tôi thì muốn nói, nhưng Linh lại chẳng hề dă động tới.

-Xin lỗi vì không dự lễ tốt nghiệp. – Tôi lên tiếng – Thực ra mình chẳng bận gì đâu, chỉ nói dối thôi.

Linh gật đầu:

-Mình biết chứ. Vì Tùng giận mình phải không?

-Ừ.

-Thế bây giờ còn giận nữa không?

-Có.

Linh cười:

-Con trai gì mà thù dai thế?

-Nếu Linh làm bạn gái mình, mình sẽ không thù dai nữa. – Tôi trả lời.

Linh nhìn tôi, tôi nhìn em. Sau nhiều tháng lạnh nhạt, đây là lần đầu tiên chúng tôi nhìn nhau lâu đến vậy. Và lần đầu tiên sau mười một năm, tôi dám nói ra những gì mình nghĩ. Trong giờ phút cuối cùng của thời kỳ đại học, tôi không muốn để âm ức trong lòng nữa.

Linh cúi đầu không nói gì. Một lát sau, em chợt mỉm cười:

-Mình quen nhau từ hồi cấp hai, đúng không? Giờ... gần mười một năm rồi đấy.

-Thì mình đã chờ gần mười một năm rồi. – Tôi đáp.

Linh lắc đầu:

-Thực sự là... mình không muốn vậy. Mong Tùng hiểu ỳnh.

Vậy là cuối cùng, Hoa Ngọc Linh đã có câu trả lời cho tôi. Thực ra tôi đã dự tính câu trả lời này của em từ lâu. Khi con gái có cảm tình với con trai, tự họ sẽ có biểu hiện rõ ràng chứ chẳng đợi tôi phải hỏi hay gợi ý thế này. Nhưng tôi vẫn muốn biết lý do thực sự mà Linh từ chối tình cảm của mình. Tôi hỏi:

-Nói ỳnh biết tại sao, được không?

Linh lắc đầu:

-Nhiều... nhiều lý do lắm. Lúc khác mình nói, được không?

Em rút điện thoại và cầm tai nghe, đoạn đưa cho tôi một bên tai. Linh bầm bầm một hồi, những giai điệu quen thuộc từ thuở xa xưa vang lên trong tai tôi. Tôi nhớ đã từng nghe bài hát này ở đâu đó, song không thể nhớ tựa đề của nó. Linh cười:

-Unwell của Matchbox 20, ngày trước mình tặng đĩa này cho Tùng rồi, nhớ chứ?

Tôi “à” lên một tiếng. Linh tiếp lời:

-Mình sẽ nói, nhưng không phải là bây giờ, mình hứa. Nhưng thực sự là mình xin lỗi vì mấy chuyện thời gian qua.

Tôi gật gật đầu:

-Rồi rồi! Mình cũng có lỗi. Hình như chúng ta chưa hiểu nhau lắm, đúng không?

Chúng tôi cùng cười và cùng tận hưởng giai điệu của Unwell. Như một cách giải tỏa nỗi lòng, Linh bắt đầu hát. Em vẫn hát hay như ngày nào và tôi thấy tiếc khi em không theo đuổi nghề ca sĩ.

Tuổi trẻ có quá nhiều điều để nói, nhưng lại chẳng biết cách nào để bày tỏ những điều ấy.

Sau mười một năm, Linh đã từ chối tình cảm của tôi. Em cũng không cho tôi một lý do chính xác.

Và trái tim tôi vẫn ở đâu đó trên bầu trời. Dường như... tôi sẽ không bao giờ tìm thấy nó nữa.

Hè năm ấy, phượng rơi lác đác, chậm rãi như nín kéo thời gian. Tôi nghĩ nếu thời gian có thể chậm hơn, con người ta có thể ngồi bên nhau lâu hơn và từ từ thấu hiểu nhau, giống như bài hát Unwell vậy.

Có thể tôi sẽ hiểu Hoa Ngọc Linh hơn.

Và có thể em sẽ hiểu con người tôi hơn.

Nhưng hoa phượng rơi vẫn cứ rơi, chẳng thể nín kéo điều gì cả.

I'm not crazy, I'm just a little unwell

I know, right now you can't tell

But stay awhile and maybe then you'll see

A different side of me

I'm not crazy, I'm just a little impaired

I know right now you don't care

But soon enough you're gonna think of me

And how I used to be

(Tôi không khùng, chỉ là có chút không khỏe

Tôi biết giờ em không muốn nói gì

Nhưng em có thể ngồi bên tôi không?
Và em sẽ nhận ra con người khác của tôi
Tôi không điên, chỉ là có chút mệt mỏi
Tôi biết giờ em chẳng quan tâm
Nhưng ngồi đây, biết đâu em sẽ nghĩ khác về tôi?
Và tôi thực sự là con người thế nào)

25. Chương 25

Bốn năm đại học của tôi kết thúc. Tôi đã học được nhiều điều, đạt được nhiều thứ, tiếc nuối cũng không ít. Nhưng điều khiến tôi tiếc nhất là Hoa Ngọc Linh. Có những lúc, em ở bên tôi rất gần, nhiều khi, em lại xa cách như thể muốn chấm dứt mối quan hệ với tôi. Sau tất cả, tôi vẫn không thể có em. Em từng hứa sẽ nói lý do tại sao từ chối tình cảm của tôi, song có lẽ em đã quên lời hứa ấy.

Sau ngày tốt nghiệp, tôi và Linh không gặp mặt nhau nữa, chỉ chat qua facebook và hầu như loay hoay quanh mấy chuyện việc làm. Chủ đề việc làm là thứ kéo dài câu chuyện chứ không có tính gắn kết. Vì nói quá nhiều chuyện đó, những cuộc chat giữa hai đứa dần nhàm chán. Tôi ngừng trả lời tin nhắn của em, luôn tỏ ra bận rộn hoặc mệt mỏi. Sau hai tháng, chúng tôi ngừng liên lạc với nhau. Như vậy cũng tốt, cho cả tôi, cho cả Linh. Một cuộc sống mới đang tới, sẽ chẳng hay ho gì nếu tôi cứ nghĩ về em và em phải duy trì mối quan hệ khó xử này. Bạn hỏi tôi buồn hay không, tôi trả lời rằng: có. Nhưng buồn tới mấy, tôi vẫn phải quên Linh vì cuộc sống chẳng chờ đợi ai cả.

Có điều, trái tim tôi vẫn cứ lạc mất trên bầu trời, và tôi cảm giác mình sẽ không bao giờ tìm thấy nó nữa.

So sánh giữa hai thời điểm đỗ đại học và tốt nghiệp đại học, nhận thức của tôi đã thay đổi. Còn nhớ khi nhận được giấy báo đỗ, tôi mừng như điên, nghĩ rằng mọi thứ đã an bài. Nhưng lúc cầm tấm bằng rời trường đại học, tôi chợt hiểu cuộc sống vừa mới bắt đầu. Tôi bước vào một ngôi trường mới, nơi ấy không có giáo viên, không có bạn học, cũng chẳng có ông bảo vệ hỏi thẻ sinh viên hay nhắc nhở cấm thùng. Nó có tên là “trường đời”. Ngôi trường tiếp nhận mọi đứa sinh viên vừa ra trường và ngay lập tức ném bài kiểm tra đầu tiên vào mặt chúng nó: tìm việc.

Mọi thằng sinh viên đều nói tốt nghiệp xong sẽ vui chơi thỏa thích. Thực sự thì hầu hết đều khản trương tìm việc, chỉ một số ít là nói thật. Tôi là một trong những thằng nói thật, nhưng không sớm thì muộn, tôi sẽ phải lao đầu vào bài thi đầu tiên của trường đời. Bố mẹ tôi chỉ là những con người bình thường, quan hệ xã hội tuy có nhưng hầu hết lại chẳng thể giúp tôi tìm việc. Dù sao, tôi vốn là đứa không đòi hỏi, trước nay luôn tự làm việc một mình nên đây chẳng phải chuyện gì to tát. Tôi muốn tự tìm đường bằng bàn tay mình, hơn là ai đó vạch sẵn à đi.

Nhưng bạn nên biết, khi tự mình tìm đường, bàn tay bạn sẽ rớm máu vì bị gai đâm, vì ngã, vì đôi lúc phải che đi gương mặt tủi nhục.

Tôi là một trong số ít những thằng không đi tìm việc ngay mà vui chơi cho bỏ những ngày tháng điên đầu với đồ án thi cử. Nhưng mang tiếng là vui chơi chứ suốt thời gian đó, tôi đi tìm công việc phù hợp với niềm đam mê vẽ của mình. Trong thời buổi Internet phát triển, tìm được một công việc không khó, nhưng có được công việc ấy hay không lại là vấn đề.

Tôi chuyên vẽ mảng tranh fantasy và muốn tham gia một studio game nào đó, tôi biết rằng chỉ ở đó, khả năng của mình mới được phát huy. Tôi muốn trở thành một họa sĩ như Yoshitaka Amano – người chuyên vẽ tạo hình nhân vật cho dòng game Final Fantasy. Nhưng ở xứ sở này, nó, thứ ước mơ đó, quả thực quá viễn vông. Tôi tìm được studio game của người Việt song khi liên hệ, họ nói đã nghỉ từ lâu. Vốn của họ quá ít ỏi, họ bỏ nhiều công sức nhưng cuối cùng chẳng thu được mấy đồng lãi. Cũng khó cho họ, khi mà con

người ở xứ sở này vẫn thích dùng chùa, vẫn giữ định kiến rằng làm game chỉ là trò vô bổ (tất nhiên không phải chỉ riêng Việt Nam). Tôi đành bỏ dở ước mơ và hy vọng một ngày nào đó, mọi thứ sẽ thay đổi – một hy vọng hơi mong manh.

Tạm gác ước mơ làm game, tôi bèn thử sức ở lĩnh vực vẽ truyện tranh. Đây không hẳn là lựa chọn mà tôi thực sự nhắm tới nhưng nếu làm, tôi có thể làm tốt. Hồi đại học, tôi vẽ khá nhiều truyện tranh ngắn và được dân tình hưởng ứng nhiệt liệt, chủ đề thì... bạn biết đấy, chắc chắn là đánh đấm và viễn tưởng rồi. Những người hâm mộ nói tôi vẽ chuyên nghiệp, có nét riêng, hoàn toàn khác so với truyện tranh nước ngoài và họ nói tôi nên xuất bản. Cũng thời điểm ấy, người ta nói nhiều về việc thị trường truyện tranh bị nước ngoài chiếm lĩnh và các nhà xuất bản cần tác phẩm của người Việt. Tôi nghĩ mình có cơ hội. Tôi là người Việt, tôi trẻ, tôi khỏe, tôi thừa năng lượng và tự tin mình sẽ thay đổi được định kiến của người đọc.

Tôi đã mang tác phẩm của mình tới nhà xuất bản, đã nghĩ những người kiểm duyệt sẽ khen ngợi tôi như ở trên mạng. Nhưng cuộc sống ảo khác đời thực. Không có lời khen nào dành cho tôi cả. Họ nhận bản thảo của tôi và để đó đợi bán giấy vụn, hoặc tống vào sọt rác – tôi nghĩ vậy. Không một câu trả lời hay tin nhắn đáp lại, dù tôi ghi chú số điện thoại lẫn email bên ngoài bản thảo, ghi rõ to luôn! Tôi chẳng nhớ mình gửi bản thảo đi bao nhiêu nơi, nhưng chắc là nhiều hơn mười đầu ngón tay.

Tới đầu tháng thứ hai, nhà xuất bản thứ mười một gửi email trả lời và tôi khá vui mừng. Cho đến khi đọc nội dung email, sự vui mừng trong tôi tụt về không, con số 0 tròn trĩnh:

“Chúng tôi đã xem bản thảo của bạn. Hiện tại nhà xuất bản chưa có kế hoạch gì cho thể loại truyện tranh này, hẹn gặp bạn lần khác.”.

Người trả lời kiểu này sẽ chẳng mong đợi hẹn gặp bạn lần thứ hai. Lúc đó, trong đầu tôi nảy sinh sự đả kích vô cùng lớn. Trong suốt sự nghiệp vẽ, tôi chưa từng gặp tình huống tác phẩm của mình bị người khác ngó lơ như vậy. Ngay cả những gã vẽ giỏi nhất trên diễn đàn đều nói tôi sẽ phát triển và tiến xa hơn nữa, vậy tại sao nhà xuất bản lại thờ ơ? Tôi nghĩ mình không gặp may.

Nhưng bức email nọ chưa phải điều tồi tệ nhất. Chuyện tồi tệ nhất xảy ra sau đó một tuần, khi tôi mang bản thảo tới nhà xuất bản thứ mười hai. Người kiểm duyệt của nhà xuất bản xem bản thảo ngay tại chỗ và... gửi trả ngay tại chỗ. Đó là một người phụ nữ với gương mặt không còn trẻ nhưng cũng chưa già, đôi mắt của cô ta trở trở tựa tấm nhựa bóng láng, hầu như không còn nhựa sống và cạn kiệt những khao khát. Cô ta nói với tôi:

-Nói chung em về vẽ kiểu truyện khác đi. Mấy truyện thể loại này xuất bản ra không ai xem đâu!

-Thể loại khác là thể loại thể nào hả chị?

Người kiểm duyệt trả lời ráo hoảnh:

-Cái đó em phải tự nghĩ thôi. Ở đây bọn chị chỉ nhập truyện nước ngoài thôi chứ không xuất bản truyện Việt Nam em ạ.

Tôi nói:

-Nhưng em có thể vẽ được mà chị? Em vẽ ở trên diễn đàn và nhiều người nói truyện của em rất tốt mà!

Người kiểm duyệt cười:

-Ôi dào ơi em ơi! Ngoài đời thực chẳng ăn ai nữa là trên mạng. Em có chắc vẽ truyện này xong em sẽ cạnh tranh được với truyện nước ngoài không? Tốt nhất là về tập vẽ lại đi em ạ, mấy đứa họa sĩ như em, chị thấy nhiều rồi. Chị nói thật nhé, truyện của em xuất bản ra không ai muốn mua đâu.

Tôi cười. Cười vì buồn, cười vì bị sỉ nhục. Nực cười vì cô ta nói với tôi “tập vẽ lại” như thể tôi là đứa trẻ nít đang tập tọe tô màu. Nực cười bởi chính bản thảo này vài năm trước là thứ tạo dựng nên tên tuổi của tôi trên diễn đàn. Nực cười vì đầu truyện của nhà xuất bản này chỉ toàn những thứ truyện tình cảm sến súa với nét vẽ hơi hợt, sai tỉ lệ, sai luôn cả bố cục. Tôi không có ý phán xét, do người kiểm duyệt nói đến chuyện chuyên môn nên tôi sẽ nói về chuyên môn. Nhưng dù tôi nói thế nào đi chăng nữa, mọi chuyện vẫn không thay đổi. Tôi, kẻ tự tin có thể làm mọi thứ đã tới mười hai nhà xuất bản và cả mười hai lần đều thất bại.

Sau cùng, tôi tìm được một nhóm khoảng ba người chuyên vẽ và thiết kế cho các trang web. Ngày nay, trang web mọc lên như nấm, nhu cầu thiết kế cũng tăng cao, nhất là các web giải trí hoặc kinh doanh. Phần việc của bọn tôi là trang trí trang web sao cho bắt mắt, phần code thì do bên khác lo. Nghe thì oai vậy chứ người ta trả tiền khá bèo bọt, khoảng gần một triệu rưỡi, ba thằng chia nhau; cả ba lại đang tuổi ăn tiêu yêu phập, thêm đồng tiền mất giá nên năm lít bay hơi trong bảy ngày là chuyện thường tình. Mà đơn hàng cũng hẻo, hàng tháng được hai đơn đặt hàng là giỏi lắm.

Thực sự, nhóm của tôi không tệ nếu so với các nhóm thiết kế tự do khác, nhưng sau một thời gian, tôi bỏ. Tôi bỏ không phải vì chê tiền ít, chê khó khăn mà vì thái độ của hai gã trong nhóm. Mỗi lần đi café trà đá, bọn họ luôn chém gió tung trời về chuyện vẽ vời. Ngồi trà đá café, ai cũng thích chém gió, kể cả tôi. Vấn đề ở chỗ hai bố trẻ này luôn coi mình là nhất, là khác biệt so với đám đông và tất cả người khác chỉ là rác rưởi. Tôi nằm trong số rác rưởi ấy. Hai gã luôn miệng chê bai những tác phẩm của tôi và cho rằng chúng chẳng có “chất”. Tháng trước, tôi làm một đơn hàng mà khách rất vừa ý, hai gã nghĩ tôi gặp may:

-Thì thoảng gặp khách dễ thôi ông ạ! Mấy tháng trước tao làm ba đơn hàng, chỉ ngồi một buổi vẽ vẽ là kiếm ba triệu ngon lành!

Rồi gã thứ hai tiếp lời:

-Mày nghĩ mày vẽ lâu á? Tao đi vẽ kiếm tiền lâu rồi nhé! So ra thì hơn mày nhiều đấy, đừng tưởng bỏ!

Giọng điệu cả hai gã khá hằn học, như thể tôi đã làm điều gì đấy khiến họ phật ý. Thực sự tôi chưa từng khoe khoang cái gì quá trớn, ngoài việc tự giới thiệu rằng mình đạt giải thưởng vẽ khi muốn gia nhập nhóm. Làm việc với đám người này gần ba tháng, tôi chỉ toàn nhận được những lời chỉ trích và dạy bảo thay vì khích lệ. Sau khoảng thời gian đó, tôi rời đi, phần vì tự ái, phần vì chán nản. Tôi đã nghĩ những người trẻ tuổi sẽ dễ làm việc với nhau, sẽ dễ cảm thông cho nhau hơn, nhưng tôi đã lầm. Tuổi tác không phải vấn đề, suy nghĩ mới là vấn đề.

Lặn lội với chuyện vẽ, tôi buộc phải quay lại với tấm bằng tài chính – ngân hàng. Người ta nói “tam thập nhi lập” và tôi chỉ còn bảy năm nữa để phấn đấu. Nói “chỉ còn” bởi thời gian sẽ trôi rất nhanh nếu bạn không để ý; bởi tuổi tác của bố mẹ không đợi tôi, các cụ không thể nuôi báo cô tôi mãi; bởi xã hội này có quá nhiều người thích soi mói chuyện riêng tư của người khác, họ sẽ cười nhạo bố mẹ tôi nếu tôi là thằng ba mươi tuổi lông bông không nghề nghiệp. Một lần nữa, vì sợ hãi, vì thể diện, tôi lao vào vòng xoáy tìm việc.

Tìm việc chưa bao giờ dễ dàng. Tôi nộp hồ sơ như máy bay ném bom rải thảm nhưng không chỗ nào đánh tiếng. Thời buổi kinh tế lao dốc, ngân hàng sa thải nhân viên như cửa đập xả lũ, còn tôi như con cá bơi ngược dòng lũ. Bi hài là trong dòng lũ đó có hàng ngàn con cá khác như tôi, chúng xô đẩy, quấy đạp, chèn ép nhau để leo lên. Cá chép vượt vũ môn, bề ngoài câu chuyện thật đẹp nhưng mấy ai biết phía dưới dòng nước, bao nhiêu con cá đã chết vì kiệt sức? He he, lắm nhảm vậy thôi, dù sao thì câu chuyện của anh chàng đi tìm việc không có sự chết chóc nào cả. Ngoại trừ việc mua hồ sơ hơi tốn, một bộ hồ sơ mười nghìn, mười bộ cộng lại đủ tiền ba bát tái gầu chứ chả đùa! He he!

Kiên trì nửa tháng nộp đơn xin việc, rốt cục có một ngân hàng lớn gọi tôi. Trước ngày đi thi, tôi tham khảo rất kỹ kinh nghiệm trả lời phỏng vấn, các đề thi ngành ngân hàng. Nói chung là đồng chí Tùng Teo Tóp chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược trong ngày ra trận. Ngân hàng tuyển người qua hai vòng: thi viết và phỏng vấn. Thi viết giờ đa số đều làm bài trắc nghiệm trên máy tính, trừ những ngân hàng nhà nước hay trung ương. Chuyện bi hài là tôi trượt ngay tại vòng thi viết, không phải đề bài khó mà vì một lý do hết sức vớ vẩn: thời gian. Do quá ham lấy điểm những câu khó, tôi quên không ấn nút “Gửi” phía cuối bài làm. Thời gian làm bài hết, toàn bộ câu trả lời của tôi bị xóa khỏi hệ thống. Tôi đã cố vớt vát bằng cách điền lại nhưng không thể, máy tính chỉ biết xóa và nhận. Nó xóa bài của tôi, tôi bị loại. Tôi không thể biện bạch cho thất bại này, chỉ biết tự cười “Ngu Vật Con Lợn, Tùng ạ, ngu Vật Con Lợn!”.

Sau sự cố đáng tiếc ấy, tôi tiếp tục gửi hồ sơ đi khắp nơi. Ở nhà, thấy tôi hơn ba tháng rồi vẫn lông bông, các cụ liên tục ca cẩm, thỉnh thoảng lại đưa ra ví dụ về những thằng bằng tuổi tôi đang sở hữu công ăn việc làm ổn định. Không phải “con người ta” nữa, mấy thằng này có tên có tuổi hẳn hoi. Nào thằng A nhà bà B, nào con X nhà bà Y, vân vân và vân vân. Thấy người ta thành đạt sớm, tôi cũng nóng ruột khôn tả, khổ nỗi vẫn chưa công ty nào gọi tôi.

Sang tháng thứ tư, một công ty tài chính tư nhân gọi tôi đi phỏng vấn – chính là công ty mà tôi đang làm

hiện tại. Nó không phải là một công ty hoành tráng, cũng không có cao ốc hay văn phòng lung linh như phim ảnh. Nhưng ở nơi đây, tôi nhận được những bài học đầu tiên của trường đời, bắt đầu từ vụ phỏng vấn.

Hôm đó, như bao thằng lần đầu đi phỏng vấn khác, tôi chải đầu tóc gọn gàng, khoác lên mình áo sơ mi, quần âu, giày tây và dĩ nhiên là đóng thùng. Còn người phỏng vấn là một người đàn ông, chính là sếp của tôi hiện tại. Ngày đầu tiên ấy, cuộc đối thoại giữa tôi và sếp như vậy:

-Em học ở trường... ra hả, vậy có hiểu tín dụng là gì không?

-Vâng. Theo em hiểu tín dụng là thế nọ rồi thế chài, bla bla bla...

Nói chung, sếp hỏi tôi vài câu về kiến thức ngành tín dụng và tôi đều trả lời được. Tuy nhiên, có một câu hỏi mà tôi không hề được dạy:

-Được rồi, vậy em đến công ty này với mục đích gì?

Tôi hơi ngập ngừng. Mấy câu hỏi kiểu này như muốn móc họng người được hỏi. Sau cùng, tôi trả lời:

-Em muốn học hỏi thêm kinh nghiệm với cả tiếp thu kiến thức ở đây. Em còn trẻ nên có nhiều điều cần phải học.

Sếp nhếch mép cười:

-Thế tức là nếu em thu nhập đủ kinh nghiệm rồi thì sẽ rời khỏi công ty đúng không?

Tôi vội vàng nói:

-Ồ... không phải thế, em cũng muốn cống hiến cho công ty nữa.

-Vậy nếu công ty trả lương thấp hơn so với những chỗ khác, em muốn cống hiến nữa không?

Tất nhiên là tôi sẽ biến ngay và khăn trương. Nhưng với một thằng sinh viên mới ra trường và ôm ấp bao nhiêu hoài bão, câu trả lời đó chân thực đến mức khi nói ra sẽ cảm thấy lợm giọng. Tôi bối rối và không biết trả lời thế nào cho phải. Nhìn thái độ của tôi, sếp mỉm cười như người thợ săn vừa bắn hạ một con chim non mới ra r ràng:

-Ở đây bọn anh không cần cống hiến, bọn anh cần em mang hồ sơ về đây. Hai tháng đầu không có hồ sơ, em có thể đi chỗ khác để cống hiến. Em viết trong đơn xin việc là có thể giao tiếp và soạn thảo văn bản bằng tiếng Anh, ở đây bọn anh hướng tới đối tượng khách hàng người Việt, không phải người nước ngoài, trừ phi người nước ngoài mang quốc tịch Việt Nam. Em cũng viết là mình có thể làm việc nhóm tốt, đúng không? Ở đây bọn anh thường cho nhân viên đi phát tờ rơi quảng cáo, có thể ở nội thành, có thể ở các tỉnh khác và thường là các nhân viên phải tự túc phương tiện đi lại. Hoặc nếu cảm thấy việc phát tờ rơi quá mệt nhọc thì có thể chuyển sang gọi điện thoại, mỗi ngày sáu mươi số. Đừng lo thiếu, vì bọn anh có bộ phận chuyên khai thác số điện thoại cho em gọi. Tổng quan công việc là như thế, em làm được chứ?

Một đồng mưa bão tát vào mặt khiến tôi bừng tỉnh. Đây là cuộc sống thực, không phải những bức tranh đầy mộng mơ. Công việc đang ở trước mắt, tuy khó khăn nhưng lại là điểm bắt đầu duy nhất cho tôi. Tôi cần bám lấy nó để thoát khỏi vùng bùn thối nghiệp, dù cái điểm tựa đó lờm chờm và gai góc. Tôi đáp lời:

-Em làm được.

Vậy là bốn tháng sau tốt nghiệp, tôi bắt đầu đi làm.

Tôi không mất quá nhiều thời gian để hiểu sản phẩm và quy trình làm hồ sơ của công ty. Tôi cũng được học về cách xử lý những hồ sơ khó, nhưng áp dụng chúng vào thực tế là chuyện khác. Việc đầu tiên tôi làm là tư vấn cho khách hàng qua điện thoại. Một danh sách gần ba mươi số điện thoại và phải gọi hết trong một ngày. Thực sự thì chẳng có ai rảnh mà kiểm tra nhân viên có tư vấn hay không nhưng các nhân viên (bao gồm tôi) đều cố gắng gọi cho bằng hết. Bởi lẽ nếu không gọi, cơ hội sẽ qua đi và rơi vào tay người khác. Ba mươi số điện thoại, nghe thì nhiều nhưng chúng chỉ là cơ hội. Trong ba mươi số, có số không thể liên lạc, có số không nhắc máy trả lời. Ba mươi số, may mắn đào ra được năm người đang có ý muốn vay song vào một ngày đẹp trời nào đấy, tất cả họ sẽ hủy ý định này. Thời gian đầu, tôi đã gọi gần một trăm số điện thoại nhưng chẳng ai thực sự muốn vay hết. Họ hỏi số tiền được vay, họ hỏi lãi suất, họ hỏi thời gian giải

ngân và cuối cùng, họ chẳng liên lạc với tôi nữa. Hai tuần làm việc đầu tiên, tôi chẳng kiếm được khách hàng nào cả.

Tối tuần thứ ba, trong một buổi chiều nắng gắt và uể oải, tôi bỗng vớ ngay được một khách hàng đầu tiên. Anh ta có công việc tốt, lương lậu ổn định, đang cần tiền cưới vợ và quan trọng hơn, anh ta “hoàn hảo”. Hoàn hảo ở đây nghĩa là anh ta đáp ứng mọi yêu cầu trong vấn đề tín dụng, không cần phải chỉnh sửa điều gì. Hiểu nôm na là một hồ sơ tín dụng có khoảng mười đề mục quan trọng, không phải khách hàng nào cũng thỏa mãn cả mười, hầu hết phải chỉnh đi sửa lại. Vị khách hàng đầu tiên của tôi là người hoàn hảo như thế. Anh ta dễ tính, đưa giấy tờ cho tôi đúng hạn, hơi phân vân về lãi suất nhưng vẫn gật đầu muốn vay. Tôi chỉ cần điền mọi thông số vào hồ sơ và nộp lên cấp trên, xong chuyện! Khách hàng vay được bao nhiêu tiền, tôi sẽ hưởng 2% hoa hồng từ số ấy. Tháng đầu tiên không hoàn hảo, nhưng cũng không tệ. Có lương rồi! – Phải, tôi đã nghĩ thế.

Nhưng có một vấn đề tôi hoàn toàn không tính tới, đó là bố mẹ của khách hàng. Khi bộ phận thẩm định gọi tới, bố mẹ anh ta trả lời rằng anh ta không sống ở hộ khẩu mà đang sống ở nơi khác. Khốn nạn ở chỗ anh ta sống ở nơi đó chưa nổi một năm, trong khi hồ sơ tín dụng yêu cầu khách hàng phải cư trú hơn một năm mới cho vay. Tôi biết anh ta không ở trong hộ khẩu và đã dặn rằng cứ trả lời mình ở đó. Tuy nhiên, tôi lại không tính đến chuyện bố mẹ ảnh quá thật thà. Thế là xong, vị khách hàng đầu tiên, bản hợp đồng đầu tiên, tất cả đều đi tong.

Điều khiến tôi bực mình là sếp chẳng hề nhắc nhở chuyện người nhà khách hàng, dù chính sếp quản lý từng bộ hồ sơ. Điều thứ hai, những nhân viên cũ cũng không hề hé môi khi tôi hỏi về quy trình thẩm định khách hàng; họ cứ nói “đầy đủ rồi”, “không phải lo”. Kết quả từ hai điều trên là trong tháng làm việc đầu tiên, tôi không có lương, không có thưởng, mặt dần thối như bị ai tát. Nhưng tôi không đổ lỗi cho người khác quá nhiều. Tôi tự xem xét bản thân, tự thấy mình còn quá nhiều điều thiếu sót. Trầm mình trong thế giới máy tính quá lâu, tôi nhận ra kỹ năng giao tiếp của mình dở tệ. Nếu nói năng tốt hơn, tôi đã tìm được nhiều khách hàng hơn, thay vì chỉ một người duy nhất. Nếu đọc kỹ những kiến thức về sản phẩm, tôi đã hiểu hơn về quy trình thẩm định. Nếu chịu khó hỏi người đi trước, tôi đã không phạm sai lầm. Nhưng biết trước chữ “nếu” thì ai cũng giàu từ lâu rồi.

Công ty của tôi tuyển dễ nhưng thải loại khá nhiều, phần đông là nhân viên tự bỏ vì không chịu nổi áp lực. Những người vào cùng đợt thi tuyển với tôi bỏ đi quá nửa. Họ không nghĩ có ngày mình phải năn nỉ khách hàng, phải đi phát tờ rơi – cái công việc mà thằng sinh viên ngân hàng nào cũng khinh thường. Không nản trước thất bại và nhờ bản tính hiếu thắng, sang tháng thứ hai, tôi vẫn tiếp tục làm việc. Theo luật, tháng thứ hai mà không có hồ sơ, nhân viên sẽ bị sa thải. Nửa tháng đầu chưa có khách, tôi lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Vững bền thất nghiệp đang vươn tay mời gọi tôi xuống chơi cùng. Con mẹ nó! Không được nản! – Tôi tự nhủ.

Lần này, rút ra bài học về tư vấn qua điện thoại, tôi nói nhiều hơn với những người đang có nhu cầu, bỏ qua nhanh những người chỉ hỏi cho có nhưng không quên để lại số điện thoại của mình cho họ. Đừng bao giờ đánh giá thấp chuyện rơi vãi số điện thoại khắp nơi, bởi một lúc nào đấy, có thể họ sẽ cần mình. Tôi cũng hăng hái tham gia vào việc đi phát tờ rơi – thứ công việc mà tôi từng khinh thường và tẻ ra việc này đem lại nguồn khách hàng lớn hơn tôi tưởng. Tôi đi khắp thành phố, tới những khu công nghiệp, đi tới những tỉnh thành xa xôi hơn. Đây cũng không phải công việc nhẹ nhàng gì, phát tờ rơi ngày thời tiết bình thường còn đỡ, đựng hôm nắng đổ lửa hay mưa rào thì bách nhọc. Nhưng vì trẻ, vì khỏe, vì có nhiệt huyết và vì nguy cơ bị đuổi việc nên tôi không ngại. Tiếp xúc nhiều loại người, tôi dần hiểu được cách nói chuyện, biết nên nói với ai và nên bỏ qua ai. Tôi nhận ra có rất nhiều trường hợp mà chẳng thứ kiến thức sách vở nào dạy, phải tự mình lần tìm, vấp ngã và tự học lấy.

Sau nửa tháng đầy cố gắng, cuối cùng tôi cũng kiếm được một khách hàng. Hồ sơ của người đó không đẹp lắm và tôi phải chỉnh sửa đôi chút. Tôi dặn dò khách kỹ hơn, theo dõi sát sao hơn, để ý từng chi tiết nhỏ nhất. Sau vài ngày, hồ sơ giải ngân và tôi hoàn thành chỉ tiêu. Tôi thở phào nhẹ nhõm: vậy là mình chưa bị đuổi. Nhận được tháng lương đầu tiên, tôi đã mua một ít đồ ăn về nhà cho các cụ và bữa cơm hôm ấy vui hơn thường lệ - một chút an ủi cho những ngày vất vả.

Nhưng đó mới chỉ là sự khởi đầu. Ở công ty, một số nhân viên cũ – những kẻ đi trước làm hồ sơ láo quá nhiều và chiếm đoạt tiền của khách hàng một cách bất hợp pháp. Có trường hợp nhân viên lập hồ sơ ảo,

thuê người trả lời bộ phận thẩm định, ôm hàng trăm triệu rồi bỏ trốn. Do vậy, sang tháng thứ ba, công ty đặt ra nhiều điều luật khó khăn hơn khiến bọn nhân viên mới vốn khổ càng thêm khổ. Giờ đây, gần như mọi khách đều thiếu chỗ này một tí, thiếu chỗ kia một tí, tôi phải tìm cách chỉnh sửa lại sao cho phù hợp điều lệ tín dụng. Nhưng chính mấy thứ tí ti kiểu đấy lại ngăn trở tôi. Ở mọi tổ chức tín dụng hay ngân hàng, người ta đều yêu cầu khách hàng phải có điện thoại bàn. Nhưng rất nhiều khách hàng không chịu hiểu hoặc đơn giản là vì ngại, họ không lắp điện thoại, đồng nghĩa với việc hồ sơ không thể chạy. Có một gã khách hàng của tôi sở hữu bằng lương ổn, công việc ổn, hộ khẩu ổn nót, chỉ thiếu mỗi điện thoại bàn. Tôi năn nỉ gã lắp điện thoại nhưng gã không nghe, chỉ nói:

-Công ty em làm khó anh quá! Anh người thật việc thật chứ đâu phải lừa đảo gì đâu nhỉ? Chỗ em làm ăn thế chỉ mất khách thôi! Anh đi vay nhiều chỗ mà chưa thấy chỗ nào rắc rối như em đây! Thôi nhé, anh nghỉ!

Những lúc như thế, tôi chỉ biết cười mỉa. Mỉa vì mất hợp đồng, cười vì thằng cha nói láo. Nhờ công ty kiểm tra hệ thống CIC, tôi biết gã chưa từng vay nợ ở đâu. Nghe gã trả lời thế, tôi chỉ biết chửi thầm “không lắp điện thoại thì mày đi vay cái cẳng củ cọt”, nhưng ngoài mặt vẫn nhã nhặn trả lời:

-Vâng, em biết rồi anh ạ, hẹn gặp anh dịp khác.

Chuyện điện thoại là một phần nhỏ trong số những rắc rối. Có những khách hàng ngoài mặt nói không thiếu tiền hoặc nếu thiếu có đầy người sẵn sàng cho vay mượn, nhưng khi tôi làm hồ sơ, ngày nào cũng gọi điện hỏi xem đã giải ngân hay chưa. Tôi nhiều lần suýt mất kiên nhẫn với loại người này. Ở xứ Việt, bệnh sĩ ngấm vào máu con người ta, khiến họ dù đi nhờ vả nhưng vẫn thích đứng cửa trên. Khách hàng kiểu đó, tôi không bao giờ muốn gặp lại. Tôi còn đụng lăm chuyện bi hài khác như hủy hợp đồng vay chỉ vì... sợ vợ. Đó là một ông khách hàng trung niên, nói chuyện với cấp dưới kiểu thét ra lửa. Hồ sơ của ông khá tốt, tôi hầu như không phải chỉnh sửa gì, chỉ đợi ông lên ký vào hợp đồng giải ngân. Song ngay trước ngày ký hợp đồng, ông gọi cho tôi, giọng thổ thổ:

-Em ơi cho anh ngừng vay nhé. Ừ... tại vợ anh nó biết rồi. Anh xin lỗi vậy, để lần khác nhé!

Tôi từng cứu nhiều hồ sơ chết trong hệ thống, nhưng riêng hồ sơ chết kiểu này, tôi chỉ biết cười trong nuối tiếc. Còn rất nhiều chuyện bực mình hay hài hước nữa mà một gã nhân viên tín dụng như tôi gặp phải. Nhưng tựu chung, sau một thời gian, tôi thích làm việc với khách hàng nữ hơn. Có thể họ không thực sự hiểu tín dụng như cánh đàn ông, nhưng họ dễ hợp tác hơn, dễ nói chuyện hơn và đáp ứng yêu cầu tín dụng tốt hơn so với cánh đàn ông mang quá nhiều cái tôi trong người. Không dễ chịu cho phải mày râu, nhưng đó là sự thực.

Tuy nhiên, những chuyện kể trên chưa thấm thía gì so với chuyện chạy chỉ tiêu. Mỗi tháng, từng nhân viên phải chạy đủ số lượng hồ sơ, đồng thời chấm công đầy đủ. Dậy sớm đi làm chấm công thì dễ, chạy đủ hồ sơ mới khó. Có tháng gần dịp ngày lễ hay Tết, tôi kiếm được khá nhiều khách hàng vì đúng thời điểm nhu cầu tăng cao. Nhưng ra Tết, tôi chẳng kiếm nổi ai. Người ta còn mải rượu bia, tiêu hóa thức ăn ngày Tết, lấy đâu thời gian quan tâm chuyện vay nợ? Vậy là tôi phải đi làm thêm nhiều mảng khác như chuyển hồ sơ làm thẻ tín dụng, bắt mối vay thế chấp (mảng tôi đang làm là vay tín chấp), vân vân. Ít nhất tôi vẫn dễ thở so với nhân viên tín dụng bên ngân hàng vì không phải làm phần huy động vốn. Gã bạn thời đại học của tôi làm việc bên ngân hàng lớn, lương khá hơn tôi, công việc ổn định hơn nhưng áp lực lớn hơn. Lúc nào tôi gọi điện cũng nghe thấy giọng gã hơi gấp gáp, như thể đang vướng phải một mớ rắc rối. Gặp tôi, gã luôn ca cẩm chuyện huy động. “Đan Mạch, cứ một tháng đòi 2 tỷ, làm thế đ... nào được hả mày?” – Gã nói. Người ta kháo nhau làm nghề ngân hàng là thời thượng, là nhiều tiền. Người ta nói thế bởi họ được nghe thế, đồn nhau thế chứ chẳng mấy ai hiểu rõ.

Áp lực chỉ tiêu khiến tôi bực mình. Nó như cái vòng kim kẹp muốn bóp nát tôi ra thành từng mảnh. Lúc nhận lương, tôi nhận ra đồng lương chỉ đủ nuôi mình bữa trưa, xăng xe và điện thoại, chứ muốn ăn muốn chơi thì phải... xin tiền mẹ. Cái Đan Mạch! – Tôi chửi. Một ngày hai mươi tư tiếng, không tiếng nào tôi không chửi. Tôi nhận ra từ lúc đi làm, mình chửi thề nhiều hơn và lời lẽ cay độc hơn, như thể đang nhắm đến một ai đấy. Nhưng mình chửi mình nghe, tinh thần của tôi chẳng khá khẩm chút nào. Mỗi tối, tôi nghĩ ngày mai xử lý hồ sơ ra sao, kiếm khách hàng mới ở đâu, làm sao để hoàn thành chỉ tiêu... tổ mẹ nó cái chỉ tiêu! Có lúc để chạy chỉ tiêu, tôi kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng dù kiếm được ít hay nhiều, tôi đã thay

đổi. Khuôn mặt tôi lúc gặp gỡ khách hàng tươi rói bao nhiêu, về nhà lại lầm lũi li lỉ bấy nhiêu. Mẹ nhận ra sự thay đổi của tôi, bà nói:

-Sao lúc nào về nhà mày cũng thở dài thế nhỉ? Nhìn chán cả người! Tao nghe mà sốt ruột lắm! Về nhà không nói với bố với mẹ câu nào cả!

Và đến chính tôi cũng không nhận ra mình. Mỗi lần soi gương mặc quần áo, tôi nhận ra khuôn mặt mình khác trước. Nó đen hắc đi vì dãi nắng, cái miệng hay cười thuở nào giờ khép chặt, đôi mắt luôn gườm gườm vì mãi chưa đến ngày cuối tuần để nghỉ xả hơi. Cực cần và giả tạo – đó chính là hình ảnh của tôi.

Tại sao tôi lại thành ra thế này?

Bốn năm đại học qua đi, cuộc sống thay đổi nhiều. Tiền ngày càng mất giá, cầm năm chục nghìn ra đường nhòang cái ăn trưa với café là hết. Xăng chỉ nhăm nhe chục tăng và không bao giờ giảm, như thể cái nhà máy lọc dầu Dung Quất đang ngoác mồm cười hô hố vào mặt toàn thể người đi xe máy (tôi đã từng đề cập cái nhà máy này hồi đầu cấp 3) trên đất Việt Nam. Yahoo! dần đi vào dĩ vãng, chẳng mấy ai dùng nó nữa mà chuyển qua facebook. Những hàng net trở nên nhàm chán hơn bao giờ hết dù trò chơi ngày một nhiều. Tivi ngày càng nhảm nhí vì những con người đứng trước máy quay luôn cố nở nụ cười giả tạo, khóc lóc giả tạo nột và luôn nói điều không thật. Tivi nhảm, báo chí mạng nhảm theo khi ngày nào cũng đập vào mặt hàng chục bộ ngực, hàng trăm cô nàng hot girl từ dưới đất mọc lên, giết người cướp của các kiểu con đà điểu. Thông tin nhiều như nước, nhưng chúng chảy trái chiều nhau trong cùng một dòng sông. Tôi, kẻ đứng giữa dòng sông ấy không biết nên tin điều gì hay tin ai. Một cảm giác bàng quan lớn dần trong tôi, để rồi sau một thời gian, tôi thường tự nhủ: “kệ mẹ người ta, mình còn sống, còn vui là tốt, việc đêch phải quan tâm đến ai?”.

Trong một thoáng, tôi chợt nhận ra suy nghĩ của mình đã thay đổi. Trước đây tôi chưa từng bàng quan như thế. Đâu rồi thằng Tùng Teo Tóp luôn lạc quan? Đâu rồi thằng ôn cấp 3 ném đá ra Hồ Tây và nói rằng mình sẽ theo đuổi ước mơ đến cùng?

Tôi đã nghĩ chuyện cầm bút vẽ nhưng không thể. Tôi ngại vì chuyện không hay trên diễn đàn, ngại vì gặp những con người luôn chê bai, ngại vì sợ nghe lại câu nói “về học vẽ lại đi em”. Tôi ngại vì đó chỉ là giấc mơ thời trẻ con.

Có vẻ tôi đã lớn và thằng bé con ngày xưa trong tôi đã chạy đi đâu mất. Không còn thằng bé ấy, mỗi tối tôi lại tự hỏi tại sao người ta kiếm nhiều tiền hơn mình, rồi nghĩ thằng bố mẹ X sao có tiền mua Iphone nhỉ, thằng Y được ông già nó nhét vào cơ quan, con Z vợ được thằng chồng giàu có. Để sau đó, tôi lại không thể ngủ nổi vì những câu hỏi về tương lai. Mình sẽ giàu có hơn chẳng? Hay mình sẽ mãi là thằng chạy việc, chạy ăn từng bữa thế này? Hay mình nhảy việc đi chỗ khác? Nhưng chỗ khác không nhận mình thì sao? Hàng trăm câu hỏi quấy nhiễu tôi, chúng lôi tôi dậy và hét vào mặt tôi: tuổi 23, mày đã có gì chưa?

Và điều đó làm tôi khóc.

Tuổi 23, tôi chẳng có gì.

Bạn đã nhìn thấy thằng con trai khóc bao giờ chưa? Khóc vì thất tình thì chắc ai cũng thấy, nhưng khóc vì những điều không – phải – thất – tình thì không phải ai cũng biết. Bởi những lúc như vậy, thằng con trai sẽ tìm một chỗ riêng tư nhất và khóc một mình.

Tôi chưa bao giờ nghĩ thằng Choác sẽ có ngày khóc lóc. Thật! Mới tưởng tượng ra thôi đã thấy hài hước. Nó ra trường với tấm bằng khá, bố mẹ có điều kiện xin cho nó một chỗ làm tốt, đỡ phải nhọc nhằn như tôi. Nhưng sau bốn tháng rồi nửa năm, khi tôi đang bạc mặt ngoài đường đi phát tờ rơi, nó vẫn ngồi nhà. Cho đến hôm uống rượu ở nhà thằng Xoạch, không biết vì rượu ngon hay vì quá nhiều tâm sự, nó khóc như mưa trút. Vật Cọng Lông! – Tôi và thằng Xoạch ngơ mặt ra nhìn nó và hỏi tại sao, nó mới bắt đầu kể:

-Ông bà già tao lúc bảo vào chỗ này, lúc bảo vào chỗ kia. Tao không biết đằng nào mà lần! Tao đi nộp hồ sơ chỗ khác thì chửi tao ngu, bảo mấy chỗ ấy không ổn định! Mà lần nào về nhà, ông bà già cũng chửi, bảo con người ta thế nọ con người ta thế kia. Mày không biết đâu, nửa năm rồi, ngày nào tao cũng bị ăn chửi. Tháng ba mươi ngày chửi cả ba mươi ngày, tao chịu thế nào được?! Mà mấy chỗ ông bà già xin có phải dễ đâu? Con cháu người ta nó vào hết rồi, chen chân không được, lại quay ra chửi tao học ngu nên không có bằng giỏi, không xin được chỗ tốt! Thế cái ĐM tao đang làm gì đây hả?

Lời nói của nó dĩ nhiên không nắn nót như thế và tôi đã giản lược hoặc thay đổi vô số lời lẽ chữ tục. Nhưng tổng quan là vậy, tuổi 23 của thằng Choác không hề dễ chịu. Nó chưa thoát khỏi vũng bùn thất nghiệp, thậm chí còn bị kéo xuống sâu hơn vì gia đình.

Thằng Xoạch cũng lâm vào vấn đề tương tự. Nó tốt nghiệp nhưng không muốn theo ngành học mà đi theo nghề nhiếp ảnh. Nó mất rất nhiều thời gian để thuyết phục gia đình cho nó sống với cái nghề mà nó chọn. Nó biết những khó khăn mà mình sẽ trải qua, biết những rủi ro sẽ gặp phải. Nó vạch ra kế hoạch làm việc hăn hoi và cố gắng làm theo. Nhưng kế hoạch tốt không có nghĩa là mọi thứ đều ổn. Luôn có những vấn đề phát sinh và thằng Xoạch không thể xử lý hết. Nó không sụi sùi như thằng Choác, nhưng những lúc ngà ngà say, nó lại tỏ ra buồn đời:

-Tao đếch biết thế nào nữa. Giờ đi chụp với làm thêm cũng chưa đủ ăn, mấy năm tới không biết thế nào... Có khi tao vào trong nam, làm ăn ngoài này với mấy thằng khách đòi hỏi rõ nhiều! Hầy! Đập Muối, nó muốn bộ ảnh lung linh như người mẫu mà diễn thì cứng đờ như ma nơ canh, bố tao cũng chẳng chụp lung linh được!

Nghề của thằng Xoạch tiếng thì sang chứ để sống với nghề không phải chuyện dễ. Tuổi 23 của nó chưa bao giờ ngừng hỏi về tương lai, về bản thân mình.

Đó thực sự là quãng thời gian khó khăn.

Đi làm hơn nửa năm, tôi đã có nguồn khách hàng ổn định hơn, quen việc hơn. Nhưng điều đó không làm tôi vui. Tôi biết rằng đây không phải con người mình. Giấy, bút vẽ, màu và tưởng tượng – đó mới là tôi, là con người tôi muốn sống. Phấn rằng tôi không đủ can đảm làm vậy. Hàng đồng thứ xung quanh khiến tôi chùn bước. Và tôi sẽ mãi mãi là thằng hèn nhát như thế nếu không xảy ra một biến cố. Biến cố ấy xuất phát từ một câu chuyện buồn.

Đợt tôi đi làm cũng là lúc ông cụ nghỉ hưu. Đối với tôi, bố nghỉ hưu hay không cũng thế vì tôi không quan tâm ông. Quá nhiều chuyện trong quá khứ đã khiến tôi và bố không hợp nhau. Chúng không phải những chuyện vui vẻ, tôi cũng không muốn kể vì nó hết sức riêng tư. Mỗi nhà mỗi cảnh, mỗi gia đình có sự mâu thuẫn mà chỉ người trong gia đình mới hiểu. Nhưng đại khái là vậy. Nói một cách thật lòng, ở thời điểm ấy, tình cảm của tôi đối với ông cũng chẳng hơn gì tình cảm mà tôi dành cho ông hàng xóm là mấy.

Tôi vô tâm và không để ý rằng ông cụ đang mắc một chứng bệnh tâm lý. Bao nhiêu năm làm việc, giờ tự dưng nghỉ, bố đâm ra khó tính hơn cả những ông già bảy mươi tuổi. Ông cục cằn và luôn miệng chửi bới, khi chửi bữa cơm không ngon, khi chửi thằng con đi làm về muộn. Đường như trong mắt ông, mọi thứ đều ngứa mắt. Ban đầu, tôi chỉ im im cho qua, coi như không nghe thấy. Nhưng sự ức chế trong tôi càng tăng cao khi ông chửi tôi học hành như hạc, thi vào trường đại học dở như hạc và kiếm được một việc như hạc nốt. Không vấn đề! – Tôi tự nhủ, bởi vốn dĩ tôi lớn lên trong sự mắng nhiếc và bị so sánh với con nhà người ta. Song sự việc bắt đầu ngoài tầm kiểm soát khi bố chửi đấm mê vờ vời của tôi. Ông so sánh tranh của tôi với giấy vụn, ông chửi luôn cả bức tranh mà tôi đạt giải 4 triệu – mà chính ông đã trưng thu 4 triệu đó để mua tivi mới, trong khi tôi đang muốn đầu tư thiết bị vẽ.

-Mày vẽ toàn những thứ mà không ai xem được. Tỉnh lại đi con ạ! Mày đâm đầu vào vẽ vờ vờ nên giờ chỉ là thằng mặt hạng trong xã hội. Con nhà người ta mua xe mua nhà cho bố mẹ, còn mày chỉ vác cái mồm về đây để tao nuôi! Vẽ vờ gì cái loại mày? Bôi bôi bẩn bẩn tí màu rồi gọi là tranh ấy hả? Tranh người ta bán mấy trăm nghìn đô, tranh mày có chó nó thèm xem!

Tôi nghĩ vẽ, nhưng không có nghĩa ai đó được phép chửi vào những thứ tôi từng vẽ ra, kể cả đó là bố. Sự ức chế, sự căm ghét người bố suốt hàng chục năm trong đầu tôi bùng nổ, tôi nổi khùng:

-Câm mẹ cái mồm đi! Ông thì biết con kẹc gì!

-Mày nói gì? Mày vừa nói gì? Mày là con tao, mày nói thế à?

Bố dứ dứ tay định tát tôi, còn tôi chẳng ngăn:

-Tôi nói thế đấy! Tôi bảo ông câm mẹ cái mồm đi đấy! Ông làm cái gì thì làm cho tôi xem nào?!

Và bố tát tôi thật, tát văng cả kính. Tôi liền đáp trả bằng cách xô ông. Bố ngã xuống đất, lại lồm cồm bò dậy, lần này vớ luôn cái ghế định đánh tôi. Tôi không ngăn, bỏ qua luôn chuyện cái ghế phang vào đầu

mình, chỉ dùng sức húc ổng như trâu húc mã. Chẳng ông già sáu mươi tuổi nào chống được sức mạnh của thằng hai mươi tuổi. Ông ngã xuống, la oai oái:

-Ồi giờ ơi! Nó đánh tôi! Nó đánh tôi!

Mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn nữa nếu mẹ tôi không can ngăn. Tôi liền bỏ sang nhà thằng Choác ngủ nhờ. Mang tiếng ngủ nhưng suốt đêm hôm ấy, tôi không thể chợp mắt. May phước tổ cho tôi, bố không đập đầu vào cái gì đó, chứ không tôi sẽ hối hận cả đời. Có lẽ mình là thằng bất hiếu! – Tôi vừa nghĩ, vừa ngăn nước mắt chảy xuống. Tuổi 23 của tôi, đáng lẽ sẽ là tuổi đẹp nhất, tại sao lại biến thành thế này?

Sáng hôm sau, tôi đi làm. Công việc vẫn bình thường, tôi vẫn tư vấn tìm khách hàng, vẫn hỏi hả chạy chỉ tiêu. Nhưng cả ngày, tôi như người mất hồn, có mỗi bản danh sách ba mươi số điện thoại mà gọi mãi chẳng xong. Chán đời, tôi đành gọi điện về nhà và nói với mẹ là đi ra ngoài thành làm việc, tới mai mới về. Quả thực là trước nay tôi vẫn thường đi sang tỉnh khác tìm khách hàng. Mẹ không nói gì, chỉ bảo:

-Đi đường cẩn thận, ăn uống tử tế nhé! Mà nhớ về sớm, bố mày đang gào ầm ĩ lên kia kìa!

Mẹ biết nỗi khổ của tôi, biết cả sự căm ghét tôi dành cho bố nên không trách mắng, chỉ cảm thông. Nhưng khổ cho bà phải đứng ở giữa, phải nghe bố chửi “con hư tại mẹ”, tôi cảm thấy có lỗi. Nhưng sự đã rồi, tôi chỉ biết đi đâu đó cho khuây khỏa. Hôm ấy, tôi xin nghỉ buổi chiều rồi bắt xe khách chạy về Hải Phòng. Ở đây có một người luôn sẵn sàng nghe tôi kể lể và tâm sự. Tôi không biết nhiều lắm về hắn, chỉ biết hắn có tên nick trên diễn đàn vẽ là Gabietbay.

Nói một chút về Gabietbay. Hắn là người hâm mộ tranh của tôi, luôn ủng hộ tôi kể cả khi tôi vướng chuyện không hay lúc đi thi. Mỗi dịp rảnh rỗi, tôi và hắn luôn trao đổi chuyện vẽ vời. Nếu thằng Choác là bạn thân ngoài đời thực, thì Gabietbay là thằng Choác phiên bản thế giới ảo của tôi. Hắn hơn tôi bốn tuổi, nhưng khi nói chuyện vẫn xưng “ông, tôi” như bạn đồng vai phải lứa. Gabietbay luôn nhờ tôi đánh giá tranh của hắn trước khi đưa lên diễn đàn. Hắn vẽ không thực sự đẹp, nhưng kiến thức về vẽ lại khá rộng nên mỗi lần trao đổi với hắn, tôi lại ngộ ra thêm điều mới mẻ. Mỗi tối, tôi háo hức nói chuyện với Gabietbay hơn là lên mạng đọc báo hay chơi game. Tìm bạn thân đã khó, tìm người tâm giao trong cùng một lĩnh vực khó gấp bội và tôi thấy mình may mắn khi tìm được tay này.

Nói chuyện với Gabietbay hơn hai năm, tôi biết được tên thật cùng địa chỉ nhà của hắn. Mấy lần tôi muốn về Hải Phòng chơi với gã mà chưa có dịp. Tôi thường đùa với Gabietbay rằng không dám về thành phố hoa cải vì sợ dạn lạc. Nhưng lần này dẫu dạn bay đi dùng khắp đường phố, tôi vẫn sẽ tới. Bởi lẽ tôi đang là kẻ không nhà.

Khoảng năm giờ chiều, tôi đặt chân xuống Hải Phòng. Kỳ thực, thành phố này không dễ sợ như người ta tưởng tượng. Lúc ấy, vì quá mệt mỏi lần chán đời, tôi không để ý Hải Phòng trông ra làm sao. Nhưng trong trí nhớ của tôi, người dân nơi đây có gì đó khá đặc biệt. Khi tôi hỏi đường, họ không tỏ thái độ nhiệt thành song hành động lại khác: chỉ dẫn khá tận tình, người nào không biết thì hỏi người khác giùm tôi. Địa chỉ nhà gã Gabietbay khó kinh dị, song nhờ họ, cuối cùng tôi cũng tìm được đến nơi. Cũng có thể hôm đó tôi gặp được toàn người tốt không biết chừng. Hoa cải... à nhầm, hoa phượng đỏ không tệ! – Tôi nghĩ.

Nhà của Gabietbay nằm trong con ngõ khá sâu. Ngõ sâu không phải vấn đề, vấn đề ở chỗ trước ngõ có một hàng bán trà đá và gã chủ quán trà đá thực sự hơi kinh dị. Gã gầy tốp, tôi mang tiếng “tốp” mà chưa tốp bằng gã, tay hơi khẳng khiu, mặt già đanh, ánh mắt đầy vẻ hiếu chiến. Con bà nó, vợ phải hoa cải thật rồi! – Tôi nuốt nước miếng, đoạn hỏi gã:

-Anh ơi cho em hỏi nhà này ở đâu ạ?

Trái ngược với bộ dạng của mình, gã chủ quán đáp lại khá nhã nhặn:

-Bạn hỏi có việc gì nhĩ?

-À, em là bạn của Gabietbay (chỗ này không nêu tên)! Em mới qua chơi...

-Bạn là bạn thế nào nhĩ? – Gã chủ quán hỏi vặn.

Tôi cảm giác có mùi gì đấy không ổn ở đây. Nghe nói đám giang hồ xứ này có đủ mọi trò moi tiền người lương thiện. Trách mình số xui, tôi bèn trả lời:

-À, em quen Gabietbay qua mạng. Em với anh ấy đều thích vẽ nên thi thoảng cũng nói chuyện với nhau.

Nghe tới đây, gã chủ quán trà đá bỗng mở lớn mắt:

-Là Boyteotop phải không? Từ Hà Nội xuống đây hả?

Nghe gã nói vậy, tôi bồn thần một lúc rồi chợt hiểu vấn đề. Bạn tôi đây sao? Là cái thằng cha trông như nghiện này sao? Tôi nói:

-Thế anh là...

-Gabietbay đây mà! Bây giờ mới gặp mặt nhau nhỉ? Nhà tôi ngay trong này thôi, ông vào chơi nhé! Đợi tôi tí!

Hắn không đứng dậy ngay mà cúi húi lúi một đồng thứ bên dưới gầm bàn. Tôi nhận ra nó là một chiếc xe lăn gấp. Gã dùng sức nhổm người từ ghế ngồi sang xe lăn rồi dắt tôi vào con ngõ nhỏ, vừa đi vừa cười:

-Sao ông đến mà không báo tôi một tiếng? Biết thế hôm nay tôi nghỉ hàng sớm! Ông bảo chưa được ăn mấy món đặc sản Hải Phòng phải không? Yên tâm, nhà tôi có!

Hắn vừa lăn xe, vừa cười, trong ánh mắt không hề có lấy một tia nhìn bi quan. Nhìn hắn, tôi phần chấn lên đôi chút.

Tôi đã nghĩ tuổi 23 của mình là cơn ác mộng.

Nhưng kia là bạn tôi. Hắn 27 tuổi và bị liệt, không thể đi lại bình thường.

Và cuộc nói chuyện giữa tôi và hắn đã thay đổi tất cả. Đó là một cuộc đối thoại không dài dòng lắm....

26. Chương 26

Hồi đầu năm, trong một buổi café trà đá, tôi và mấy thằng bạn có bàn luận chuyện Nick Vujicic sang Việt Nam. Ba đứa chúng tôi mỗi người một ý kiến riêng; tôi nghĩ anh ta muốn cổ vũ động viên những người đồng cảnh ngộ, thằng Choác thì nghĩ anh ta chỉ có kiếm tiền, còn thằng Xoạch quả quyết nếu sinh ra ở Việt Nam, có lẽ giờ này Nick Vujicic đang lăn lộn bán vé số trên vỉa hè. Nhưng cả ba đều đồng ý rằng nếu chẳng may lâm vào hoàn cảnh của họ, chúng tôi sẽ tự sát ngay lập tức. Cơ thể đang lạnh lạnh bỗng mất một bộ phận, thực là cơn ác mộng khủng khiếp.

Thật tình mà nói, trước đây khi thấy người khuyết tật, tôi đều tránh xa họ. Trong mắt tôi, họ như một chủng tộc khác vì một lý do rất đơn giản: họ tàn khuyết, tôi đầy đủ. Và bởi sự khác biệt, tôi lánh tránh họ. Nhưng bạn của tôi – Gabietbay lại là người khuyết tật. Dù mới chỉ nói chuyện qua mạng, thậm chí chưa biết mặt nhau, song sau những việc cùng trải qua lẫn chia sẻ trên diễn đàn vẽ, tôi coi hắn là người bạn thân thiết. Và khi đối diện người bạn với thân thể không lành lặn, tôi có cảm giác khó xử.

Để cho đơn giản, tôi sẽ gọi Gabietbay là Gà Bay (phân biệt với thằng Gà hồi cấp hai). Trước đây, Gà Bay chưa bao giờ nói cho tôi về hoàn cảnh đặc biệt của hắn. Mỗi khi tôi hỏi hắn đang làm ở đâu thì hắn chỉ trả lời là thất nghiệp, ngồi nhà bán trà đá. Hắn thất nghiệp thật, bán trà đá thật, nhưng hắn chưa từng nói tại sao mình lại như thế. Thời buổi này chẳng ai muốn thất nghiệp và bán trà đá cả. Nhìn tình cảnh của Gà Bay, tôi mới hiểu tại sao trong những bức ảnh offline của diễn đàn vẽ ở Hải Phòng không bao giờ có mặt hắn. “Vui thế, sao ông không đi?” – Tôi thường hỏi Gà Bay thế. Đáp lại, hắn chỉ ồm ờ nước đôi, khi bảo nhà có việc, lúc nói bận trông hàng. Hắn thiếu thành thật, nhưng tôi nghĩ đó là quyền lợi chính đáng của hắn.

Tuy nhiên, Gà Bay chẳng bối rối khi tôi biết sự thật. Trên chiếc xe lăn, hắn vui vẻ dẫn tôi về nhà và không ngừng nói về chuyện vẽ. Hắn nói về tác phẩm của tôi, tác phẩm của hắn, của những thành viên trên diễn đàn. Hắn nói một cách say mê và có nghề:

-Ông thấy mấy thằng mới không? Chúng nó vẽ chán lắm, toàn bắt chước mấy tranh bên nước ngoài thôi! Còn lắm ông cứ tô màu bừa phứa rồi bảo đấy là ẩn tượng với sáng tạo. Đan Mạch, nhìn không khác gì cái mớ tạp phí lù! – Gà Bay bức xúc nói, tay chém lia lịa như quạt gió – Đám cũ như ông với mấy thằng khác đi hết cả, chất lượng cái box xuống cấp thảm hại lắm. Chúng nó giờ lại vào tự bự đít khen nhau nữa, khảm vãi luôn!

Tôi tặc lưỡi:

-Mỗi thời mỗi khác! Mà dạo này ông còn vẽ nữa không?

Gà Bay cười:

-Có chứ? Sao không? Tôi vừa vẽ mấy tranh mới, tí nhờ ông xem hộ!

-Mà ông bỏ hàng ngoài đấy à?

-Không sao! Mấy bà hàng xóm trông hộ rồi, em tôi đi học sắp về, tẹo nó ra trông ấy mà! À mà chưa hỏi, hôm nay ông rảnh à? Sao xuống Hải Phòng vậy?

Mỗi người có một bí mật. Tôi không muốn kể câu chuyện gia đình đáng xấu hổ cho người bạn mới gặp mặt, đành ậm ừ:

-Ồ. Mai thứ bảy, nghỉ mà. Đang rồi, tiện xuống chơi với ông luôn! Biết nhau lâu mà chưa bao giờ gặp mặt cả.

Gà Bay cười. Hắn tiếp tục dẫn tôi vào ngõ rồi rẽ vào một con hẻm bên phải, đi thêm đoạn nữa thì dừng lại trước một căn nhà hai tầng. Nhà hơi bé, khoảng sân trước nhà chỉ rộng vừa đủ để đặt hai chậu cây cảnh cùng vật dụng bán hàng như ghế nhựa, một xô đựng cốc chưa rửa hay mấy két nước ngọt đựng toàn vỏ chai xếp chồng lên nhau và một cái bếp lò chưa nguội than. Gà Bay lặn xe qua khoảng sân, mở cửa rồi gọi tôi vào. Bước qua cửa, nhìn ngấm nội thất căn nhà, tôi cảm giác như đang sống trong những thập niên 80, 90 của thế kỷ trước. Những thứ vật dụng thời bao cấp tồn tại một cách mơ hồ trong ký ức của tôi, giờ đang hiện lên sống động và chân thực hơn bao giờ hết. Từ chiếc tủ kính thấp chân đựng bộ cốc chén Liên Xô, con lật đật màu đỏ nằm ở góc tủ cho tới chiếc đồng hồ Gimiko đã mờ hết mặt treo trên tường (ít nhất thì chiếc tivi trên tủ kính là đồ mới). Nhưng thứ khiến tôi ấn tượng nhất là bộ bàn ghế, nó vốn có màu cánh gián, nhưng đã bạc màu sau hai chục năm cống hiến trong phòng khách. Dưới tấm kính ốp lên mặt bàn là những bức ảnh gia đình của Gà Bay. Trong thời đại này, những bức ảnh vừa quen, vừa lạ lại vừa quý giá. Tôi chỉ vào một bức và cười:

-Thằng vẹo này là ông à?

Trong ảnh là một thằng bé con trạc bảy, tám tuổi đang đá bóng trên bờ biển. Gà Bay ngó vào bức ảnh, trả lời:

-Ừ! Tôi đấy! Hồi ấy quậy lắm, suốt ngày nghịch với bóng thôi. Hồi ấy tôi hâm mộ đội Công an Hải Phòng nên muốn làm cầu thủ. Chuẩn bị xin vào lò đào tạo rồi ấy chứ...

Gà Bay bỏ lửng câu nói, sau quay vào nhà bếp, còn tôi ngấm ngĩa bức ảnh. Thằng bé trong ảnh có nước da ngăm đen đặc trưng của dân miền biển, ánh mắt sáng ngời, thân thể hoạt bát đầy sức sống. Hắn đã có người nghĩ rằng khi thằng bé lớn lên, nó sẽ trở thành cầu thủ, hoặc không cũng trở thành thanh niên năng động. Chẳng ai nghĩ gần hai mươi năm sau, cuộc đời thằng bé ấy sẽ gắn liền với chiếc xe lăn. Nhưng thực tế đã xảy ra và tôi nghĩ không ít sự thất vọng từng bao trùm lên căn nhà này.

Nhìn ngang ngó dọc một lúc, tôi liền vào bếp và thấy Gà Bay đang lúi húi chuẩn bị đồ ăn. Hắn nói buổi trưa nhà vừa có cỗ, còn nguyên một đĩa nem cua bể chưa ai đụng đến. Hắn bảo tôi thông cảm vì gần nhà không có quán nào bán bánh đa cua – thứ tôi vẫn muốn nếm thử. Hắn lại gọi điện nhờ đưa em khi đi học về thì tạt qua tiệm mua ít bánh mì cay. Tôi cười, bảo trên Hà Nội không thiếu món đó. Gà Bay lắc đầu, nói rằng hắn từng lên Hà Nội và thấy món bánh mì cay ở đó chỉ là hàng nhái kém chất lượng. Đồ ăn xong xuôi, trong nhà lại có rượu, vậy là đủ ột đêm nhậu nhẹt. Nhưng tôi thấy Gà Bay vẫn đang ngắc ngư ở góc bếp. Tôi hỏi:

-Làm gì đấy ông?

-Nấu cơm cho em tôi

Gọi là “ngắc ngư” vì thùng gạo hơi cao, đứng thì lấy dễ chứ ngồi hơi khó. Gà Bay phải nhóm cả người, một tay chống lên thành cái thùng, tay kia vớt lấy hơn một bô gạo (ai không biết thì một bô gạo tính bằng cái lon sữa ông thọ). Rồi sau đó, hắt ra ngoài sân vo gạo. Bởi không thể ngồi xổm nên hắt phải bắc thêm một cái đôn phía dưới vôi nước rồi đặt chậu rửa lên trên. Cũng vì không thể đứng nên hắt không dùng chậu rửa trong bếp. Trông hắt vo gạo, tôi liền hỏi:

-Ngày nào ông cũng nấu à?

-Ồ. Ông già thì bận suốt, có bao giờ ở nhà đâu? Vậy là tôi phải nấu thôi.

-Thế bà già đâu?

-Ly dị rồi. – Gà Bay đáp lời – Các cụ không ưa nhau. Sau khi tôi liệť khoảng ba bốn năm gì đấy, không nhớ nữa!

Nói rồi hắt cười. Cười không phải kiểu chua chát, nụ cười của hắt là kiểu chấp nhận những chuyện đã rồi. Hắt còn nhiều lý do đằng sau vụ ly dị ấy và tôi rất muốn biết, nhưng sẽ tốt hơn khi cuộc sống này còn những bí mật.

Việc nấu ăn với Gà Bay cũng khá khó khăn. Tôi hỏi rằng có thể đỡ được cái gì không thì hắt từ chối. Tôi cười:

-Đan Mạch, ông chê tôi không biết nấu à? Tôi nấu cũng được đấy nhé!

-Không phải. Mấy cái này tự tôi làm, đơn giản ấy mà!

Vì không thể nấu bếp gas, Gà Bay nấu nướng bằng bếp than. Bếp gas để cao quá, hắt không với tới, có lần hắt cố thử đặt cái ghế con trên ghế xe lăn, phiên nổi xe lăn không vững, nó trượt bánh sang một bên và hắt ngã bổ chảng, suýt nữa gãy tay. Sau lần ấy, bố của Gà Bay không dám để hắt nấu bếp gas nữa. Chiếc bếp lò cũ mòn mỏi nào được lôi ra dùng lại. Đã bước qua thập niên đầu tiên của thế kỷ 21, nhưng nhà hắt cứ đều đặn hai tháng lấy than một lần. Mỗi sáng, hắt lại thức dậy đun bếp và hiếm khi mượn ai làm thay, trừ hôm nào ốm quá không dậy được. Hắt vừa nấu vừa nói:

-Tôi không nấu được nhiều món. Mà nấu lại hay bị mặn! Con em tôi bảo cho nhiều muối quá! Mãi không sửa được!

Tôi cười:

-Mặn là được rồi! Mà ông nấu bếp than, hàng xóm không nói gì à?

-Hồi đầu thì có, sau thôi. Họ biết tôi bị thế này nên cũng thông cảm. Nhưng tôi đang tính nấu bếp từ, hơi tốn điện một tí nhưng đỡ ảnh hưởng. Bếp lò đun nước đun chè thôi!

-Ông mua bếp từ của thằng Thái lọ ấy! Rẻ mà tốt! – Tôi nói.

-Cái đấy phải để ông già hoặc con em tôi đi mua. Tôi không ra ngoài mấy nên biết cái đếch gì đâu! – Gà Bay cười.

Tôi vừa ngó Gà Bay làm món thịt rang vừa bàn với hắt về mấy cái bếp. Khoảng sáu giờ, đứa em của Gà Bay đi học về. Cô bé mang theo một túi đầy bánh mì cay nóng hổi và thơm phưng phức. Chúng tôi đợi cô bé ăn tới xong mới bắt đầu cuộc nhậu trong phòng riêng của Gà Bay. Căn phòng khá bé, nguyên cái giường và bàn học đã choán gần hết diện tích, chỉ chừa một khoảng nhỏ giữa phòng, trải tấm chiếu cho hai thằng ngồi nhậu là vừa hết. Căn phòng chật một phần vì giấy tờ bừa bộn, nhìn đâu cũng thấy giấy xếp thành đống: trên giường, dưới gầm giường, trên mặt bàn, chất đầy khắp các ngăn kệ sách. Lộn xộn – có thể gọi nơi này là vậy. Nhưng đó là sự lộn xộn tuyệt vời nhất tôi từng thấy. Bởi những xấp giấy tờ ấy đều có nét bút vẽ. Tôi thường tự hào rằng số tranh mình vẽ ra nhiều hơn số tóc trên đầu. Nhưng ở căn phòng này, sự tự hào ấy chỉ là trò cười. Những bức tranh có thể chưa đẹp, chưa đủ gây ấn tượng, song tôi biết Gà Bay tô vẽ chúng hết sức tỉ mỉ. Để hoàn thiện số tranh này, thời gian lẫn sức lực và trí tuệ bỏ ra không hề nhỏ. Tôi thấy một bức tranh dở dang đang nằm cạnh màn hình vi tính. Gà Bay lập tức hỏi tôi:

-Thế nào hả ông?

-Cũng được đấy chứ! Nhưng mà chỗ này không ổn... tỉ lệ người bị sai này, ông không thấy tay quá dài à?

-Ồ được rồi, để đó chốc tôi sửa. Thôi uống đã ông ạ! Lâu lâu ông mới xuống đây chơi, ăn uống thả phanh nhé!

Hắn xách ra một chai Vodka Hà Nội, nhưng chất lỏng bên trong không phải thứ rượu nồng nặc mùi cồn và có vị buồn nôn như thường lệ, nó êm dịu và thơm mùi gạo mới. Gà Bay quảng cáo rằng đây là rượu do nhà ông bác nấu. Rượu ngon, nhưng một điều hài hước là tửu lượng hai thằng đều kém. Gà Bay tự nhận xét tuy mặt mũi ngầu ngầu gầu gầu nhưng hớp được năm sáu chén là chết ngay tại chỗ hoặc đi gặp chị Huệ liền. Thế là hai thằng hẹn nhau uống hết mình chén thứ nhất, năm mươi – năm mươi chén thứ hai và bắt đầu lai rai chén thứ ba. Mỗi nhậu tứ lung tung gồm mấy con mực khô, một đĩa nem cua bể, một đĩa tú ụ bánh mì cay; trông hơi hổ lớn nhưng phàm đã nhậu thì cái gì có thể ăn là thành mỗi hết.

Hương vị cuộc nhậu không nằm ở mỗi hay rượu, mà quan trọng là những người đang ngồi nhậu. Tôi và Gà Bay không phải những kẻ uống nhiều. Vì không thể uống nhiều nên chúng tôi vẫn tỉnh táo, nhưng vì có hơi rượu nên cả hai cởi mở lòng mình hơn. Và cuộc nói chuyện giữa chúng tôi cứ kéo dài mãi, tựa hồ không bao giờ kết thúc. Như thông lệ, câu chuyện mào đầu vẫn là vẽ. Không có gì khó hiểu khi diễn đàn vẽ mà chúng tôi tham gia trở thành chủ đề bất tận trong cuộc nhậu. Gà Bay nói:

-Tôi vào diễn đàn sớm hơn ông, chắc khoảng hai năm gì đấy... Ồ, tôi có quen một thằng bạn trên mạng, nó chỉ xem thôi, không biết vẽ! Thằng ấy nick là Chuotchu, ông biết nó không? Ồ, nó tìm ra cái diễn đàn này rồi rủ tôi tham gia.

-Vậy hả? Thế trước đây ông vẽ bao giờ chưa?

-Có, một ít.

Nói rồi Gà Bay chỉ tay vào kệ sách. “Một ít” của hắn là hàng trăm tờ giấy khổ A4 xếp chồng đồng. Tôi tiện tay vớ lấy một tập. Chúng đã ngả màu vì năm tháng thời gian nhưng nét bút trên giấy vẫn khá rõ ràng. Tôi bật cười vì những đường nét ngô nghê như được họa lên từ bàn tay học sinh tiểu học. Đó là những bức vẽ đầu tiên của Gà Bay, năm hắn hai mươi tuổi. Tuổi tác không thành vấn đề khi ta bắt đầu làm một thứ gì đó, vấn đề là “lý do”. Tôi rất tò mò tại sao Gà Bay lại vẽ:

-Tự nhiên ông thích vẽ à? Hay là có người dạy?

Gà Bay tắc lưỡi:

-Thực ra là tôi thích từ bé, hồi chín mười tuổi cơ! Ngày trước có thằng bạn hay qua nhà chơi, tôi thấy nó học Mỹ Thuật, ngó qua thấy thích rồi vẽ lại thôi. Nhưng hồi bé vẽ chơi chơi, mấy năm gần đây tôi mới vẽ nghiêm túc. Chẳng có ai dạy đâu, toàn tự học thôi!

-Trường tiểu học nào chẳng dạy môn Mỹ Thuật? Ngày trước tôi ghét môn ấy như gì!

Gà Bay cười:

-Ồ thì biết thế. Vấn đề là tôi mới học hết lớp ba, chưa biết Mỹ Thuật lớp 4, lớp 5 như thế nào.

Sự ngỡ ngàng len lỏi qua tâm trí tôi. Tôi đặt xấp giấy trở về chỗ cũ rồi hỏi hắn:

-Thế ông bị liệt từ lớp 3 à?

-Ồ.

Gà Bay thở dài một lúc rồi nâng chén rượu thứ ba với tôi. Uống xong, hắn bắt đầu kể chuyện. Đại khái là hồi lớp 3, Gà Bay ốm nặng. Bố mẹ mang hắn ra trạm y tế phường thì bọn chó chết (nguyên văn lời Gà Bay và hắn đặc biệt nhấn mạnh từ này) bảo rằng chỉ là ốm sơ sẩy, không cần thiết phải chuyển lên bệnh viện tuyến trên. Bố mẹ Gà Bay tưởng thật, chỉ cho hắn uống mấy liều thuốc thông thường. Nhưng bệnh của hắn ngày càng nặng, tới lúc hôn mê bất tỉnh, gia đình mới cuống cuống đưa lên bệnh viện thì nhận được tin dữ: Gà Bay chỉ còn sống được vài tháng. Trong cơn tuyệt vọng, bố mẹ đưa hắn đi khắp nơi tìm thầy thuốc, từ đông sang tây đủ cả. Chuyện đã gần hai mươi mấy năm, nhưng với Gà Bay, nó chỉ như vừa xảy ra ngày hôm qua.

-Lúc ấy khổ đêch chịu được ông ạ! Ngày nào ông bà già cũng lôi tôi đi gặp mấy ông thầy tận đầu tận đầu. Mà chữa mãi nó đêch khỏi mới cay! Mình đang ốm dở, trời đất lúc nào cũng quay mòng mòng hết!

-Thế cuối cùng thế nào? Sao ông sống được?

-Ồ, may là nhà tôi tìm được ông N, ông này giỏi châm cứu lắm! Ông làm ở Trung ương thì phải. Ông châm cứu cho tôi hai ba hôm gì đấy thì khỏi. Nhưng ông chỉ cứu được cái mạng tôi thôi. Bệnh ngấm lâu quá, ông không cứu được hết, và kết quả là thế này đây...

Hắn cười rồi vén ống quần dài lên, tôi thấy chân hắn rất bé, chưa chắc đã to bằng nửa chân tôi, mà tôi là thằng “teo tóp”. Bởi mặc cảm này nên Gà Bay luôn mặc quần dài bất kể thời tiết thế nào đi chăng nữa. Hắn nói họa hoằn lắm lúc đi ngủ mới dám mặc quần đùi. Nhưng ngoài lý do mặc cảm, đằng sau đôi chân bị liệt đó còn là câu chuyện khác. Gà Bay nói:

-Không cứu được cái chân, ông bà già tôi suốt ngày cãi nhau. Được một thời gian im ắng, bà già đẻ được con em lại cãi nhau tiếp. – Hắn cười – Mẹ tổ sư, thế là ly dị luôn!

Gà Bay chỉ nói đến thế, song tôi cũng hiểu vấn đề. Gà Bay vỗ vỗ vào chân mình, đoạn tiếp lời:

-Gần như không làm ăn được gì nữa ông ạ, giờ tôi chỉ loanh quanh ở nhà với ra đầu ngõ bán quán nước là hết, không đi được xa. Mà ngay ở cái nhà này, tôi cũng hiếm khi lên tầng hai. Luẩn quẩn quanh cái góc này vậy thôi...

Hắn vừa nói vừa khoát tay mô tả khoảng không gian nhỏ tít tít của hắn. Bé, thực sự bé! – Tôi tự nhủ. Đời người sợ là giam mình trong một không gian nhỏ hẹp, bởi thế người ta luôn muốn đi và tìm một không gian lớn hơn để thỏa sức vùng vẫy. Vậy nên ai cũng thích đi du lịch hoặc đi phượt, đó là bản năng của con người.

-Đừng bảo với tôi là chân giữa của ông cũng toi luôn thể nhé? – Tôi nói.

Gà Bay cười sảng sặc:

-Không, vẫn hoạt động tốt. Nhưng mà... ngoài đi vệ sinh ra thì cũng chẳng làm gì nữa, cùng lắm là quay tay thôi!

Tôi cười như điên trước lời đùa cợt tếu táo của hắn. Nhưng khi tiếng cười dịu bớt, sự im lặng như chiếc lồng bàn từ từ úp xuống cuộc nhậu. Tôi len lén nhìn sang Gà Bay, nhìn lén chứ không phải nhìn thẳng. Tôi sợ bắt gặp ánh mắt của hắn. Bởi đằng sau lời đùa cợt ấy là nỗi khổ mà Gà Bay có thể sẽ phải chịu đựng suốt đời. Có thể là mười, hai mươi năm nữa, thậm chí năm mươi năm nữa, căn phòng chật hẹp vẫn chỉ có mình hắn. Có thể tôi sẽ đến thăm hắn nhiều hơn, nhưng bạn bè không thể ở bên nhau mãi và tình bạn bè không thể khóa lấp sự cô đơn tột cùng ấy.

Gà Bay nói hắn từng thích một cô bé. Hàng ngày, cô bé đi học qua con ngõ nhỏ nơi Gà Bay bán trà đá. Hắn nhìn dần thành quen, rồi để ý cô bé từ lúc nào không hay. Nhưng thích chỉ là thích chứ hắn không thể tiến xa hơn, vì cuộc đời này có những giới hạn không thể vượt qua. Rồi qua một thời gian, cô bé chuyển lên Hà Nội rồi ở hẳn trên đó, mãi mãi không bao giờ đi qua con ngõ nhỏ nữa. Một câu chuyện tình ngắn ngủi.

Dù vậy Gà Bay vẫn kịp lưu giữ câu chuyện ngắn ngủi đó qua tranh vẽ. Hắn trèo lên ghế, rút một tập giấy từ kệ sách (hắn không nhờ tôi làm hộ dù gần kệ hơi cao) và đưa cho tôi một bức vẽ chân dung. Tranh chưa thực sự đẹp, tôi cảm thấy thế. Không phải người xấu mà vì nét vẽ chưa thuần thục. Gà Bay cũng thừa nhận hiếm khi vẽ nữ giới nên không có nhiều kinh nghiệm. Nhưng tôi lại nhận ra mình bị cuốn hút bởi đôi mắt trong bức tranh. Chỉ là đánh bóng bằng chì, một thủ thuật đơn giản, song tôi có thể nhìn rõ những câu chuyện trong đôi mắt ấy cùng những tình cảm mà người vẽ dành cho bức tranh. Gà Bay cười:

-Tranh này tôi vẽ lâu rồi, bốn năm năm gì đấy. Đưa lên diễn đàn thì chúng nó chửi nhiều lắm, bảo vẽ xấu quá!

Tôi cười. Rồi chúng tôi lại cùng nhau uống chén rượu thứ tư. Gà Bay bảo tôi ăn bánh mì cay. Hắn nói món này của một cửa hàng mà hắn rất thích, hai mươi mấy năm nay hắn chỉ khoái ăn mỗi chỗ đó. Tôi ăn thử một cái rồi ho sù sụ trước vị cay xé cổ của nó. Không phải tương ớt cay cay ngọt ngọt đóng chai của nhà máy mà là ớt thật, cay thật. Ngay lúc ấy, tôi chợt hiểu tại sao hắn thích món này đến vậy. Tôi nói:

-Ông có định vẽ chuyên nghiệp không?

Gà Bay tựa lưng vào thành giường, đầu ngửa lên, đôi mắt mơ màng về một tương lai xa xôi. Nhưng rồi hắt lại cúi đầu trở về với thực tại. Hắn nói:

-Muốn lắm chứ, nhưng chắc là không được. Người ta bảo muốn vẽ đẹp phải chứng kiến nhiều, đi nhiều. Tôi thì... đi thế nào được? Chắc chỉ tham khảo qua mạng là hết cỡ! Mà mạng sao bằng đời thực, đúng không?

-Nếu biết thế, ông còn vẽ làm gì? Ông đâu thể vẽ chuyên nghiệp, đúng không?

Gà Bay cười:

-Ờ thì biết thế! Nhưng mà khi vẽ, tôi thấy thoải mái hơn, thấy... dễ chịu hơn. Ít nhất là khi vẽ, tôi không thấy mình bị khiếm khuyết gì cả.

Tôi hiểu tâm trạng của Gà Bay. Nếu còn đôi chân, hắn sẽ đi được nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người và vẽ đẹp hơn tôi. Hắn vẽ kém hơn tôi chỉ vì xuất phát điểm của mỗi người khác nhau. Nhưng vừa phải bán trà đá mưu sinh, vừa vẽ được, tôi thấy hắn cũng tài, bèn hỏi:

-Ông ngồi quán cả ngày sao vẽ được?

-Hở ra lúc nào là vẽ lúc ấy. Lúc không có khách này, lúc ăn trưa này, đêm này... tôi thức muộn lắm, một hai giờ sáng mới ngủ!

Tôi mỉm cười, nghĩ đến hắn rồi lại nghĩ đến mình. So với một gã thiệt thời như hắn, tôi cảm giác những sự cố gắng của mình từ trước đến nay chỉ như trò cười. Tôi nháy mắt:

-Vẽ nhiều vậy, thế nào cũng bán ra được một bức bán cả triệu đô.

Gà Bay cười tươi. Hắn biết tôi nói đùa và vui vẻ vì lời đùa cợt ấy. Hắn nói:

-Ông có bao giờ bị chửi vì vẽ không?

-Có. – Tôi cười sằng sặc – Cái Đan Mạch, hồi cấp ba bị chửi nhiều khiếp...

Và tôi bắt đầu kể cho Gà Bay những câu chuyện thời đi học. Hắn không nói câu nào, chỉ nghe một cách say mê và chăm chú. Không được đi học, không biết chuyện học sinh, không biết nhiều về trường lớp... mọi sự “không” khiến hắn háo hức lắng nghe mọi điều tôi nói. Nghe xong, hắn cười:

-Tôi cũng hay bị chửi. Ông già nhà tôi thì thoảng say rượu hoặc bực mình lại chửi tôi là thằng què suốt ngày vẽ vờ. Lắm lúc ghét ổng, định cầm cái bát phi vào đầu ổng đấy chứ! Nhưng mà... dù sao ông già vẫn nuôi tôi, hôm nào cũng đi làm hết. Cái bộ máy tính này là ổng mua cho tôi đấy chứ! Thế nên tôi cũng phải bán trà đá phụ ổng, chứ không tội ổng lắm. Bố với con trai đánh nhau, nhưng cuối cùng vẫn là bố con chứ hả?

Nghe hắn nói vậy, tôi thấy hơi cay mũi, đôi mắt bắt đầu nặng trĩu. Nhưng là thằng hiếu thắng, tôi quyết không để ai kể cả bạn thân, thấy mình tỏ ra yếu đuối. Tôi bèn đi vòng quanh phòng, cố gắng xem những tập tranh để quên đi nỗi buồn trong lòng. Lạ thay, tranh của Gà Bay khiến tôi vui vẻ hẳn lên. Có một tập tranh kỳ lạ gồm nhiều chủ đề khác nhau, nhưng điểm đặc biệt là màu sắc tranh luôn tươi sáng, dù nó được phối với nhau một cách hơi bừa bãi và thiếu quy tắc. Nhìn chúng, tôi chợt nhớ về những giấc mơ thời xa lắc. Gà Bay vừa cười vừa nói:

-Ông có nhớ kiểu vẽ ấy của ai không?

-Không?! – Tôi nhú mày – Ông tự nghĩ ra à?

-Mau quên thế? Là của ông chứ của ai! – Gà Bay cười – Nhớ hồi trước chứ? Mấy thằng cứ thảo luận về kiểu này mới đúng quy tắc, vẽ kiểu kia mới ra phong cách. Tự dưng ông xuất hiện và nhổ toẹt vào mọi thứ. Cái kiểu pha màu ba lảng nhảng của ông hóa ra lại làm nhiều đứa thích, cũng có đứa ghét. Tôi thì thích kiểu vẽ của ông. Cảm giác yêu đời hơn hẳn! Cho nên tôi mới học theo. Nhưng mà hình như chỉ mỗi ông làm được thôi thì phải?

-Pha màu thôi ấy mà, có cái gì ghê gớm đâu... – Tôi trả lời.

-Ông vẽ lại đi. – Gà Bay đề nghị – Tôi với nhiều đứa cũng muốn ông vẽ lại lắm. Mấy hôm trước có thằng hỏi tôi là “thằng Boyteotop bao giờ sẽ vẽ lại?”.

Tôi cười:

-Tôi giờ đi làm rồi, thời gian đâu nữa? Với cả vẽ có ra tiền đểch đâu?

-Biết thế... nhưng biết đâu ông tìm được cái gì hay ho thì sao?

-Thế ông tìm được cái gì hay ho?

-Nhiều chứ! Nhưng quan trọng nhất là tôi thấy mình đang sống và có thể sống tiếp.

Tôi có thể hiểu tình cảnh của Gà Bay. Vẽ có thể làm vơi đi cuộc sống nhàm chán và đầy nỗi buồn của hắn. Nhưng tôi khác hắn, tôi còn cả đồng thứ mà gia đình giao phó, còn trăm thứ chuyện mà cuộc sống này buộc tôi phải làm. Tôi không thể rũ bỏ mọi thứ, càng không muốn mình rũ bỏ mọi thứ để chạy theo một giấc mơ bất định.

Tôi quay ra định nói tiếp thì cụt hứng vì... Gà Bay đã ngủ từ lúc nào. Hắn tựa lưng vào thành giường, tay khoanh trước ngực, miệng ngáy pho pho. Hắn 27 tuổi, nhưng hắn chỉ như cậu bé 17 đầy mơ ước lẫn ngây thơ. Ngây thơ đến mức ngủ ngay trước mặt một kẻ xa lạ từ Hà Nội xuống. May cho hắn, tôi là Tùng Teo Tóp chứ không phải quân lừa đảo trộm cắp lẫn râu xanh. He he, nói mới nhớ, cô em gái của hắn không tệ chút nào!

Định kéo Gà Bay lên giường ngủ, tôi bất giác nhận ra khóe mắt hắn đã ướt nhèm từ bao giờ. Tôi chợt hiểu đằng sau khuôn mặt hay cười và lạc quan đó là những nỗi buồn chất thành đồng. Gà Bay không nói hắn đã sống thế nào trong khoảng thời gian trước khi vẽ vời. Tôi đoán nó là một mặt tối phía sau thái độ luôn tươi cười của hắn. Và dường như mọi uất ức từ mặt tối đó của Gà Bay đều dồn vào tranh vẽ, nỗi buồn nhiều bao nhiêu, tranh nhiều bấy nhiêu.

Làm thằng đàn ông đã khổ.

Làm thằng đàn ông khiếm khuyết khổ gấp vạn lần.

Tôi lôi tập tranh của Gà Bay ra xem bằng hết. Tôi không nhớ mình đã xem bao nhiêu tranh, nhưng điều đặc biệt là tôi cảm thấy căn phòng nhỏ bé này ngày một mở rộng, không gian xung quanh đầy màu sắc và sống động hơn bao giờ hết. Những bức tranh đó không quá ấn tượng, không quá đẹp, nhưng chúng đầy màu sắc như một thước phim vô tận về cuộc sống. Dần dà, tôi chợt hiểu câu nói của hắn.

Tôi có thực sự đang “sống” không?

Từ bao giờ tôi trở thành một kẻ cục cằn và giả tạo?

Con người của tôi ở đâu?

Gà Bay không vẽ đẹp bằng tôi, kỹ thuật kém hơn tôi, nhưng căn phòng này, thế giới này của hắn lớn hơn tôi tưởng tượng nhiều. Hắn giỏi hơn tôi nhiều lắm.

Tôi cầm bút, rờ tay lên mặt giấy A4. Đã lâu lắm rồi tôi không vẽ, cảm giác ngượng ngịu. Ngượng vì chưa quen tay, vì những chuyện không hay trong quá khứ. Nhưng ở đây, ngay trước mặt tôi, có một người vượt qua tất cả để vẽ. Và không gì tuyệt vời hơn khi có thể vẽ lại khoảnh khắc này. Tôi bắt đầu vẽ lại Gà Bay, tư thế ngủ của hắn, khuôn mặt của hắn, mọi thứ cứ dần hiện lên. Vẽ tới đâu, tôi cười tới đó, bởi tôi biết đây mới là thế giới mà mình thuộc về. Cũng đêm hôm ấy, tôi có lời giải đáp cho cái tên Gabietbay, một cuộc đối thoại khi chúng tôi quen biết nhau lần đầu tiên:

“Ông là Gabietbay hả? Nhờ ông xem hộ tôi cái tranh này với!

Tôi thấy ông hay hoạt động ở đây

Nên muốn nhờ đánh giá”

“Ồ, ném link đây để tôi coi

Cũng đang rảnh

Định xem người khác vẽ thế nào”

“Mà sao ông lại đặt tên là Gabietbay?”

“À :))

Vì con gà có cánh nhưng không bay được

Nó là giống chim què

Nhưng mà nó vẫn vỗ cánh

Hy vọng một ngày có thể bay được

Đơn giản thế thôi :D”

Sáng hôm sau, vì mệt, vì rượu ngon, mười giờ sáng tôi mới trở dậy. Gà Bay mời tôi ở lại cơm trưa nhưng tôi từ chối, chỉ hỏi đường ra bến xe. Còn rất nhiều thứ để tôi và Gà Bay tâm sự và một cuộc nhậu vẫn chưa thấm thía vào đâu. Nhưng tôi thấy mình cần trở về với gia đình, tôi biết mình cần phải làm gì. Tôi muốn lần sau gặp lại, tôi có thể kể nhiều thứ hơn cho Gà Bay, kể nhiều dự định tương lai hơn cho hắn nghe. Tôi tự hứa với mình như thế.

Trở về Hà Nội, cuộc sống của tôi bị phủ màu u ám gần một tuần mới hết. Sau đó, mọi thứ lại trở về như cũ. Không có nỗi buồn hay cơn tức giận nào là mãi mãi. Qua được quãng thời gian khó khăn, tôi bắt đầu nghĩ chuyện vẽ, nghĩ một cách nghiêm túc nhưng không đến nỗi lập kế hoạch chi tiết từng li từng tí. Sau khi cân nhắc kỹ, tôi quyết định vẽ lại và định thực hiện việc này ngay tuần kế tiếp. Mỗi tối, thay vì lên mạng đọc báo hoặc xem mấy video hài hước vớ vẩn, tôi vẽ. Tuy nhiên, thay vì xào lại chủ đề cũ, tôi bắt đầu tìm tòi những điều mới. Tôi bắt đầu đặt câu hỏi: mình sẽ tiếp tục vẽ fantasy hay từ bỏ nó? Nếu không thể vẽ fantasy, mình sẽ vẽ gì? Nếu tiếp tục vẽ fantasy, mình sẽ vẽ gì? Có cách nào kết hợp được không? Tuy đã lâu chưa vẽ, nhưng câu hỏi về sự mới mẻ chưa bao giờ tắt trong ý nghĩ của tôi.

Nghĩ là một chuyện, bắt tay vào làm là chuyện khác. Đôi khi, vì một ngày đi làm chưa hẳn mệt nhọc mà có quá nhiều chuyện bực mình, tôi sẵn sàng ném cả buổi tối hôm ấy ấy bộ phim hoặc clip hài. Nhưng rồi phim phởn hay mấy thứ hài hước chẳng làm tôi thấy khá lên. Người ta xem phim chán chê, xem hài kịch các kiểu nhưng vẫn lên facebook than vãn chán chường, chính là tình trạng kiểu này. Tôi không biết người khác thế nào chứ với riêng tôi, khi những suy nghĩ và ý tưởng còn tràn ngập trong bộ não, tôi sẽ không thể ngồi yên. Lững khờ mấy ngày đầu tuần, tôi bắt đầu vẽ vào thứ tư. Chuyển biến ý tưởng ra trang giấy thật khó khăn, nhưng điều quan trọng là khi vẽ, tôi cảm thấy vui, cảm thấy mình đang sống.

Tuy nhiên, không có việc gì là dễ dàng. Sau một tuần, tôi đã hoàn thiện tác phẩm và gửi qua cho Gà Bay. Hắn phản hồi lại thế này:

“Ông vẽ kiểu mới à?

Nhìn trông quái quái

Không giống trước đây tí nào”

“Tôi đang thử vẽ kiểu mới

Ông thấy sao?”

“Trông lạ lạ

Trước đây chưa thấy ông vẽ vậy bao giờ

Mới nhìn trông không thuận mắt lắm

Hay ông thử post lên diễn đàn

Xem chúng nó ý kiến thế nào?”

Tôi nghe theo lời Gà Bay và bắt đầu post tranh lên diễn đàn. Trái với kỳ vọng của tôi, những ment phản hồi không được tốt lắm. Những người xem tranh đa phần là người mới, người cũ hầu như đã ra đi hết. Họ nhận xét thế này:

“Vẽ được đây, cơ mà không hiểu tác giả có ý gì?”

“Tại sao con tàu lại có mắt? Trông kinh quá! ><>

“Chủ đề fantasy mà chẳng thấy fantasy đâu... rồng đâu? Chiến binh đâu? Bạn nên học vẽ cơ bản”

“Vẽ như cái l...”

Ngay cả những người cũ còn cũng không mặn mà với tác phẩm mới của tôi. Họ nghĩ tôi đang phá vỡ khuôn khổ chứ không phải sáng tạo. Họ muốn tôi vẽ như trước, vẽ những đường nét mà họ đã quen mắt. Tôi thì không muốn giậm chân tại chỗ, vẽ lại những thứ mình đã vẽ hoặc na ná giống vậy không thỏa mãn tâm trí tôi. Nhưng những lời bình luận khiến tôi hoang mang, cảm giác như mình đã chạm đến giới hạn, không thể đi xa hơn nữa. Song Gà Bay không cho đó là thất bại, hấn động viên tôi:

“Lúc đầu trông lạ với không quen mắt thật

Nhưng ảo phết

Vậy mới là fantasy chứ

Ông cố gắng vẽ thêm xem

Biết đâu có kết quả tốt?

Ông phải cho người ta thời gian

Tranh mà

Phải ngắm một tí mới được :D”

Nghe lời hấn, tôi tiếp tục vẽ. Mỗi ngày, khi đi làm về, cơm nước tắm giặt xong, tôi lại vẽ. Quỹ thời gian ngủ của tôi giảm xuống, thay vì tám tiếng chỉ còn sáu hoặc bảy tiếng vì tôi thức muộn để vẽ. Thứ bảy và chủ nhật trở thành hai ngày vàng của tôi. Gọi là ngày vàng bởi trong bốn mươi tám tiếng ấy, tôi có thể vẽ liên tục hàng tiếng đồng hồ (trừ phi bạn bè rủ đi café), có thể sống trọn vẹn với thế giới của mình. Mỗi khi vẽ, tôi là một anh chàng 23 tuổi nhưng mang những khát khao của một cậu trai 17 tuổi. Một tháng vẽ đầu tiên, chưa ai thèm bình luận những tác phẩm của tôi. Tôi cố gắng gấp đôi vào tháng thứ hai. Hai tháng, ba tháng, rồi bốn tháng, những bức tranh vẫn lần lượt ra lò song lời bình luận chẳng thấy đâu. Tôi không nản lòng mà tự hứa sẽ cố gắng gấp mười lần vào tháng thứ năm. Lắm lúc Gà Bay phát hoảng với sức vẽ của tôi, hấn bảo:

“Ông vẽ khiếp quá

Một tuần một bức

Toàn chi tiết cỡ này

Đến phục

Mà vẽ thế này thì không ngủ à?”

“Ờ thì ngủ muộn

Có mấy hôm thức khuya quá, đến làm mắt nhắm mắt mở bị sắp chữ té khói

Cơ mà tranh sắp xong, cố làm cho nốt :D”

Không dễ để duy trì lòng quyết tâm ấy, song may mắn cho tôi là có Gà Bay luôn ủng hộ. Một điều nữa là tôi đã tìm thấy niềm vui trong chặng đường dài dằng dặc ấy. Những niềm vui như thế không phải tự dưng mà có, cũng không phải tự dưng xuất hiện, bạn cần học để tìm thấy nó. Chẳng cần sách vở hay mấy thứ triết lý tâm xàm bá láp, tôi đã học từ một người bạn, biệt danh là Hô.

Nói qua một chút về anh chàng này, Hô học ngành kiến trúc và vừa mới tốt nghiệp. Gã là bạn thẳng Xoạch, thẳng Xoạch lại chơi với tôi, thế là tôi chơi với Hô. Chúng tôi đặt biệt danh Hô vì hàm răng của gã vừa to vừa có xu hướng lấy công bù thủ. Ngoại hình là vậy còn về tính cách, gã không có gì nổi trội, ngoại trừ hai đặc điểm: thường bỏ quần áo vào tủ lạnh và rất lấm mồm. Nói về đặc điểm thứ nhất, Hô là dân ngoại tính

nên ở trọ, gia đình có điều kiện nên gã được bố mẹ sắm ột cái tủ lạnh. Gã ở chung với mấy thằng con trai nên cái tủ chẳng mấy khi đựng thức ăn, may lắm thì đựng rượu. Thế là mùa hè, gã vứt quần áo vào tủ, đêm lấy ra mặc át; mùa đông thì tủ lạnh gần như không chạy, gã tống luôn quần áo vào đó vì đồ mùa đông quá nhiều, một tủ đựng không hết. Tôi cứ tưởng đó chỉ là truyền thuyết, ai dè hôm dọn nhà giùm hân, dòm vào tủ lạnh thì thấy cả lỗ áo rét nằm ngay ngắn bên trong. Tôi và thằng Choác cười sằng sặc:

-Thế hóa ra truyền thuyết là sự thật à?

Hô cũng là gã lảm mồm nhất hội. Gã sẽ lảm mồm khi có chủ đề làm gã hứng thú hoặc quan tâm, nhất là vấn đề kiến trúc. Hồi mới ra trường, gã nói quá trời về chuyện xin việc. Bọn tôi không nở ngắt dài vì gã là dân ngoại tỉnh muốn tìm việc ở Hà Nội, lo lắng cũng đúng. Lo lắng nhiều quá, gã thành ra nói nhiều kinh hồn, kiểu thế này:

-Đang khủng hoảng kinh tế, mấy ngành kiến trúc với xây dựng oải lắm các ông ạ. Bọn công ty kiến trúc cứ chết như rạ ấy! Mấy thằng cùng trường tôi giờ ngồi nhà uống trà đập gián hơn một năm rồi! Mà cái Đan Mạch, không biết nó có tuyển mấy thằng như tôi không nhỉ? Không biết chúng nó có tuyển ngoại hình không nhỉ? Các ông trông tôi thế nào? Có đẹp trai không?

Mỗi lần như thế, bọn tôi được dịp cười sặc sụa.

Công cuộc tìm việc của chàng Hô khá khó khăn và lảm chông gai. Tuy nhiên tôi để ý rằng nụ cười trên gương mặt hân chưa bao giờ tắt. Sau khi tôi và thằng Xoạch đi làm gần một năm, gã mới tìm được việc. Chúng tôi vẫn nhớ hôm đó, gã gọi cả lũ tới quán café ăn mừng, mồm miệng hú hét không thềm quan tâm đến mọi người xung quanh:

-Tôi kiếm được việc rồi các ông ạ! Hết thất nghiệp rồi! Hết ăn hại rồi!

Kể từ đó, gã không tụ tập với chúng tôi nữa, chỉ đi trà đá café dịp cuối tuần. Mà không phải lúc nào gã cũng đi được vì có khi phải làm cả hai ngày thứ bảy, chủ nhật. Mà hễ gặp, tôi lại thấy gã ngáp ngáp dài vì mệt. Tuy vậy, nụ cười của gã vẫn tươi rói (lần cả hàm răng tươi rói chẳng kém). Gã nói với chúng tôi về công ty, về những điều mới lạ mà gã học được từ đám đàn anh đi trước, những kiến thức khác biệt giữa thực tế và trường học. Thằng Choác lẫn thằng Xoạch nhiều khi bảo gã tắt loa nhưng tôi thì không, tôi muốn nghe gã nói. Trong thời gian ấy, tôi đang vẽ trở lại và cảm thấy đuối sức trước những lời chỉ trích trên diễn đàn. Tôi muốn biết điều gì khiến anh chàng Hô kia vẫn giữ được niềm yêu thích với công việc, dù nó mệt mỏi và đầy thử thách?

Cho tới một hôm, tôi gặp Hô ở quán café quen thuộc. Tính từ lúc xin được việc tới khi ấy, gã đã đi làm hơn ba tháng. Trong lúc đợi thằng Choác và thằng Xoạch, gã hớn hỡ khoe với tôi:

-Hôm trước thằng nhà thầu đồng ý cái dự án của tôi rồi ông ạ! Nó xem bản thiết kế một lúc rồi ưng luôn! Ký hợp đồng rồi! Tuần sau là tôi được thưởng!

-Bao nhiêu? – Tôi cười.

-Chắc được hai ba triệu gì đấy, ít thôi! Nhưng mà sản phẩm của mình được người ta công nhận, phải nói “thích không tả được luôn ý”! Mà căn bản cũng do tôi đẹp trai quá nên chắc thằng chủ thầu nó thích.

Tôi cười rần, trong lòng thấy vui giùm gã. Một lát sau, tôi nói:

-Chỗ của ông bóc lột nhỉ? Thứ bảy chủ nhật cũng không tha cho nhân viên hả?

-Lắm việc mà! Với cả mình nhân viên mới, nó bảo gì phải làm đấy thôi. Có thêm thằng làm chân sai vặt, chúng nó chả sướng quá! Nhưng tôi cũng học được nhiều cái. Tốt ỉnh thôi!

-Không thấy khó chịu à?

-Cũng có. Nhưng nghĩ nhiều mấy cái đó làm gì? Nặng đầu! Ít nhất thì tôi vẫn được tham gia vào dự án đấy như! Hề hề hề!

Không đứa sinh viên mới ra trường nào thích làm chân sai vặt. Có người bỏ đi vì cái tôi quá cao, có người ở lại vì muốn tìm bến đỗ vững chắc. Nhưng tôi thấy Hô không phải hai loại người trên. Gã chấp nhận khó khăn cực khổ vì đam mê với ngành kiến trúc. Tôi hỏi gã:

-Ông thích kiến trúc vậy à?

-Ừ. – Hô trả lời – Tôi thích từ năm lớp 12, lúc đầu vẽ hơi kém, may là thi đỗ.

-Bộ muốn làm kiến trúc sư như Võ Trọng Nghĩa hả?

-Không. Hồi đấy còn chẳng biết Võ Trọng Nghĩa là thằng nào! – Gã nhe răng cười – Năm lớp 12, tôi muốn xây một ngôi nhà mà mình có thể ở trong đó. Đơn giản thế thôi! Rồi có thể tôi sẽ thiết kế một ngôi nhà cho bạn mình ở nữa. Rồi sau này, khi đi qua một công trình nào đấy, tôi có thể chỉ tay vào và nói với con người yêu là “cái nhà này do anh thiết kế”. Hoặc sau này có con, tôi có thể dẫn nó đi rồi chỉ vào cái nhà “bố mày thiết kế đấy, giỏi không con”?

Tôi phì cười trước lý do chọn nghề của gã Hô. Nó đơn giản tới mức hài hước. Tôi hỏi gã:

-Thế bây giờ thì sao? Muốn được như Võ Trọng Nghĩa hả?

-Được thế thì tốt. Nhưng giờ tôi vẫn muốn xây được cái nhà cho riêng mình đã. Mà xây nhà ở cá nhân khó lắm, đâu phải dễ? Để tôi nói ông nghe, nó còn phải hợp phong thủy, bla bla bla...

Tôi chợt dạ, trong lòng hơi hồi hận vì đào quá sâu môn chuyên ngành của gã Hô. Phải đợi khi thằng Choác và thằng Xoạch tới, gã mới chịu tắt đài. Nhưng cuộc nói chuyện giữa tôi và gã không hề vô bổ. Suốt buổi café hôm ấy, tôi nghĩ về chuyện vẽ, nghĩ về những chuyện mình từng trải qua, nghĩ về tương lai mình sắp đối mặt. Và đến cuối buổi, tôi chợt nở nụ cười khi nhớ lại năm mình 17 tuổi.

Tôi vẫn nhớ tuổi 17, cái tuổi sắp bước vào ngưỡng cửa đại học, cái tuổi mà mọi thằng con trai đều ngu ngốc nhưng tràn đầy ước mơ. Tôi nhớ mình đã vui thế nào mỗi khi hoàn thành một bức tranh hay chia sẻ ý tưởng cho người khác. Tôi chợt hiểu nhiều điều. Tôi hiểu anh chàng Hô yêu thích ngành kiến trúc vì gã còn giữ nguyên mơ ước tuổi 17. Tôi hiểu Gà Bay có thể vẽ không ngừng nghỉ vì hắn biết tận hưởng những niềm vui nhỏ bé trong một cuộc sống đầy rẫy đau khổ.

Khi còn khao khát, còn ước mơ thì cuộc sống này không dở tệ như bạn tưởng.

Từ những người bạn đó, tôi tự nhủ rằng mình cần cố gắng, cố gắng hơn nữa, cố gắng bằng mọi sức lực mà tuổi trẻ này ban tặng. Thiếu ngủ, mệt mỏi, thi thoảng bị các cụ chửi vì không đi tìm công việc mới nhiều tiền hơn hay ổn định hơn – đó là cái giá tôi phải trả cho việc vẽ vời. Nhưng tôi không nản. Mỗi ngày đi làm về, tôi không than vãn “hôm nay mệt quá, đi ngủ hoặc xem phim thôi” mà sẽ nói rằng “vẽ thôi”. Mỗi tối, tôi cố gắng từng tí, từng tí một và khi bức tranh hoàn thành, tôi nở nụ cười và quên hết những bực dọc trong công việc. Tôi cảm thấy vui khi chia sẻ tranh cho Gà Bay, vui khi cùng hắn bàn luận những chỗ hay chỗ dở của bức vẽ. Tôi cũng bỏ luôn ý nghĩ chờ đợi xã hội sẽ thay đổi, thay vào đó, tôi cố gắng tự thay đổi và làm mọi thứ để người ta chấp nhận mình.

Cho đến một ngày nọ, Gà Bay nhắn tin cho tôi:

“Bức vừa rồi đẹp ác

Ông chỉnh thêm bằng PTS (photoshop) hả?

Nhìn như bị hút vào tranh luôn

Ông tự nghĩ ra hay lấy ý tưởng từ đâu thế?”

Đó là lời khen ngợi đầu tiên của Gà Bay sau khi tôi vẽ lại. Nửa năm kiên trì cuối cùng cũng có kết quả. Không chỉ Gà Bay, những lời bình luận trên diễn đàn tích cực hơn rất nhiều. Nhiều người đã chấp nhận cách vẽ mới của tôi và họ muốn một ngày nào đó, tôi có thể đưa những ý tưởng này vào một tác phẩm truyện tranh, hoặc có thể xuất bản một tập tranh chỉ toàn những bức hình như thế.

“Đẹp đấy bác a, cái này mà có thể dựng thành game thì tuyệt!”

“Bác vẽ được truyện tranh đúng không? Sao không dựng những ý tưởng này thành truyện tranh nhỉ?”

“Bạn vẽ đẹp quá, ỉnh copy tranh này lên facebook nha!”

“Ông vẽ nhanh nhanh lên ông ơi, cả tháng ra có mấy bức, không đã mắt gì cả! >< bạn=”” gái=”” gú=””>

“Thằng này làm cái gì mà vẽ lâu vậy? Bộ tính làm Picasso chắc?”

Và ngay cả những người cũ – những người theo dõi tôi từ những ngày đầu tham gia diễn đàn, cũng hứng thú với phong cách mới của tôi. Một người để lại bình luận thế này:

“Lâu lâu không vào, không biết là bác đã quay trở lại, tiếc quá! Hâm mộ bác từ những ngày đầu tiên, giờ thấy bác vẽ ngày càng lên tay. Thời gian tới em có làm vài dự án vẽ, hy vọng bác tham gia!”

Bình luận khen chê trên mạng vốn dĩ vô thưởng vô phạt, tôi cũng đã qua cái tuổi ham hố danh tiếng ảo. Nhưng như gã Hồ từng nói: không việc gì phải quan tâm tiểu tiết, nặng đầu. Tôi chẳng so đo rằng bức tranh sẽ đem lại đồng tiền nào hay cơ hội nào cho tôi hay không, tôi chỉ biết rằng có những người vẫn hâm mộ tôi, vẫn đánh giá cao sự cố gắng của tôi. Đó là một niềm vui nho nhỏ, tôi tận hưởng nó và mỗi ngày, tôi lại cố gắng, hôm sau cố gắng hơn hôm trước. Được vẽ, với tôi, là niềm vui, là lẽ sống.

Bạn hỏi rằng tại sao tôi cố gắng đến thế?

Tôi trả lời rằng bên trong tôi, giấc mơ tuổi 17 không hề chết. Bên trong gã trai tuổi 23 mặc áo sơ mi, quần âu, giày tây, mặt mũi cộc cằn không cảm xúc này là một cậu bé 17 tuổi ngộ nghĩnh, bướng bỉnh nhưng chưa bao giờ cạn khao khát, giống như lời bài hát “I’m still here” của John Rzeznik. Khi vẽ, tôi thường nghe bài hát ấy, giai điệu của nó đưa tôi trở về với tuổi 17. Bỏ qua những ngu dại và nỗi buồn, tôi tìm thấy đam mê thuần khiết nhất, không toan tính, không vụ lợi, thứ đam mê mà tôi đã bỏ quên từ rất lâu.

And I want a moment to be real

Wanna touch things I don’t feel

Wanna hold on and feed I belong

And how can the world want me to change

They’re the ones that stay the same

They can’t see me but I’m still here

(Và tôi muốn khoảnh khắc này thành sự thật

Muốn chạm vào những thứ mà tôi không thể cảm thấy

Muốn giữ lấy một nơi mà tôi thuộc về

Thế giới muốn tôi thay đổi

Bởi họ là một đám giống nhau

Nhưng họ không thể, bởi vì tôi khác họ)

Kể từ đó cho tới thời điểm hiện tại, tôi luôn vẽ và không bao giờ ngừng nghỉ. Công việc ngày càng khó khăn nhưng tôi vẫn cố gắng hoàn thành tốt. Vẫn còn một chặng đường dài mà tôi cần phải vượt qua, tuổi 23 chỉ vừa mới bắt đầu. Tuy nhiên, có một khúc mắc mà tôi vẫn chưa thể giải quyết: bạn gái.

Thằng con trai nào độ tuổi này cũng điên lên vì chuyện gái gú, còn tôi thấy ngại. Đi đâu người ta cũng hỏi tôi “có bạn gái chưa?”, “tuổi này chưa có bạn gái thì vút”, lại thêm mấy ý kiến trên mạng cho rằng thằng nào 23 tuổi chưa có bạn gái thì đó là loại loser của xã hội. Ngay cả mẹ tôi cũng lo lắng khi tôi chưa vác được cô nào về ra mắt các cụ. Một hôm, bà cụ hỏi tôi một cách nghiêm túc:

-Mày có vấn đề gì về giới tính không con? Mẹ hỏi thật đấy!

Lúc đó tôi chỉ biết cười mỉm. Không lẽ tôi lại trả lời “con thỉnh thoảng vẫn coi Alexis Texas” cho bà cụ bớt lo lắng? He he!

Thằng Choác và thằng Xoạch luôn nhiệt tình giới thiệu bạn gái cho tôi. Tuy nhiên, đáp lại sự thịnh tình của chúng nó, tôi luôn kiếm cớ chuồn hoặc từ chối. Tôi lẩn tránh nhiều đến nỗi thằng Choác phải thốt lên rằng nó không thể hiểu mẫu con gái trong đầu tôi và đành bó tay trước ca bệnh khó đỡ mang tên Tùng Teo Tóp này.

Mọi việc cứ như thế cho đến khi tôi gặp lại Hoa Ngọc Linh. Khi bầu trời đã sẫm màu, khi cốc café của hai đứa đã cạn, Linh hỏi tôi:

-Nếu bây giờ mình nói là “có cơ hội đấy” thì Tùng nghĩ sao?

Ngay thời khắc ấy, tôi chưa biết trả lời ra sao.

Trả lời thế nào đây?

Trong bản nhạc không lời “6619 Days of Waiting” của ban nhạc The Best Pessimist có những câu thoại thể này:

“There is so much love in the world, John, so much love. And there is death. Maybe mostly death at the moment. People are dying in the streets because they miss each other, miss love, miss closeness”

(Có quá nhiều tình yêu trên thế giới này, John à, quá nhiều. Nó có cái gì đấy na ná cái chết. Như kiểu chết trong một khoảnh khắc vậy. Người ta chết vì nhớ lẫn nhau, nhớ tình yêu, nhớ những giây phút ở bên nhau)

6619 ngày là bao nhiêu lâu?

Tính ra là 18 năm, một tháng và hai tuần.

Đó là thời gian mà một anh chàng đã chờ đợi cô gái.

Tôi cười thầm: chờ vậy điên quá!

Nhưng khi nhìn lại mình, tôi tự lẩm nhẩm rằng đã gần mười ba năm trôi qua kể từ ngày đầu tiên tôi gặp Hoa Ngọc Linh.

Và tôi nhận ra sau mười ba năm, tôi vẫn không thể quên được em.

Nhưng đây là lúc để tôi đưa ra quyết định. Sau một hồi suy nghĩ, tôi mở miệng:

-Thực sự là mình.....

27. Chương 27

“Nếu bây giờ mình nói là có cơ hội đấy thì Tùng nghĩ sao?”.

Trước câu hỏi của Hoa Ngọc Linh, tôi suy nghĩ một hồi rồi trả lời:

-Thực sự là mình... đã có bạn gái rồi.

Linh nhìn tôi, tôi nhìn em, hai ánh mắt gặp nhau ở một giao điểm giữa không trung. Mà ở trong giao điểm ấy, tôi dễ dàng nhận ra những nghi ngờ lẫn ngạc nhiên từ cái nhìn của Linh. Im lặng một chút, em chợt hỏi:

-Trông thế nào? Bạn gái của Tùng ấy?

Câu hỏi “trông thế nào” bao hàm rất nhiều yếu tố, con gái vốn ít lời đa nghĩa. Nhưng tôi thuộc loại con trai đơn giản nên câu trả lời cũng được giản lược hết mức:

-Nói chung là cũng được.

-Sao lại cũng được? – Linh nhú mày – Phải nói rõ ra chứ?

Em hỏi dồn, nhưng thái độ của em đầy háo hức chứ không giống như đang truy vấn. Có lẽ em rất muốn biết bạn gái của tôi ra sao và điều đó khiến tôi hơi nhối lòng. Chỉ “hơi” thôi, không nhiều.

-Ờ thì... bạn gái mình... xinh hơn Linh một tí. Thật! Không đùa đâu! Cũng biết nấu ăn nè! Nấu ngon lắm! Mấy hôm qua nhà cổ, nấu cho ăn một nghỉ luôn! Rồi thì biết quan tâm khi mình bị ốm nè! Biết cảm thông

chia sẻ khi mình gặp chuyện buồn nè! Đi ăn hay đi chơi luôn cứ đôi tiền nè! Không bao giờ so đo việc mình đi xe số hay đi xe ga nè! Nhiều lắm, đại khái bạn gái mình hoàn hảo chăm phần chăm!

Nghe xong, Linh chẳng bình luận gì, chỉ đắm đắm nhìn tôi với ánh mắt dành ột sinh vật từ ngoài hành tinh rơi xuống trái đất. Còn tôi giương mắt nhìn lại em như đang cố chứng minh lời nói của mình là thật. Hai đứa thi gan với nhau qua ánh mắt, hết như trò chơi thi xem ai chớp mắt trước của bọn trẻ con. Sau vài giây, cả tôi và em phì cười. Linh ôm bụng cười rũ rượi, cố gắng nắn chỉnh câu chữ đang thoát khỏi miệng mình:

-Cái này... y như chuyện... viễn tưởng ấy!

-Cái gì? Bộ mình có bạn gái là lạ lắm à?! – Tôi nhú mày – Bạn gái của mình vài năm nữa sẽ như thế! Chỉ là bây giờ chưa xuất hiện thôi!

Linh cười:

-Tùng vẫn thế, không bao giờ thay đổi cả.

Thật sự, tôi chỉ đang đùa cợt và Linh biết rõ điều đó. Con gái có một biệt tài là chỉ cần nhìn mặt bất cứ thằng đàn ông nào, họ có thể đọc vị ra hẳn từng có bạn gái hay chưa. Và dường như dung nhan của tôi quá lộ liễu mấy dòng chữ “tôi là người độc thân”. Chẳng thế mà đi đâu người ta cũng nhìn mặt tôi rồi vỗ vai và bảo: chú mày cần bạn gái không, để tao giới thiệu cho?

-Sao Tùng không tìm bạn gái? Bộ khó tính quá à?

-Ồ vậy cho gái nó thêm, bộ không thấy dân tình kêu FA là một à? – Tôi nói.

Cái mặt tôi cố rặn ra hai chữ “nghiêm túc”, điều đó khiến Linh cười. Em hỏi:

-Tùng có tìm lại Châu không? Cái bạn bé bé hồi cấp ba ấy?

-Nói rồi mà! Sau cấp ba, mình không gặp lại Châu nữa, dạo gần đây mới add facebook thôi.

-Thế có bao giờ... ý mình là...

Linh vừa nói, vừa dùng cử chỉ của đôi tay biểu đạt một ý tứ gì đó. Tôi hiểu ý em, trả lời:

-Có, có. Hồi cấp ba, mình rất thích Châu, lắm lúc còn hơn cả thích. Nhưng mà chia tay nhau lâu quá, người ta chắc cũng quên hết rồi. Mình không có duyên mà. He he! Mà nói thật, giờ ra đường thấy bọn học sinh ôm ấp nhau, mình tủi thân lắm!

Nói xong, tôi làm cái mặt mếu máo khóc lóc của trẻ con ba tuổi. Linh cười rần, em nói:

-Tủi thân cũng đúng thôi. Chúng nó bé tí đã yêu đương, mình hai mươi ba tuổi đầu còn cô đơn, phải không hả?

-Không hẳn. Căn bản là bọn trẻ con lớn nhanh quá, nhất mấy đứa con gái! Mới lớp 10 mà cái “ứ hự” đã to gần này nè! Giá mình sinh muộn hơn tí!

Vừa nói, tôi vừa xòe tay trước ngực mình để diễn tả mấy cái “ứ hự” kia. Em đắm vai tôi, đôi mày hơi nhú lại song đôi môi vẫn cười, như một lời trách móc cho sự thiếu nghiêm túc của tôi. Đã hai mươi ba tuổi, đã đi làm, nhưng trước mặt Hoa Ngọc Linh, tôi là cậu bé ham vui của những năm tháng học sinh. Tôi không cố tỏ ra như thế mà nó bộc phát từ cõi lòng một cách rất tự nhiên. Gặp lại Hoa Ngọc Linh, gặp lại những kỷ niệm xưa cũ, tôi hồ như đã quên hết thực tại và sống với quá khứ, sống dưới tâm hồn của cậu bé chấp chững vào cấp hai.

-Thực ra mình không khó tính... – Tôi nói – ...chỉ là công việc nhiều quá, không có thời gian nữa. Tối về mình còn vẽ, hiếm khi đi chơi được.

Linh chép miệng:

-Tùng mê vẽ thế sao?

-Ừ. Mình vẫn muốn trở thành họa sĩ mà! He he!

-Thế Choác không giới thiệu bạn nào cho Tùng nữa à? – Linh hỏi tiếp.

Tôi cười:

-Nó chán mình tận cổ rồi! Thực ra thằng cu cũng giới thiệu đấy, mình cũng đi gặp vài người, nhưng cảm giác không hợp lắm nên thôi.

-Khó tính thế! – Linh bĩu môi – Người ta bảo thời trẻ không yêu là phí cuộc đời đấy.

Tôi cười rồi không nói gì thêm nữa. Kỳ thực, tôi đang lảng tránh câu hỏi của em. Nhưng rốt cục, tôi vẫn phải trả lời dù muốn hay không. Tuy vậy, tôi cần thời gian để suy nghĩ. Khi tôi suy nghĩ, Linh cũng không vội nói, cứ để tôi thoải mái chu du trong tâm hồn mình. Và im lặng. Tôi không biết hai đứa chúng tôi đã im lặng bao lâu trong buổi gặp gỡ này. Cả tôi và em cũng chẳng còn quan trọng chuyện thời gian nữa. Chúng tôi sẽ ngồi đây cho tới chừng nào cả hai nghe được câu trả lời cho câu hỏi “nếu bây giờ mình nói là có cơ hội đấy thì Tùng nghĩ sao?”.

Đúng như Linh nói, thời trẻ tôi không hề yêu ai...

...mà bởi mọi tình yêu của tuổi trẻ, tôi đã dành cho em.

Mười ba năm của tôi đầy đủ những cung bậc cảm xúc, từ chờ đợi, ngóng trông, vui sướng, ghét bỏ... đủ cả. Mười ba năm đó, tôi đặt một phần trái tim của mình cho cái tên Hoa Ngọc Linh. Mười ba năm đó, tên của em luôn tồn tại trong tâm trí tôi, khi thì nó trào dâng mãnh liệt trong cảm xúc của một cậu trai đang yêu, khi thì biến mất giữa những vướng bận của cuộc đời; nhưng nó vẫn tồn tại. Mười ba năm đó, tôi thay đổi và xuất hiện với hình hài một gã trai cục cằn với bộ mặt lầm lũi lì lợm, nhưng rồi gặp lại em, tâm hồn tôi lại trở về thời thơ bé. Mười ba năm đó, tôi đánh cược trái tim mình cho em, giống như đặt hết đồng vốn vào một ván bài.

Và sau mười ba năm ấy, trái tim tôi vẫn ẩn nấp ở đâu đấy trên bầu trời. Tôi không tìm ra nó. Ván cược của tôi đã thất bại.

Bạn đã từng yêu ai lâu đến mức chứng kiến sự trưởng thành của người ấy sau bao năm tháng?

Tôi nhớ Linh của thời cấp hai cao hơn bạn bè, em không dễ thương lắm so với bọn con gái đồng trang lứa, em học giỏi tiếng Anh và thích nghe nhạc rock. Tôi quý mến em.

Tôi không rõ Linh của thời cấp ba ra sao, nhưng qua lời kể của em, em vẫn học giỏi tiếng Anh, vẫn thích nghe nhạc rock, và giận tôi lâu quá trời lâu vì không trả lời tin nhắn Yahoo!. Tôi muốn gặp lại em.

Tôi nhớ Linh của thời đại học luôn là đối tượng săn đuổi của các anh con trai, em học giỏi và thường giành được học bổng. Em nữ tính hơn nhiều, chẳng còn mày tao chí tở với tôi như thời học sinh nữa. Em nữ tính hơn, đôi lúc khó hiểu hơn bởi vì em là con gái. Nhưng điều đó không làm tôi phiền lòng. Tôi yêu em.

Tôi đã chứng kiến sự đổi thay của Linh, từ khi em còn là một cô bé với mái tóc đen buộc đuôi ngựa thời cấp hai, cho tới ngày em ngồi đây và ra dáng một phụ nữ trưởng thành. Tôi không lẫn lộn giữa “tình yêu” và “ấn tượng”. Đôi lúc, con người ta yêu nhau vì sự ấn tượng ở lần gặp gỡ đầu tiên, nhưng khi thời gian thay đổi, họ rời bỏ nhau. Tôi không phải thế.

Mười ba năm, có một chú hề luôn dõi theo nàng công chúa, chứng kiến công chúa lớn lên và trưởng thành.

Sự thật là sau mười ba năm, sau ngần ấy câu chuyện, chú hề vẫn yêu nàng công chúa như thuở ban đầu.

Sau ngần ấy thời gian, tôi vẫn yêu Hoa Ngọc Linh. Đó là một thứ tình yêu kỳ lạ – tôi tự nhận xét nó vậy. Nó không hẳn là tình yêu, nó giống chờ đợi hơn. Một sự chờ đợi với đầy đủ những tình cảm, những ngu ngốc và cả sự kiên trì mà một thằng con trai có thể làm. Hoa Ngọc Linh của tôi chỉ như bao cô gái khác trong xã hội, em không phải thiên thần, cũng chẳng tuyệt vời như cô bé Trâu điên thời cấp ba.

Nhưng tôi vẫn yêu em.

Và bởi yêu em, tôi đã tìm được câu trả lời. Tôi nói:

-Thực sự là mình quên lâu rồi.

Linh không phản ứng ngay trước câu trả lời. Em chống cằm nhìn ra ngoài phố, đôi mắt dõi theo dòng xe cộ đang vùn vụt dưới ánh chiều tàn. Lát sau em hỏi:

-Thật chứ? Tùng quên hết rồi à?

Không, tôi vẫn nhớ, vẫn yêu em. – Tôi nghĩ vậy rồi khẳng định thêm lần nữa:

-Ừ. Mình quên hết rồi.

Đó là câu trả lời của tôi. Hoàn toàn nghiêm túc – Linh nhận ra điều ấy trong mắt tôi. Tôi không nói đùa, chỉ đang nói dối. Nhưng đó là lời nói dối nghiêm túc.

Những thằng con trai không thể bú đút bình hay trẻ con mãi. Nó sẽ phải lớn lên và đi tìm những giấc mơ mới, những điểm dừng chân mới.

Đôi lúc cuộc đời cần những cái buông tay.

Tôi buông tay không phải vì chán nản do chờ đợi quá lâu, mà vì tôi tin rằng sẽ tốt hơn nếu tất cả chỉ là kỷ niệm. Mặc dù tôi không biết câu hỏi của Linh có mục đích gì, nhưng tôi nghĩ như vậy sẽ tốt cho em, cho cả tôi nữa. Thực sự khi nói ra câu trả lời, trong tôi tràn ngập những cảm xúc. Có chút buồn, nhưng không phải buồn bã; có chút tiếc nuối, song không phải tiếc ngẩn tiếc ngơ; có chút được giải thoát dù trái tim hẫng còn lộn cộn vô số điều. Tuy nhiên, tôi biết sau cuộc gặp này, mỗi người chúng tôi sẽ rẽ theo một ngã của riêng mình và không còn vướng bận bởi những chuyện xưa cũ. Cuộc sống là thế, con người phải luôn bước về phía trước, không thể sống mãi với ngày hôm qua. Kỷ niệm luôn đẹp, nhưng sẽ là quỵ lụy nếu sống mãi với những kỷ niệm. Tất nhiên sẽ có một ngày Linh gửi thiệp cưới, còn tôi thả dài tự nhủ: suýt chút nữa cô ấy là của mình.

Và tôi chấp nhận rằng sẽ không bao giờ tìm thấy trái tim năm nào. Nó đã hoàn toàn biến mất sau những áng mây trên bầu trời. Chỉ một cái cười, chỉ một hành động vén tóc trước cơn gió mùa đông, em đã thổi bay trái tim tôi. Ngẫm lại ngày ấy, tôi tự cười, lại tự hỏi tại sao sức đề kháng của mình kém đến thế. He he! Ước chi tôi ngờ nghệch hơn một tí, bớt để ý con gái hơn một tí, hẳn mọi chuyện đã khác. Tôi ước chi mình sở hữu tính cách cả thèm chóng chán như bao thằng con trai khác. Tôi ước cái tính hiếu thắng của mình không dữ dội như thế. Nghĩ lại những năm tháng đó, tôi ước nhiều điều như thế.

Những năm tháng đó...

Tôi nhớ những năm tháng đó...

Tuổi hai mươi ba, tôi chưa tìm được một từ thích hợp để diễn tả những năm tháng mà nó từng trải qua. Như người ta nói “sống mà không hối hận”? Hay “sống hết mình vì tuổi trẻ” chẳng? Tôi nghĩ là không. Tuổi trẻ của tôi có nhiều hối tiếc, có những lúc vật vờ như kẻ mất hồn và tôi không thể mô tả mình như lời người ta nói. Tôi trung thực với bản thân. Vì thế, tôi muốn tìm một từ chuẩn xác nhất để nói cho bạn nghe tuổi hai mươi ba của tôi ra sao.

Bạn mô tả tuổi hai mươi ba của mình như thế nào?

Còn tôi, vì muốn tìm câu trả lời nên đã hỏi Linh – một câu hỏi mà sau bao nhiêu năm, tôi mới dám mở lời:

-Hồi cấp ba, mình có tặng Linh tranh... ờ... Linh có nhận được không?

Nếu em nhận được tranh, đó sẽ là cái kết đẹp cho quãng thời gian theo đuổi em bất thành của tôi. Nhưng số tôi vốn nhỏ nên chẳng việc gì như ý. Em trả lời:

-Hồi ấy mình chuyển nhà rồi, không nhận được. Tùng thông cảm nhé! Nhưng mình hỏi thật, cái tranh như thế nào?

Nỗi buồn như cơn gió nhẹ thoảng qua tâm trí tôi. Tôi cười vì đã tìm thấy câu trả lời cho riêng mình, sau đáp lời:

-Tranh vẽ vẫn ấy mà! Vẽ những vẽ cuội như thời cấp hai thôi!

-Tùng vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả. – Linh lắc đầu.

Tôi cười. Tôi đã tìm ra một từ duy nhất để mô tả tuổi hai mươi ba của mình.

Lặng lẽ.

Hai mươi ba năm của tôi đầy lặng lẽ.

Một lát sau, Linh ngó đồng hồ và nói phải về. Thấy vậy, tôi bèn gọi người phục vụ tính tiền. Chúng tôi cãi nhau mất hai phút để xem ai trả tiền. Tôi đòi trả cho em vì định thể hiện tính ga lăng, em đòi trả cho tôi vì em mời. Sau cùng, tôi đành chịu thua. Thực tình trên đời không ai có thể cãi Hoa Ngọc Linh vì em có một tật xấu là hơi cứng đầu. Về điểm này thì em khá giống tôi, phải cái sự bướng bỉnh của em còn cao hơn tôi một bậc.

Trả tiền xong, Linh nói:

-Thế... khi nào rảnh thì mình gặp nhau nhé!

Tôi cười. Đây chỉ là một câu xã giao, không có gì đặc biệt. Bản thân tôi cảm giác sẽ rất lâu nữa tôi mới gặp lại Linh. Hơi buồn, tôi thấy vậy. Nhìn kỷ niệm một thời đi mất, ai mà vui được? Nhưng chẳng cuộc gặp gỡ nào kéo dài mãi và tôi chấp nhận nó:

-Ừ, khi nào rảnh thì mình gọi.

Hai đứa chúng tôi cùng lấy xe ra về. Nhưng lúc tôi đang nổ máy thì Linh gọi tôi:

-À, từ từ đã! Mình quên mất, còn cái này...

Em nói như thể vừa nhớ ra một chuyện quan trọng, mà thái độ của em lại như chuẩn bị từ trước. Linh lục cặp, đoạn đưa tôi một bọc giấy màu hình vuông. Tôi hơi ngỡ ngàng, bèn hỏi:

-Cái gì thế?

-Quà sinh nhật của Tùng. – Linh trả lời.

Tôi phì cười:

-Sinh nhật tôi mấy tháng trước rồi cô ơi! Đâu cần phải làm thế?

-Sao không? – Linh nhú mày – Tùng không nhận là không được đâu đấy!

-Rồi rồi, tôi nhận! Nhưng mà cái gì trong này vậy?

Linh nháy mắt:

-Về mở ra xem thì biết! Đừng mở ở đây! À, còn một cái này mình muốn hỏi... Tùng vẫn theo đuổi về chứ?

-Có. – Tôi gật đầu – Mình vẫn về mà!

Chút gió ngày thu thổi tới, lùa những ngón tay mát lạnh vào mái tóc của Linh. Em vén tóc rồi cười. Nụ cười ấy khiến tôi bồn chồn một lúc. Nó giống hệt hồi cấp hai và sau bao nhiêu năm, tôi lại như thẳng ranh hồi lớp bảy rước người hôn trộm cô bạn cùng bàn. Nhưng đã quá xa cái thời trẻ trâu ấy rồi, quá xa rồi.

-Nếu thế... – Linh tiếp lời – ...lần sau Tùng nhớ đem tranh ảnh xem nhé!

-Ừ. Về nhé! Đi đường cẩn thận, kéo bị cá vàng gọi vào lề!

Linh chun mũi cười:

-Gọi thoải mái! Đừng hòng lấy được của mình đồng nào nhé!

Em vẫy tay tạm biệt tôi rồi lái xe rời đi. Tôi nhìn bóng em khuất dần sau ánh đèn đường vàng vọt. Sẽ mất một thời gian để tôi quên em. Nhớ thì dễ, quên mới khó. Tôi biết mình sẽ quên được, chỉ không rõ là bao lâu. Tôi ngược nhìn bầu trời, cố tìm trái tim mình giữa những vũng mây trắng cuối cùng của trời chiều.

Nhưng sự thực là tôi mãi mãi không thể tìm thấy nó nữa.

Sau buổi gặp gỡ, tôi trở về nhà và lập lại cuộc sống của một anh chàng độc thân. Tắm rửa, ăn cơm rồi lướt mạng đọc tin tức. Thật may, tôi vẫn còn niềm đam mê vẽ. Chừng nào còn được vẽ, tôi còn cảm thấy mình sống, có thể quên đi những chuyện không vui và bớt thời gian lên mạng than vãn buồn chán. Cũng bởi vẽ nhiều nên tôi hơi xao lãng những chuyện lật vật của cuộc sống. Món quà sinh nhật của Linh là một trong những thứ lật vật như vậy. Và suýt nữa tôi quên nó thật nếu chẳng Choác không nhắn tin qua facebook:

“Sao rồi mày?”

Gặp cái Linh chưa?

Nó bảo gì vậy?”

Đọc tới đây, tôi mới lục cặp rồi lôi ra món quà của Linh. Dù biết ơn thằng Choác đã nhắc nhở, nhưng vì muốn tận hưởng khoảnh khắc này một mình nên tôi trả lời thằng bạn:

“Nói chuyện sau nhé

Tao đang bận chút”

Cầm bọc giấy màu trên tay, tôi thở hắt một hơi, cố kìm nén sự hồi hộp. Không phải tôi quan trọng hóa vấn đề, chỉ là hiếm khi được con gái tặng quà nên tinh thần hơi bồn chồn. Phù, phù! – Tôi điều hòa nhịp thở, tay mở gói quà. Socola chăng? Hay sách? Mà sách gì lại có hình vuông? Cứ đoán già đoán non như vậy, cho tới khi thấy vật bên trong giấy gói màu, tôi bỗng bật cười.

Một hộp đĩa CD mới cóng!

Cuộc sống thay đổi quá nhanh, mới vài năm mà tôi đã quên mất rằng những vật hình vuông kiểu này chỉ có thể là hộp đĩa CD. Trước mắt tôi là một hộp đĩa vừa quen vừa lạ. Quen vì tôi từng nghe chiếc đĩa này, lạ vì lần đầu tiên tôi được thấy nó dưới dạng nguyên bản, được sản xuất ở Mỹ. Made in USA hẳn hoi! Đó là album One by One năm 2002 của ban nhạc Foo Fighters, hộp nhựa, bên trong có đầy đủ bìa, cuốn catalogue giới thiệu bài hát lẫn thành viên ban nhạc. Còn nhớ hồi lớp 6, Linh tặng tôi album này nhân dịp sinh nhật, chỉ khác là ngày ấy, đĩa mua ở Hàng Bông có tấm bìa mờ mờ và phải căng mắt ra mới đọc được tên từng bài hát. Nhưng tôi không so sánh cái nào đẹp hơn hay đẳng cấp hơn, vì đơn giản là mỗi cái đều có giá trị riêng của nó.

Ngoài hộp đĩa CD còn có hộp DVD tổng hợp một số buổi diễn live của band; tôi đặc biệt để ý bản thu acoustic bài hát Time like these – bài hát mà Linh thích nhất. Tôi liền bật đĩa DVD và mở Time like these. Khi những giai điệu của nó cất lên, tôi bỗng mỉm cười. Bản acoustic này nhẹ nhàng hơn, tâm sự hơn và như “trưởng thành” hơn so với bản gốc. Trong tâm trí tôi, những ngày tháng cấp hai hiện ra một cách rõ ràng và chân thực. Tôi vẫn nhớ buổi cuối cùng năm lớp 9, Linh ngồi sau xe đạp của tôi và hát Time like these hay đến nhường nào:

It's time like these you learn to live again

It's time like these you give and give again

It's time like these you learn to love again

It's time like these time and time again

Nhưng đó chưa phải tất cả. Khi nghe nhạc, tôi thường mân mê hộp đĩa, ngắm nghía những tấm artwork hay bìa đĩa không biết chán – một thói quen khó bỏ hồi học cấp hai. Lúc ngắm nhìn hộp DVD, tôi chợt thấy cuốn catalogue hơi phồng lên một chút, như thể có vật gì nằm bên trong. Tôi bèn tháo nó ra. Ở giữa cuốn catalogue, tôi phát hiện một mảnh giấy A4 được gấp làm tư. Và khi mở mảnh giấy, trái tim tôi gần như ngừng đập. Gần mười năm rồi tôi mới nhìn thấy nó.

Đó là bức tranh tôi tặng Linh hồi lớp 10. Bức tranh vẽ một cô bé vừa đi học về, còn bên kia đường, dưới gốc cây phượng có một anh chàng đang chống cằm trên ghi đông xe đạp ngắm nhìn cô bé. Tuy nhiên, tranh không có màu mà giống một bản photocopy hơn. Lật mặt sau bức tranh, tôi tìm được những dòng chữ của Hoa Ngọc Linh. Em đã trưởng thành, nhưng nét chữ nhỏ nhắn của em vẫn không thay đổi.

“Chúc mừng sinh nhật Tùng nhé! ^^

Hai tháng trước, mình đặt hàng mua hai đĩa này rồi, nhưng bên chuyển phát bị trục trặc nên tháng này mới tới. Mình biết Tùng thích metal hơn, nhưng mình không nghe được metal và chẳng biết nhiều band metal lắm. Tùng thông cảm nhé! Mà phải thông cảm chứ, quà mình tặng quý lắm đấy! Tùng nhớ treo lên và đề tên “quà của Hoa Ngọc Linh”, nghe chưa? ^^

Đùa thôi, giờ mình nói nghiêm túc nhé! Cái này không phải là thư, chỉ là mấy dòng, giống như ngày xưa hai đứa mình chơi bút đàm, nhớ không?

Mình gọi đi café vì muốn nghe câu trả lời của Tùng. Vì Tùng trả lời đúng, nên mình tặng món quà này. Nếu Tùng trả lời sai thì... năm sau mình lại gọi Tùng đi café và hỏi thêm lần nữa. Nếu năm sau vẫn thế, mình sẽ gọi, cho tới khi nào Tùng trả lời đúng mới thôi. Nhưng may quá, Tùng trả lời đúng! Nên mình đỡ phải nghĩ chuyện viết thế nào cho Tùng vào năm sau hay năm sau nữa.

Tùng thấy bức tranh rồi chứ? Xin lỗi vì đã nói dối. Hồi năm lớp 10, đúng là mình chuyển nhà trước khi Tùng tặng tranh. Nhưng mấy tuần sau, mình có quay lại để chuyển nốt một số đồ đạc và thấy bức tranh. Nghe bác chủ nhà nói, mình biết ngay là Tùng. Thế là mình xin lại bức tranh. Xin lỗi lần nữa vì tranh mình gửi Tùng chỉ là bản photocopy, mình giữ bản gốc. Nếu muốn, một ngày nào đó, mình sẽ cho Tùng xem lại bức tranh ấy. Nhưng mình sẽ giữ nó cho riêng mình, không trả đâu! Mình hơi ích kỷ tí, thông cảm nhé! ^^

Chỉ có điều mình không biết suốt năm cấp ba, Tùng lại kiên trì tặng tranh ình. Nói thật là... điên quá Tùng ạ! Tùng chẳng thay đổi gì cả. Nhưng mình thích cái tính không thay đổi ấy của Tùng. Thật đấy! Khi mình xem tranh trên diễn đàn, mình tự hỏi tại sao Tùng có thể vẽ nhiều như thế? À, hồi năm nhất đại học, mình có gặp vài bức tranh của Tùng trên mạng, sau biết người vẽ là Boyteotop thì đoán là Tùng vẽ. Và mình đoán không nhầm, đúng là Tùng thật. Giải hông? ^^

Còn nhớ ước mơ thời cấp hai của mình chứ? Mình muốn trở thành ca sĩ. Thấy Tùng theo đuổi nghiệp vẽ, mình đã thử theo đuổi hát hò. Nhưng mình không làm được. Mình không sở hữu cái thứ “không thay đổi” của Tùng. Mình ghen tỵ lắm! Nhưng ghen tỵ thôi, không đổ kị đâu! Vì khi Tùng đoạt giải thưởng cuộc thi lần thứ nhất, mình thấy vui lắm. Vui vì Tùng đã bắt đầu đi đúng hướng, vui vì giấc mơ thời cấp hai của Tùng không viễn vông, vui vì Tùng tặng mình cái mũ Opeth. Cảm ơn vì cái mũ nhé! À, xin lỗi luôn thể vì mình chỉ xem tranh chứ không ment cho Tùng. ^^ ”

Đọc tới đây, tôi mới ngớ người. Khi tặng cái mũ Opeth cho Linh, em không hề bất ngờ trước việc tôi được giải thưởng. Tôi từng nghĩ em chẳng quan tâm.

“Giải thưởng gì vậy? Vẽ à? Khao ngay! Khao ngay!” – Em đã nói thế.

Em chẳng hỏi mà vẫn biết tôi đoạt giải vẽ, dù lời nói của em ngụy trang dưới vẻ ngạc nhiên. Tôi đã quên một điều: em không giỏi nói dối.

Thực sự là trước đó, em đã biết tôi vẽ từ rất lâu rồi.

Gạt những suy nghĩ sang một bên, tôi đọc tiếp:

“...nhưng mà cuộc sống có nhiều vướng bận quá, đúng không?”

Mình biết Tùng đã có lúc ghét mình lắm. Nhưng con gái mà, đôi lúc không thể đưa ra câu trả lời rõ ràng. Thực sự, khi Tùng hỏi mình làm bạn gái, mình đã suy nghĩ nhiều rồi quyết định từ chối. Hồi năm cuối đại học, mình đã hứa sẽ trả lời tại sao từ chối tình cảm của Tùng, nhớ không? Giờ mình sẽ trả lời.

Mình từ chối không phải vì mình không thích Tùng. Mà bởi vì mình là đứa con gái không biết thay đổi.

Nhớ hồi cấp hai chứ? Hồi ấy mình cứ bảo Tùng thôi vẽ vởi mà tập trung học hành. Mình là đứa cứ khuyên người khác làm cái nọ cái kia để phù hợp với bản thân. Cho đến lúc học đại học, mình vẫn không sửa nổi cái tính ấy. Mình chia tay mấy ông người yêu vì nhiều lý do, mà một phần cũng do mình nữa. Nếu làm bạn gái, mình sợ cái tật ấy sẽ ảnh hưởng đến Tùng, sẽ phá hỏng mọi thứ của Tùng.

Tùng còn cả con đường dài phải đi, phải vẽ, đúng không?

Thế nên mình đã rất sợ khi Tùng bị loại khỏi cuộc thi vẽ lần hai. Mình sợ Tùng sẽ bỏ hẳn chuyện vẽ. Mình đã mở một cái thread nhờ ban giám khảo suy nghĩ lại. Hồi đó, mình cố gắng nhắc Tùng vào lại diễn đàn xem kết quả nhưng Tùng không vào. Chắc lúc ấy Tùng ghét mình lắm nên không vào, đúng không? Ngang bướng quá! >< nhưng=“” không=“” sao=“” tùng=“” đoạt=“” giải=“” là=“” được=“” rồi.=“” ^^=“” 4=“” triệu=“” không=“” ít=“” đâu.=“” chỉ=“” tiếc=“” là=“” tùng=“” không=“” khao=“” mình=“” bữa=“”

nào="” cả="” tt="” lần="” sau="” đi="” café,="” nhớ="” trả="” tiền="” giữ="” mình="” nhé,="”
hi="” hi!="”>

Là thế đó, vì mình là đứa con gái không thể thay đổi, nên mình từ chối tình cảm của Tùng. Mình sẽ luôn và mãi mãi từ chối.

Vì mình muốn thấy Tùng đi hết con đường của riêng mình.

Đó, chỉ mấy dòng vậy thôi. Thực ra mình còn muốn viết nhiều lắm, nhưng mình nói giỏi hơn viết. Thông cảm nhé!

À, còn điều này nữa...

Mình vẫn nhớ thời cấp hai. Đó là quãng thời gian đẹp nhất của mình. Thật đấy! Vì mình là đứa ích kỷ nên sẽ không nói cho Tùng mình nhớ cái gì, chỉ có thể viết như vậy thôi.

Dù gì, Tùng và mình đều thích nghe nhạc rock nhỉ? Ngày trước, mình có đọc được một câu khá hay:

Rock metal là một con đường dài, ở đó người ta gặp gỡ, cùng chia sẻ rồi sau đó lại chia tay nhau để bước tiếp trên con đường của riêng mình.

Kể từ hôm nay, mỗi đứa sẽ đi con đường riêng nhỉ?

Mình không thể làm ca sĩ được, nhưng mình sẽ cố gắng thật tốt với công việc hiện tại. Còn Tùng hãy trở thành họa sĩ nổi tiếng nhé! Những điều Tùng nói hồi cấp hai, mình không quên đâu, vẫn còn nhớ lắm.

À, nhớ tìm bạn gái nữa, đừng mãi vẽ quá nhé!

À...

Ừm...

Viết gì nữa nhỉ?

Chắc hết rồi, không biết viết gì nữa đâu! ^^

Tạm biệt.”.

Đọc xong, tôi im lặng hồi lâu, bên tai vẫn văng vẳng bài hát Time like these của Foo Fighters. Tôi bèn lên facebook, không phải nói chuyện với thằng Choác mà hỏi Gabietbay:

“Này

Tôi hỏi tí

Mấy năm trước, cái kỳ thi vẽ ấy

Ông có biết tại sao tôi được cho thi trở lại không?

Hồi ấy tôi không vào diễn đàn nên không biết”

Gabietbay trả lời:

“À có

Hồi ấy có một đứa hâm mộ tranh của ông

Nó lập thread xin ban giám khảo cho thi lại

Mấy đứa ghét ông nhảy vào chửi nó ghê lắm

Nhưng thằng đó lì vãi

Cãi nhau tay bo từng thằng một luôn :v

Cái thread dài cả trăm trang cơ mà

Được vài tuần thì nghe đâu một người trong ban giám khảo đọc được cái thread ấy

Rồi xem xét cho ông thi lại”

Tôi vội vàng đánh máy:

“Ông nhớ tên nick thằng đó không

Cái thread đó đâu?”

Gabietbay trả lời:

“Lâu quá rồi, chẳng nhớ đứa nào lập nữa

Cái thread chửi nhau nhiều quá nên mod xóa rồi

Không lưu cả trong cache luôn

Hồi ấy tôi còn làm mod nên biết được nhiều chuyện vui lắm :))

Nhưng đúng là nhờ cái thread ấy

Nên ông được thi lại

Nhưng sao tự nhiên hỏi thế?”

Tôi tựa lưng vào ghế và không trả lời Gabietbay nữa. Ngay lúc này, tôi có quá nhiều tâm sự, quá nhiều điều để nói. Chúng nhiều đến mức tràn ra hai khóe mắt tôi, thoáng chốc đã ướt nhèm. Nhưng nó không có nghĩa rằng tôi đang đau khổ. Đó là sự hạnh phúc. Cuộc sống này chẳng phải toàn máu xám xịt như tôi tưởng...

...vẫn còn đâu đó những điều tuyệt vời ngoài kia và tôi cần đi tìm chúng.

Cuộc đời thằng con trai như một đoàn tàu, sẽ có một lúc nó quay trở lại nhà ga đầu tiên, nhưng rồi nó lại rời đi và mãi mãi không bao giờ quay lại nhà ga ấy nữa. Tôi đã bước lên đoàn tàu và những bánh xe của nó bắt đầu chuyển bánh. Chỉ còn vài giây cuối cùng cho tôi nhớ lại những năm tháng ngày xưa, khi mà tôi còn đeo Hoa Ngọc Linh trên xe đạp, và em hát bài Time like these thật hay. Ngày ấy, vin vào lý do tiếng Anh đa nghĩa, tôi đã cố hiểu bài hát theo hướng khác. Nhưng giờ đây, tôi phải hiểu bài hát theo đúng nghĩa nguyên bản của nó.

I...

I'm a little divided

Do I stay or run away

Leave it all behind?

(Tôi...

Tôi hơi phân vân

Liệu tôi nên ở lại hay rời đi

Và bỏ lại tất cả sau lưng?)

Tôi nhìn lại bức tranh. Khúc mắc bao nhiêu năm của tôi được gỡ bỏ. Bức tranh đã có kết cục của riêng nó. Chẳng phiêu bạt tứ xứ hay tan nát dưới mưa rào nắng gắt, nó đã vĩnh viễn ở lại nơi mà nó xứng đáng thuộc về.

Khi ấy, tôi phóng mắt ra ngoài cửa sổ và ngắm nhìn trời đêm vô tận. Tôi mỉm cười, lòng tự nhủ:

“Tạm biệt!”.

Và đoàn tàu chuyển bánh, đưa thằng con trai vào một cuộc hành trình vô tận. Cậu bé con ấy nhìn nhà ga lần cuối rồi trở về chỗ ngồi, đôi tai lắng nghe bài hát Time like these, đôi mắt vui thích ngắm nhìn những cảnh vật mới đang chạy qua ô cửa sổ. Một chặng đường dài, rất dài đang chờ đợi cậu nhóc.

It's time like these you learn to live again

It's time like these you give and give again

It's time like these you learn to love again

It's time like these time and time again

(Tôi lúc để học lại cách sống

Tôi lúc để học lại cách cho đi

Tôi lúc để học lại cách yêu

Và thời gian cứ trôi đi, trôi đi mãi...)

Tôi đã tìm được một từ mô tả chính xác tuổi hai mươi ba của mình. Không, không hẳn là một từ, là một câu, nhưng khá chuẩn! He he!

Còn bạn, bạn đã tìm ra chưa?

...

Năm 2014

Sau đợt Tết Nguyên Đán, tôi, thằng Choác, thằng Xoạch và chàng Hô cố gắng hẹn nhau một bữa mừng năm mới. Nhưng rồi sau Tết, trời nồm kinh khủng, suốt ba tháng mưa tầm tã, thằng nào cũng ngại ra đường, may lắm thì được hôm hẹn đi café. Mà đứa nào cũng bận bù đầu, nhất là chàng Hô, gã này mới nhận dự án nên chạy tới chạy lui như con thoi. Thằng Xoạch cũng túi bụi với cả đồng việc ở công ty, hầu như không có thời gian rảnh (nói vậy chứ nếu gái rủ đi chơi thì nó đi liền, nghỉ làm cũng không thành vấn đề). Tôi thì bận sẵn, còn thằng Choác mãi đi tìm việc. Thành ra tới tận tháng 3, bốn đứa vẫn chẳng có một bữa mừng năm mới đàng hoàng.

Nhưng chờ đợi hóa ra lại hay. Đầu tháng ba, thằng Choác tìm được việc ở một công ty chuyên sửa chữa lắp đặt máy tính. Lương tháng khởi điểm của nó không tệ, khoảng ba bốn triệu, ít nhất cũng đỡ hơn so với quãng thời gian đầu tiên của tôi. Từ ngày đi làm, nó bận rộn hơn, ít thời gian lên tám nhảm trên facebook với tôi hơn. Nhưng tôi mừng cho nó. Thằng bạn thân nhất cuối cùng cũng bước trên con đường đầu tiên của cuộc đời.

Lần khân mãi, cho tới tháng 5, bốn đứa mới kiếm được một hôm rảnh rỗi và tổ chức một bữa nhậu ra trò. Gọi là “ra trò” vì đồ nhậu do bọn tôi bỏ tiền túi ra mua, không phải những đồng tiền xin xỏ bố mẹ như trước. Trong bữa nhậu, chúng tôi nói vô khối thứ chuyện và dĩ nhiên chủ đề việc làm là thứ được bàn luận nhiều nhất.

-Con bà nó, tuần trước ông sếp bảo tao thiết kế cái mạch điện chạy con server mà đéch biết làm thế nào cả!
- Thằng Choác thở dài - Mà cái Đan Mạch mình đã thiết kế mạch điện bao giờ đâu.

Tôi nói:

-Thế mày làm thế nào?

-Thì Đan Mạch phải mở sách ra chứ sao? Cuối cùng cũng làm được!

-Thế là tốt.

-Thực ra tao làm được sau khi làm cháy mẹ nó hai cái ổ điện, bị giật sơ sơ chục lần gì đấy. Nhưng không sao, lãnh tụ như tao thì việc gì chẳng làm được?

Tôi suýt phun phì đồng thức ăn trong miệng, sau cười:

-Mày ăn học thế à? Học hành thế nào mà suýt cháy ổ điện?

-Tao học phần mềm chứ phần cứng đéch đâu?

-Im đi, thằng sinh viên ăn hại!

-Im ngay, con tiện nô lăm mồm!

Hai đứa chúng tôi cãi nhau ỏm tỏi như lũ trẻ con tranh nhau phần thắng. Gã Hô liền chen ngang:

-Ông Teo Tóp không được ngắt lời bạn bè như thế. Ai đi làm cũng khó khăn. Như tôi chẳng hạn! Để tôi nói ông nghe, lúc chúng nó bảo tôi vẽ cái cầu thang, tôi phải tra cứu...

Không để cho chàng Hô huyền thuyên về món kiến trúc của hắn, thằng Choác lẫn thằng Xoạch đồng thanh:

-Nín ngay! Không phải đợi dịp để nói chuyện kiến trúc của ông đâu nhá!

Chàng Hô gào lên:

-Con bà chúng mày! Tại sao không cho tao nói? Tao phải được nói! Để tao nói cho chúng mày nghe, kiến trúc là...

Chưa dứt câu, gã bị thằng Choác lẫn thằng Xoạch vật ra không cho nói tiếp. Tôi cười. Chúng tôi là những gã trai hai mươi tư tuổi, cầm đã mọc đầy râu, đã đi xe máy đúng luật giao thông thay vì phóng bạt mạng như hồi mười tám, đã biết trân trọng những lúc ngồi cạnh nhau, đã biết nói nhiều lời tâm sự hơn, đã phát chán facebook và thế giới mạng. Nhưng chúng tôi không già, bởi tâm hồn chúng tôi còn trẻ và mỗi ngày, từng đứa lại đốt sức trẻ cho giấc mơ của mình.

-Tháng tới có dự án, nó bắt giám sát công trình, chắc tôi bận cả chủ nhật, khéo không đi café với các ông được. – Gã Hô nói.

-Tháng tới sắp có cuộc thi nhiếp ảnh, tao vừa đăng ký hôm qua. – Thằng Xoạch nói – Giải thưởng tầm hai mươi ba mươi triệu gì đấy. Chẳng biết có được không? Mấy tháng rồi mưa quá, chưa chụp được cái gì hết, khéo tay nghề lụi đi rồi!

-Tao thì lo chết mẹ đây! Tháng tới công ty có đơn đặt hàng ấy cây server, mình lại chưa quen làm đường điện, khéo cháy thêm vài ổ nữa thì bị đuổi mất! – Thằng Choác than thở.

Mỗi đứa đều có những dự định của riêng mình. Khi nói hết, chúng nó bắt đầu nhìn tôi. Hiểu ý chúng nó, tôi đáp:

-Vẫn thế thôi, đi kiếm khách hàng rồi làm nhiều hồ sơ nhất có thể.

-Không, bọn tôi không hỏi cái đó! – Hô xua tay – Cái chuyện vẽ của ông kia, dự định thế nào?

Tôi cười. Thật khó để trả lời về tương lai. Tôi đủ trẻ để nói về tương lai, nhưng chưa đủ già để nói tương lai sẽ như thế nào. Có người vì thấy cuộc sống quá xám xịt mà nhìn tương lai một cách bi quan, có người vì được bao bọc trong thứ màu hồng mà không cần suy nghĩ về tương lai. Rất, rất nhiều quan điểm trái ngược và chúng ta sẽ cãi nhau cả ngày khi nêu ra những quan điểm đó.

Nhưng tôi biết rõ một điều: mỗi người có một đường đi, và nếu không đi, bạn sẽ chẳng nhìn thấy tương lai.

*

* *

Một buổi chiều chủ nhật mát trời, tôi mang giấy bút ra công viên gần nhà. Đạo này, để tìm kiếm ý tưởng mới và thực hành kiểu vẽ mới, tôi thường ngồi ở đây. Đi kèm giấy bút là chiếc MP3 và thằng Choác. Nó cũng thường ra đây, vừa xem tôi vẽ vừa nói chuyện. Trong lúc tôi đang phác thảo tranh, nó hỏi:

-Hôm trước liên hệ với bọn xuất bản chưa?

-Rồi, nó từ chối. – Tôi cười – Đan Mạch, lần thứ mười lăm rồi đấy! Nó bảo tao vẽ mấy thứ tào lao quá! Rồi nó đề nghị tao vẽ mấy cái truyện tranh yêu đương đậm mùi sến súa!

Thằng Choác cười. Nó biết tôi sẽ không bao giờ thỏa hiệp với ai để vẽ những thứ họ muốn. Nó tôn trọng sự cứng đầu của tôi. Nó hỏi tiếp:

-Cái Linh đi chưa?

Tôi thở dài:

-Đi được hai ba hôm rồi. Mấy hôm ấy tao bận túi bụi, không tiện nó được, chỉ hỏi thăm qua facebook thôi.

-Có nói gì không?

-Nói chuyện đơn thuần thôi. – Tôi nhún vai.

-Có tiếc không?

Tôi bật cười, đoạn lẩm bẩm chữ thằng bạn. Thằng Choác chưa bao giờ hỏi dễ dàng, nó luôn hỏi khó và khiến người ta phải suy nghĩ rất lâu để tìm câu trả lời. Nhưng lần này, tôi trả lời ngay:

-Có chứ!

Thằng Choác nhếch mép cười:

-Hôm trước tao vừa gặp một em, bạn người yêu tao. Tao định giới thiệu nó ày, đi không?

-Thì đi.

Thằng bạn tôi ngạc nhiên:

-Thật không đấy? Mọi khi mày chối cơ mà?

-Ờ thì lần này thử đi xem sao, nhờ đâu tao sẽ thoát kiếp FA?

Thằng Choác cười và im lặng một lúc. Nó mò mẫm chiếc MP3 của tôi một lúc, sau nói:

-Dạo này mày toàn nghe nhạc không lời nhỉ?

-Ờ. Đi làm nhiều quá, không có thời gian down album mới. Kiểm mấy cái nhạc này nghe vậy. Post rock đấy! Có bài này nghe cũng được, thử không?

Tôi đưa cho thằng Choác một bên tai nghe. Nó không phải dân nghe rock và luôn bảo tôi là thằng thổ phỉ ưa thích loại âm nhạc rừng rú man rợ. Nhưng lần này thì không, nó và tôi cùng nghe bản nhạc không lời “White Pattern – Sắc Trắng” của Euphoria, một band nhạc vô danh từ Nhật Bản. Và khi nghe, chẳng đứa nào nói gì, ngoại trừ tiếng nhạc, tiếng sột soạt của bút chì trên giấy và những tiếng vọng từ quá khứ thối về. Chúng tôi cùng ngồi đó, cùng ngẫm nghĩ lại cuộc đời mình.

Nếu được mô tả, tôi sẽ nói cuộc đời mình như một bản nhạc rock vậy.

Thời cấp hai, tôi quậy phá và hết mình cho những nông nổi của Nu metal.

Thời cấp ba, tôi quay cuồng trong những điều người khác muốn, những điều mà bản thân muốn và đầy những ngờ vực, như một bản Death metal đầy giận dữ.

Thời đại học, tôi trầm mình với nhiệt huyết, với những dự định ắp ủ và cả những mối tình mãi không trở thành hiện thực. Tôi không hiểu mình, không hiểu người khác, không hiểu cuộc sống đầy những treó ngoe như một bản Progressive phức tạp.

Và sau những biến cố, những hiểu lầm và khi hiểu ra tất cả, tôi ngồi đây và vẽ, thưởng thức một bản Post rock không lời. Không cần lời lẽ nữa, tự âm nhạc sẽ nói lên tất cả.

White Pattern nghĩa là Sắc Trắng.

Cuộc đời này là một màu trắng, và trông nó ra sao, tùy thuộc cách bạn vẽ và tô màu cho chúng.

-Tao hỏi thật, mày còn yêu Hoa Ngọc Linh không? – Thằng Choác hỏi.

Tôi cười. Rốt cục thì thằng bạn của tôi cũng thôi vòng vo và hỏi đúng trọng tâm vấn đề. Tôi ngược lên bầu trời dịu nắng đầy những áng mây trắng đang trôi qua chậm chậm.

Tôi đã từng đau khổ vì không thể tìm thấy trái tim mình. Nhưng giờ thì không

Tôi sẽ không đi tìm trái tim của mình nữa, vì tôi biết nó đã nằm lại trên bầu trời, phía sau những bóng mây kia. Tôi gửi nó, gửi cả cậu bé con của quá khứ cho bầu trời.

-Không. – Tôi đáp lời.

-Thật chứ?

-Thật. – Tôi khẳng định.

Đang nói chuyện, cả tôi và Choác chợt nhận ra một cậu bé cỡ chừng chín mười tuổi đang đứng trước mặt hai đứa. Thằng bé ngó chăm chăm vào bức tranh trên tay tôi, tôi hỏi nó:

-Gì thế hả em?

-Chú vẽ đẹp quá! Chú dạy cháu vẽ được không? – Thằng nhóc trả lời.

Tôi và thằng Choác nhìn nhau rồi cười phá lên. Con bà nó, lên chức “chú” từ bao giờ thế này? Thế là bọn tôi cho thằng nhóc ngồi cùng và xem tôi vẽ. Trong mắt nó, những sắc màu dần hiện lên trên trang giấy trắng.

Đó là một ngày hè, một cô bé vừa đi học về, và phía bên kia đường, dưới gốc cây phượng đỏ rực, có một anh chàng đang chống cằm trên ghi đông xe đạp, đôi mắt dõi theo cô bé.

Chào các bạn, tôi là Tùng Teo Tóp. Tôi thích vẽ. Tôi yêu thích nhạc rock metal. Năm nay tôi hai mươi tư tuổi và sẽ kể cho bạn nghe câu chuyện tuổi hai mươi ba.

Tại sao Teo Tóp?

À, vì tôi khá gầy, hơi dơ xương một tí.

Tại sao thích vẽ?

Vì con người tôi nằm ở đó.

Tại sao thích nhạc rock metal?

Bởi vì rock metal là một con đường dài, ở đó người ta gặp gỡ, cùng chia sẻ rồi sau đó lại chia tay nhau để bước tiếp trên con đường của riêng mình.

Tại sao lại kể câu chuyện tuổi hai mươi ba?

Bởi vì tôi đã hứa với bạn sẽ mô tả tuổi hai mươi ba của tôi.

Bởi vì tuổi hai mươi ba của tôi lặng lẽ...

...nhưng không nhạt nhòa.

28. Chương 28

“Học đi, bà đang nhìn mày kia!”.

“Ồ ờ, chán quá!”.

“Tết mày có về quê không?”.

“Chắc là có! Mày về không?”.

“Không, chán lắm! Ở quê có gì chứ? Trên này có điện tử, vui hơn! He he!”.

“Mày lúc nào cũng điện tử!”.

“Thật ra là tao không thích họ hàng. Mấy ông bà cô dì chú bác toàn phiền phức thôi!”.

“Tao cũng chán lắm! Nhưng bố mẹ bảo về thì phải về, biết sao được? TT”.

“Mày không cho tao số điện thoại à?”.

“Thôi mà, phiền lắm! ><>

“Ồ, không sao. Nhưng mà làm hộ tao cái này được không?”.

“Cái gì?”.

“Là sao?”.

“Nắm lấy, được không?”.

“Mày điên à? Hết chuyện để làm à? ><>

“Nhưng trời lạnh quá, tao cóng hết người rồi! ^^”.

“Trái tay lắm!”.

“Trái tay gì cơ?”.

“Ngồi khó quá! Tao không nắm tay mày được! ><>

“Thì mày dùng tay phải, cầm bút tay trái! Giả bộ nghe bài đi! ^^”.

“Nhưng tao không chép bài được! ><>

“Tao chép. Tí ra mượn vở của tao. He he!”.

“Mày nắm thật à?”.

“Nắm chứ sao không? Tao sợ chắc! ><>

“Ồ, sao đã bỏ tay ra rồi? Nắm thêm tí nữa được không?”

“Học đi. Mà mày thôi vẽ vời đi. Suốt ngày vẽ bậy lên sách của tao, bắn hết rồi! ><>

“Vẽ bậy đâu? Tao muốn làm họa sĩ chứ bộ?”

“Đừng làm tao cười chứ mày? Mày mà làm họa sĩ á?”

“Gần như là thế... tao muốn vẽ lắm, để tao vẽ thử mày xem nhé!”

“Cũng đẹp đấy chứ? Sao mày không thử vẽ truyện tranh xem?”

“Vẽ rồi, bố mẹ tao toàn bảo tao lao mới đâu”

“Vẽ đẹp đấy! ^^”

“Thật hả?”

“Ừ. Con trai mà vẽ đẹp gồm”

“Hế hế! Vậy làm họa sĩ được chứ?”

“Có thể. Nhưng chưa chắc nổi tiếng đâu ông ạ! Đừng tưởng bỏ! ^^”

“Thì tao cố gắng là được chứ gì? Tao muốn vẽ, tao muốn trở thành họa sĩ nổi tiếng!”

“Ừ. Cố gắng lên. Tao chờ”

“Hả?”

“Hả cái gì?”

“Chẳng ai nói với tao như thế cả. Mấy thằng bạn toàn bảo tao vẽ tào lao bí đao.”

“Cứ cố lên, tao ủng hộ! ^^”

“Ồ, vậy thì ủng hộ cho nắm tay lần nữa được không? He he!”

“Thằng điên! ><>

“Lần nữa thôi, được không?”

“Để sau giờ học!”

“Hứa đấy nhé! Không được chạy về trước đâu!”

“Ừ. Tao hứa! ^^”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-be-con>